CAMILLA LÄCKBERG

predicatorul

V-a plăcut *Prințesa ghețurilor?* Citiți continuarea...

TREI

FICTION CONNECTION 3

«O povestitoare fascinantă care ne ține mereu cu sufletul la gură.»

Independent

«Fiori de plăcere, dar și de spaimă.»

Sun

«Läckberg e expertă în a mixa scenele de tihnă domestică și pe cele de groază... un element-cheie pentru cei dependenți de senzații tari.»

Guardian

Revista britanică de carte *The Bookseller* a stabilit, pe baza informațiilor oferite de cele mai importante lanțuri de librării din Franța, Anglia, Germania, Spania, Italia și țările nordice, lista celor mai vânduți autori în Europa, în 2009. Camilla Läckberg ocupă locul 6, după Stieg Larsson, Stephenie Meyer, Dan Brown, Paolo Giordano și Carlos Ruiz Zafón.

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CAMILA LÄCKBERG

Predicatorul

Traducere din suedeză de
Simona Ţenţea

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (S. Olteanu, D. Dumbrăvician)

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactori:
Domnica Drumea, Asa Apfelkvist

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ioana Augustin, Elena Biţu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Predicatorul / Camilla Läckberg ; trad.: Simona Ţenţea. –
Bucureşti : Editura Trei, 2010
Bibliogr.
ISBN 978-973-707-434-8

I. Ţenţea, Simona (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Predikanten*
Autor: Camilla Läckberg

Copyright: © Camilla Läckberg, 2004
Această ediţie s-a publicat prin acord cu Nordin Agency, Suedia
Ediţia originală publicată de Editura Forum, Suedia

© Editura Trei, 2010
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-434-8

Ziua începu promiţător. Se trezi devreme, înaintea celorlalţi, îşi trase pe el hainele cât mai încet cu putinţă şi reuşi să se strecoare afară neobservat. Luă cu el coiful de cavaler şi sabia de lemn, pe care o agită vesel, în vreme ce străbătu alergând suta de metri dintre casă şi Prăpastia Craiului. Se opri o clipă şi privi copleşit în cavitatea abruptă dintre pereţii stâncoşi. Laturile rocii se aflau la unu-doi metri distanţă una faţă de cealaltă, iar structura se înălţa mai mult de zece metri spre cerul pe care soarele văratic tocmai îşi începuse ascensiunea. Trei blocuri imense de piatră erau înţepenite pentru vecie în mijlocul despicăturii, iar privelişte era impunătoare. Aşezarea avea o atracţie magică pentru un copil de şase ani. Iar faptul că era un teritoriu interzis o făcea cu atât mai ispititoare.

Locul fusese numit aşa odată cu vizita în Fjällbacka a Regelui Oscar al II-lea, la sfârşitul secolului al XIX-lea, însă el habar n-avea de această poveste şi nici nu-i păsa, în vreme ce se furişa încet spre adâncitura întunecată, cu sabia pregătită de atac. Tatăl său îi spusese că scenele de la Hăul Iadului din filmul *Ronja Rövardotter* fuseseră filmate

în Prăpastia Craiului. Când văzuse, simţise un mic vârtej în stomac la scena în care Mattis, căpetenia tâlharilor, trecea călare prin acele locuri.

Uneori se juca acolo de-a hoţii la drumul mare, însă în ziua aceea era cavaler. Un Cavaler al Mesei Rotunde, ca în cartea mare şi viu colorată pe care i-o dăruise bunica de ziua lui.

Se săltă deasupra bolovanilor ce acopereau pământul şi, plin de neînfricare, se pregăti să-l atace cu paloşul său pe grozavul balaur care scuipa flăcări. Razele soarelui nu ajungeau până în deschizătură, de aceea părea întunecată şi rece. Numai bună pentru balauri. În curând, avea să-i facă sângele să ţâşnească din grumaz, iar după chinuri îndelungi dihania avea să-i cadă răpusă la picioare.

Cu coada ochiului, văzu ceva care-i atrase atenţia. Era o bucată de pânză roşie aflată în spatele unui pietroi, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Balaurul putea să aştepte; poate că acolo se ascundea o comoară. Îşi luă avânt şi sări pe bolovan, privind în cealaltă parte. Preţ de un moment, aproape căzu îndărăt, însă până la urmă, clătinându-se şi agitându-şi braţele, îşi regăsi echilibrul. Ulterior nu avea să admită că se temuse, însă niciodată, în toţi cei şase ani ai vieţii sale, nu fusese mai îngrozit ca în clipa aceea. O femeie stătea întinsă, aşteptându-l. Zăcea pe spate, privind ţintă în sus, cu ochii larg deschişi. Primul său imbold fu să o ia la goană înainte ca ea să îl prindă jucându-se acolo unde nu avea voie. Poate că îl va obliga să-i spună unde locuia, iar apoi îl va târî acasă la mama şi tata. Aceştia vor fi foarte mânioşi şi, cu siguranţă, îl vor întreba: „De câte ori ţi-am spus că nu ai voie să mergi la Prăpastia Craiului fără un adult?"

Însă lucrul ciudat era că femeia nu mişca. Şi nici nu avea vreo haină pe ea, iar preţ de o clipă, băiatul se simţi stânjenit fiindcă stătea acolo, privind o doamnă goală. Ceea ce văzuse el nu era o bucată de pânză de culoare roşie, ci o geantă aflată chiar lângă ea, iar hainele nu i le putea zări nicăieri. Ciudat lucru, să zacă acolo, goală. Mai ales că era aşa de frig.

Apoi ceva imposibil îi trecu prin minte. Dacă doamna era moartă? Nu putu găsi nicio altă explicaţie pentru faptul că zăcea atât de nemişcată. Conştientizarea acestui fapt îl făcu să sară de pe bolovan şi să dea încetişor îndărăt, spre marginea despicăturii. După ce se îndepărtă câţiva metri de femeia moartă, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre casă cât putu de repede. Nu îi mai păsa dacă avea să fie mustrat sau nu.

Sudoarea făcea ca aşternutul să i se lipească de corp. Erica se zvârcoli în pat, mutându-se de pe-o parte pe alta, însă îi era cu neputinţă să găsească o poziţie comodă în care să doarmă. Senina noapte de vară nu îi uşura deloc somnul, iar pentru a mia oară îşi puse în gând să nu uite să cumpere nişte draperii care să împiedice lumina să pătrundă în cameră sau, mai degrabă, să îl convingă pe Patrik să o facă.

O scotea din sărite faptul că el putea dormi atât de liniştit chiar lângă ea. Cum oare îndrăznea să stea tolănit acolo şi să sforăie, în vreme ce ea se chinuia noapte după noapte? Bebeluşul era şi al lui. Nu ar fi trebuit, din solidaritate, să stea treaz lângă ea sau ceva de genul ăsta? Îi dădu un mic ghiont în speranţa că avea să se trezească. Patrik nici nu se clinti. Îl înghionti un pic mai tare. El mormăi ceva, îşi trase plapuma peste cap şi-i întoarse spatele.

Cu un suspin, Erica se întinse pe spate, cu braţele încrucişate peste sâni şi privi ţintă în tavan. Pântecele i se arcui în aer ca o sferă mare, iar ea încercă să-şi închipuie bebeluşul înotând prin întuneric, înăuntrul său. Poate cu degetul mare în gură. Dar totul era încă mult prea ireal ca ea să-şi poată imagina cum arăta. Era în luna a opta, dar încă nu se putea obişnui cu gândul că purta înlăuntrul său o nouă viaţă. Ei bine, cât de curând avea să fie foarte real. Era sfâşiată între nerăbdare şi spaimă. Îi era greu să vadă dincolo de naştere. La drept vorbind, în acel moment îi era greu să vadă dincolo de problema neputinţei de a mai dormi pe burtă. Se uită la ecranul luminos al ceasului deşteptător. 4:42 dimineaţa. Poate că ar trebui să aprindă lumina şi să citească o vreme.

După trei ore şi jumătate şi un roman poliţist prost, era pe cale să se scoale din pat, când telefonul sună ascuţit. Cu un gest reflex, îi întinse receptorul lui Patrik.

— Alo, aici Patrik.

Vocea îi era răguşită de somn.

— Bine, în regulă. Of, la naiba, da, pot ajunge în cincisprezece minute. Ne vedem acolo.

Se întoarse spre Erica.

— Avem o urgenţă. Trebuie să fug.

— Dar eşti în vacanţă. Nu pot chema pe altcineva?

Erica îşi dădu seama că vorbise pe un ton plângăcios, însă faptul că stătuse trează toată noaptea nu îi îmbunătăţise cu nimic dispoziţia.

— E vorba de-o crimă. Mellberg vrea să mă duc şi eu. A zis că el însuşi o să vină.

— O crimă? Unde?

— Aici, în Fjällbacka. Un băieţel a găsit azi-dimineaţă cadavrul unei femei în Prăpastia Craiului.

Patrik se îmbrăcă repede, fiindcă era mijlocul lui iulie şi nu avea nevoie decât de îmbrăcăminte uşoară de vară. Înainte de a ieşi val-vârtej pe uşă, se urcă în pat şi o sărută pe Erica pe pântece, undeva în apropiere de locul în care îşi amintea ea vag că ar fi avut buricul.

— Pa pa, bebe. Să fii drăguţ cu mama, mă întorc curând acasă.

O sărută repede pe obraz şi plecă grăbit. Oftând, Erica se ridică din pat şi îmbrăcă una din rochiile acelea largi ca un cort, singurele pentru moment, care o mai încăpeau. Contrar principiilor ei, citise o grămadă de cărţi despre bebeluşi, iar după părerea ei, toţi cei care scriau despre fericita experienţă a sarcinii ar trebui duşi în piaţa publică şi biciuiţi. Insomnie, încheieturi inflamate, vergeturi, hemoroizi, bufeuri şi o răscoală hormonală generalizată — asta se apropia mai mult de realitate. Şi era al naibii de sigură că nu avea nicio aură de strălucire interioară. Erica mormăi pentru sine în vreme ce îşi croi drum spre parter, în căutarea primei ceşti de cafea din acea zi. Poate că asta avea să risipească un pic ceaţa.

La sosirea lui Patrik, activitatea era în toi. Marginea Prăpastiei Craiului fusese delimitată cu bandă galbenă, iar el numără trei maşini ale poliţiei şi o ambulanţă. Poliţiştii din Uddevalla se apucaseră deja de treabă şi Patrik avu destulă minte cât să nu dea buzna la locul crimei. Era o greşeală de începător, ceea ce însă nu îl împiedică pe superiorul său, comisarul Mellberg, să-şi facă loc nestingherit printre ei. Se uitară îngroziţi la pantofii şi hainele lui, care, exact în acel moment, adăugau mii de fibre şi particule delicatului lor spaţiu de lucru. Când Patrik se opri în afara benzii şi îi făcu semn superiorului său,

Mellberg se întoarse şi păşi peste cordon, spre imensa uşurare a celor de la Medicină Legală.

— Salut, Hedström, spuse comisarul.

Vocea îi era afectuoasă, aproape voioasă, iar Patrik fu luat prin surprindere. Pentru o clipă, crezu că Mellberg avea să îl îmbrăţişeze, însă din fericire, îşi dădu seama că nu fusese decât o închipuire. Cu toate acestea, omul părea a fi complet schimbat. Trecuse doar o săptămână de când Patrik îşi luase concediu, însă persoana dinaintea sa chiar nu era aceeaşi pe care o lăsase stând posacă la birou şi bombănind că noţiunea în sine de „concediu" ar fi trebuit desfiinţată.

Mellberg îi strânse cu însufleţire mâna lui Patrik şi îl bătu cu palma pe spate.

— Ei bine, cum merge cu cloşca de-acasă? Vreun semn că vei fi tată în curând?

— Ne-au zis că termenul ar fi abia peste o lună şi jumătate.

Patrik încă nu avea idee ce anume îi pricinuise lui Mellberg o asemenea bună dispoziţie, însă îşi alungă curiozitatea şi încercă să se concentreze asupra motivului pentru care fusese chemat la locul faptei.

— Deci ce-aţi descoperit?

Mellberg făcu efortul de a-şi şterge zâmbetul de pe faţă şi arătă înspre interiorul întunecat al deschizăturii din stâncă.

— Un băiat de şase ani s-a furişat afară din casă dis-de-dimineaţă, în vreme ce părinţii lui dormeau, şi a venit aici să se joace de-a cavalerii, printre bolovani. În schimb, a găsit o femeie moartă. Am primit apelul la ora 6:15.

— Cât timp au examinat cei de la Medicină Legală locul crimei?

— Au ajuns acum o oră. Ambulanța a venit prima, iar paramedicii au putut confirma imediat că nu mai era nevoie de nicio intervenție. De atunci, au putut lucra nestingheriți. Sunt un pic cam sensibili... Am vrut doar să intru și să arunc o privire, iar ei, trebuie să recunosc, au fost chiar grosolani. Mă rog, bănuiesc că devii un pic irascibil dacă stai toată ziua aplecat și cauți fibre cu penseta.

Acum Patrik își recunoștea din nou șeful. Acesta era, mai degrabă, tonul lui Mellberg. Însă Patrik știa din experiență că nu avea rost să încerce să-i schimbe părerile. Era mai simplu să lase remarcile să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe alta.

— Ce știm despre ea?

— Nimic, deocamdată. Credem că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Singura cârpă găsită, dacă o poți numi așa, a fost o poșetă. În rest, era goală pușcă. Ba chiar avea niște țâțe frumușele.

Patrik închise ochii și își repetă, precum o incantație lăuntrică: *Nu mai e mult și se pensionează. Nu mai e mult și se pensionează...*

Mellberg continuă cu nepăsare.

— Încă nu se poate stabili cauza decesului, însă fata a fost bătută crunt. Vânătăi pe tot corpul și o serie de răni ce par a fi de cuțit. Da, și încă ceva, era întinsă pe-o pătură gri. Medicul legist aruncă acum o privire și sperăm că vom avea în curând un raport preliminar.

— A fost anunțată dispariția vreunei persoane de vârsta respectivă?

— Nu, nici vorbă. Un bătrân a fost dat dispărut în urmă cu vreo săptămână, dar s-a dovedit că doar se săturase să se înghesuie într-o rulotă cu nevastă-sa și și-a luat zborul cu o puicuță pe care-a cunoscut-o la Galären Pub.

Patrik văzu că echipa se pregătea acum să ridice cu grijă cadavrul. Mâinile şi picioarele îi fuseseră înfăşurate în saci, în conformitate cu ordinele de a păstra orice fel de dovezi. Echipa de medici legişti din Uddevalla se străduia să ducă la bun sfârşit operaţiunea de ridicare a cadavrului. După aceea, pătura pe care stătuse întinsă trebui, de asemenea, să fie introdusă într-un sac de plastic, în vederea unor examinări ulterioare.

După expresia uluită de pe feţele lor şi după felul în care înlemniră brusc, Patrik îşi dădu seama că se petrecuse ceva neprevăzut.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— N-o să vă vină să credeţi, răspunse unul dintre poliţişti, dar sunt oase aici. Şi două cranii. După numărul de oase, aş zice că sunt destule pentru două schelete.

1979, vara

Se clătina rău, pedalând înspre casă, în noaptea senină de vară. Petrecerea fusese un pic mai deşănţată decât se aşteptase, însă nu conta. Doar era matură, aşa că putea face cum poftea. Partea cea mai grozavă era că scăpase de copil pentru o vreme. Ţâncul acela, cu toate zbieretele, avea nevoie de tandreţe, trebuinţă pe care ea nu o putea satisface. La urma urmei, din cauza copilului era încă nevoită să locuiască acasă la mama ei, bătrâna aceea care abia dacă-i permitea să se îndepărteze câţiva metri de casă, deşi ea avea nouăsprezece ani. Fusese un miracol faptul că avusese voie să iasă afară în noaptea aceea pentru a sărbători Sânzienele.

Dacă n-ar fi fost bebeluşul, ar fi putut avea deja propria ei locuinţă; şi-ar fi putut câştiga propriii bani. Ar fi putut ieşi oricând dorea şi s-ar fi întors acasă când avea chef, fără să se bage nimeni în treburile ei. Însă era imposibil, cu copilul. Ar fi preferat să îl dea spre adopţie, însă bătrâna n-a vrut să audă, iar acum ea era cea care trebuia să plătească pentru asta. Dacă mama ei dorise aşa mult să păstreze copilul, de ce nu putea să aibă singură grijă de el?

Bătrâna chiar avea să fie furioasă atunci când ea îşi va face apariţia în felul acela, la primele ore ale dimineţii. Respiraţia îi

duhnea a alcool şi cu siguranţă avea să i se ceară socoteală a doua zi. Însă meritase. Nu se mai distrase atât de bine de când se născuse puşlamaua.

Pedală direct prin intersecţia de lângă staţia de benzină şi continuă înainte pe stradă. Apoi viră spre stânga, înspre Bräcke, însă îşi pierdu echilibrul şi aproape că intră în şanţ. Îndreptă roata şi pedală mai tare pentru a căpăta un pic de avans pe primul deal abrupt. Vântul îi ciufuli părul, iar în noaptea luminoasă de vară nu se auzea niciun sunet. Pentru o clipă, închise ochii şi se gândi la acea strălucitoare noapte de vară în care băiatul german o lăsase gravidă. Fusese o noapte splendidă, însă nevrednică de preţul pe care îl avusese de plătit.

Deodată, bicicleta se opri, iar ultimul lucru pe care şi-l aminti fu pământul apărându-i brusc în faţa ochilor, cu mare viteză.

Ajuns înapoi la secţia din Tanumshede, Mellberg era cufundat în gânduri, lucru care nu prea-i stătea în fire. Nici Patrik nu prea vorbea, stând în faţa lui în încăperea destinată pauzei de cafea şi cugetând, la rândul lui, asupra evenimentelor din acea dimineaţă. Era, de fapt, prea cald pentru a bea cafea, însă avea nevoie de un stimulent, iar alcoolul nu era nici pe departe adecvat. Amândoi îşi scuturau absenţi cămăşile lipite de corp pentru a se răcori. Aparatul de aer condiţionat era stricat de două săptămâni şi încă nu reuşiseră să aducă pe nimeni pentru a-l repara. Dimineaţa, temperatura era de obicei tolerabilă, însă în jurul prânzului, căldura începea să urce către niveluri insuportabile.

— Ce naiba o mai fi şi asta? spuse Mellberg, scărpinându-şi atent cuibul de păr ce era răsucit în vârful capului astfel încât să-i ascundă creştetul pleşuv.

— Sincer să fiu, n-am idee. S-a găsit cadavrul unei femei, întins peste două schelete. Dacă cineva n-ar fi fost omorât, aş fi crezut că e vreo glumă proastă. Schelete furate dintr-un laborator de biologie sau ceva de genul ăsta. Însă nu putem ignora faptul că femeia a fost omorâtă.

Am auzit şi o remarcă a unuia din medicii legişti — a spus că oasele nu păreau a fi recente. Mă rog, asta s-ar putea datora locului unde au stat. Dacă au fost expuse vântului şi condiţiilor meteo ori dacă au fost protejate. Să sperăm ca medicul legist va putea estima vechimea lor.

— În regulă, atunci când crezi c-am putea conta pe primul raport? se încruntă nerăbdător Mellberg.

— Probabil vom primi un raport preliminar azi, apoi va dura câteva zile pentru ca medicul legist să parcurgă totul mai în detaliu. Aşa că pentru moment trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Unde sunt ceilalţi?

Mellberg oftă.

— Gösta e liber astăzi. Un blestemat de turneu de golf sau aşa ceva. Ernst şi Martin sunt într-o intervenţie de urgenţă. Annika e undeva în Tenerife. Pesemne credea că o să plouă toată vara. Biata de ea. Să plece din Suedia acum, cu vremea asta grozavă pe care-o avem — chiar nu e amuzant.

Patrik îi aruncă din nou lui Mellberg o privire surprinsă şi se minună în faţa acestei neobişnuite manifestări de simpatie. Ceva straniu se petrecea, asta era sigur. Însă acum nu avea niciun rost să piardă timpul cu astfel de griji. Aveau lucruri mult mai importante la care să se gândească.

— Ştiu că eşti în vacanţă pentru restul săptămânii, însă n-ai vrea să vii şi să dai o mână de ajutor la cazul ăsta? întrebă Mellberg. Ernst nu este îndeajuns de inventiv, iar Martin este prea ageamiu pentru a conduce o anchetă, deci chiar ne-ai fi de ajutor.

Cererea fu atât de măgulitoare pentru orgoliul lui, încât Patrik se trezi spunând da pe loc. Bineînţeles că pentru asta avea să primească un perdaf acasă, dar se consolă

cu gândul că nu i-ar fi luat mai mult de cincisprezece minute să ajungă la Erica dacă ar fi avut nevoie grabnică de el. De altminteri, pe căldura aceea, se tot călcaseră reciproc pe nervi, aşa că putea fi o idee bună să nu stea toată ziua acasă.

— Mai întâi aş vrea să aflu dacă vreo femeie a fost dată dispărută, spuse. Ar trebui să verificăm un perimetru destul de larg, să zicem din Strömstad până în Göteborg. Îi voi ruga pe Martin sau pe Ernst să o facă. Mi s-a părut că i-am auzit intrând.

— Bine, foarte bine. Aşa te vreau, ţine-o tot aşa!

Mellberg se ridică de la masă şi îl bătu voios peste umăr pe Patrik. Acesta îşi dădu seama că, aşa cum se întâmpla de fiecare dată, el avea să facă toată munca, în vreme ce Mellberg avea să culeagă toţi laurii. Dar nu se mai necăjea din pricina asta; nu merita.

Cu un oftat, puse ceştile de cafea în maşina de spălat vase.

— Gata, toată lumea în picioare! Credeţi că asta e vreo blestemăţie de pensiune, unde puteţi lenevi toată ziua?

Vocea îşi croi drum printre straturi dese de ceaţă şi-i răsună supărător în tâmple. Johan deschise cu precauţie un ochi, dar îl închise imediat ce văzu lumina orbitoare a soarelui de vară.

— Ce naiba...

Fratele lui mai mare cu un an, Robert, se întoarse în pat şi îşi puse perna peste cap. Aceasta îi fu smulsă brusc din mâini, iar el se ridică, bombănind.

— Chiar nu se poate dormi mai mult în casa asta?

— Trântori ce sunteţi! Dormiţi până târziu în fiecare zi. E aproape amiază. Dacă n-aţi sta treji până târziu, în

fiecare noapte, umblând creanga şi făcând Dumnezeu ştie ce, poate că n-aţi mai fi nevoiţi să dormiţi jumătate din zi. Eu chiar am nevoie de puţin ajutor. Locuiţi aici gratis şi mâncaţi gratis, şi amândoi sunteţi bărbaţi în toată firea. Nu cred că vă cer prea mult dacă vreau să-i daţi bietei voastre mame o mână de ajutor.

Solveig Hult stătea cu mâinile încrucişate. Suferea de obezitate morbidă, având paloarea cuiva care nu ieşea niciodată afară. Părul îi era slinos, încadrându-i chipul între şuviţe răvăşite, închise la culoare.

— Aveţi aproape treizeci de ani şi încă trăiţi pe spinarea mamei voastre. Mda, bine, sunteţi nişte bărbaţi adevăraţi. Şi cum de vă puteţi permite să mergeţi la petreceri în fiecare noapte, dacă mi-e permis să întreb? Nu munciţi şi nu vă văd contribuind vreodată cu ceva la cheltuielile casei. Auziţi, de-ar trăi încă tatăl vostru, ar pune capăt comportamentului ăstuia. Aveţi vreo veste de la Oficiul pentru Plasarea Forţei de Muncă? Trebuia să mergeţi acolo acum două săptămâni!

Acum veni rândul lui Johan să-şi pună perna peste faţă ca să nu mai audă cicăleala aia continuă; maică-sa era ca o moară stricată. Însă şi perna lui fu smulsă rapid. Se ridică în capul oaselor, mahmur, cu capul zvâcnindu-i cumplit.

— Am strâns de mult masa pentru micul dejun. Va trebui să găsiţi singuri ceva în frigider.

Posteriorul imens al lui Solveig ieşi legănându-se din camera mică pe care fraţii încă o împărţeau, iar femeia trânti uşa în urma ei. Băieţii nu îndrăzniră să se culce la loc, ci scoaseră un pachet de ţigări şi îşi aprinseră fiecare câte una. Puteau sări peste micul dejun, însă ţigara îi binedispunea şi le dădea o senzaţie plăcută de arsură în gât.

— Ce mai distracţie aseară, aşa-i? râse Robert şi suflă cercuri de fum în aer. Ţi-am zis că au chestii grozave acasă. E directorul unei companii din Stockholm. Noroc că tipii ca el îşi pot permite ce-i mai bun.

Johan nu răspunse. Spre deosebire de fratele său mai mare, lui spargerile nu îi ridicau nivelul de adrenalină. În schimb, trăia zile întregi, atât înainte, cât şi după un jaf, cu un gol mare şi rece de anxietate în stomac. Însă mereu asculta de Robert; niciodată nu îi trecuse prin minte că ar fi putut face altfel.

Spargerea din ziua precedentă le oferise câştigul cel mai gras din ultima vreme. Majoritatea oamenilor erau prudenţi când era vorba să lase obiecte scumpe în casele lor de vară; de regulă îşi puneau acolo vechiturile pe care altminteri le-ar fi aruncat sau chilipirurile găsite pe la târgurile unde se vindeau lucruri la mâna a doua, care îi făceau să se simtă de parcă ar fi dat lovitura, deşi obiectele respective nu valorau nici două parale. Însă ieri băieţii făcuseră rost de un televizor nou, un DVD-player, un joc Nintendo şi o grămadă de bijuterii aparţinând stăpânei casei. Robert avea să vândă lucrurile prin filierele sale obişnuite şi urma să facă rost de nişte bani frumoşi. Nu că le-ar fi ajuns prea mult timp. Banii furaţi parcă se cereau cheltuiţi, iar după vreo două săptămâni, aveau să se termine. Îi risipeau pe jocuri de noroc, ieşiri în oraş, unde le făceau cinste prietenilor, şi pe te miri ce lucruri. Johan se uită la ceasul scump pe care îl purta. Din fericire, mama lor nu putea recunoaşte niciun lucru de valoare atunci când îl vedea. Dacă ar fi ştiut cât costa ceasul, cicăleala nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Uneori se simţea captiv ca un hamster într-o rotiţă, învârtindu-se întruna, odată cu trecerea anilor. Nimic nu

se schimbase cu adevărat de pe vremea când el şi fratele său erau adolescenţi şi în momentul acela nici nu întrezărea vreo posibilitate să se întâmple asta. Un singur lucru oferea însemnătate vieţii sale şi pe acela îl ţinuse secret faţă de Robert. Un instinct lăuntric îi spunea că nimic bun nu ar fi ieşit dacă i s-ar fi confesat fratelui său. Robert nu ar fi făcut decât să transforme totul în ceva murdar, prin remarcile sale grosolane.

Pentru o clipă, Johan îşi îngădui să-şi imagineze cât de moale era părul fetei pe obrazul lui aspru şi cât de mică-i părea mâna atunci când o ţinea într-a lui.

— Ia nu mai visa cu ochii deschişi şi vino-ncoace! Avem treburi de rezolvat.

Robert se sculă, cu ţigara atârnându-i în colţul gurii, şi fu primul care ieşi pe uşă. Ca de obicei, Johan îl urmă, acesta fiind singurul lucru pe care ştia să-l facă.

În bucătărie, Solveig stătea la locul ei obişnuit. Încă de când era mic, de la acel incident cu tatăl său, Johan o văzuse şezând în scaunul ei, la geam, în vreme ce degetele i se jucau cu orice se afla în faţa sa pe masă. În amintirile cele mai timpurii, mama lui era frumoasă, însă de-a lungul anilor grăsimea i se acumulase pe faţă şi pe corp în straturi din ce în ce mai groase.

Solveig arăta de parcă s-ar fi aflat în transă; degetele ei îşi aveau propria lor viaţă, apucând întruna lucruri, iar apoi netezindu-le. Timp de aproape douăzeci de ani, moşmondise la acele albume foto nenorocite, aranjându-le şi rearanjându-le. Cumpărase noi albume, apoi reordonase pozele şi noile tăieturi din ziar. Mai frumos, mai bine. Nu era într-atât de neghiob să nu-şi dea seama că acesta era modul ei de a se agăţa de vremurile mai fericite, însă n-ar fi fost timpul să priceapă odată că zilele acelea erau de mult apuse?

Pozele erau de pe vremea când Solveig era frumoasă. Punctul culminant al vieţii sale fusese atunci când se căsătorise cu Johannes Hult, fiul cel mai mic al lui Ephraim Hult, vestitul predicator al Bisericii Libere şi proprietarul celei mai prospere ferme din ţinut. Johannes era chipeş şi înstărit. O fi fost săracă Solveig, însă era fata cea mai frumoasă din întreaga provincie Bohuslän; asta spunea toată lumea pe-atunci. Iar dacă ar mai fi fost nevoie de dovezi suplimentare, articolele pe care le păstrase de când fusese încoronată Regina primăverii, timp de doi ani la rând, ar fi fost de ajuns. Acele articole şi nenumăratele poze alb-negru înfăţişând-o tânără erau ceea ce păstrase ea cu grijă şi ordonase în fiecare zi, de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Ştia că fata aceea se afla acolo, undeva, dedesubtul tuturor straturilor de grăsime. Cu ajutorul pozelor o putea ţine în viaţă, deşi ea se îndepărta din ce în ce mai mult, cu fiecare an scurs.

Cu o ultimă privire peste umăr, Johan îşi lăsă mama stând în bucătărie şi îl urmă afară pe Robert. După cum spusese fratele său, aveau treburi de rezolvat.

Erica se gândi să facă o plimbare, însă îşi dădu seama că probabil nu ar fi fost o idee prea bună în acel moment al zilei, când soarele era sus pe cer şi ardea cu putere. Se descurcase de minune de-a lungul întregii sarcini, până când se instalase valul de căldură. De atunci, umbla de colo-colo ca o balenă năduşită, încercând cu disperare să găsească o modalitate de a se răcori. Patrik, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avusese ideea să-i cumpere un ventilator de birou, iar acum îl căra cu ea ca pe-o comoară, oriunde s-ar fi dus în casă. Singurul inconvenient era că trebuia să îl bage în priză, aşa că nu se putea

aşeza mai departe decât se întindea cablul până la o sursă de curent, fapt care îi limita opţiunile.

Însă pe verandă, priza era ideal amplasată, şi se putea instala pe sofa, cu ventilatorul în faţa ei, pe masă. Nicio poziţie nu era comodă pentru mai mult de cinci minute, ceea ce o făcea să se tot foiască pentru a-şi găsi un unghi mai bun. Uneori simţea un picioruş lovind-o în coaste sau ceva care părea a fi o mânuţă pocnind-o într-o parte. Apoi era nevoită să-şi schimbe din nou poziţia. Nu ştia cum va putea să reziste aşa timp de încă o lună.

Ea şi Patrik erau împreună doar de o jumătate de an atunci când rămăsese însărcinată, dar oricât de straniu ar fi părut, faptul nu îi neliniştise pe niciunul. Amândoi erau puţin mai în vârstă, puţin mai siguri pe ceea ce doreau şi considerau că n-aveau de ce să mai aştepte. Abia acum începuse să-i piară curajul, vorba aceea, în al unsprezecelea ceas. Poate că nu împărtăşiseră destul din traiul zilnic înainte de a rămâne însărcinată. Ce avea să se întâmple cu relaţia lor odată cu ivirea bruscă a unui mic străin ce va avea nevoie de întreaga atenţie pe care ei şi-o acordaseră unul altuia înainte?

Firește că pasiunea nebună şi oarbă a începutului pălise. Aveau acum o bază mult mai reală şi solidă, pe care să clădească, cu o înţelegere mult mai bună a laturilor bune şi rele ale fiecăruia. Însă dacă după naşterea copilului aveau să rămână doar laturile negative? De câte ori nu auzise statistici cu privire la relaţiile ce eşuau în timpul primului an de viaţă al bebeluşului? Ei bine, nu mai avea rost să-şi facă griji în momentul acela. Trebuia să ia lucrurile ca atare şi era clar ca bună ziua că amândoi aşteptau cu sufletul la gură venirea acelui copil. Spera ca sentimentul acela să fie îndeajuns

de puternic pentru a-i face să înfrunte avalanşa de schimbări care îi aştepta.

Erica tresări când sună telefonul. Reuşi cu chiu, cu vai să se ridice de pe canapea, sperând ca, indiferent cine telefona, să aibă îndeajuns de multă răbdare şi să nu închidă.

— Alo, da?... A, bună, Conny... Da, sunt bine, mulţumesc, doar că e un pic prea cald pentru a fi gras... Să treci pe aici? Da, sigur... Vino la o cafea... Să stai peste noapte? Păi...

Erica oftă în sinea ei.

— Bineînţeles, de ce nu? Când vii? Diseară? A, nu, nu-i nicio problemă. Poţi dormi în camera de oaspeţi.

Puse epuizată receptorul în furcă. Exista un mare dezavantaj în a avea o casă în Fjällbacka, pe timpul verii. Din senin se iveau tot felul de rude şi prieteni — care nu scoseseră o vorbuliţă în timpul celor zece luni mai friguroase ale anului. Nu se arătau prea dornici să-i facă o vizită în noiembrie, însă în iulie nu ratau prilejul de a locui fără chirie, cu vedere la ocean. Atunci când jumătate din luna iulie trecu fără vreun semn de la nimeni, Erica se gândise că poate aveau să fie cruţaţi anul acela. Însă acum vărul ei, Conny, o anunţase că era în drum spre Fjällbacka, dinspre Trollhättan, împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi. Aveau să stea doar o noapte, aşadar Erica presupuse că va putea face faţă. Nu-i avusese prea mult la inimă pe niciunul dintre cei doi veri ai săi, însă educaţia pe care o primise făcea imposibil refuzul de a-i găzdui, chiar dacă asta ar fi trebuit să facă. După părerea ei, amândoi erau nişte profitori.

Totuşi, se simţea recunoscătoare pentru faptul că ea şi Patrik aveau o locuinţă în Fjällbacka, unde puteau

primi musafiri, fie că fuseseră invitaţi sau nu. După decesul subit al părinţilor ei, cumnatul său voise să vândă casa. Însă Anna, sora ei, se săturase într-un final de abuzul lui fizic şi mental. Divorţase de Lucas, iar acum era proprietară, împreună cu Erica. Cum Anna încă locuia în Stockholm alături de cei doi copii ai săi, Patrik şi Erica se putuseră muta în casa din Fjällbacka. În schimb, ei se îngrijeau de toate cheltuielile. La un moment dat, vor trebui să facă la o înţelegere mai clară, însă pentru moment, Erica se bucura să aibă casa. Şi era încântată că locuia acolo pe tot parcursul anului.

Se uită în jur şi înţelese că era timpul să se apuce de treabă dacă voia să fie cât de cât ordine la sosirea oaspeţilor. Se întrebă ce avea să zică Patrik cu privire la vizita neaşteptată, dar apoi ridică din umeri. Dacă el era dispus să o lase acolo singură şi să plece la muncă în mijlocul vacanţei, atunci ea cu siguranţă putea decide să primească musafiri. Uitase deja gândul ce-i trecuse prin minte şi anume că era chiar plăcut să nu se mai împiedice de el toată ziua.

Ernst şi Martin se întoarseră la secţie după apelul căruia îi dăduseră curs, iar Patrik hotărî să înceapă prin a-i convinge să grăbească ancheta. Îi chemă în biroul lui, iar ei luară loc în scaunele din faţa mesei sale de lucru. Nu putu să nu observe că Ernst era roşu de furie, fiindcă un inspector mai tânăr fusese desemnat să conducă ancheta, însă Patrik decise să treacă cu vederea aspectul ăsta. Era de datoria lui Mellberg să rezolve problema. În cel mai rău caz, Patrik s-ar fi descurcat fără ajutorul lui Ernst, în situaţia în care colegul său ar fi refuzat să colaboreze.

— Bănuiesc că aţi aflat deja ce s-a întâmplat.

— Da, am auzit prin staţie, spuse Martin, care, spre deosebire de Ernst, era tânăr şi înflăcărat şi stătea în scaun drept ca bradul, cu caietul în poală şi cu pixul pregătit.

— Aşadar, o femeie a fost găsită moartă în Prăpastia Craiului din Fjällbacka. Era goală şi părea să aibă undeva între douăzeci şi treizeci de ani. *Dedesubtul* ei se aflau două schelete umane, de origine şi vârstă necunoscute. Neoficial, Karlström de la Departamentul de Criminalistică mi-a spus că nu sunt tocmai recente. Deci, se pare că avem multe pe cap, pe lângă obişnuitele scandaluri din cârciumi sau şoferi care conduc sub influenţa alcoolului, de care ne-am săturat deja. Iar Annika şi Gösta sunt în concediu, aşa că va trebui să ne suflecăm mânecile şi să ne punem pe treabă. Eu, de fapt, sunt în vacanţă şi săptămâna aceasta, însă am fost de acord să vin la lucru. Mellberg m-a rugat să conduc ancheta. Aveţi vreo nelămurire?

I se adresa în primul rând lui Ernst, care hotărî să nu îl înfrunte. Fără îndoială că avea în schimb să bombăne pe la spatele lui.

— Eu ce să fac?

Martin era ca un armăsar nărăvaş şi îşi rotea nerăbdător pixul deasupra caietului.

— Începe prin a verifica la Sistemul Informatic Schengen dacă au fost femei date dispărute în, să zicem, ultimele două luni. E mai bine să extindem intervalul de timp până când aflăm mai multe din partea laboratorului de Medicină Legală. Deşi presimt că data decesului este cu mult mai recentă, poate chiar în urmă cu câteva zile.

— Nu aţi auzit? întrebă Martin.

— Ce să aud?

— Baza de date e la pământ. Va trebui să uităm de SIS şi să facem lucrurile ca pe vremuri.

— La naiba! A naibii sincronizare. Ei bine, conform lui Mellberg, se pare că nu a fost dată dispărută nicio persoană date dispărute înainte ca eu să-mi fi luat concediu. Sugerez aşadar să telefonezi la toate secţiile din zonă. Începe cu cele mai apropiate şi continuă cu cele mai îndepărtate. Ai înţeles?

— În regulă. Cât de mult să mă extind?

— Cât de mult ai nevoie pentru a găsi pe cineva care să se potrivească. Şi sună la Uddevalla imediat după şedinţă, pentru o descriere preliminară a victimei, pe care să o foloseşti în anchetă.

— Şi-atunci eu ce să fac?

Entuziasmul din vocea lui Ernst nu era tocmai molipsitor.

Patrik aruncă o privire peste notiţele făcute în grabă după discuţia cu Mellberg.

— Aş vrea să începi prin a vorbi cu oamenii care locuiesc lângă intrarea spre Prăpastia Craiului. Află dacă au văzut sau au auzit ceva noaptea trecută ori devreme azi-dimineaţă. Zona e plină de turişti în timpul zilei, deci cadavrul, sau cadavrele, ca să fim mai exacţi, trebuie să fi fost transportate acolo cândva în timpul nopţii ori dimineaţa devreme. Putem presupune că rămăşiţele au fost aduse acolo prin intrarea mai mare; e greu de crezut că ar fi putut fi cărate în sus, pe scări, din Piaţa Ingrid Bergman. Băieţelul a descoperit femeia în jurul orei şase, deci concentraţi-vă asupra intervalului dintre nouă seara şi şase dimineaţa. Mă gândeam să mă duc până jos, la arhive, să arunc eu însumi o privire. E ceva legat de scheletele alea două care nu-mi dă pace. Am senzaţia că ar trebui să ştiu

despre ce e vorba, dar... vouă vă trece prin minte ceva? Nu e nimic care să vă împrospăteze memoria?

Patrik îşi desfăcu brusc braţele şi aşteptă un răspuns, cu sprâncenele ridicate, însă Martin şi Ernst dădură doar din cap. Oftă. Ei bine, nu avea altceva de făcut decât să coboare în catacombe...

Întrebându-se dacă era posibil să fi căzut în dizgraţie, deşi ar fi putut să îşi dea seama de asta, în cazul în care ar fi avut timp să cugete asupra faptului, Patrik se afundă în subsolurile secţiei de poliţie din Tanumshede şi scotoci prin documente vechi. Pe majoritatea dosarelor se depusese praful, dar, slavă Domnului, încă păreau a fi în bună stare. Mare parte din fişiere erau arhivate în ordine cronologică şi, cu toate că nu ştia prea bine ce căuta, era sigur că trebuia să fie acolo pe undeva.

Se aşeză pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucişate şi parcurse sistematic cutie după cutie. Îi trecură prin mâini decenii întregi de destine umane, iar după o vreme îl ului câţi oameni şi câte familii tot reapăreau în registrele poliţiei. Ca şi cum o viaţă de fărădelegi era transmisă de către părinţi copiilor şi chiar nepoţilor, gândi el observând cum se iveau necontenit aceleaşi nume de familie.

Îi sună telefonul mobil şi văzu pe ecran că era Erica.

— Bună, dragă, totul e în regulă?

Ştia care avea să fie răspunsul.

— Da, ştiu că e cald. Stai lângă ventilator, nu prea ai ce face... Auzi, Erica, suntem foarte ocupaţi cu asasinatul ăsta, iar Mellberg vrea ca eu să conduc ancheta. Te-ai supăra tare dacă aş veni la birou şi aş lucra pentru câteva zile?

Patrik îşi ţinu respiraţia. Ştia că ar fi trebuit să o sune mai devreme ca să-i spună că s-ar putea să aibă de lucru, însă ca un bărbat tipic, se eschivase, încercând să amâne inevitabilul. Pe de altă parte, Erica era perfect conştientă de obligaţiile pe care le presupunea meseria lui. Vara constituia anotimpul cel mai tumultuos pentru poliţia din Tanum şi erau nevoiţi să îşi ia pe rând câteva zile libere. Nici nu era garantat că îşi puteau lua acest concediu cum planificaseră; totul depindea de numărul beţivilor, al bătăilor şi al altor efecte secundare ale turismului, pe care secţia trebuia să le rezolve. Şi, bineînţeles, omuciderea avea prioritate faţă de orice altceva.

Erica spuse ceva ce aproape îi scăpă.

— Vin musafiri, zici tu? Cine? Vărul tău?

Patrik oftă.

— Nu, ce să zic? Fireşte, ar fi fost mai plăcut să fim singuri noaptea asta, dar dacă sunt deja pe drum... Sper că stau doar o noapte. În regulă, atunci o să aduc nişte creveţi, să-i servim.-Ceva simplu, ca să nu fii nevoită să găteşti. Ajung în jur de şapte. Pupici, pupici.

Îşi îndesă telefonul în buzunar şi continuă să examineze conţinutul cutiilor aflate în faţa lui. Un dosar pe care scria „Dispăruţi" îi atrase atenţia. O persoană plină de zel adunase la un moment dat toate listele cu persoane dispărute ce rezultaseră în urma anchetelor poliţieneşti. Patrik ştiu că asta era ceea ce căuta. Degetele îi erau murdare de praf, aşa că şi le şterse pe pantaloni înainte să deschidă dosarul subţire. După o lectură de câteva minute, memoria sa primi imboldul de care avea nevoie. Ar fi trebuit să-şi amintească imediat, având în vedere că puţini oameni din zonă dispăruseră fără a mai fi găsiţi vreodată. Probabil că vârsta începuse să-şi spună cuvântul.

Cel puţin acum avea în faţa sa rapoartele relevante, alături de sentimentul că nu era o coincidenţă faptul că două femei fuseseră date dispărute în 1979 şi nu mai fuseseră văzute vreodată. Iar acum, două schelete îşi făceau apariţia în Prăpastia Craiului.

Luă întreg dosarul cu el la etaj, la lumină, şi îl puse pe birou.

Caii erau singurul ei motiv de a rămâne. Ţesălă cu mişcări ferme, pricepute, coama castanie. Munca fizică juca rolul unei supape de siguranţă prin care putea să scape de anumite frustrări. Era cumplit să ai şaptesprezece ani şi niciun cuvânt de spus cu privire la propria-ţi viaţă. Îndată ce va fi majoră, avea să plece naibii din locul ăla mizerabil. Atunci avea să accepte oferta primită de la fotograful care o abordase în timp ce se plimba prin centrul Göteborgului. Când va deveni manechin la Paris şi va face o grămadă de bani, le va zice ea tuturor unde să-şi vâre nenorocita de educaţie. Fotograful îi spusese că valoarea sa ca model scădea pe an ce trece. Un an întreg din viaţa sa urma să fie irosit înainte de-a avea măcar şansa să devină manechin, doar pentru că bătrânului îi stătea mintea la educaţie. Nu era nevoie de mare educaţie pentru a păşi ţanţos pe podium. Mai târziu, când va avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi va începe să fie prea bătrână, se va căsători cu un milionar. Apoi va putea lua în râs ameninţarea bătrânului de a o scoate din testament. Într-o bună zi, avea să poată merge la cumpărături şi să cheltuie echivalentul întregii lui averi nenorocite.

La naiba, minunatul de frate-său nu uşura cu nimic lucrurile. Era mai bine să locuiască împreună cu el şi cu Marita decât acasă, însă nu cu mult. Era un individ al

naibii de corect. Nimic din ceea ce făcea nu dădea greş, în vreme ce ea era mereu învinovăţită pentru orice.

— Linda?

Normal, nu i se putea da pace nici măcar acolo, în grajd.

— Linda?

Vocea era şi mai imperioasă. El ştia că era acolo, aşa că nu avea rost să pretindă că nu l-ar fi auzit.

— Nu fi aşa pisălog. Ce-i?

— Chiar nu-i nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Nu cred că-ţi cer prea mult dacă încerci să dai dovadă de puţină politeţe.

Ea bolborosi câteva înjurături drept răspuns, însă Jacob n-o băgă în seamă.

— De fapt, eşti fratele, nu tatăl meu, te-ai gândit vreodată la asta? îi spuse ea.

— Sigur că m-am gândit, dar atâta vreme cât locuieşti sub acoperişul meu, chiar am o oarecare răspundere faţă de tine.

Doar pentru că avea aproape de două ori vârsta ei, Jacob credea că le ştie pe toate. Îi era uşor să facă pe grozavul pentru că nu avea grija zilei de mâine. Tata spusese de nenumărate ori că Jacob era cu siguranţă un fiu de care să fie mândru şi care avea să se îngrijească de averea familiei. Linda presupunea că într-o zi fratele său avea să moştenească toată averea familiei. Până atunci, putea el să se prefacă mereu că banii nu sunt importanţi, însă Linda ştia cum stau lucrurile. Cu toţii îl admirau pe Jacob fiindcă lucra cu tineri care o apucaseră pe panta greşită. În acelaşi timp, ştiau prea bine că, în cele din urmă, el avea să moştenească atât moşia, cât şi averea. Apoi avea să fie interesant de văzut pentru cât timp şi-ar mai fi continuat munca sa idealistă.

Linda nu putu să nu chicotească. Dacă Jacob ar fi ştiut că ieşea pe furiş noaptea, s-ar fi făcut negru de furie, iar dacă ar fi ştiut cu cine se întâlnea, i-ar fi ţinut predica vieţii ei. Era în regulă să vorbeşti despre compasiunea faţă de cei defavorizaţi, atâta vreme cât ei nu se aflau în propria-ţi ogradă. În plus, existau alte motive, mai adânc înrădăcinate, pentru ca Jacob să îşi iasă din fire dacă ar fi aflat că se vedea cu Johan. Era vărul lor, iar vrajba dintre cele două ramuri ale familiei era veche, existase cu mult înainte ca ea să se fi născut — chiar şi cu mult înainte de naşterea lui Jacob. Nu avea idee de ce. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile. Aşa că simţea şi mai mulţi fiori în stomac ori de câte ori se strecura afară din casă pentru a-l întâlni pe Johan.

Linda se simţea bine cu el. E-adevărat, era foarte curtenitor, însă era mult mai mare decât ea, aşa că avea o siguranţă de sine pe care băieţii de vârsta ei n-o puteau arăta niciodată. Nu o deranja faptul că erau veri. Acum, verii puteau chiar să se căsătorească între ei. Asta nu prea făcea parte din planurile ei pe termen lung, însă nu avea nimic împotriva explorării unor lucruri alături de el, atâta vreme cât rămâneau secrete.

— Voiai ceva sau doar te învârteai pe-aici? întrebă ea.

Jacob oftă adânc şi îi puse o mână pe umăr. Ea încercă să se dea înapoi, dar strânsoarea lui era puternică.

— Chiar nu înţeleg de unde vine toată agresivitatea asta. Puştii cu care lucrez ar da orice să aibă un cămin ca al tău şi să fie crescuţi aşa ca tine. Ştii, n-ar strica puţină recunoştinţă şi maturitate din partea ta. Şi da, voiam ceva. Marita a terminat de gătit şi suntem pregătiţi de masă. Deci grăbeşte-te şi schimbă-ţi hainele. Apoi vino să mănânci cu noi.

Își descleștă mâna de pe umărul ei și părăsi grajdul, îndreptându-se spre conac. Bombănind, Linda puse jos țesala și merse să se schimbe. La urma urmei, îi era foarte foame.

Inima lui Martin fusese frântă din nou. Pierduse socoteala dăților când se mai întâmplase asta în trecut, însă faptul că era obișnuit cu astfel de situații nu îi alina cu nimic durerea. Ca de fiecare dată, crezuse că femeia aceea, care își odihnea capul pe pernă lângă el, era cea potrivită. Firește că era perfect conștient de faptul că ea era deja luată, însă, cu obișnuita sa naivitate, crezuse că el era mai mult decât un simplu amuzament și că zilele prietenului ei erau numărate. Nu avea habar că, datorită chipului său inocent și sinceității sale dulci ca zahărul, femeile trăgeau la el precum muștele la miere, femei un pic mai în vârstă, mai mature și care trăiau într-o rutină zilnică alături de soții lor. Bărbați pe care nu aveau nicio intenție să-i părăsească pentru un polițist drăguț de douăzeci și cinci de ani, cu toate că nu ezitau să aibă o aventură cu el atunci când le trebuia satisfăcută dorința ori nevoia de afirmare. Nu că Martin ar fi avut ceva împotriva aspectelor trupești ale unei relații — și era deosebit de talentat în domeniul acesta — problema fiind însă că era, de asemenea, un tânăr neobișnuit de sensibil. Escapadele romantice găseau un participant binevoitor în persoana lui Martin Molin. De aceea, micile lui aventuri se terminau mereu, în ceea ce-l privea pe el, cu lacrimi și scrâșnete din dinți, în timp ce femeile îi mulțumeau, iar apoi mergeau acasă, la viețile lor plictisitoare, dar stabile și familiare.

Martin suspină adânc în vreme ce se așeză la birou, dar se sili să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea

de îndeplinit. Telefoanele pe care le dăduse până atunci fuseseră inutile, însă mai erau destul de multe circumscripții de poliție la care să sune. Faptul că baza de date căzuse exact când avea mai mare nevoie de ea reprezenta, probabil, bafta sa tipică. Acum era nevoit să stea acolo, căutând numere de telefon unul după altul și încercând să găsească pe cineva care să se potrivească descrierii femeii decedate.

Două ore mai târziu, se lăsă pe spate și azvârli, dezamăgit, cu pixul în zid. Nu fusese dat dispărut nimeni care să se potrivească semnalmentelor victimei. Ce aveau să facă acum?

Era al naibii de nedrept. Era mai în vârstă decât puștiul ăla mucos și el ar fi trebuit să conducă ancheta, însă lumea era plină de oameni nerecunoscători. De câțiva ani încoace, se gudurase în mod insistent pe lângă netrebnicul ăla de Mellberg și, iată, nu ieșise nimic din asta. Ernst luă în viteză curbele în drum spre Fjällbacka. Dacă n-ar fi fost la volanul unei mașini de poliție, cu siguranță ar fi văzut în oglinda retrovizoare o multitudine de degete mijlocii ridicate. Să încerce doar, nenorociții ăia de turiști, și-or să dea de bucluc.

Du-te și întreabă vecinii. Asta era o misiune pentru un novice, nu pentru un polițist cu douăzeci și cinci de ani de experiență în domeniu. Obrăznicătura de Martin s-ar fi putut ocupa de sarcina aceea, permițându-i lui Ernst să dea niște telefoane colegilor din circumscripțiile apropiate și să aibă ocazia de a sta la taifas.

Fierbea pe dinăuntru, însă aceasta fusese starea sa sufletească obișnuită încă din copilărie, așa că nu era nimic ieșit din comun. O dispoziție colerică îl făcea nepotrivit

unei profesii care presupunea atât de multe interacţiuni cu oamenii. Pe de altă parte, huliganii îl respectau fiindcă ştiau instinctiv că Ernst Lundgren nu era persoana cu care să se joace dacă ţineau la sănătatea lor.

Trecând cu maşina prin oraş, observă că era plin de gură-cască peste tot. Îl urmăriră cu privirea şi-l arătară cu degetul, iar el ştiu că vestea se răspândise deja prin întreg oraşul. Fu nevoit să se mişte precum melcul prin Piaţa Ingrid Bergman din cauza tuturor maşinilor parcate în mod ilegal. Spre satisfacţia lui, la Café Bryggan văzu mai mulţi clienţi ridicându-se în grabă de la mesele de afară ca să-şi mute maşinile. Un lucru înţelept. Dacă maşinile aveau să fie tot acolo la întoarcerea lui, nu l-ar fi deranjat deloc să petreacă o vreme stricându-le dispoziţia de vacanţă celor care parcaseră ilegal. Eventual să-i pună să sufle un pic în fiola pentru depistarea alcoolemiei. Mulţi dintre şoferi dădeau pe gât o bere rece când el trecuse pe-acolo cu maşina. Dacă era norocos, poate chiar ar fi putut confisca vreo două, trei permise de conducere.

Nu prea existau locuri de parcare pe fâşia îngustă de drum din faţa Prăpastiei Craiului, dar până la urmă găsi ceva şi începu Operaţiunea Bătutul-la-Uşă. După cum se aşteptase, nimeni nu văzuse nimic. Oameni care în mod normal ar observa că vecinul lor trage un vânt în propria casă păreau a deveni surzi şi orbi atunci când poliţia voia să afle ceva. Cu toate acestea, Ernst fu nevoit să admită că poate chiar nu auziseră nimic. Pe timp de vară, nivelul zgomotului era atât de mare noaptea, cu beţivii împleticindu-se spre casă în zori, încât oamenii învăţaseră să ignore larma de afară ca să poată avea un somn lin. Însă tot era al naibii de enervant.

Doar la ultima casă află ceva. Nu era mare lucru, dar era totuşi mai mult decât nimic. Bătrânul din casa aflată cel mai departe de Prăpastia Craiului auzise o maşină în jurul orei trei dimineaţa, când mersese să se uşureze. Restrânse chiar intervalul de timp către ora trei fără un sfert. Preciză că nu-şi dăduse osteneala să se uite afară, aşa că nu putea spune nimic, nici despre şofer şi nici despre maşină. Însă fiindcă fusese instructor auto şi condusese multe tipuri de maşini la vremea sa, era destul de sigur că vehiculul nu era un model nou, ci avea câţiva ani buni la bord.

Grozav, singurul lucru pe care îl aflase după două ore de bătut la uşi era acela că probabil ucigaşul adusese cadavrul în jurul orei trei şi că era posibil să fi condus un model mai vechi de maşină. Nu era prea încurajator.

Dar se înveseli un pic atunci când trecu din nou prin piaţetă, pe drumul de întoarcere spre secţie, şi observă că noi indivizi pasibili de amendă parcaseră în locurile eliberate de ceilalţi şoferi. Avea acum să-i pună să sufle în fiolă până le crăpau plămânii.

Sunetul insistent al soneriei o întrerupse pe Erica în vreme ce aspira cu trudă covoarele. Era lac de sudoare şi, înainte de a deschide uşa, îşi îndepărtă de pe chip câteva şuviţe ude. Trebuie să fi condus precum hoţii de maşini pentru a ajunge atât de repede.

— Bună, grăsuno!

Fu prinsă strâns într-o îmbrăţişare puternică şi observă că nu era singura care năduşea. Însă având nasul adânc cufundat în subsuoara lui Conny, îşi dădu seama că, în comparaţie cu el, ea mirosea a trandafiri şi lăcrămioare.

După ce se eliberă din strânsoare, o salută pe soţia lui Conny, Britta, scuturându-i politicos mâna, dat fiind

că se întâlniseră doar de câteva ori. Mâna Brittei era jilavă şi moale, amintind de-un peşte mort. Erica se înfioră şi rezistă impulsului de a-şi sterge palma pe salopetă.

— Ce mai burtica pe tine! Ai gemeni acolo sau ce?

Chiar ura când oamenii făceau asemenea comentarii la adresa corpului său, dar începuse deja să-şi dea seama că sarcina părea a da tuturor libertatea de a face comentarii legate de formele tale şi de a-ţi atinge burta — fapt mult prea intim. I se întâmplase chiar ca oameni complet necunoscuţi să vină şi să-i pună mâna pe burtică. Erica aşteptă ca nelipsitul pipăit să înceapă, iar după câteva secunde Conny îşi trecea mâinile peste stomacul ei umflat.

— Vai, ce fotbalist vedetă ai acolo! E sigur băiat, la cât dă din picioare. Ia veniţi aici, copii, puneţi mâna!

Erica nu avu puterea de a obiecta şi fu atacată de două perechi de mânuţe lipicioase de la îngheţată, care îi lăsară urme pe bluza ei albă, de gravidă. Din fericire, Lisa şi Victor, de şase şi opt ani, îşi pierdură curând interesul.

— Aşadar, ce-are de declarat mândrul tată? Numără zilele sau ce?

Conny nu aşteptă vreun răspuns, iar Erica îşi aminti că dialogurile nu reprezentau punctul lui forte.

— Da, la naiba, îmi aduc aminte când pungaşii ăştia doi au venit pe lume. O experienţă a naibii de intensă. Dar spune-i s-o lase baltă cu trasul cu ochiul acolo, jos. O să-l facă să-i piară cheful pentru multă vreme.

Râse pe înfundate şi îi dădu Brittei un ghiont. Aceasta îi aruncă doar o privire ursuză. Erica înţelese că avea să fie o zi lungă. Măcar de-ar veni Patrik la timp acasă.

Patrik ciocăni precaut la uşa lui Martin. Era puţin invidios pe ordinea care domnea acolo. Biroul era atât de curat încât ar fi putut fi folosit drept masă de operaţie.

— Cum merge? Ai găsit ceva?

Figura abătută a lui Martin îi indică un răspuns negativ, înainte ca el să clatine din cap. La naiba! În acel moment, lucrul cel mai important din investigaţie era să poată identifica femeia. Undeva, nişte oameni erau îngrijoraţi pentru ea. Cu siguranţă, cineva îi ducea dorul.

— Dar tu?

Martin făcu semn cu capul spre dosarul pe care Patrik îl ţinea în mână.

— Ai găsit ce căutai?

— Cred că da.

Patrik îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Martin.

— Uită-te aici. Două femei au dispărut în Fjällbacka, la sfârşitul anilor '70. Nu înţeleg cum de nu mi-am dat seama imediat, a fost o ştire de prima pagină pe-atunci. În orice caz, iată ce-a mai rămas din materialul anchetei.

Dosarul pe care-l puse pe birou era foarte prăfuit şi văzu că pe Martin îl mâncau degetele să-l scuture. O privire neînduplecată din partea colegului său îl făcu să se abţină. Patrik deschise dosarul şi îi arătă fotografiile aflate deasupra.

— Aceasta este Siv Lantin. A dispărut în 1979, în noaptea de Sânziene. Avea nouăsprezece ani.

Patrik extrase următoarea fotografie.

— Ea este Mona Thernblad. A dispărut la două săptămâni după aceea şi avea optsprezece ani. Niciuna dintre ele nu a mai fost văzută de atunci, în ciuda unor eforturi imense, cu echipe de căutare care au dragat canalele navigabile şi tot ce-ţi trece prin minte. Bicicleta lui Siv a fost

găsită într-un şanţ, însă acela a fost singurul lucru descoperit. Şi, cu excepţia unui pantof sport, nu au găsit nici o urmă de-a Monei.

— Da, acum că ai pomenit asta, într-adevăr, îmi aduc aminte de cazurile acelea. A existat un suspect, nu-i aşa?

Patrik frunzări paginile îngălbenite ale raportului şi indică un nume tipărit.

— Johannes Hult. Culmea, tocmai fratele său, Gabriel Hult, a fost cel care a sunat la poliţie şi a raportat că l-a văzut pe Johannes în drum spre ferma sa din Bräcke, împreună cu Siv Lantin, în noaptea dispariţiei acesteia.

— Cât de în serios a fost luată această informaţie? Adică, trebuie să existe un motiv ascuns dacă îţi torni propriul frate drept suspect într-un caz de crimă.

— Vrajba din familia Hult exista de ani de zile şi toată lumea ştia despre asta. Aşa că informaţia a fost primită cu oarecare scepticism, cred eu. Oricum trebuia verificată, iar Johannes a fost adus de câteva ori pentru interogatoriu. Însă nu a existat niciodată vreo dovadă în afară de mărturia fratelui său. Era cuvântul unui frate împotriva cuvântul celuilalt, aşa că Johannes a fost pus în libertate.

— Unde e Gabriel acum?

— Nu sunt sigur, dar parcă îmi aduc aminte că Johannes s-a sinucis la scurt timp după aceea. La naiba, dacă Annika ar fi fost aici, ar fi putut strânge, în doi timpi şi trei mişcări, un raport actualizat. După cum am arătat, materialul din dosar e sărac, ca să nu spun mai mult.

— Pari destul de sigur că scheletele pe care le-am găsit aparţin acestor două femei.

— N-aş zice asta. Doar îmi întemeiez bănuiala pe legea probabilităţii. Avem două femei care au dispărut în anii '70, iar acum îşi fac apariţia două schelete peste care au

trecut câţiva ani buni. Care sunt şansele ca asta să fie doar o coincidenţă? Însă, firește, nu sunt sigur — şi nu vom fi până când medicul legist nu îşi va înainta raportul. Dar intenţionez să mă asigur că va avea acces imediat la aceste informaţii.

Patrik se uită la ceas.

— La naiba, ar cam trebui să mă grăbesc. Am promis să ajung devreme acasă azi. Vărul Ericăi e în vizită la noi, iar eu trebuie să pregătesc nişte creveţi şi alte lucruri pentru cină. Te poţi asigura că medicul legist va primi informaţiile astea? Şi verifică şi cu Ernst atunci când va apărea, în caz că a dat peste ceva folositor.

Canicula îl lovi pe Patrik precum un zid atunci când părăsi secţia de poliţie şi se grăbi spre maşină pentru a reintra într-un mediu cu aer condiţionat. Dacă toropeala aceea îl vlăguia pe el, îşi putu imagina ce îi făcea bietei Erica.

Nu-i plăcea că aveau musafiri tocmai atunci, dar înţelegea că Ericăi îi fusese greu să refuze. Şi cum familia Flood avea să plece a doua zi, ar fi fost doar o singură seară irosită. Dădu la maximum aerul rece şi porni spre Fjällbacka.

— Ai vorbit cu Linda?

Laine îşi frângea nervoasă mâinile. Era un obicei pe care Gabriel ajunsese să-l deteste.

— N-am vorbit prea multe, răspunse el. Va face aşa cum i se va spune.

Gabriel nici măcar nu privi în sus, ci continuă calm să facă ceea ce făcea. Tonul vocii îi era nepăsător, însă Laine nu avea de gând să tacă atât de uşor. Din nefericire. Ani de zile îşi dorise ca soţia lui să fi ştiut când să mai şi tacă. I-ar fi ajutat de minune felului său de-a fi.

Gabriel Hult, pe de altă parte, avea până în măduva oaselor personalitatea unui contabil. Adora să pună laolaltă credite şi debite, apoi să calculeze bilanţul de pe ultimul rând; ura din toată inima orice avea legătură cu emoţiile şi nu era logic. Ferchezuiala era mottoul său şi, în ciuda canicule verii, purta costum şi cravată, dintr-un material mai subţire; cu toate astea, ţinuta lui era foarte decentă, bineînţeles. Părul său închis la culoare se rărise odată cu trecerea anilor, dar îl pieptăna tot pe spate şi nu făcea nicio încercare de a ascunde peticul pleşuv din mijloc. Piesa de rezistenţă o reprezenta perechea de ochelari de vedere rotunzi, sprijinită pe vârful nasului, pentru ca el să se poată uita cu dispreţ pe deasupra ramelor la interlocutorul său. Regulile trebuie respectate — acela era mottoul după care se ghida în viaţă şi nu îşi dorea decât ca şi ceilalţi să facă la fel. În schimb, se părea că ei îşi foloseau toată energia pentru a-i tulbura echilibrul perfect şi pentru a-i face viaţa grea. Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă l-ar fi ascultat, în loc să născocească singuri o grămadă de tâmpenii.

În acel moment, perturbarea cea mai mare din viaţa lui era Linda. Jacob nu fusese atât de dificil în adolescenţă. În lumea utopică a lui Gabriel, fetele erau mai calme şi mai supuse decât băieţii. Numai că, ei aveau pe cap un monstru adolescent, care îi contrazicea cu fiecare ocazie şi, în general, făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a le distruge vieţile, în cel mai scurt timp. Nu punea prea mare preţ pe planurile ei idioate de a deveni manechin. Fără îndoială, era drăguţă, însă, din nefericire, moştenise mintea mamei sale şi nu ar fi rezistat nicio oră în lumea dură a manechinelor profesioniste.

— Am mai avut discuţia asta, Laine, şi nu mi-am schimbat părerea. Nici nu începe vorba. Nu îi voi permite

Lindei să umble aiurea şi să pozeze pentru vreun fotograf libidinos, care nu vrea decât s-o vadă goală. Linda trebuie să primească o educaţie adecvată şi cu asta am încheiat discuţia.

— Da, însă peste un an o să fie majoră, iar atunci oricum o să facă ce vrea. N-ar fi mai bine să o sprijinim acum decât să riscăm s-o pierdem de tot peste un an?

— Linda e cu capul pe umeri, deci aş fi tare surprins dacă ar şterge-o fără să îşi asigure un suport financiar. Iar dacă se ţine de învăţătură, va primi tocmai asta. I-am promis că îi voi trimite bani în fiecare lună dacă îşi va continua studiile şi intenţionez să-mi respect promisiunea. Acum chiar nu mai vreau să aud de subiectul ăsta.

Laine continuă să-şi frângă mâinile, însă îşi dădea seama când pierdea, aşa că părăsi biroul, cu umerii căzuţi. Închise cu grijă uşile glisante în urma sa, iar Gabriel scoase un oftat de uşurare. Cicăleala asta chiar îl scotea din sărite. Ar fi trebuit să-l cunoască destul de bine, după atâţia ani petrecuţi împreună, pentru a-şi da seama că nu era genul care să se răzgândească odată ce luase o hotărâre.

Starea de satisfacţie şi calm reveni când începu din nou să scrie în registrul aflat în faţa sa. Programele de contabilitate computerizată nu îl convinseseră niciodată, fiindcă lui îi plăcea sentimentul de a avea dinaintea sa un catastif mare, cu şiruri ordonate de cifre şi calcule pe fiecare pagină. Când termină, se lăsă pe spate în scaun, mulţumit. Aceea era o lume asupra căreia avea control.

Pentru un moment, Patrik se întrebă dacă greşise cumva casa. Acela nu putea fi căminul calm şi liniştit pe care îl părăsise în dimineaţa respectivă. Nivelul de zgomot era cu mult peste limita permisă în majoritatea locurilor

de muncă, iar casa arăta de parcă cineva ar fi aruncat în ea o grenadă. Obiecte pe care nu le recunoştea erau împrăştiate pretutindeni, iar lucruri care ar fi trebuit să fie într-un loc anume lipseau. Judecând după expresia de pe chipul Ericăi, ar fi trebuit să vină acasă cu vreo oră sau două în urmă.

Uimit, numără doar doi copii şi doi adulţi în plus şi se întrebă cum de puteau face atâta gălăgie ca o creşă întreagă. Postul Disney Channel trâmbiţa la volum maxim, iar un băieţel alerga cu un pistol de jucărie după o fetiţă şi mai mică decât el. Părinţii celor doi drăcuşori stăteau liniştiţi pe verandă. Pămpălăul de Conny îi făcu vesel cu mâna, dar nu se obosi să se ridice de pe canapea sau să se despartă de tava cu foitaje.

Patrik se duse la bucătărie pentru a o găsi pe Erica, iar aceasta i se prăbuşi în braţe.

— Ia-mă de aici, te rog. Trebuie să fi comis vreun păcat de neiertat într-o viaţă anterioară ca să cadă acum pe umerii mei aşa o povară. Copiii ăştia sunt nişte draci împieliţaţi, iar Conny este... Conny. Soţia lui abia dacă a scos un cuvânt şi pare o acriturâ. Ajutor, sper din tot sufletul să o ia din loc!

Patrik îşi bătu compătimitor soţia cu palma peste spate şi i se păru că bluza îi era udă leoarcă de transpiraţie.

— Du-te şi fă un duş în linişte şi pace, iar eu mă voi ocupa o vreme de musafiri. Eşti udă până la piele.

— Mulţumesc, eşti un înger. E un ibric de cafea gata. Au ajuns deja la a treia ceaşcă, dar Conny a început să facă aluzie că ar dori ceva mai tare, aşa că ar trebui poate să vezi ce anume avem în genul ăsta.

— Rezolv eu. Acum du-te, dragă, înainte să mă răzgândesc.

Erica îl sărută recunoscătoare, apoi merse legănându-se pe scări în sus, înspre baie.

— Vreau nişte îngheţată.

Victor se furişase în spatele lui Patrik şi îşi îndreptase pistolul spre el.

— Îmi pare rău, nu avem deloc îngheţată în casa asta.

— Atunci trebuie să mergi să iei.

Mina încăpăţânată a băiatului îl scoase din minţi, însă Patrik făcu efortul de a părea prietenos şi spuse cât putu de blând:

— Nu, nu voi face asta. Sunt biscuiţi afară pe masă, poţi lua câţiva.

— Vreau îngheţatăăăăăă!!!

Băiatul se smiorcăi şi începu să sară, înroşindu-se la faţă ca racul.

— Iar eu îţi spun că nu avem!

Răbdarea lui Patrik începea să se epuizeze.

— ÎNGHEŢATĂ, ÎNGHEŢATĂ, ÎNGHEŢATĂ, ÎNGHEŢATĂ...

Victor nu avea de gând să se dea bătut cu uşurinţă. Însă din privirea lui Patrick trebuie să fi înţeles că întinsese coarda, fiindcă se linişti şi se retrase uşurel din bucătărie. Apoi fugi plângând la părinţii lui, care stăteau pe verandă, ignorând vacarmul din bucătărie.

— TATAAA, nenea ăla e rău! Vreau nişte ÎNGHEŢATĂĂĂ!

Cu ibricul de cafea în mână, Patrik încercă să ignore ce auzise şi se duse să-şi întâmpine musafirii. Conny se ridică şi îi întinse mâna. Când o salută pe Britta, simţi, la rându-i, strângerea sa de mână, rece ca solzii unui peşte.

— Victor trece printr-o fază momentan, spuse ea. Testează limitele propriei sale voinţe. Nu vrem să-i stingherim dezvoltarea personală, aşa că îl lăsăm să descopere

singur unde se află hotarul care separă propriile sale dorinţe de ale celorlalţi.

Britta îi aruncă o privire tandră fiului său, iar Patrik îşi aminti că femeia era de profesie psiholog — Erica îi spusese odată. Însă dacă acesta era modul ei de a-şi creşte copiii, atunci psihologia era o meserie cu care micuţul Victor avea să intre în contact apropiat atunci când va fi mare. Conny abia dacă băga în seamă ceea ce se întâmpla şi îşi făcu fiul să tacă, îndesându-i în gură o bucată sănătoasă de prăjitură. Judecând după rotunjimile lui Victor, aceasta era o tactică frecventă. Însă Patrik fu nevoit să admită că, în simplitatea ei, era eficientă şi tentantă.

Când Erica veni jos, proaspăt ieşită de la duş şi cu o expresie mult mai vioaie pe chip, Patrik pusese creveţii şi celelalte feluri de mâncare pe masă. Reuşise, de asemenea, să prepare câte o pizza pentru fiecare copil, după ce îşi dăduse seama că era singurul mod de a evita o catastrofă totală în timpul cinei.

Se aşezară la masă cu toţii, iar Erica tocmai se pregătea să spună „poftă bună", când Conny îşi înfipse ambele mâini în castronul cu creveţi. Unu, doi, trei pumni mari de crustacee îi aterizară în farfurie, lăsând în vas mai puţin de jumătate.

— Mmm, delicios. Ei bine, sunt un tip care ştie cum se mănâncă creveţii.

Conny se lovi mândru peste pântece şi atacă muntele de creveţi.

Patrik, care pusese în castron două kilograme de creveţi nimicitor de scumpi, oftă doar şi luă o mânuţă, ce abia dacă ocupa loc în farfuria sa. Fără a spune vreun cuvânt, Erica făcu acelaşi lucru, apoi îi dădu vasul Brittei, care luă îmbufnată restul.

După cina eşuată, făcură paturile pentru musafirii lor şi se retraseră devreme, sub pretextul că Erica avea nevoie de odihnă. Patrik îi arătă lui Conny unde se afla whisky-ul şi se refugie, uşurat, la etaj, în linişte şi pace.

Când, într-un final, se băgară în pat, Patrik îi povesti Ericăi ce făcuse toată ziua. Renunţase de mult la încercarea de a nu vorbi de faţă cu Erica despre acţiunile poliţiei, însă în acelaşi timp ştia că ea nu divulga lucrurile pe care i le spunea. Când ajunse la episodul cu cele două femei dispărute, o văzu ciulindu-şi urechile.

— Îmi amintesc că am citit despre asta. Aşadar, crezi că ar putea fi cele pe care le-aţi găsit?

— Sunt destul de sigur. Altfel ar fi o coincidenţă mult prea mare. Îndată ce avem raportul medicului legist, vom putea începe investigaţiile aşa cum trebuie, însă pentru moment suntem nevoiţi să păstrăm deschise cât mai multe piste.

— Nu vrei să fac puţină muncă de cercetare, nu?

Se întoarse nerăbdătoare către el şi Patrik îi zări licărirea din priviri.

— Nu, nu, nu. Trebuie s-o iei uşor. Nu uita că eşti, de fapt, în concediu medical.

— Da, dar tensiunea îmi scăzuse din nou, la ultimul control. Şi o iau razna stând acasă tot timpul. Nici n-am fost în stare să mă apuc de o carte nouă.

Cartea despre Alexandra Wijkner şi moartea sa tragică fusese un succes şi drept urmare îi adusese Ericăi un contract pentru un nou roman poliţist inspirat din fapte reale. Scrierea cărţii necesitase un efort enorm din partea ei, atât în munca de cercetare, cât şi din punct de vedere emoţional, iar după ce, în luna mai, îi trimisese editorului materialul, nu avusese forţa de-a începe un proiect

nou. Tensiunea arterială mare, urmată de concediul medical, înclinaseră balanţa în defavoarea ei, aşa că amânase, contrar voinţei sale, toată munca la noua carte până după venirea pe lume a copilului. Însă nu-i era în fire să stea acasă şi să taie frunză la câini.

— Annika e în concediu, aşa că nu o poate face. Iar munca de cercetare nu e atât de uşoară cum îţi imaginezi. Trebuie să ştii unde să cauţi, iar eu ştiu. Nu pot să arunc măcar o privire rapidă...

— Nu, iese din discuţie. Să sperăm că vărul Conny şi şleahta lui sonată vor pleca mâine dis-de-dimineaţă, iar atunci o vei putea lua uşurel şi cu asta basta. Acum fă puţină linişte ca să pot vorbi un pic cu bebeluşul. Trebuie să ne apucăm să planificăm o carieră în fotbal pentru el...

— Sau pentru ea.

— Sau pentru ea. Deşi atunci probabil că ar fi, mai degrabă, o carieră în golf. Încă nu se fac bani din fotbalul pentru femei.

Erica doar oftă, dar se întinse pe spate pentru a facilita conversaţia.

— Ei nu observă că te furişezi afară?

Johan stătea întins pe-o parte lângă Linda şi-i gâdila chipul cu un pai.

— Nu, pentru că Jacob „are încredere" în mine.

Se încruntă, imitând tonul serios al vocii fratelui său.

— E ceva ce-a prins de la toate cursurile alea despre cum să stabileşti un contact bun cu tinerii. Cel mai rău e că majoritatea puştilor par a înghiţi asta; pentru unii din ei, Jacob e Dumnezeu. Cu toate că, dac-ai crescut fără tată, probabil te mulţumeşti cu orice.

Enervată, dădu la o parte paiul cu care o gâdila Johan.

— Potoleşte-te.

— Ce e, n-am voie să te tachinez un pic?

Văzu că îl jignise şi se aplecă să-l sărute, într-o încercare de a-l consola. Pur şi simplu, fusese o zi proastă. Îi venise menstruaţia în dimineaţa aceea, aşa că nu putea să facă dragoste cu Johan timp de o săptămână. În plus, o scotea din sărite să locuiască în aceeaşi casă cu preaminunatul său frate şi la fel de minunata lui soţie.

— Of, măcar de s-ar termina repede anul ăsta, să pot pleca din cloaca asta nenorocită!

Erau nevoiţi să vorbească în şoaptă pentru a nu fi descoperiţi în ascunzătoarea lor din şură, însă ea lovi scândurile cu palma, pentru a-şi accentua spusele.

— Îţi doreşti să mă poţi părăsi şi pe mine? Asta vrei?

Expresia rănită de pe chipul lui Johan se adânci, iar fata îşi muşcă limba. Dacă ar fi scăpat în lumea largă, nu s-ar fi uitat nicicând la unul ca Johan. Câtă vreme era blocată acolo, acasă, el era îndeajuns de amuzant, însă doar atât. Dar el nu trebuia să ştie asta. Aşa că se ghemui ca o pisică alintată şi se cuibări mai aproape de el. Cum nu primi niciun răspuns, îi luă braţul şi-l puse în jurul ei. Ca şi când ar fi avut o voinţă a lor proprie, degetele lui începură să i se plimbe pe tot corpul, iar ea zâmbi în sinea sa. Bărbaţii erau atât de uşor de manipulat.

— Ai putea veni cu mine, nu-i aşa?

Spuse asta ştiind prea bine că Johan nu ar fi fost niciodată în stare să se rupă de Fjällbacka sau, mai degrabă, de fratele lui. Uneori se întreba dacă mergea măcar la toaletă fără a-i cere permisiunea lui Robert.

El evită să dea un răspuns. În schimb, spuse:

— Ai vorbit cu tatăl tău? Ce spune de ideea ta de-a pleca din oraş?

— Ce-ar putea zice? Peste un an n-o să-mi mai poată spune ce să fac. Imediat ce împlinesc optsprezece ani, n-o să mai aibă ce face. Iar asta o să-l scoată din sărite. Uneori îmi imaginez că ar vrea să ne poată trece într-unul din registrele lui contabile nenorocite. Debit Jacob, credit Linda.

— Cum adică debit?

Linda râse.

— Sunt termeni financiari, nimic cu care să-ţi baţi tu capul.

— Mă întreb doar cum ar fi stat lucrurile dacă...

Johan îşi fixă privirea undeva în spatele ei, continuând să mestece un pai.

— Cum ar fi stat lucrurile dacă?

— Dacă tata n-ar fi pierdut toţi banii. Atunci poate că noi am fi locuit în conac, iar tu ai fi stat în casa aia dărăpănată, cu unchiul Gabriel şi mătuşa Laine.

— O, da, asta chiar ar fi fost ceva. Mama trăind într-o colibă prăpădită. Săracă lipită.

Linda îşi dădu capul pe spate şi râse atât de zgomotos încât Johan fu nevoit să-i spună să tacă; Jacob şi Marita îi puteau auzi, fiindcă hambarul se afla la o aruncătură de băţ de casă.

— În cazul ăsta poate că tata ar fi trăit şi azi. Iar mama nu şi-ar fi petrecut zilele tot răsfoind albumele alea blestemate, spuse Johan.

— Doar nu din cauza banilor s-a...

— Habar n-ai. Ce naiba ştii tu despre motivele lui?

Vocea îi crescu o octavă şi deveni ascuţită.

— Toată lumea ştie.

Lindei nu îi plăcea felul în care deviase conversaţia şi nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Johan. Vrajba dintre familii şi totul legat de ea fuseseră, prin acord tacit, subiecte tabu.

— Toată lumea crede că ştie, dar ştie pe dracu', vorbi Johan mai departe. Şi mai e şi frate-tu', care locuieşte în ferma noastră — asta deja e prea mult!

— Nu e vina lui Jacob că lucrurile s-au petrecut aşa, spuse Linda.

Îi păru ciudat să-şi apere fratele, pe care în mod normal îl copleşea cu insulte, dar sângele apă nu se face.

— A primit ferma de la bunicul şi, în plus, el a fost mereu primul care să-l apere pe Johannes.

Johan ştia că ea avea dreptate şi furia i se potoli. Doar că uneori îl durea atât de rău când Linda vorbea astfel despre familia ei, pentru că îi amintea de ceea ce el însuşi pierduse. Nu îndrăznea să i-o spună verde-n faţă, însă uneori îi părea destul de nerecunoscătoare. Ea şi familia ei aveau totul, pe când familia lui nu avea nimic. Unde era dreptatea?

În acelaşi timp, îi putea ierta orice. Nu iubise niciodată atât de intens pe cineva, iar simpla vedere a trupului ei zvelt alături de al său îl mistuia pe dinăuntru. Uneori nu-i venea să creadă că era adevărat. Că un înger precum Linda şi-ar fi pierdut vremea cu el. Însă avea destulă minte, încât să nu-şi pună la îndoială norocul. În schimb, încerca să ignore viitorul şi să se bucure de prezent. O trase în clipa aceea mai aproape şi închise ochii în timp ce-i inhală mireasma părului. Îi desfăcu primul nasture de la blugi, însă ea îl opri.

— Nu pot, mi-a venit ciclul. Lasă-mă pe mine.

Îi desfăcu nasturii blugilor, iar el se lăsă pe spate, în fân. Îndărătul pleoapelor închise, raiul licări o clipă.

Trecuse doar o zi de la descoperirea cadavrului femeii, însă Patrik nu mai avea astâmpăr. Undeva, cineva se gândea stăruitor la ea şi întreba unde era. Îşi făcea griji, lăsându-şi gândurile să alunece pe făgaşuri şi mai îngrijorătoare. Iar lucrul groaznic era că, în cazul acela, se adeveriseră bănuielile cele mai sumbre. Îşi dorea mai mult ca orice să afle identitatea femeii, pentru a-i putea anunţa pe cei apropiaţi. Nimic nu era mai rău decât nesiguranţa, nici măcar moartea. Nu puteau începe s-o jelească până nu aflau motivul mâhnirii lor. Nu avea să fie uşor pentru cel care urma să le dea vestea — o responsabilitate pe care Patrik şi-o asumă deja în sinea lui —, însă ştia că aceasta reprezenta o parte importantă a slujbei lui. De a înlesni şi a oferi sprijin. Şi, înainte de toate, de a afla ce s-a întâmplat cu persoana iubită.

Telefoanele zadarnice date de Martin cu o zi înainte dovediseră că sarcina identificării avea să fie mai dificilă decât se aşteptaseră. Fata nu fusese dată dispărută nicăieri în zonă, prin urmare cercetările trebuiau extinse în toată Suedia, poate chiar şi în străinătate. Momentan, misiunea părea imposibilă, însă îşi alungă iute acel gând. Erau, în clipa aceea, singurii care o puteau apăra pe femeia necunoscută.

Martin bătu discret la uşă.

— Cum ai vrea să acţionez în continuare? Să extind raza cercetărilor sau să încep cu cartierele oraşelor mari sau...?

Ridică din sprâncene, cu o expresie întrebătoare.

Dintr-odată Patrik simţi greutatea răspunderii sale în acel caz. De fapt, nu exista nici un indiciu, însă trebuia să înceapă de undeva.

— Caută în cartierele oraşelor mari. De Göteborg ne-am ocupat, aşa că începe cu Stockholm şi Malmö. Ar trebui

să primim în curând raportul preliminar de la Medicina Legală şi dacă avem noroc, s-ar putea să vină cu ceva folositor.

— În regulă.

La ieşire, Martin trânti uşa şi se îndreptă spre biroul său. Un semnal ascuţit venit dinspre holul de la intrare îl făcu să se întoarcă pe un călcâi şi se duse pentru a-i deschide vizitatorului. De regulă, aceasta era îndatorirea Annikăi, însă cât timp ea era plecată, se vedeau nevoiţi să se ajute reciproc.

Tânăra femeie părea tulburată. Era uscăţivă, cu două cozi lungi, împletite şi cu un rucsac imens în spate.

— *I want to speak to someone in charge*, spuse ea în engleză.

Vorbea cu un accent puternic, iar el bănui că era nemţoaică. Deschise uşa, făcându-i semn să intre. Strigă pe culoar:

— Patrik, ai un vizitator.

Îşi dădu seama prea târziu că poate ar fi trebuit să o întrebe mai întâi ce treabă avea acolo, însă Patrik deja scosese capul din birou, iar tânăra se îndreptă spre el.

— *Are you the man in charge?*

Pentru o clipă, Patrik fu tentat să o trimită la Mellberg, care, teoretic vorbind, era şeful lui, dar se răzgândi atunci când îi văzu chipul disperat şi decise să o scutească de experienţa aceea. Să trimită o fată atrăgătoare în biroul lui Mellberg era ca şi cum ar fi trimis un miel la tăiere, iar instinctele protectoare ale lui Patrik învinseră.

— *Yes, how can I help you?*

Îi făcu semn să intre şi să ia loc în scaunul din faţa biroului. Cu o uşurinţă surprinzătoare, ea îşi dădu jos rucsacul enorm şi îl rezemă cu grijă de peretele dinspre uşă.

— *My English is very bad. You speak German?*

Patrik răscoli prin anticele sale cunoştinţe de limbă germană, învăţată în şcoală. Răspunsul lui depindea de ceea ce înţelegea ea prin „a vorbi germana". Putea comanda o bere şi cere nota, însă îşi imagina că fata nu se afla acolo în calitate de ospătăriţă.

— Puţin germană, răspunse el greoi în limba maternă a fetei, fluturându-şi mâna într-un gest care însemna „aşa şi-aşa".

Păru mulţumită să audă asta şi vorbi rar şi limpede, pentru a-i da şansa de a înţelege ceea ce îi spunea. Spre uimirea sa, Patrik îşi dădu seama că ştia mai mult decât ar fi crezut iniţial şi, cu toate că nu înţelegea fiecare cuvânt, pricepea esenţialul.

Ea se prezentă drept Liese Forster. Se părea că mai fusese acolo cu o săptămână înainte, pentru a raporta dispariţia prietenei sale, Tanja. Vorbise cu un poliţist de la secţie, care îi spusese că o va contacta când va şti mai multe. Aştepta de-o săptămână întreagă şi încă nu i se spusese nimic. Îngrijorarea i se citea pe faţă, iar Patrik îi luă povestea în serios.

Tanja şi Liese se întâlniseră în tren, în drum spre Stockholm. Amândouă erau din nordul Germaniei, dar nu se cunoscuseră înainte. Se înţeleseseră bine încă de la început, iar Liese spuse că deveniseră apropiate ca nişte surori. Nu ştia exact unde voia să meargă în Suedia, aşa că Tanja sugeră să o însoţească într-un orăşel de pe coasta de vest, numit Fjällbacka.

— De ce tocmai Fjällbacka? întrebă Patrik, în germana sa chinuită.

Răspunsul veni cu ezitare. Liese admise că nu prea ştia de ce. Fusese singurul subiect pe care Tanja nu îl

discutase deschis cu ea. Tot ce îi spusese era că avea niște treburi de rezolvat acolo. Apoi și-ar fi putut continua călătoria prin Suedia. Însă mai întâi, Tanja trebuia să caute ceva. Păruse un subiect delicat, așa că Liese nu întrebase mai multe. Era doar bucuroasă că avea o tovarășă de drum și i se alătură fericită. N-o prea interesa motivul pentru care Tanja trebuia să meargă acolo.

Se aflau de trei zile în campingul Sälvik, când Tanja dispăru. Plecase de dimineață, spunând că avea ceva de rezolvat și că urma să se întoarcă înspre după-amiază. După-amiaza trecu, apoi se făcu seară, iar Liese era tot mai îngrijorată. În dimineața următoare, se duse la biroul de turism din Piața Ingrid Bergman și ceru îndrumări către cea mai apropiată secție de poliție. Raportul fu întocmit, iar acum fata se întreba ce măsuri fuseseră luate.

Patrik era șocat. Din câte știa, nu se raportase nicio dispariție. Simți o greutate apăsătoare în stomac. Temerile îi fură confirmate atunci când ceru semnalmentele Tanjei. Tot ce îi spusese Liese în legătură cu prietena ei se potrivea cu femeia găsită moartă în Prăpastia Craiului. Cu inima grea, îi arătă lui Liese o fotografie a cadavrului, iar suspinele ei îi indicară ceea ce deja bănuia. Nu mai era nevoie ca Martin să dea telefoane, iar cineva trebuia să fie tras la răspundere pentru că nu raportase corect dispariția Tanjei. Irosiseră multe ore prețioase, iar Patrik știa deja unde să caute vinovatul.

Patrik plecase deja la serviciu când Erica se trezi dintr-un somn care, de data aceea, fusese adânc și lipsit de vise. Se uită la ceas. Era ora nouă și de la parter nu se auzea niciun sunet.

Puse de cafea şi începu să pregătească micul dejun pentru ea şi pentru musafiri. Aceştia pătrunseră în bucătărie unul după celălalt, unul mai confuz decât altul, însă îşi reveniră iute atunci când începură să se servească din micul dejun pregătit de ea.

— Următoarea voastră destinaţie nu e Koster? îi întrebă Erica pe un ton politicos, însă era nerăbdătoare să scape de ei.

Conny schimbă o privire grăbită cu soţia lui şi spuse:

— Ei bine, Britta şi cu mine am vorbit un pic aseară şi ne-am gândit că dacă tot suntem aici, iar vremea este aşa de bună, am putea să dăm azi o fugă până pe una din insulele de-aici. Aveţi barcă, nu-i aşa?

— Păi, da, avem, recunoscu Erica fără tragere de inimă. Cu toate că nu sunt sigură dacă Patrik ar fi nerăbdător s-o împrumute. Ţinând cont de asigurare şi toate cele...

Gândul că aveau să stea chiar şi câteva ore în plus faţă de plan o irita peste măsură.

— Ne gândeam că ai putea să ne duci tu până într-un locşor drăguţ, iar apoi îţi putem da telefon când vrem să ne întoarcem.

Conny luă stupefacţia Ericăi drept acord tacit. Ea se rugă cerului să îi dea răbdare şi se convinse că nu avea rost să aibă o confruntare cu familia doar pentru a scăpa de câteva ore în plus în compania lor. De altminteri, asta o scutea să mai stea cu ei în timpul zilei şi poate că aveau să decidă să plece mai departe, înainte ca Patrik să se întoarcă de la serviciu. Se hotărâse deja să pregătească ceva special pentru cină şi să petreacă o seară tihnită acasă. La urma urmei, Patrik ar fi trebuit să fie în vacanţă. Şi cine ştie cât timp urmau să mai aibă unul pentru celălalt odată cu venirea pe lume

a copilului — era mai bine să profite de timpul petrecut împreună.

După multă vânzoleală, întreaga familie Flood îşi împachetă în sfârşit lucrurile de plajă şi plecară cu toţii spre doc. Micuţa barcă albastră era joasă şi se cobora greu în ea din docul de la Badholmen. Fu nevoie de mult efort pentru a-şi strecura trupul greoi peste marginea bărcii. După o croazieră de vreo oră, timp în care căutase o „stâncă pustie sau, de preferat, o plajă" pentru musafiri, găsi în sfârşit un mic golf pe care, în mod miraculos, ceilalţi turişti se pare că nu-l observaseră. Apoi se îndreptă spre casă. Urcatul pe doc fără niciun ajutor se dovedi imposibil. Umilită, fu nevoită să ceară ajutor unor amatori de plajă care treceau prin apropiere.

Asudată, încălzită şi furioasă, conduse înspre casă, dar se răzgândi tocmai când trecea pe lângă clădirea unde se întâlneau membrii clubului de navigaţie. Vira brusc spre stânga, în loc să meargă drept înainte spre Sälvik. Făcu la dreapta în jurul dealului, trecu de terenul de sport şi de complexul de apartamente Kullen, apoi parcă în faţa bibliotecii. Ar fi luat-o razna dacă ar fi trebuit să stea acasă toată ziua, fără nimic de făcut. Patrik putea să protesteze cât dorea, mai târziu, însă avea să-l ajute cu ancheta, fie că voia sau nu!

Ernst intră în secţia de poliţie şi se îndreptă fără nicio tragere de inimă spre biroul lui Hedström. Când Patrik îl sunase pe mobil şi, cu o falcă-n cer şi una-n pământ, îi ordonase să vină imediat la secţie, Ernst ştiuse că dăduse de necaz. Îşi răscoli memoria pentru a încerca să-şi aducă aminte unde greşise, dar se văzu nevoit să admită că erau mult prea multe posibilităţi ca să-şi poată da seama. Era

maestrul de facto al şmecheriilor şi adusese la rang de artă pierdutul timpului.

— Şezi.

Se supuse docil comenzii lui Patrik, apoi luă o expresie sfidătoare pentru a întâmpina furtuna ce avea să vină.

— Ce-i cu graba asta? Eram ocupat cu ceva. Doar pentru că ţi s-a încredinţat ancheta nu înseamnă că poţi face pe şeful cu mine...

Atacul era de obicei şi cea mai bună apărare, însă judecând după expresia din ce în ce mai întunecată a lui Patrik, cu siguranţă, în situaţia de faţă, reprezenta abordarea cea mai rea.

— Ţie ţi s-a raportat în urmă cu o săptămână dispariţia unei turiste germane?

La naiba! Uitase complet de asta. Puştoaica blondă venise chiar înainte de prânz, iar el se descotorosise rapid de ea pentru a putea merge la masă. Majoritatea acelor rapoarte referitoare la prieteni dispăruţi nu duceau la nimic. De regulă, persoana era beată criţă în vreun şanţ ori mersese acasă cu vreun tip. Rahat! Era conştient acum că avea să plătească pentru asta. Nu îşi putu imagina de ce nu făcuse legătura cu fata găsită cu o zi în urmă, însă după război mulţi viteji se-arată. Important era să minimalizeze pagubele.

— Ei bine, da, cred că da.

— *Crezi* că da?

Vocea de obicei calmă a lui Patrik răsună ca un tunet în mica încăpere.

— Ori da, ori ba. Nu există răspuns de mijloc. Iar dacă ţi s-a raportat, unde dra... unde e raportul?

Patrik era atât de furios încât limba i se împleticea.

— Eşti conştient cât timp ne-a costat chestia asta în anchetă?

— Păi, bineînţeles că e regretabil, însă de unde era să ştiu că...

— Treaba ta nu e să ştii, treaba ta e să faci ceea ce ţi s-a dat de făcut! Sper să nu mai aud vreodată aşa ceva. Acum avem ore preţioase de recuperat.

— Ce pot face ca să...

Ernst încercă să vorbească pe un ton cât mai umil cu putinţă şi îşi luă o expresie prin care să pară chinuit de remuşcări. În sinea lui, înjura faptul că i se adresa ca unui mucos, dar cum Hedström părea să aibă trecere în faţa lui Mellberg, ar fi fost prostesc să agraveze şi mai mult situaţia.

— Ai făcut destule. Martin şi cu mine vom continua ancheta. Tu te vei îngriji de celelalte rapoarte care vor sosi. Am primit unul legat de o tâlhărie în Skeppstad. Am vorbit cu Mellberg şi am primit aprobarea ca tu să te ocupi singur de caz.

Pentru a marca sfârşitul conversaţiei, Patrik îi întoarse spatele lui Ernst şi începu să dactilografieze atât de frenetic, încât făcu să sară tastatura.

Ernst părăsi camera, mormăind. Cât de grav putea fi să uiţi de un raport amărât? La momentul propice, avea să stea de vorbă cu Mellberg despre cât de potrivit era cineva cu o personalitate atât de instabilă pentru a conduce anchetarea unei crime. Da, la naiba, asta avea să facă.

Tânărul plin de coşuri aflat dinaintea lui era un exemplu clasic de letargie. Deznădejdea i se citea pe faţă; lipsa de sens a vieţii îi fusese inoculată cu mult timp în urmă. Jacob recunoscu toate semnele şi nu putu să nu vadă totul ca pe o provocare. Era conştient că avea puterea de

a-i transforma băiatului viaţa, într-o direcţie complet diferită. Gradul succesului avea să depindă doar de dorinţa tânărului de a fi ghidat pe făgaşul corect.

În comunitatea enoriaşilor, munca lui Jacob cu tinerii era bine-cunoscută şi respectată. Atâtea suflete rănite veniseră la fermă, pentru ca mai apoi să plece de acolo în calitate de membri utili societăţii. Aspectul religios era mereu diminuat pentru restul lumii, având în vedere că subvenţiile de la stat erau oarecum precare. Mereu se găseau oameni lipsiţi de credinţă în Dumnezeu, care să strige „sectă" imediat cum ceva se abătea de la perspectiva lor convenţională asupra a ceea ce însemna religia.

Câştigase pe merit cea mai mare parte a respectului de care se bucura, însă nu putea să nege că aceasta se datora şi faptului că bunicul său era Ephraim Hult, „Predicatorul". Firește, bunicul său nu aparţinuse aceleiaşi congregaţii, însă reputaţia sa era într-atât de răspândită pe coasta provinciei Bohuslän, încât se vorbea despre el în toate grupările bisericilor libere. Firește, Biserica Luterană de stat din Suedia îl considera pe Predicator un şarlatan. Pe de altă parte, toţi pastorii care se mulţumeau să predice rândurilor goale de bănci în fiecare duminică făceau la fel, aşa încât grupările creştine libere nu acordară prea mare atenţie acelui fapt.

Timp de aproape un deceniu, Jacob îşi dedicase viaţa muncii cu oameni marginalizaţi ori dependenţi, însă aceasta nu îl mai satisfăcea la fel ca în trecut. Fusese implicat în diverse programe la centrul de reabilitare din Bullaren, dar activitatea aceea nu mai umplea golul dinlăuntrul său, cu care trăise toată viaţa. Ceva lipsea în adâncul lui, iar căutarea acestui lucru necunoscut îl înspăimânta. Multă vreme, crezuse că se afla pe teren solid,

însă acum îl simţea fugindu-i periculos de sub picioare. Îl îngrozea abisul ce s-ar fi putut căsca sub el, înghiţindu-i trupul şi sufletul laolaltă. De multe ori, aflat la adăpostul credinţei sale, remarcase în mod sentenţios că unealta principală a diavolului era îndoiala, neştiind că într-o bună zi avea să se găsească el însuşi în aceeaşi situaţie dificilă.

Jacob se ridică şi se întoarse cu spatele la băiat. Privi pe fereastra care dădea spre lac, însă nu îşi văzu decât propria reflexie în geam. Un bărbat puternic, sănătos, remarcă el cu sarcasm. Părul său închis la culoare era tuns scurt, iar Marita, care îl tundea acasă, chiar se descurca de minune. Faţa îi era fin cizelată, cu trăsături delicate, fără a fi lipsită de masculinitate. Nu era nici firav, nici solid în mod special; era întocmai definiţia bărbatului cu un fizic normal. Ochii lui Jacob reprezentau trăsătura sa cea mai de preţ. Erau de-un albastru intens şi aveau caracteristica unică de a părea atât blânzi, cât şi pătrunzători, în acelaşi timp. Ochii aceia îl ajutaseră să convingă mulţi oameni să păşească pe calea cea dreaptă. Ştia asta şi o exploata.

Însă nu şi în ziua aceea. Propriii săi demoni îl împiedicau să se concentreze asupra problemelor oricui altcuiva. Era mai simplu să înţeleagă ceea ce spunea băiatul dacă nu era nevoit să îl privească. Jacob îşi întoarse privirea de la reflexia sa din geam şi, în schimb, se uită atent dincolo de lacul Bullar şi de pădurea ce se întindea pe kilometri întregi dinaintea lui. Era atât de cald încât putea vedea aerul tremurând deasupra apei. Cumpăraseră ferma veche atât de ieftin pentru că o găsiseră într-o stare jalnică după ani întregi de proastă administrare. Reuşiseră să o renoveze, după nenumărate ore de muncă, aducând-o la starea în care se afla la acel moment. Locul nu

era luxos, însă era îngrijit, curat şi confortabil. Reprezentanţii zonei erau mereu impresionaţi de casă şi de împrejurimile sale încântătoare. Se arătau entuziasmaţi de influenţa pozitivă pe care ar fi avut-o asupra bieţilor copii neadaptaţi. Înainte, ferma nu avusese vreo problemă în a găsi subvenţii şi făcuseră multe progrese de-a lungul celor zece ani de activitate. Aşadar, problema era doar în mintea lui... sau să fi fost oare în sufletul lui?

Poate că tentaţia vieţii zilnice fusese cea care, la un punct de cotitură, îl împinsese în direcţia greşită. Nu ezitase să-şi ia sora în căminul său. Cine altcineva ar fi fost în stare să-i aline tumultul sufletesc şi să-i potolească temperamentul rebel? Dar se dovedise a-i fi superioară în războiul psihologic şi, pe măsură ce egoul ei creştea cu fiecare zi, Jacob simţea cum permanenta iritare îi submina întreaga temelie. Uneori se surprindea încleştându-şi pumnii şi gândindu-se că era o fată proastă, simplă, care merita ca familia să se spele pe mâini de ea. Însă acesta nu era un mod de gândire creştinesc, iar asemenea gânduri duceau mereu la ore întregi de introspecţie şi de studiu evlavios al Bibliei, în speranţa găsirii de forţe noi.

Pentru ceilalţi, Jacob era încă un stâlp de reazem şi încredere. Ştia că oamenii din jurul lui aveau nevoie de el; era cel pe care puteau conta mereu. Şi încă nu era pregătit să renunţe la acea imagine a sa. De când subjugase boala, care pentru un timp îl devastase cu sălbăticie, se zbătea să nu piardă controlul asupra vieţii sale. Dar simpla străduinţă de a menţine acea faţadă îi pusese la încercare ultimele resurse, iar abisul se apropia necruţător. Reflectă din nou asupra ironiei sorţii — după atâţia ani, lucrurile ajunseseră exact de unde plecaseră. Din pricina asta, făcuse, pentru o secundă, imposibilul — căzuse pradă

îndoielii. Sentimentul durase o clipă, însă crease o mică fisură în eşafodajul rezistent care îi ţinea laolaltă viaţa, iar fisura se extindea.

Jacob îşi alungă acele gânduri şi se sili să se concentreze asupra tânărului din cameră şi a existenţei sale demne de milă. Întrebările pe care le punea veneau automat, ca şi zâmbetul înţelegător pe care îl avea mereu pregătit pentru o nouă oaie neagră din turmă.

O nouă zi. Un nou suflet rănit pe care să-l oblojească. Nu se termina niciodată. Însă până şi Dumnezeu avusese prilejul de-a se odihni în ziua a şaptea.

După ce merse pe insuliţă pentru a-şi aduna rudele, care acum erau roz ca nişte purceluşi, Erica aştepta cu nerăbdare ca Patrik să vină acasă. De asemenea, pândea momentul când vărul Conny şi familia lui aveau să înceapă a-şi împacheta catrafusele, însă ceasul arăta deja cinci şi jumătate, iar ei nu dădeau niciun semn că ar vrea să plece. Hotărî să aştepte un pic înainte să născocească vreo modalitate subtilă prin care să afle dacă aveau să-şi ia zborul curând. Urletele copiilor îi dăduseră o durere de cap înfiorătoare, aşa că nu avea să aştepte mult. Uşurată, îl auzi pe Patrik urcând treptele şi se duse să-l întâmpine.

— Bună, iubitule, îi zise, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta.

— Bună. Încă n-au plecat?

Patrik vorbi pe un ton scăzut, în timp ce aruncă o privire spre camera de zi.

— Nu, şi nici nu dau semne în privinţa asta. Ce naiba ne facem? răspunse Erica pe-un ton la fel de scăzut, dându-şi ochii peste cap ca să-şi arate nemulţumirea.

— Doar nu se aşteaptă să mai stea o nopte fără să întrebe? Sau da? spuse Patrik, părând agitat.

Erica pufni.

— Dac-ai şti câţi musafiri obişnuiau să aibă părinţii mei vara, de-a lungul anilor. Oameni care spuneau că stau doar o noapte sau două, iar apoi rămâneau o săptămână, aşteptând să fie serviţi, aşteptând mese gratis. Oamenii sunt sonaţi. Iar cu rudele e cel mai rău.

Patrik păru îngrozit.

— Nu pot sta o săptămână! Trebuie să facem ceva. Nu le poţi spune că trebuie să plece?

— Eu? De ce să le spun *eu*?

— În definitiv, sunt rudele tale.

Erica fu nevoită să admită că ceea ce spunea Patrick avea sens. Va trebui pur şi simplu să ia taurul de coarne. Intră în camera de zi pentru a le asculta planurile, însă nu avu ocazia să-i întrebe.

— Ce-avem la cină?

Patru perechi de ochi se îndreptară nerăbdătoare către ea.

— Păi...

Impertinenţa lor o lăsă pe Erica fără glas. Recapitulă rapid în minte conţinutul frigiderului.

— Spaghete cu sos de carne. Într-o oră.

Când se întoarse în bucătărie la Patrik, Ericăi îi venea să-şi dea palme.

— Deci ce-au zis? Pleacă?

Nu putu să-l privească în ochi pe Patrik, aşa că doar îi spuse:

— Nu prea ştiu. Însă o să avem spaghete cu sos de carne la cină într-o oră.

— Nu le-ai zis nimic?

Acum era rândul lui Patrik să-şi dea ochii peste cap.

— Nu-i aşa uşor. Încearcă şi tu, o să vezi.

Plină de indignare, Erica se întoarse şi începu să izbească oalele şi cratiţele în timp ce le scotea din bufet.

— Va trebui să strângem din dinţi încă o noapte. Le voi spune mâine. Te rog, apucă-te să tai nişte ceapă. Nu pot pregăti cina pentru şase persoane de una singură.

Lucrară împreună în bucătărie, într-o tăcere apăsătoare, până când Erica nu mai putu ţine secretul.

— Am fost la bibliotecă azi, spuse ea. Am copiat nişte materiale care ţi-ar putea fi de folos. Sunt pe masă.

Arătă spre un teanc ordonat de fotocopii.

— Ţi-am spus că nu ar trebui să...

— Nu, nu, ştiu. Dar acum e bun făcut, şi chiar a fost o variaţie plăcută, în loc să stau acasă şi să mă uit pe pereţi. Aşa că nu te plânge.

Patrik învăţase, până atunci, când era cazul să tacă din gură, aşa că se aşeză la masa din bucătărie şi începu să răsfoiască materialele. Erau articole de ziar despre dispariţia celor două tinere, şi le citi cu mare interes.

— Uau! Le iau la birou mâine şi-o să le parcurg cu mai multă atenţie, însă ai făcut o treabă grozavă!

Se apropie de ea şi îi cuprinse cu braţele burtica umflată.

— N-am vrut să mă vait. Doar că îmi fac griji pentru tine şi bebeluş.

— Ştiu.

Erica se întoarse cu faţa la el şi îşi puse braţele în jurul gâtului său.

— Însă nu sunt din porţelan, iar dacă pe vremuri femeile puteau munci la câmp până aproape că năşteau acolo, pe loc, atunci eu sigur pot să stau într-o bibliotecă şi să răsfoiesc câteva pagini, fără efecte grave.

— Bine, ştiu, oftă el. Îndată ce scăpăm de locatarii noştri, ne vom putea ocupa mai mult de noi. Şi promite-mi că îmi vei spune dacă vrei să stau acasă. Cei de la secţie ştiu că m-am oferit voluntar să lucrez în timpul concediului şi că tu ai prioritate.

— Promit. Însă acum ajută-mă să pregătesc cina şi poate că se vor calma şi copiii.

— Mă îndoiesc. Poate că ar trebui să le dăm fiecăruia câte o duşcă de whisky înainte de cină, ca să adoarmă.

Îi făcu semn cu ochiul, apoi râse.

— Of, eşti groaznic. Mai bine dă-le câte unul lui Conny şi Brittei, aşa măcar vor fi binedispuşi.

Patrik făcu precum i se sugeră, aruncând o privire tristă spre sticla lui de whisky de cea mai bună calitate, al cărei nivel scădea cu repeziciune. Dacă rudele Ericăi mai stăteau câteva zile, rezerva sa de băutură nu avea să mai fie vreodată la fel.

1979, vara

Deschise ochii cu mare prudenţă. Motivul era o migrenă îngrozitoare, care-i cauza dureri ce radiau până la rădăcinile firelor de păr. Însă lucrul ciudat era că, atunci când deschidea ochii, nu se schimba nimic în ceea ce vedea. Era tot acelaşi întuneric dens. Într-un moment de panică, îi trecu prin cap că orbise. Poate că fusese ceva în neregulă cu băutura făcută în casă pe care o băuse cu o zi înainte. Auzise astfel de poveşti — tineri care orbiseră după ce băuseră rachiuri de casă. Dar după câteva clipe, contururile spaţiului din jur începură a ieşi la iveală, ca prin ceaţă, iar ea înţelese că nu era nimic în neregulă cu vederea sa; se afla într-un loc cu foarte puţină lumină. Se uită în sus pentru a verifica dacă putea vedea un cer înstelat sau măcar lumina lunii, în caz că se afla undeva pe-afară, însă îşi dădu seama imediat că în timpul verii nu se făcea vreodată atât de întuneric. Ar fi trebuit să poată vedea lumina diafană a unei nopţi de vară nordice.

Atinse suprafaţa pe care se afla întinsă şi culese un pumn întreg de sol nisipos, pe care îl lăsă să-i curgă printre degete. Se simţea un iz puternic de humus, un miros dezgustător de dulce, iar fata avu sentimentul că se afla undeva sub pământ. O cuprinse panica. Şi claustrofobia. Fără să ştie cât de mare

era spaţiul, avu imaginea pereţilor împresurând-o încetişor. Se apucă strâns de gât atunci când simţi că rămâne fără aer, dar apoi se sili să respire calm şi adânc de câteva ori, ca să nu lase panica să pună stăpânire pe ea.

Era frig şi înţelese brusc că era goală, cu excepţia lenjeriei. O durea corpul şi tremura; îşi încolăci braţele în jurul său şi îşi ridică genunchii la bărbie. Primul val de panică se transformă în acel moment într-o teroare atât de puternică, încât o putea simţi până-n măduva oaselor. Cum ajunsese acolo? Şi de ce? Cine o dezbrăcase? Singurul lucru pe care i-l dicta mintea era că probabil nu ar fi vrut să afle răspunsurile la acele întrebări. I se întâmplase ceva groaznic, însă nu ştia ce anume — iar însuşi faptul că nu ştia sporea groaza ce o paraliza.

O dâră de lumină îi apăru pe mână, iar ea îşi ridică în mod automat privirea către sursă. Pe fundalul întunericului de catifea se putea distinge o frântură luminoasă. Se chinui să se ridice şi strigă după ajutor. Niciun răspuns. Stătu pe vârfuri şi încercă să atingă sursa de lumină, însă aceasta nu era aproape. În schimb, simţi apă picurându-i pe faţa îndreptată în sus. Picăturile deveniră un şiroi constant şi ea îşi dădu brusc seama cât îi era de sete. Fără să stea pe gânduri, deschise gura pentru a bea. La început, îi curse mai mult pe faţă, însă curând descoperi tehnica potrivită şi bău cu nesaţ. Apoi o negură păru să învăluie totul, iar camera începu să se învârtească. După aceea, rămase doar întunericul.

Ca niciodată, Linda se trezi devreme, dar încercă să se culce la loc. Stătuse până târziu cu Johan şi aproape că se simţea mahmură din cauza lipsei somnului. Însă pentru prima oară în multe luni, auzi ploaia pe acoperiş. Camera pe care Jacob şi Marita i-o pregătiseră era exact sub coama acoperişului, iar sunetul ploii pe ţigle era atât de strident încât părea că-i răsună în tâmple.

Totodată, după atâta timp era prima dimineaţă când se trezea într-un dormitor răcoros. De aproape două luni, temperaturile nu scăzuseră deloc, bătând recordul pentru cea mai caniculară vară din ultima sută de ani. La început, întâmpinase cu bucurie soarele arzător, însă plăcerea noului dispăruse cu multe săptămâni în urmă. În schimb, începuse să urască să se trezească în fiecare dimineaţă în cearşafuri îmbibate cu sudoare. Aşa că aerul proaspăt, răcoros, ce se strecura pe sub grinzile acoperişului, era cu atât mai plăcut. Linda împinse cearşaful deoparte şi-şi lăsă corpul să se bucure de răcoare. Contrar obiceiului său, hotărî să se ridice din pat înainte ca altcineva s-o oblige. Ar putea fi simpatic ca o dată să nu mai ia singură micul dejun. Auzi cum masa era pregătită jos,

în bucătărie, aşa că îşi trase pe ea un chimono scurt şi-şi vârî picioarele într-o pereche de papuci.

Apariţia ei matinală fu întâmpinată în bucătărie cu priviri surprinse. Toată familia era acolo: Jacob, Marita, William şi Petra, iar discuţia lor în surdină se opri brusc atunci când Linda se trânti pe un scaun gol şi începu să ungă cu unt nişte pâine.

— E o plăcere să vedem că vrei să ne ţii o dată companie, însă ţi-aş fi recunoscător dacă ai pune pe tine mai multe haine atunci când vii jos. Gândeşte-te la copii.

Jacob era atât de făţarnic, încât îi făcea greaţă. Pentru a-l irita şi mai mult, Linda îşi lăsă chimonoul transparent să se desfacă un pic, cât să i se poată vedea un sân prin deschizătură. El se albi la faţă de mânie, însă din cine ştie ce motiv, nu dădu curs provocării şi o lăsă baltă. William şi Petra se uitau la ea fascinaţi. Se strâmbă la ei, făcându-i pe amândoi să râdă pe înfundate. De fapt, copiii erau destul de drăguţi, se văzu ea nevoită să recunoască, însă Jacob şi Marita aveau să-i strice, cu timpul. Odată încheiată educaţia lor religioasă, aveau să rămână fără nicio bucurie în viaţă.

— Acum, copii, potoliţi-vă. Staţi drepţi la masă când mâncaţi. Petra, dă jos picioarele de pe scaun şi stai ca o fetiţă mare. Şi William, închide gura când mănânci. Nu vreau să văd ce mesteci.

Zâmbetele pieriră de pe feţele copiilor, iar aceştia stătură drepţi ca doi soldăţei de plumb, cu priviri goale, absente. Linda oftă pentru sine. Uneori nu-i venea să creadă că ea şi Jacob chiar erau rude. Nu existau fraţi mai diferiţi decât ei doi; era convinsă de asta. Era aşa nedrept ca el să fie „preferatul" părinţilor, mereu ridicat în slăvi, deşi nu făcea decât să-i caute mereu nod în papură. Era vina

ei că venise pe lume în mod neplanificat, la mult timp după ce părinţii lor hotărâseră să se lase de făcut şi crescut copii? Sau că boala lui Jacob, de care fratele său începuse să sufere cu mulţi ani înainte de naşterea ei, îi făcuse refractari la ideea de a mai avea un bebeluş? Firește că înţelegea gravitatea situaţiei — Jacob fusese la un pas de moarte, însă cu ce era ea vinovată? Nu ea îl îmbolnăvise.

Tot răsfăţul cu care îl copleşiseră pe Jacob continuase, chiar şi după ce băiatul îşi revenise complet. Era ca şi cum părinţii lor priveau fiecare zi a vieţii lui ca pe un dar de la Dumnezeu, în vreme ce viaţa ei nu le aducea decât necazuri şi greutăţi. Apoi mai era şi relaţia dintre bunicul şi Jacob. Firește, înţelegea că aveau o legătură specială, după tot ce făcuse bunicul pentru Jacob, însă asta nu ar fi trebuit să însemne că nu mai exista loc pentru ceilalţi nepoţi. Într-adevăr, bunicul murise înainte ca ea să se nască, aşa că nu fusese nevoită vreodată să se confrunte cu indiferenţa lui, dar aflase de la Johan că el şi Robert căzuseră în dizgraţia bunicului şi văzuseră cum îşi concentrează întreaga atenţie asupra vărului lor, Jacob. Cu siguranţă că acelaşi lucru i s-ar fi întâmplat şi ei dacă bunicul ar mai fi fost în viaţă.

Faptul că totul era atât de nedrept îi umplu ochii de lacrimi fierbinţi, însă Linda se sili să le înghită, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Nu voia să-i dea lui Jacob satisfacţia de a-i vedea lacrimile sau să-i ofere o nouă ocazie de a face pe mântuitorul lumii. Ştia că el de-abia aştepta să-i aducă viaţa pe drumul cel drept, însă ar fi preferat să moară decât să fie o cârpă, cum era el. Or fi mers în Rai fetele bune, însă ea intenţiona să meargă mult, mult mai departe. Prefera să coboare cu picioarele pe

pământ cu un bubuit de tunet decât să trăiască o viaţă de papă-lapte, ca fratele său, aşa sigur cum era el de faptul că toată lumea îl iubea.

— Ai ceva planuri azi? Mi-ar prinde bine nişte ajutor prin casă, spuse Marita.

Când îi adresă Lindei întrebarea, ungea cu unt câteva felii de pâine pentru copii. Era o femeie cu o înfăţişare maternă, puţin prea plină şi cu o faţă obişnuită. Linda considerase dintotdeauna că Jacob ar fi putut mai mult. Îi veni brusc în minte o imagine a fratelui şi cumnatei sale în dormitor. Era sigură că o făceau, cu conştiinciozitate, o dată pe lună, cu luminile stinse şi cu Marita purtând un fel de cămaşă de noapte, lungă până-n pământ, care ascundea totul. Imaginea o făcu să chicotească, iar ceilalţi îi aruncară o privire întrebătoare.

— Auzi, Marita ţi-a pus o întrebare. O poţi ajuta prin casă astăzi? Ştii, asta nu-i o pensiune.

— Am înţeles, am înţeles, am auzit-o de la bun început. Nu-i nevoie să mă cicăleşti. Şi nu, nu o pot ajuta astăzi. Trebuie să...

Căută o scuză bună.

— Trebuie să văd ce e cu Scirocco. Ieri şchiopăta puţin.

Scuza ei fu primită cu scepticism, iar Linda îşi luă cea mai arţăgoasă expresie, gata de ceartă. Dar, spre surprinderea ei, nimeni nu avu chef să o provoace în ziua aceea, în ciuda minciunii evidente. Victoria — alături de o nouă zi de trândăveală — era a ei.

Dorinţa de a ieşi afară şi de a sta în ploaie, cu faţa înspre cer şi cu apa şiroind peste el, era irezistibilă. Însă erau anumite lucruri pe care un adult nu şi le putea permite, mai ales dacă se găsea la serviciu, iar Martin fu nevoit să

îşi stăpânească impulsul copilăresc. Însă era minunat. Toată căldura înăbuşitoare ce îi ţinuse captivi în ultimele două luni fusese alungată printr-o singură ploaie torenţială. Prin geamul deschis, simţea în nări mirosul ploii. Stropi de apă cădeau pe partea biroului aflată cel mai aproape de fereastră, însă Martin mutase toate documentele, aşa că nu conta. Ba chiar era bine, pentru că putea simţi aerul proaspăt.

Patrik sunase pentru a-i anunţa că nu se trezise la timp, aşa că, de data asta, Martin sosise primul. Atmosfera de la secţie fusese apăsătoare după ce aflaseră de grava eroare a lui Ernst, prin urmare era plăcut să poată sta acolo în pace şi linişte, meditând la ultimele întâmplări. Nu-l invidia pe Patrik pentru că trebuia să anunţe rudele femeii, însă până şi el era conştient că aflarea adevărului reprezenta primul pas în procesul de vindecare a durerii. Probabil că nici nu ştiau că dispăruse, aşa că vestea avea să fie şocantă. Acum lucrul cel mai important era să găsească familia, aceea fiind una din atribuţiile lui Martin pe ziua respectivă: de a-şi contacta colegii germani. Spera să le poată vorbi în engleză, altminteri avea să fie complicat. Îşi amintea destulă germană învăţată la şcoală, încât să nu pună prea mare preţ pe cunoştinţele în domeniu ale lui Patrik, după ce îl auzi bâlbâindu-se cât durase conversaţia cu prietena Tanjei.

Tocmai se pregătea să ridice receptorul şi să formeze numărul din Germania, când telefonul sună. Pulsul îi crescu atunci când îi auzi pe cei de la Medicină Legală din Göteborg, apoi se întinse după carneţelul său plin de mâzgăluri. Persoana de la celălalt capăt al firului trebuia de fapt să-i raporteze lui Patrik, dar fiindcă acesta nu venise încă, era nevoită să se mulţumească cu Martin.

— Lucrurile chiar par să se înfierbânte în fundul ăla de ţară.

Medicul legist Tord Pedersen se referea la autopsia pe care i-o făcuse lui Alex Wijkner în urmă cu un an şi jumătate şi care condusese la una din puţinele anchete criminale întreprinse vreodată la secţia de poliţie din Tanumshede.

— Da, începem să ne întrebăm dacă e de la ceva din apă. Curând vom ajunge din urmă statisticile de omoruri din Stockholm.

Tonul simplu, glumeţ era modul lor — şi al multor alţi profesionişti care intrau des în contact cu moartea şi nenorocirile — de a face faţă presiunilor muncii lor zilnice. Asta nu însemna că erau mai puţin serioşi.

— Aţi terminat deja cu autopsia? Credeam că oamenii s-au omorât între ei mai repede ca niciodată pe canicula asta pe care-am avut-o, continuă Martin.

— Ei bine, chiar ai dreptate în privinţa asta. Ne dăm seama că oamenii au nervii mai întinşi din cauza căldurii, însă treburile chiar s-au mai potolit în ultimele zile. Aşa că am putut ajunge la cazul vostru mai rapid decât ne aşteptam.

— Ia să auzim.

Martin îşi ţinu respiraţia. Mare parte din evoluţia unei investigaţii depindea de cât de mult aveau de oferit cei de la Medicină Legală.

— Păi, e clar că nu aveţi de-a face cu un individ agreabil. Cauza morţii a fost uşor de stabilit: victima a fost strangulată. Însă remarcabil e ce i s-a făcut înainte să moară.

Pedersen se opri, iar Martin şi-l imagină punându-şi o pereche de ochelari.

— Da? zise Martin fără să-şi poată ascunde nerăbdarea.

— Să vedem... Veţi primi asta şi prin fax... Hmm, zise Pedersen, părând a răsfoi raportul.

Martin strângea atât de tare receptorul, încât mâna începu să-i transpire.

— Da, iată. Paisprezece fracturi în diferite părţi ale scheletului. Toate produse înaintea decesului, judecând după numeroasele grade de vindecare.

— Vreţi să spuneţi...

— Vreau să spun că i-au fost rupte membrele superioare, membrele inferioare, degetele de la mâini şi de la picioare în decurs de aproximativ o săptămână.

— I-au fost rupte cu un singur prilej sau mai multe? Vă puteţi da seama?

— După cum am spus, ne putem da seama că fracturile prezintă diferite grade de vindecare, aşa că opinia mea profesională e că au fost cauzate în mod sporadic de-a lungul întregii perioade. Am pus pe hârtie ordinea în care consider că au fost produse. O găsiţi în raportul pe care vi l-am trimis prin fax. Victima avea, de asemenea, un număr considerabil de incizii superficiale pe corp. Din nou, în diferite stadii de vindecare.

— Dumnezeule mare! lăsă Martin să-i scape.

— Tind să fiu de aceeaşi părere.

Vocea lui Pedersen suna sec la telefon.

— Suferinţa prin care a trecut trebuie să fi fost de nesuportat.

Pentru o clipă, amândoi reflectară în tăcere asupra cruzimii de care puteau da dovadă oamenii. Apoi, Martin îşi veni în fire şi continuă:

— Cadavrul prezintă dovezi care ne-ar putea ajuta?

— Da, am găsit spermă. Dacă depistaţi un suspect, se va putea face legătura cu crima datorită ADN-ului. Bineînţeles că ne uităm şi în baza noastră de date, însă rareori găsim ceva în felul acesta. Până în momentul de faţă, registrul este pur şi simplu prea mic. Nu putem decât să

visăm la ziua când vom avea ADN-ul fiecărui cetăţean, într-o bază de date uşor de cercetat. Atunci situaţia ar fi cu totul alta.

— Cred că „vis" e cuvântul potrivit. Probabil că-i vor pune urgent bețe-n roate plângerile referitoare la încălcarea libertăţii individului şi toate lucrurile de genul ăsta.

— Dacă prin ce-a trecut femeia asta nu se poate numi îngrădirea libertăţii individuale, atunci nu ştiu ce s-ar putea numi aşa...

Era o replică neaşteptat de filosofică pentru, în mod normal, prozaicul Tord Pedersen. Martin îşi dădu seama că fusese cu adevărat impresionat de soarta victimei. Acesta, de regulă, nu era un lucru pe care un medic legist să şi-l poată permite, dacă voia să doarmă liniştit noaptea.

— Îmi puteţi da o oră aproximativă a decesului?

— Da, am primit rezultatele mostrelor pe care echipa le-a luat de la faţa locului, apoi am adăugat la ele şi propriile mele observaţii, deci vă pot da un interval orar destul de sigur.

— Să auzim.

— După estimările mele, femeia a murit cândva între orele şase şi unsprezece, în seara dinainte să fie descoperită în Prăpastia Craiului.

— Nu mi-aţi putea oferi un interval mai exact de-atât?

Martin părea dezamăgit.

— Aici, în Suedia, există procedeul standard de a nu da niciodată un interval mai mic de cinci ore în asemenea cazuri, deci mai mult de-atât nu pot face. Însă probabilitatea intervalului este de 95%, aşa că măcar e o dovadă foarte solidă. Oricum, pot confirma ceea ce voi trebuie să fi bănuit deja: Prăpastia Craiului este locul secundar al crimei. A fost ucisă altundeva şi a stat acolo

timp de câteva ore după deces, fapt evident din *livor mortis*.

— Ei bine, e şi asta ceva, oftă Martin. Cum rămâne cu scheletele? Aţi obţinut vreo informaţie după ce le-aţi examinat? Bănuiesc că aţi primit mesajul lui Patrik, legat de cine credem noi că ar fi.

— Da, l-am primit. Cu privire la identitatea victimelor, nu suntem încă foarte siguri. Nu e atât de simplu cum ar părea să obţii fişe dentare din anii '70, însă ne mişcăm pe cât de repede posibil. Vă vom anunţa îndată ce vom şti mai multe. Însă pot confirma că e vorba de scheletele a două femei, iar vârsta pare a fi corectă. Pelvisul uneia indică, de asemenea, faptul că a avut un copil, iar asta se potriveşte cu informaţiile pe care le avem. Lucrul cel mai interesant e că ambele schelete au fracturi similare cu cele ale victimei recente. Între noi fie vorba, aş îndrăzni chiar să spun că fracturile celor trei cadavre sunt aproape identice.

Profund şocat, Martin scăpă un pix pe podea. Ce le căzuse de fapt pe cap? Un ucigaş sadic ce lăsa să treacă douăzeci şi patru de ani între faptele sale îngrozitoare? Martin nici măcar nu dori să se gândească la cealaltă variantă: aceea ca asasinul să nu fi aşteptat douăzeci şi patru de ani, ci pur şi simplu ca ei să nu fi găsit încă toate victimele.

— Au fost şi înjunghiate cu un cuţit?

— Având în vedere că nu mai există deloc ţesut moale, e mult mai greu de spus, însă da, există câteva zgârieturi pe suprafaţa oaselor, care ar putea indica supunerea lor unui tratament similar.

— Şi cauza morţii în cazul lor?

— Aceeaşi ca şi în cazul femeii germane. Oasele comprimate din zona gâtului corespund leziunilor rezultate în urma strangulării.

Martin își făcea însemnări în carnețel.

— Alte informații relevante pe care mi le-ați putea oferi?

— Doar că scheletele au fost probabil îngropate. Există pe ele urme de pământ și s-ar putea să aflăm câte ceva în urma analizelor. Însă nu e foarte clar momentan, așa că va trebui să aveți răbdare. Am găsit pământ pe corpul Tanjei Schmidt și, de asemenea, pe pătura pe care era întinsă, așa că vom compara asta cu mostrele de la schelete.

Pederson făcu o pauză.

— Mellberg conduce ancheta?

Exista o oarecare neliniște în vocea sa. Martin zâmbi în sinea lui, însă din punctul acela de vedere putea să-l liniștească pe medicul legist.

— Nu, cazul i-a fost repartizat lui Patrik. Însă cine va primi laurii odată ce va fi rezolvat e o cu totul altă chestiune...

Amândoi râseră la auzul remarcii, însă, cel puțin în ceea ce-l privea pe Martin, era un râs oarecum forțat.

După ce își luă la revedere de la Tord Pedersen, se duse să adune paginile care veniseră pe faxul secției. Când Patrik ajunse la serviciu puțin mai târziu, Martin își făcuse bine temele. După ce ascultă rezumatul raportului legist, Patrik fu la fel de deprimat ca Martin. Devenea un caz dat naibii.

Anna lăsă razele soarelui să-i încingă pielea, în vreme ce stătea întinsă, într-un bikini, la prora unei bărci cu pânze. Copiii își făceau somnul de după-masă în cabina de dedesubt, iar Gustav era la cârmă. Picături mici de apă sărată o împroșcau de fiecare dată când prora atingea suprafața apei și senzația era extraordinar de reconfortantă. Dacă închidea ochii, putea să uite pentru o clipă că avea vreo grijă pe lume și se putea convinge pe sine că adevărata ei viață era aceea.

— Anna, la telefon.

Vocea lui Gustav o trezi din starea ei contemplativă.

— Cine e?

Îşi duse mâna la ochi şi-l văzu fluturându-i telefonul mobil.

— N-a vrut să zică.

La naiba. Ştiu imediat cine era şi, simţind mici noduri de nelinişte în stomac, se ridică şi păşi cu grijă spre Gustav.

— Anna la telefon.

— Cine naiba era ăla? şuieră Lucas.

Anna ezită.

— Doar ţi-am zis că plec cu un prieten cu barca.

— Deci acum încerci să mă prosteşti că tipul nu e decât un prieten, se răsti el. Cum îl cheamă?

— Asta nu-i treaba...

Lucas o întrerupse.

— Cum îl *cheamă*, Anna?

Rezistenţa ei se şubrezea cu fiecare secundă în care-i auzea vocea la telefon. Calmă, îi răspunse:

— Gustav af Klint.

— A, da. Se putea mai snob de-atât?

Vocea lui se schimbă: din dispreţuitoare, deveni gravă şi ameninţătoare.

— Cum îndrăzneşti să-mi duci copiii în vacanţă cu alt bărbat?

— Suntem divorţaţi, Lucas, îi răspunse Anna.

Îşi acoperi ochii cu mâna.

— Ştii la fel de bine ca mine că asta nu schimbă nimic, Anna. Eşti mama copiilor mei, ceea ce înseamnă că noi doi vom aparţine mereu unul altuia. Tu eşti a mea şi copiii sunt ai mei.

— Atunci de ce încerci să mi-i iei?

— Pentru că tu eşti instabilă, Anna. Dintotdeauna ai suferit cu nervii şi, ca să fiu sincer, nu am încredere în tine că-mi poţi îngriji copiii aşa cum o merită. Uită-te cum trăiţi. Munceşti toată ziua, iar ei sunt la creşă. Crezi că asta-i o viaţă bună pentru copii, Anna?

— Dar trebuie să lucrez, Lucas. Şi cum plănuiai să rezolvi problema dacă ai fi avut *tu* grijă de copii? Şi tu trebuie să lucrezi. Cine-ar fi avut atunci grijă de ei?

— Există o soluţie, Anna, şi ştii care este.

— Ai înnebunit? Crezi că m-aş întoarce la tine după ce i-ai rupt braţul Emmei? Ca să nu mai pomenesc de tot ce mi-ai făcut mie.

Vocea îi urcă spre falset. Instinctiv, ştiu imediat că mersese prea departe.

— Nu a fost vina mea! A fost un accident! În plus, dacă tu n-ai fi fost aşa de încăpăţânată şi n-ai fi continuat să mi te opui, n-aş fi fost nevoit să-mi ies din fire atât de des!

Era ca şi cum-ar fi vorbit singură. Nu avea rost. Ştia, după toţi anii petrecuţi cu el, că Lucas credea ceea ce spunea. Niciodată nu era vina lui. Tot ce se întâmpla era din vina altcuiva. De fiecare dată când o lovise, o făcuse să se simtă vinovată pentru că nu fusese destul de înţelegătoare, de iubitoare, de ascultătoare.

Recurgând la resurse interioare în prealabil ascunse, reuşise într-un final să divorţeze de el. Asta o făcu să se simtă puternică, invincibilă, pentru prima oară în ani de zile. În sfârşit, avea să poată prelua controlul asupra propriei vieţi. Ea şi copiii aveau să poată începe totul de la zero. Însă totul mersese puţin cam lin. Lucas fusese cu adevărat şocat de faptul că-i rupsese braţul fiicei sale într-o criză de furie şi se dovedise neaşteptat de docil. Viaţa sa încărcată,

de burlac, de după divorţ, însemnase, de asemenea, că îi lăsase în pace pe Anna şi pe copii, în vreme ce el făcea cuceriri, una după alta. Însă exact atunci când Annei i se păru că reuşise să scape, Lucas începu să fie plictisit de viaţa lui şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra familiei sale. Atunci când florile, cadourile şi rugăminţile stăruitoare de a fi iertat nu dădură roade, el încetă să se mai poarte cu mănuşi. Ceru custodia unică a copiilor. Pentru a-şi susţine pretenţiile, invocă o mulţime de acuzaţii nefondate cu privire la incapacitatea Annei de a fi o mamă bună. Nimic nu era adevărat, însă Lucas putea fi atât de convingător atunci când îşi folosea şarmul, încât ea tot mai tremura la gândul că încercările lui ar fi putut avea succes. Ştia, de asemenea, că nu după copii umbla el. Viaţa lui profesională nu ar fi funcţionat dacă ar fi avut custodia a doi copii mici, dar spera să o înspăimânte îndeajuns de mult pe Anna, pentru a o determina să se întoarcă. În momentele de slăbiciune, Anna se gândea să facă asta. În acelaşi timp însă, ştia că era imposibil. Ar fi distrus-o. Aşa că se oţeli.

— Lucas, nu are rost să purtăm discuţia asta. Am mers mai departe după divorţ, iar tu ar trebui să faci acelaşi lucru. Într-adevăr, am cunoscut un alt bărbat, lucru pe care va trebui să-l accepţi. Copiii sunt bine, iar eu la fel. Nu putem încerca să ne purtăm ca nişte adulţi?

Vocea îi era stăruitoare, însă tăcerea de la celălalt capăt era de nepătruns. Deveni conştientă că spusese prea multe. Când auzi tonul şi înţelese că Lucas pur şi simplu închisese telefonul, ştiu că el avea s-o facă să plătească în vreun fel. Ba chiar scump.

1979, vara

Infernala durere de cap o făcu să-şi înfigă degetele în obraji. În comparaţie cu migrena îngrozitoare, era aproape plăcut să simtă crestăturile lungi pe care unghiile i le făceau în piele şi lucrul ăsta o ajuta să se concentreze.

Totul era încă învăluit în întuneric, dar ceva o făcuse să se trezească din toropeala ei adâncă, lipsită de vise. O frântură de lumină îi apăru deasupra capului şi, în vreme ce privi chiorâş în sus, aceasta se mări încet. Cum nu era obişnuită cu lumina, nu văzu; ci mai degrabă auzi pe cineva intrând prin crăpătura care se mărise până ajunsese o deschizătură, şi venind în jos pe scări. Cineva care se apropia tot mai mult, în întuneric. Confuză cum era, nu ştia dacă să simtă teamă ori uşurare. Ambele sentimente erau acolo, amestecate. Întâi triumfa unul, apoi celălalt.

Ultimii paşi ce veniră spre locul unde se afla, ghemuită într-o poziţie fetală, nu făcură niciun zgomot. Fără ca vreun cuvânt să fie rostit, simţi o mână atingând-o pe frunte. Poate că gestul acela ar fi trebuit să fie liniştitor, însă simplitatea mişcării o umplu de groază.

Mâna continuă să urce de-a lungul corpului său, în timp ce ea tremura în întuneric. Pentru o clipă, îi trecu prin minte

că ar fi trebuit să-i opună rezistență străinului fără chip. Gândul dispăru la fel de repede cum apăru. Întunericul era mult prea copleșitor, iar forța mâinii ce o atingea îi străpungea pielea, nervii, sufletul. Singura ei opțiune era supunerea, știa asta cu o claritate înfiorătoare.

Atunci când mâna încetă să o mângâie și începu să o apese, să o strângă, să o tragă, ea nu fu deloc surprinsă. Într-un fel, întâmpină cu bucurie durerea. Era mai ușor să înfrunte materialitatea durerii decât groaza de necunoscut.

Al doilea telefon al lui Tord Pedersen venise la numai două ore după ce Patrik vorbise cu Martin. Identificaseră un schelet. Unul din cadavrele găsite în Prăpastia Craiului aparţinea Monei Thernblad, cea de-a doua fată dispărută în 1979.

Patrik şi Martin parcurseră împreună informaţiile adunate de-a lungul anchetei. Mellberg strălucea prin absenţă, însă Gösta Flygare se întorsese la muncă, după o performanţă excepţională în cadrul turneului de golf. Nu câştigase concursul, dar, spre marea lui surpriză şi bucurie, reuşise să trimită o dată mingea în gaură dintr-o singură lovitură şi fusese invitat la club, la un pahar de şampanie. Martin şi Patrik auziseră de trei ori până atunci, în cele mai mici detalii, cum mingea intrase direct dintr-o lovitură în cea de-a şaisprezecea gaură. Nu se îndoiau că aveau să mai audă povestea de câteva ori până la sfârşitul zilei. Însă nu conta. Nu-i purtau pică lui Gösta pentru că era atât de binedispus, iar Patrik îi dădu răgaz o oră, înainte de a-l implica în munca de cercetare. Aşa că, pentru moment, Gösta îşi suna toţi amicii de golf pentru a le povesti despre Marele Eveniment.

— Aşadar, avem de-a face cu un nenorocit care frânge oasele fetelor înainte de a le ucide, spuse Martin. Şi le taie cu un cuţit, adăugă el.

— Mă tem că aşa e. Dacă ar trebui să apreciez, aş zice că a existat cu siguranţă un motiv de natură sexuală în spatele întâmplărilor. Un nenorocit de sadic, pe care îl excită durerea. O dovadă în sensul ăsta sunt şi urmele de spermă găsite pe corpul Tanjei.

— Vorbeşti tu cu rudele Monei? Vreau să zic, să-i anunţi că am găsit-o?

Martin nu păru prea încântat, însă Patrik îi alungă temerile, luând sarcina asupra sa.

— Mă gândeam să mă întâlnesc cu tatăl ei în după-amiaza asta. Mama a murit cu ani în urmă, aşa că tatăl e singurul care trebuie înştiinţat.

— Cum poţi fi aşa sigur? Îi cunoşti?

— Nu, însă Erica a fost ieri la biblioteca din Fjällbacka, să caute tot ce s-a scris în presă despre Siv şi Mona. Dispariţiile lor au fost comentate în mod periodic, iar în urmă cu câţiva ani a apărut chiar şi un interviu cu familiile. Doar tatăl Monei mai este în viaţă, iar Siv o avea doar pe mama sa la momentul dispariţiei. Există, de asemenea, şi o fetiţă, şi mă gândeam să vorbesc şi cu ea — îndată ce vom avea confirmarea că Siv este cea de-a doua femeie.

— Ar fi a naibii coincidenţa să fie altcineva, nu crezi?

— Ei bine, presupunem că scheletul îi aparţine lui Siv, dar încă nu ne putem pronunţa în deplină cunoştinţă de cauză. S-au întâmplat şi lucruri mai stranii.

Patrik frunzări printre fotocopiile pe care Erica le adusese acasă şi întinse câteva în faţa sa pe masă, în forma unui evantai. Aşezase alături şi dosarul pe care-l găsise în arhiva de la subsol, cu intenţia de a pune cap la cap toate

informaţiile pe care le aveau în legătură cu dispariţia celor două fete. Existau în articolele din ziar o grămadă de informaţii ce nu fuseseră incluse în materialul anchetei; ambele surse erau necesare pentru a le oferi o imagine de ansamblu a ceea ce ştiau până în acel moment.

— Uite. Siv a dispărut în noaptea de Sânziene a anului 1979, iar Mona la două săptămâni după aceea.

Pentru a clarifica şi a ordona puţin materialele, Patrik se ridică şi scrise pe tabla albă aflată pe perete.

— Siv Lantin a fost văzută ultima oară mergând acasă cu bicicleta, după o petrecere cu prietenii. Ultimul martor a descris cum ea a virat de pe şoseaua principală şi a luat-o spre Bräcke. Era ora două noaptea şi a fost văzută de un şofer care a depăşit-o pe şosea, cu maşina. După aceea, nimeni nu a mai ştiut nimic de ea.

— Asta dacă nu luăm în considerare informaţiile de la Gabriel Hult, adăugă Martin.

Patrik aprobă din cap.

— Da', asta dacă ignorăm mărturia lui Gabriel Hult, ceea ce cred că vom face pentru moment.

Continuă:

— Mona Thernblad a dispărut la două săptămâni după aceea. Spre deosebire de Siv, dispariţia ei s-a produs într-o după-amiază, în plină zi. A plecat din casă pe la ora trei ca să meargă la jogging, însă nu s-a mai întors. Unul din pantofii ei de sport a fost găsit pe marginea drumului, pe ruta sa obişnuită, însă nimic mai mult.

— Existau asemănări între cele două fete? Cu excepţia faptului că erau cam de aceeaşi vârstă?

Patrik nu putu să nu zâmbească puţin.

— Bag de seamă că te-ai uitat la emisiunea *Profiluri*. Din nefericire, mă văd nevoit să te dezamăgesc. În caz că

avem de-a face cu un criminal în serie, ceea ce bănuiesc că vânezi tu, nu există asemănări externe evidente între cele două fete.

Fixă două fotografii alb-negru pe tablă.

— Siv avea nouăsprezece ani. Minionă, brunetă şi voluptuoasă. Avea reputaţia de a fi cam dificilă, şi a iscat un oareşice scandal în Fjällbacka atunci când a dat naştere unui copil, la vârsta de şaptesprezece ani. Atât ea, cât şi copilul, stăteau cu mama ei, însă conform afirmaţiilor din ziare, lui Siv îi plăcea să petreacă şi nu prea stătea acasă. Spre deosebire de ea, Mona a fost descrisă drept o adevărată familistă, care avea rezultate bune la şcoală, mulţi prieteni şi era, în general, simpatizată. Era înaltă, blondă şi făcea multă mişcare. Avea optsprezece ani, dar încă locuia acasă pentru că mama ei era bolnăvicioasă, iar tatăl său nu putea s-o îngrijească de unul singur. Nimeni nu părea să aibă ceva rău de spus la adresa ei. Aşadar, singurul lucru pe care îl aveau în comun cele două fete a fost că ambele au dispărut fără urmă de pe faţa pământului, cu peste douăzeci de ani în urmă. Iar acum au apărut în Prăpastia Craiului, sub forma unor schelete.

Martin cugetă, cu capul rezemat în palme. El şi Patrik stătură tăcuţi pentru o vreme, studiind tăieturile din ziare şi notiţele de pe tabla albă. Amândoi se gândeau la cât de tinere păreau fetele. Ar mai fi avut atâţia ani de trăit, dacă nu le-ar fi ieşit în cale ceva demonic. Apoi Tanja, a cărei poză din timpul vieţii nu o aveau încă. Şi ea era o fată tânără, cu toată viaţa înainte. Însă acum şi ea era moartă.

— A fost demarată o investigaţie de proporţii.

Patrik luă din dosar un teanc de hârtii bătute la maşină.

— Au fost intervievaţi prietenii şi familiile fetelor. Poliţiştii au bătut la fiecare uşă din zonă şi, de asemenea, au fost chestionaţi şi derbedeii bine cunoscuţi. Au fost luate cam o sută de mărturii, din câte văd.

— Au avut vreun rezultat?

— Nu, absolut nimic. Până la informaţia dată de Gabriel Hult. A sunat el însuşi la poliţie şi le-a spus că a văzut-o pe Siv în maşina fratelui său în noaptea dispariţiei.

— Şi? Nu era destul pentru a-l face suspect de crimă, nu-i aşa?

— Nu. Când Johannes, fratele lui Gabriel, a fost interogat, el a negat că ar fi vorbit cu ea sau că ar fi văzut-o, însă în absenţa altor piste, poliţia a decis să se concentreze asupra lui.

— Au găsit ceva?

Ochii lui Martin erau larg deschişi şi plini de o fascinaţie pe care cu greu şi-o putea ascunde.

— Nu, n-au găsit nimic. Iar la vreo două luni după aceea, Johannes Hult s-a spânzurat în hambar. Aşa că lucrurile au ajuns într-un punct mort, am putea spune.

— Pare ciudat că s-a sinucis la un răstimp aşa de scurt.

— Da, însă dacă era el vinovatul, trebuie că fantoma lui a ucis-o pe Tanja. Morţii nu omoară oameni.

— Şi care-a fost treaba cu fratele lui, care a sunat la poliţie şi a denunţat pe cineva sânge din sângele său? De ce-ar face un om aşa ceva? se încruntă Martin. Stai, cât de prost pot fi! Hult — credinciosul nostru slujitor din tagma hoţilor. Trebuie că e rudă cu Johan şi Robert.

— Da, aşa e. Johannes era tatăl lor. După ce am citit despre familia Hult, chiar am mai multă înţelegere pentru vizitele atât de dese pe care ni le fac Johan şi Robert. Nu aveau mai mult de cinci-şase ani atunci când Johannes

s-a spânzurat, iar Robert a fost cel care l-a găsit în hambar. Îţi poţi imagina cum trebuie să-l fi afectat asta pe un băiat de şase ani.

— Da, Dumnezeule mare!

Martin clătină din cap.

— Trebuie să beau puţină cafea înainte să continuăm. Am nevoie de cofeină. Vrei şi tu o ceaşcă?

Patrik încuviinţă şi, câteva clipe mai târziu, Martin veni cu două ceşti de cafea aburindă. Pentru prima oară, vremea era potrivită pentru a bea ceva fierbinte. Patrik vorbi mai departe.

— Johannes şi Gabriel sunt fiii unui bărbat pe nume Ephraim Hult, numit şi Predicatorul. Ephraim era un bine cunoscut sau, am putea spune, chiar notoriu preot de biserică liberă din Göteborg. Ţinea întruniri mari, la care îşi punea fiii, nişte copii pe-atunci, să psalmodieze şi să lecuiască bolnavii şi schilozii. Majoritatea oamenilor îl considerau pe Ephraim un şarlatan şi-un escroc, însă chiar şi-aşa, el a dat lovitura atunci când Margareta Dybling, una din doamnele din adunarea sa de credincioşi, a murit şi i-a lăsat lui toată averea. Pe lângă o sumă considerabilă în bani gheaţă, i-a lăsat o întinsă proprietate împădurită şi un măreţ conac în apropiere de Fjällbacka. Brusc, Ephraim n-a mai avut nicio dorinţă de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. S-a mutat acolo cu fiii săi şi, începând de atunci, familia trăieşte pe banii bătrânei.

Tabla albă era acum plină de însemnări, iar peste tot pe biroul lui Patrik erau împrăştiate hârtii.

— Nu că n-ar fi interesant să cunoaştem puţin din istoricul familiei, însă ce-are asta de-a face cu crimele? După cum ai spus, Johannes a murit cu mai mult de douăzeci

de ani înainte de uciderea Tanjei, iar morţii nu omoară oameni, după cum te-ai exprimat tu atât de elocvent.

Lui Martin îi fu greu să-şi ascundă nerăbdarea.

— Adevărat, însă am parcurs tot materialul vechi, iar mărturia lui Gabriel este de fapt singurul lucru interesant pe care l-am găsit acolo. Sperasem, de asemenea, să pot vorbi cu Errold Lind, care a fost şeful anchetei, însă din nefericire a murit în 1989, în urma unui atac de cord, aşa că materialul acesta reprezintă tot ce avem. În caz că nu ai nişte sugestii mai bune, propun să începem prin a afla mai multe despre Tanja şi, de asemenea, aş vrea să vorbim cu părinţii lui Siv şi ai Monei. Apoi vom decide dacă merită să mai stăm o dată de vorbă cu Gabriel Hult.

— În regulă, pare un plan bun. Ce să fac mai întâi?

— Începe cu investigaţia legată de Tanja. Şi asigură-te că de mâine îl vei pune pe Gösta la treabă. Zilele lui de glorie au luat sfârşit.

— Cum rămâne cu Mellberg şi Ernst? Ce-ai de gând să faci în privinţa lor?

Patrik oftă.

— Strategia mea este să-i ţin departe cât de mult pot. Asta va însemna o cantitate mai mare de muncă pentru noi, dar cred că până la urmă vom face faţă. Mellberg va fi bucuros să scape de orice îndatorire şi, în plus, practic a renunţat la ancheta asta. Ernst va trebui să facă în continuare ce a făcut şi până acum, adică să se ocupe de cât mai multe rapoarte sosite. Dacă are nevoie de ajutor, i-l vom trimite pe Gösta. Pe cât posibil, vreau ca noi doi să fim liberi să conducem ancheta asta. Ai înţeles?

Martin dădu afirmativ din cap.

— *Yes, boss.*

— Atunci, la treabă!

După ce Martin plecă, Patrik rămase uitându-se la tablă, cufundat în gânduri, cu mâinile împreunate la ceafă. Sarcina la care se angajaseră era imensă şi n-aveau aproape deloc experienţă în anchete de omucideri. Îşi simţi inima grea şi fu cuprins brusc de un sentiment de descurajare. Spera sincer să compenseze prin dăruire ceea ce le lipsea din punct de vedere al experienţei. Martin se apucase deja de treabă, şi să fie al naibii dacă nu avea să-l trezească şi pe Gösta Flygare din somnul lui de Frumoasa din Pădurea Adormită. Dacă ar fi putut doar să-i ţină pe Mellberg şi pe Ernst departe de anchetă, Patrik considera că ar fi avut o şansă de a rezolva crimele. Dar soarta le era potrivnică, mai ales având în vedere că pistele în cele două cazuri se înfundaseră atât de tare, încât aproape că erau complet închise. Ştia că cea mai bună soluţie era să se concentreze asupra Tanjei. În acelaşi timp, instinctul îi spunea că există o legătură atât de puternică şi de clară între crime, încât ar fi trebuit cercetate simultan. Nu avea să fie uşor să urnească vechea anchetă, dar erau nevoiţi să încerce.

Înşfăcă o umbrelă din rastel, verifică o adresă în cartea de telefon şi porni din loc, cu inima grea. Anumite îndatoriri cereau din partea lui mai mult decât era omeneşte posibil.

Ploaia bătea cu îndârjire în geamuri şi, în alte împrejurări, Erica ar fi întâmpinat cu bucurie răcoarea pe care o aducea. Însă capriciile sorţii şi rudele sâcâitoare o făceau să simtă cu totul altceva, şi încet, dar sigur, avea s-o ia razna.

Fiind nevoiţi să stea în casă, copiii goneau de parcă ar fi înnebunit de frustrare, în vreme ce Conny şi Britta

începuseră să sară unul la altul, precum câinii încolţiţi. Încă nu se transformase într-o încăierare în toată regula, însă în momentul acela, cearta lor ajunsese la nivelul de şuierături şi înţepături. Erau dezgropate vechi păcate şi nedreptăţi, iar Erica nu dorea decât să meargă la etaj şi să-şi tragă pătura peste cap. Însă, din nou, buna ei creştere o opri să facă asta, dând din deget şi obligând-o să încerce să se poarte civilizat, în mijlocul unei zone beligerante.

Rămăsese cu privirea pierdută înspre uşă atunci când Patrik plecase la muncă. Acesta nu reuşise să-şi ascundă uşurarea că putea fugi la secţia de poliţie şi, pentru o vreme, ea fusese tentată să-i pună la încercare promisiunea de a sta acasă ori de câte ori îl ruga. Însă ştia că nu ar fi fost corect să o facă doar pentru că nu voia să fie lăsată singură cu „cei patru teribili". În schimb, ca o soţioară ascultătoare, îi făcu bărbatului său cu mâna de la fereastra bucătăriei, în vreme ce acesta demară în trombă.

Casa nu era ătât de mare încât dezordinea generală să nu capete proporţii catastrofale. Scosese câteva jocuri pentru copii, dar singurul rezultat fusese că, în momentul acela, cuburile cu literele alfabetului stăteau împrăştiate prin toată sufrageria, într-o debandadă teribilă, alături de căsuţele şi cărţile de joc de la Monopoly. Se aplecă anevoie şi adună piesele, încercând să facă puţină ordine în cameră. Discuţia de afară, de pe veranda unde stăteau Britta şi Conny, devenea din ce în ce mai încinsă, iar ea începu să înţeleagă de ce copiii acestora erau lipsiţi de bune maniere. Cu părinţi care se certau ca nişte copii mici, n-aveau cum să înveţe respectul faţă de ceilalţi şi de lucrurile lor. De s-ar fi terminat

odată ziua aceea! Cum se opreşte ploaia, familia Flood va fi trimisă la împachetat. La naiba cu bunele maniere şi cu ospitalitatea — ar fi trebuit să fie însăşi Sfânta Birgitta ca să nu facă o criză, dacă aveau să mai stea mult.

Bomba pică la prânz. Cu picioarele chinuind-o şi cu o durere de şale, stătuse timp de o oră în faţa aragazului, pregătind un prânz care să astâmpere atât foamea de lup a lui Conny, cât şi mofturile copiilor, iar din punctul ei de vedere, se descurcase relativ bine. Cârnaţi Falun *au gratin* cu macaroane era o alegere care spera că avea să-i mulţumească pe toţi. Curând însă avea să afle că se înşelase amarnic.

— Câh, urăsc cârnaţii Falun! Scârbos!

Lisa împinse ostentativ farfuria la o parte şi îşi încrucişă braţele, cu o mină ursuză.

— Mare păcat, pentru că asta vom mânca.

Vocea Ericăi era hotărâtă.

— Dar mi-e foa-a-a-ame! Vreau altceva.

— Nu avem altceva. Dacă nu-ţi plac cârnaţii Falun, poţi mânca macaroanele cu ketchup.

Erica făcea eforturi de a-şi păstra tonul vocii calm, cu toate că, înăuntrul său, fierbea.

— Macaroanele sunt scârboase. Vreau altceva. Ma-ma-a-a-a!

— I-ai putea da altceva?

Britta atinse obrazul micuţei sale răzgâiate şi fu răsplătită cu un zâmbet. Sigură pe victoria sa, Lisa căpătă în obraji flacăra triumfului, în timp ce-i aruncă Ericăi o privire sfidătoare. Dar se întrecuse măsura. În clipa aceea, era război.

— Nu mai e nimic altceva. Ori mănânci ce-ai în faţă, ori faci foamea.

— Dar, dragă Erica, nu cred că eşti rezonabilă, spuse Britta. Conny, explică-i tu cum facem lucrurile acasă, care este politica noastră cu privire la creşterea copiilor.

Dar nu se mai obosi să aştepte un răspuns.

— Noi nu ne obligăm copiii să facă nimic. Asta le-ar opri dezvoltarea. Dacă Lisa mea vrea ceva diferit, noi credem că e dreptul ei să-l capete. Vreau să zic, *este* o persoană care are dreptul de a se exprima în aceeaşi măsură ca şi noi, ceilalţi. Tu ce-ai spune dacă cineva te-ar forţa să mănânci ceva ce nu-ţi place? Nu cred că ai accepta.

Britta îi ţinu predica pe tonul cel mai profesional de care era în stare, iar Erica ştiu dintr-odată că aceea fusese ultima picătură. Cu sânge rece, ea luă farfuria fetiţei, o ridică deasupra capului Brittei, apoi o răsturnă. Când macaroanele îi alunecară în păr şi pe bluză, Britta, profund şocată, se opri în mijlocul unei propoziţii.

Zece minute mai târziu, erau duşi. Şi mai mult ca sigur că nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Era foarte probabil ca, din momentul respectiv, ea să fie trecută pe lista neagră de către acea parte a familiei, însă indiferent cât de mult ar fi încercat, Erica nu putea spune că avea vreun regret. Nici ruşine nu îi era, deşi comportamentul ei putea fi numit, în cel mai bun caz, copilăresc. Fusese grozav să găsească o supapă pentru toată agresivitatea acumulată de-a lungul vizitei de două zile şi nu avea nici o intenţie de a-şi cere scuze.

Plănui să-şi petreacă restul zilei pe divanul de pe verandă, cu o carte bună şi cu prima ei ceaşcă de ceai din vara aceea. Dintr-odată, viaţa părea mult mai senină.

Deşi era alcătuită din plante mici, vegetaţia uluitoare din veranda lui cu pereţi de sticlă putea face concurenţă

celor mai grozave grădini. Fiecare floare era cultivată cu tandreţe de la stadiul de sămânţă ori butaş şi, datorită vremii călduroase, atmosfera din acel moment aproape că semăna cu una tropicală. Într-un colţ al verandei, creştea legume şi nimic nu se compara cu satisfacţia de a merge să culeagă roşii, dovleci, ceapă, ba chiar pepeni şi struguri pe care el însuşi îi plantase.

Apartamentul lui pe două niveluri se afla pe Dinglevägen, lângă intrarea dinspre sud în Fjällbacka. Era mic, dar funcţional. Veranda ieşea în afară ca un semn de exclamare înverzit, între răsadurile mai modeste ale locatarilor celorlaltor apartamente.

Doar atunci când se aşeza în verandă nu i se făcea dor de vechea casă. Casa în care crescuse şi în care, mai târziu, îşi făurise un cămin, alături de soţia şi fiica sa. Acum, niciuna nu mai era. Durerea absenţei lor se intensificase până când, într-o zi, îşi dădu seama că trebuia să îşi ia rămas-bun şi de la casă, cu toate amintirile impregnate în pereţi.

Într-adevăr, noua casă nu avea personalitatea pe care-o iubise atât de mult la cea veche, însă, în acelaşi timp, răceala noii locuinţe îl ajuta să-şi aline durerea din suflet. Suferinţa lui ajunsese precum un zgomot înăbuşit ce se auzea în mod constant în fundal.

La dispariţia Monei, crezuse că Linnea avea să piară de inimă rea. Era deja bolnăvicioasă, dar se dovedi mai puternică decât îşi imaginase el. Mai trăise încă zece ani. De dragul lui, era sigur de asta. Nu voia să-l lase singur în suferinţă. În fiecare zi, se chinuise să continue o existenţă care, pentru ei doi, era doar o umbră.

Mona le fusese lumina ochilor. Venise pe lume într-un moment în care amândoi renunţaseră la speranţa

de a mai avea vreodată un copil. Toată dragostea lor se întrupase în acea făptură veselă, fericită, al cărei zâmbet le încălzea sufletul. Era pur şi simplu de neconceput că putea să dispară în felul acela. Atunci când se întâmplase fusese ca şi cum soarele ar fi trebuit să înceteze a mai lumina. Ca şi cum văzduhul ar fi trebuit să se prăbuşească. Dar nu se petrecuse nimic din toate astea. În afara tristei lor locuinţe, viaţa îşi urma cursul firesc. Oamenii râdeau, trăiau şi mergeau la muncă. Însă Mona nu mai era.

Pentru o lungă perioadă, se hrăniră cu speranţă. Poate se afla încă în viaţă, undeva. Poate că trăia fără ei şi se hotărâse, de bunăvoie, să dispară. În acelaşi timp, amândoi ştiau care era adevărul. Cealaltă fată dispăruse chiar înaintea Monei, iar coincidenţa era mult prea mare ca să se lase amăgiţi. În plus, Mona nu era genul de fată care să le pricinuiască înadins o asemenea suferinţă. Era o fată bună, drăguţă, care făcea tot ce putea pentru a avea grijă de ei.

În ziua morţii lui Linnea, el primi dovada hotărâtoare că Mona se află în ceruri. Boala şi mâhnirea o reduseseră pe preaiubita lui soţie la o umbră a femeii care fusese odată şi, în vreme ce stătea întinsă în pat, ţinându-l de mână, el ştiu că aceea era ziua în care avea să fie lăsat de unul singur. După ore întregi de veghe, ea îi strânse mâna pentru ultima dată, apoi un zâmbet i se aşternu pe chip. Licărirea din ochii ei era ceva ce el nu mai văzuse de zece ani — de când femeia o privise ultima dată pe Mona. Îşi fixă privirea undeva în spatele lui şi se stinse. Atunci el ştiu cu siguranţă că Linnea murise fericită, deoarece fiica ei fusese cea care o întâmpinase în tunel. Din multe privinţe, asta făcu singurătatea mai uşor de suportat. Măcar ştia că fiinţele cele mai dragi lui erau împreună.

Era doar o chestiune de timp până când avea să îi se alăture. Aştepta cu nerăbdare ziua aceea, însă, până atunci, era de datoria lui să îşi trăiască viaţa pe cât putea de bine. Domnul nu avea prea multă răbdare cu persoanele care se dădeau bătute, iar el nu îndrăznea să facă nimic pentru a-şi risca locul din Rai, unde avea să îi se alăture Monei şi lui Linnea.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile melancolice. Se ridică încet din fotoliu şi îşi croi drum printre plante, sprijinindu-se în baston. Merse de-a lungul coridorului, către uşa de la intrare. Un tânăr cu o expresie serioasă aştepta afară, cu mâna ridicată, pregătit să bată la uşă din nou.

— Albert Thernblad?

— Da, eu sunt. Dar n-am nevoie de nimic din ce vindeţi.

Bărbatul zâmbi.

— Nu, nu vând nimic. Numele meu este Patrik Hedström şi sunt de la poliţie. Aş putea intra o clipă?

Albert nu spuse nimic, ci se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Îl conduse spre verandă şi îi indică un loc pe canapea. Nu întrebase despre ce era vorba. Nici nu trebuia. Aştepta această vizită de mai mult de douăzeci de ani.

— Ce plante extraordinare! Cu siguranţă, sunteţi un maestru în ale grădinăritului.

Patrik râse nervos.

Albert tăcu, privindu-l pe Patrik cu ochii săi blânzi. Înţelegea că poliţistului nu îi era uşor să îi aducă veştile, însă nu avea de ce să-şi facă griji. După atâţia ani de aşteptare, era bine să afle în sfârşit adevărul. Îşi jelise fiica.

— Ei bine, am găsit-o pe fiica dumneavoastră.

Patrik îşi drese vocea şi o luă de la început.

— Am găsit-o pe fiica dumneavoastră şi putem confirma că a fost ucisă.

Albert nu făcu decât să aprobe din cap. În acelaşi timp, simţi o linişte lăuntrică. În sfârşit, o va putea înmormânta. Va avea un mormânt pe care să-l poată vizita. O va aşeza alături de Linnea.

— Unde aţi găsit-o?

— În Prăpastia Craiului.

— Prăpastia Craiului?

Albert se încruntă.

— Dacă a fost îngropată acolo, cum de n-a fost descoperită mai devreme? La urma urmei, atâţia oameni merg acolo.

Patrik îi povesti despre turista germană care fusese omorâtă şi îi spuse că, după câte se părea, o găsiseră şi pe Siv. Bănuiau că Mona şi Siv fuseseră mutate acolo noaptea, însă concluzia lor era că, în toţi aceşti ani, ele stătuseră îngropate altundeva.

Albert nu prea mai mergea prin oraş, deci, spre deosebire de restul locuitorilor din Fjällbacka, el nu auzise despre uciderea fetei germane. Primul lucru pe care îl simţi atunci când află despre soarta ei fu un freamăt în stomac. Undeva, cineva avea să se confrunte cu aceeaşi durere simţită de el şi Linnea. Undeva, un tată şi o mamă nu aveau să-şi mai vadă vreodată fiica. Asta puse în umbră veştile despre Mona. În comparaţie cu familia fetei moarte, el era norocos. Pentru el, suferinţa se uzase, îşi pierduse din intensitate. Însă părinţii celeilalte fete mai aveau de aşteptat mulţi ani până să ajungă în punctul acela, iar inima i se frânse pentru ei.

— Ştiţi cine a făcut asta?

— Nu, din nefericire, nu ştim. Însă vom face tot ce ne stă în putere pentru a afla.

— Ştiţi dacă e aceeaşi persoană?

Patrik îşi lăsă capul în jos.

— Nu, nici măcar de asta nu suntem siguri, după cum stau lucrurile momentan. Există anumite asemănări, însă asta e tot ce pot spune în clipa de faţă.

Îl privi stânjenit pe bătrânul aflat în faţa sa.

— Există cineva pe care aţi dori să-l sun? Cineva care să vină şi să vă ţină companie?

Zâmbetul lui Albert era amabil şi părintesc.

— Nu, nu există nimeni.

— Să sun şi să văd dacă preotul poate trece pe aici?

Din nou, acelaşi zâmbet amabil.

— Nu, mulţumesc, nu am nevoie de preot. Nu vă deranjaţi. Mi-am imaginat de multe ori ziua asta, aşa că nu mă şochează. Vreau doar să stau aici în linişte, printre plantele mele. Îmi merge destul de bine. Oi fi bătrân, dar sunt rezistent.

Puse mâna peste cea a lui Patrik, ca şi cum el i-ar fi oferit consolare. Probabil că aşa şi era.

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă arăt câteva poze cu Mona şi să vă spun câte ceva despre ea. Ca să înţelegeţi cum era atunci când trăia.

Fără să ezite, Patrik aprobă din cap, iar Albert se duse şontâc-şontâc să aducă albumele. Timp de aproape o oră, îi arătă fotografii lui Patrik şi îi povesti despre fiica lui. Era cea mai frumoasă oră pe care o petrecuse de mult timp şi îşi dădu seama că trecuse mult prea mult de când îşi îngăduise să se refugieze în amintiri.

Când îşi luară rămas-bun la uşă, bătrânul apăsă în mâna lui Patrik una din fotografii. O înfăţişa pe Mona în ziua când împlinise cinci ani, cu un tort mare şi cinci lumânări dinaintea sa şi un zâmbet până la urechi. Era

foarte drăguță, cu cosițele blonde și ochii scânteietori; se bucura de viață. Era important pentru el ca polițiștii să aibă în minte acea imagine atunci când aveau să-l caute pe ucigașul fetei sale.

După plecarea polițistului, Albert luă din nou loc pe verandă. Închise ochii și inhală dulcea mireasmă a florilor. Apoi adormi și visă un tunel lung și strălucitor, la capătul căruia îl așteptau, ca niște umbre, Mona și Linnea. I se păru că le zări făcându-i cu mâna.

Ușa de la biroul lui Gabriel se deschise brusc, cu un bubuit. Solveig dădu buzna înăuntru, iar în urma acesteia, Gabriel o văzu pe Laine venind în fugă, cu mâinile fluturându-i într-un gest de neputință.

— Nemernic jegos ce ești!

El se schimonosi instantaneu, la auzul acelor cuvinte. Dintotdeauna i se păruse extrem de stânjenitor când oamenii își făceau cunoscute în preajma lui trăirile pătimașe și nu putea tolera un asemenea limbaj.

— Ce se petrecă? Solveig, cred că ar trebui să te calmezi și să nu-mi vorbești așa.

Își dădu seama prea târziu că tonul critic al vocii, care îi venea atât de natural, nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Părea că femeia urma să-i sară la jugulară și, de dragul siguranței, se retrase în spatele biroului.

— Să mă calmez? Îmi zici tu mie să mă calmez, nenorocitul dracului?

Observă că-i făcea plăcere să-l urmărească tresărind la fiecare epitet. În spatele ei, Laine devenea din ce în ce mai palidă.

Solveig își coborî puțin vocea, însă tonul era și mai otrăvitor.

— Ce e, Gabriel? De ce pari aşa deprimat? Îţi plăcea când îţi şopteam la ureche cuvinte murdare. Te excita. Îţi aminteşti, Gabriel?

Acum Solveig şuiera vorbele, pe măsură ce se apropia de birou.

— Nu are rost să dezgropăm trecutul. Ai să-mi zici ceva sau eşti doar beată şi respingătoare, ca de obicei?

— Dacă am ceva să-ţi spun? Poţi fi sigur de asta. Am fost în Fjällbacka şi ce crezi? Le-au găsit pe Mona şi pe Siv.

Gabriel tresări. Stupefacţia i se citea pe chip.

— Le-au găsit pe fete? Unde?

Solveig se aplecă peste birou, rezemându-şi greutatea în mâini, astfel încât faţa îi era la doar câţiva centimetri de a lui Gabriel.

— În Prăpastia Craiului. Lângă o turistă germană care a fost omorâtă. Şi poliţia crede că ar fi acelaşi ucigaş. Aşa că ruşine, Gabriel Hult! Ruşine să-ţi fie că ţi-ai acuzat fratele, sânge din sângele tău. A trebuit să suporte privirile acuzatoare ale oamenilor, cu toate că nu a existat niciodată vreo dovadă împotriva lui. Arătatul cu degetul şi şuşotitul pe la spate l-au distrus. Dar poate tu ştiai că aşa vor sta lucrurile. Ştiai că era moale. Că era sensibil. N-a putut îndura ruşinea şi s-a spânzurat. Nu m-ar mira ca exact pe asta să fi contat atunci când ai sunat la poliţie. Niciodată n-ai putut suferi faptul că Ephraim îl iubea mai mult.

Solveig îl împinse atât de tare în piept, încât el se dădu înapoi, clătinându-se cu fiecare lovitură. Deja atingea pervazul cu spatele, iar de ea nu se putea îndepărta mai mult. Era prins în capcană. Încercă din priviri să-i ceară ajutorul lui Laine, însă, ca de obicei, ea doar stătea acolo şi se holba, complet neajutorată.

— Pe Johannes al meu lumea l-a iubit dintotdeauna mai mult decât pe tine. Şi tu nu puteai suporta asta, nu-i aşa?

Solveig nu aşteptă vreun răspuns. Îşi continuă, pur şi simplu, monologul.

— Chiar şi atunci când Ephraim l-a scos pe Johannes din testament, tot pe el îl iubea mai mult. Tu ai primit conacul şi banii, însă niciodată nu ai fost în stare să câştigi dragostea părintelui tău. În ciuda faptului că tu ai fost cel care a lucrat la fermă, în vreme ce Johannes ducea o viaţă lipsită de griji. Iar apoi, când ţi-a furat logodnica, aia a fost ultima picătură, aşa-i? Atunci ai început să-l urăşti, Gabriel? Atunci ai început să-ţi urăşti fratele? Da, o fi fost nedrept, însă tot nu aveai voie să faci ce ai făcut. I-ai distrus viaţa lui Johannes, şi a mea, şi a copiilor. Crezi că n-am habar cu ce se ocupă băieţii? Şi e numai vina ta, Gabriel Hult. În sfârşit, oamenii o să afle că Johannes n-a făcut ceea ce au şuşotit ei toţi anii ăştia. În sfârşit, băieţii şi cu mine vom putea umbla din nou cu fruntea sus.

Furia păru să i se domolească, iar în locul ei apărură lacrimi. Gabriel nu ştia ce era mai rău. Pentru o clipă, dincolo de accesul de mânie, o întrezărise pe Solveig cea de altădată. Minunata regină a frumuseţii pe care fusese mândru s-o aibă drept logodnică, înainte ca fratele lui să vină şi s-o înhaţe, exact aşa cum luase orice altceva îşi dorise. Când supărarea îi fu înlocuită de lacrimi, Solveig se dezumflă ca un balon spart, iar el văzu din nou epava corpolentă, neîngrijită, care îşi ducea zilele plângându-şi de milă.

— Să arzi în iad, Gabriel Hult, lângă taică-tău.

Solveig şopti cuvintele şi plecă la fel de brusc precum venise. Apoi Gabriel şi Laine rămaseră singuri. Gabriel era profund şocat. Se lăsă să cadă pe scaunul de la

birou şi se uită în tăcere la soţia lui. Schimbară o privire complice. Amândoi ştiau ce însemna ieşirea la iveală a vechilor secrete.

Înarmat cu mult zel şi încredere, Martin luă asupra lui sarcina de a afla totul despre Tanja Schmidt — aceasta era numele ei întreg din paşaport. La cererea lor, Liese predase toate lucrurile Tanjei, iar el îi luase bine la puricat rucsacul. Chiar la fundul acestuia, îi găsise paşaportul, aproape nefolosit. De fapt, exista o singură ştampilă, de atunci de când intrase în Suedia din Germania. Ori nu mai fusese în afara Germaniei, ori paşaportul era nou.

Fotografia era surprinzător de clară şi îşi zise că fata fusese drăguţă, deşi un pic banală. Ochi căprui şi păr şaten, care îi trecea puţin de umeri. Înălţime 1,65 şi constituţie normală, ce-o fi însemnat asta.

În rest, rucsacul ei nu prezentase nimic interesant. Schimburi de haine, nişte cărţi de buzunar deteriorate, cosmetice şi câteva ambalaje de dulciuri. Nimic personal, ceea ce i se păru straniu. Să nu aibă la ea măcar o poză cu familia sau cu iubitul, ori o agendă cu adrese? Cu toate că *găsiseră* o poşetă lângă cadavru. Liese confirmase faptul că Tanja avea o poşetă roşie. Se părea că acolo îşi ţinuse obiectele personale. În orice caz, acestea lipseau. Să fi fost vorba de un jaf? Sau ucigaşul îi luase obiectele personale drept suvenire? Martin văzuse într-o emisiune despre criminalii în serie pe Discovery Channel că aceştia aveau obiceiul să păstreze lucruri de la victime, ca parte a unui ritual.

Martin îşi revizui gândurile. Nu exista nimic care să indice că se aflau în căutarea unui criminal în serie, cel puţin, nu încă. Făcu tot posibilul să nu rămână blocat în genul acela de gândire.

Începu să-şi facă un plan pe hârtie despre cum avea să conducă ancheta în cazul Tanjei. Mai întâi, trebuia să contacteze autorităţile germane, lucru pe care se pregătea să-l facă atunci când fusese întrerupt de telefonul lui Tord Pedersen. Apoi, trebuia să vorbească din nou cu Liese şi, într-un final, se gândi să-l convingă pe Gösta să meargă cu el până la camping şi să pună nişte întrebări. Să vadă dacă Tanja vorbise cumva cu cineva de acolo. Sau poate că ar fi fost mai bine să-l roage pe Patrik să-i încredinţeze sarcina lui Gösta. În ancheta aceea, Patrik, şi nu Martin, avea autoritatea de a-i da ordine lui Gösta. Iar lucrurile mergeau mult mai uşor dacă protocolul era respectat ad litteram.

Din nou, începu să formeze numărul poliţiei germane, iar de data aceasta i se făcu legătura. Ar fi fost o exagerare să spună că discuţia mersese strună, însă i se păru că reuşise să expună corect detaliile relevante. Ei promiseră să-l contacteze îndată ce vor avea mai multe informaţii. Cel puţin, asta avu impresia că-i spusese persoana de la celălalt capăt al firului. Dacă urmau să apeleze de multe ori la colegii lor germani, aveau să fie nevoiţi să aducă un interpret.

Dat fiind timpul necesar culegerii de informaţii de peste hotare, îşi dori sincer să aibă în faţa sa o conexiune de internet la fel de bună precum cea de acasă. Însă, din cauza riscului atacurilor cibernetice, secţia de poliţie nu avea nici măcar un amărât de modem dial-up. Îşi puse în gând să nu uite să o caute pe Tanja Schmidt în cartea de telefon germană, dacă aceasta era disponibilă online. Cu toate că, dacă îşi aducea bine aminte, Schmidt era unul din numele de familie cele mai comune în Germania, aşa că existau puţine şanse să găsească ceva.

Cum nu putea face mare lucru în afară de-a aştepta informaţiile din Germania, hotărî să se apuce de următoarea sarcină. Făcuse rost de numărul de mobil al lui Liese şi o sună pentru a se asigura că mai era încă în oraş. De fapt, nu era obligată să stea, însă le promisese să nu plece în următoarele câteva zile, în caz că mai aveau nevoie să-i pună întrebări.

Probabil că voiajul ei nu mai avea niciun farmec. Conform declaraţiei pe care i-o dăduse lui Patrik, cele două fete deveniseră foarte apropiate, într-o perioadă foarte scurtă. Acum stătea singură într-un cort în campingul Sälvik din Fjällbacka, ştiind că tovarăşa sa de drum fusese ucisă. Poate că şi ea se afla în pericol. Era un scenariu la care Martin nu se gândise până atunci. Poate că ar fi fost mai bine să discute cu Patrik despre asta îndată ce avea să se întoarcă la secţie. Era posibil ca ucigaşul să le fi văzut pe fete în camping împreună, iar apoi să se fi concentrat asupra lor pentru vreun motiv anume. Însă unde se încadrau în peisaj rămăşiţele Monei şi ale lui Siv? Ale Monei şi *poate* ale lui Siv, se corectă el imediat. Nimic nu ar trebui considerat vreodată sigur dacă e doar *aproape* sigur, acesta era mottoul pe care Martin încerca să-l urmeze în munca lui de poliţist.

După ce medită mai îndeaproape, ajunse la concluzia că Liese nu era în pericol. Se confruntau din nou cu ipoteze, şi era aproape sigur că fata fusese târâtă în asta doar din cauza unei nefericite alegeri în privinţa tovarăşei de drum.

În ciuda temerilor sale, Martin se hotărî să se pună pe treabă şi să-l convingă pe Gösta să facă un pic de muncă de teren. Merse de-a lungul holului până la biroul acestuia.

— Gösta, pot să te deranjez?

Încă fascinat de lovitura sa la golf, Gösta vorbea la telefon. Închise spăşit atunci când Martin băgă capul pe uşă.

— Da?

— Patrik ne-a rugat să mergem până în campingul Sälvik. Eu trebuie să mă întâlnesc cu tovarăşa de drum a victimei, iar tu ai de pus întrebări prin împrejurimi.

Gösta scoase un mormăit corespunzător, dar nu se îndoi de validitatea afirmaţiei lui Martin cu privire la felul în care Patrik împărţise sarcinile. Îşi luă jacheta şi îl urmă pe Martin îndeaproape, spre maşină. Ploaia torenţială se transformase într-o burniţă uşoară, însă aerul era curat şi proaspăt. Era ca şi cum săptămâni de praf şi canicula fuseseră spălate, şi totul părea mai curat decât în mod normal.

— Să sperăm că ploaia asta nu va dura mult, altfel partida mea de golf are să se ducă naibii, murmură supărat Gösta în timp ce se aşezară în maşină.

Martin avea în faţă singura persoană deranjată de mica pauză de la canicula verii.

— Ei bine, eu cred că-i destul de plăcut. Căldura aia înăbuşitoare mă omoară. Şi gândeşte-te la prietena lui Patrik. Trebuie că-i greu să fii gravidă în luna a opta, în miezul verii. Eu unul n-aş face faţă, asta-i sigur.

Martin continuă să sporovăiască, foarte conştient că Gösta avea tendinţa de a fi puţin tacitum atunci când se vorbea despre altceva în afară de golf. Şi cum cunoştinţele de golf ale lui Martin se limitau la faptul că mingea era rotundă şi albă şi că jucătorii de golf puteau fi identificaţi de regulă prin pantalonii ecosez, ca de clovn, el hotărî să continue de unul singur conversaţia. De aceea, abia dacă auzi comentariul murmurat de Gösta.

— Băiatul nostru s-a născut la începutul lui august, într-o vară toridă ca asta.

— Ai un fiu, Gösta? N-am ştiut.

Martin încercă să-şi amintească poveşti legate de familia lui Gösta. Ştia că soţia lui murise cu câţiva ani în urmă, însă nu îşi putu aminti să fi auzit ceva despre un fiu. Mirat, se întoarse pentru a se uita la colegul lui.

Gösta îşi privea fix mâinile, pe care şi le ţinea în poală. Avea încă pe deget verigheta de aur şi o învârtea absent. Nu părea să fi auzit întrebarea lui Martin. În schimb, continuă pe un ton uniform:

— Majbritt se îngrăşase treizeci de kilograme. Era mare cât casa. Şi ea abia se mişca pe caniculă. Spre final, stătea doar la umbră şi gâfâia. Îi aduceam cană după cană cu apă, însă era ca şi cum aş fi dat apă unei cămile. Setea nu părea să i se potolească vreodată.

Râse, un râs straniu, introspectiv, uşor tandru. Martin îşi dădu seama că Gösta era atât de afundat în negura amintirilor, încât vorbea pentru sine.

— Băiatul a fost perfect când a venit pe lume, continuă Gösta. Bucălat şi frumuşel foc. Leit mie, spunea toată lumea. Însă apoi totul s-a petrecut pe neaşteptate.

Îşi învârtea verigheta din ce în ce mai repede.

— Eram în vizită la ei, la spital, când brusc, a încetat să mai respire. S-a creat o agitaţie de nedescris. Au venit oameni alergând din toate direcţiile şi ni l-au luat. Apoi nu l-am mai văzut decât atunci când l-am aşezat în coşciug. Însă a fost o înmormântare frumoasă. După aceea, pur şi simplu n-am mai vrut să încercăm să avem alţi copii. Dacă lucrurile ar fi luat din nou o întorsătură greşită? Majbritt nu ar mai fi fost în stare să suporte aşa ceva, şi nici eu. Prin urmare, a trebuit să ne mulţumim unul cu celălalt.

Gösta tresări, ca revenindu-şi din transă. Se uită cu reproş la Martin, ca şi cum el ar fi fost vinovat pentru tot şuvoiul acela de vorbe.

— Nu e ceva despre care să mai vorbim, înţelegi tu. De altfel, nu e nici ceva despre care să staţi voi şi să bârfiţi în timpul pauzelor de cafea. S-a întâmplat acum patruzeci de ani şi nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Martin încuviinţă. Însă nu se putu abţine să-l bată uşor pe umăr pe Gösta. Bătrânul bombăni, însă Martin simţi că în momentul acela se formase între ei o legătură fragilă, în vreme ce, până atunci, nu existase decât o lipsă reciprocă de respect. Probabil că Gösta tot nu era cel mai bun exemplu de ofiţer de poliţie pe care l-ar fi putut produce instituţia, însă asta nu însemna că nu deţinea experienţa şi cunoştinţele necesare, iar Martin putea învăţa câte ceva de la el.

Amândoi fură uşuraţi când ajunseră în camping. Tăcerea care urmase confesiunilor putea fi apăsătoare, aşa cum fuseseră ultimele cinci minute.

Gösta porni încet, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie abătută pe chip, în căutarea unor turişti din camping care i-ar fi putut răspunde la întrebări. Martin ceru îndrumări spre cortul lui Liese şi fu surprins să vadă că acesta era cu puţin mai impunător decât o batistă. Se afla înghesuit între două corturi mai mari, ceea ce îl făcea să pară şi mai mic, prin comparaţie. Nişte copii se jucau şi ţipau în cortul din dreapta; în cel din stânga, un tip vânjos la vreo douăzeci şi cinci de ani bea bere sub o acoperitoare ieşită în exterior. Cu toţii îl priviră curioşi pe Martin când se apropie de cortul lui Liese.

N-avea cum să bată la uşă, aşa că o strigă pe nume, cu o uşoară ezitare. Fermoarul cortului se desfăcu şi în deschizătură apăru capul blond al lui Liese.

Două ore mai târziu, cei doi polițiști plecară fără să fi aflat nimic nou. Liese nu mai avea nimic de declarat pe lângă ce-i spusese deja la secție lui Patrik, și niciun alt vilegiaturist nu observase nimic special cu privire la Tanja sau la Liese.

Însă altceva îi atrăsese lui Martin atenția și îi rămăsese undeva, într-un colț al minții. Căută cu înfrigurare printre vagile amintiri senzoriale din vizita în camping, însă nu găsi nimic. Văzuse el ceva ce ar fi trebuit consemnat, însă nu-și mai aducea aminte ce anume. Intrigat, bătu cu degetele în volan, dar, într-un final, fu nevoit să renunțe la încercarea de a identifica acea amintire vagă.

Merseră înapoi într-o tăcere deplină.

Patrik spera că la bătrânețe avea să fie precum Albert Thernblad. Nu atât de singur, firește, însă la fel de stilat. Albert nu decăzuse după moartea soției sale, așa cum făceau mulți bărbați în vârstă, care ajungeau să locuiască singuri. Dimpotrivă, era elegant, în cămașă cu vestă, iar părul și barba albă îi erau îngrijite. Deși se deplasa cu greutate, avea o ținută demnă, cu capul sus, iar din puținul pe care Patrik apucase să-l vadă, casa lui dădea impresia de-a fi păstrată în curățenie și bună ordine. De asemenea, Patrik fusese mișcat de felul în care Albert primise vestea despre fiica sa. Părea că se împăcase cu soarta lui și că își trăia viața pe cât putea de bine, având în vedere circumstanțele.

Patrik fusese adânc impresionat de pozele cu Mona, pe care i le arătase Albert. Ca de-atâtea ori înainte, își dădu seama că era mult prea ușor să privească victimele omorurilor doar ca pe niște statistici sau să le eticheteze drept „reclamantul" sau „victima". Nu conta că persoana fusese jefuită sau, în cazul acela, ucisă. Albert făcuse

bine că îi arătase pozele. Urmărise evoluţia Monei de la nou-născut la copilaş bucălat, apoi de la şcolăriţă la studentă. Pentru a ajunge la fata fericită, sănătoasă ce fusese chiar înainte de dispariţie.

Însă exista şi o altă fată despre care trebuia să afle mai multe. În plus, cunoştea prea bine oraşul, cât să ştie că zvonurile umblau deja prin comunitate, cu viteza luminii. Ar fi fost mai bine să le-o ia înainte şi să discute cu mama lui Siv Lantin, deşi încă nu aveau vreo confirmare a identităţii lui Siv. Ca să fie sigur, îi verificase adresa înainte de a pleca de la secţie. Fusese mai greu să o găsească pe mama lui Siv, deoarece Gun nu se mai numea Lantin. Trebuie să se fi căsătorit, sau recăsătorit, după cum era situaţia. După puţină muncă de cercetare, descoperise că numele ei de familie era acum Struwer şi că exista o casă de vacanţă înregistrată pe numele Gun şi Lars Struwer în Norra Hamngatan, în Fjällbacka. Numele Struwer îi suna cunoscut, însă nu prea ştia de unde.

Avu noroc şi găsi un loc de parcare pe Planarna, mai jos de restaurantul de vară, şi parcurse cu piciorul ultima sută de metri. În timpul verii se circula într-un singur sens pe Norra Hamngatan, însă, pe porţiunea scurtă pe care merse, văzu cum trei şoferi imbecili nu fuseseră în stare să citească semnele de circulaţie. Fu nevoit să se lipească de zidul de piatră, în vreme ce aceştia încercară să se strecoare prin traficul din direcţia opusă. Se pare că acolo unde locuiau ei, terenul era atât de accidentat, încât se vedeau nevoiţi să conducă un autoturism de teren cu tracţiune integrală. Genul acela de vehicul era mult prea comun printre turiştii de vară. Patrik presupuse că zona Stockholmului era, în cazul acela, considerată teren accidentat.

Îl bătea gândul să-şi scoată insigna şi să le tragă un perdaf, dar se abţinu. Dacă poliţiştii ar fi stat să-i înveţe ce înseamnă bunul-simţ pe turiştii amatori de plajă, atunci n-ar mai fi avut timp pentru nimic altceva.

Patrik ajunse în sfârşit la reşedinţa corectă, o casă albă cu margini albastre înspre partea stângă a drumului, vizavi de toate acele căsuţe roşii, folosite pe rând drept magazii pentru bărci, care dădeau oraşului Fjällbacka imaginea sa caracteristică. Stăpânii casei erau ocupaţi cu descărcatul unor valize imense dintr-un Volvo V70 auriu. Mai precis, un domn mai în vârstă, în costum la două rânduri, sălta oftând valizele, în vreme ce o femeie scundă, machiată strident, stătea alături şi gesticula. Amândoi erau bronzaţi, cu pielea aproape arsă, iar dacă vara suedeză n-ar fi fost atât de însorită, Patrik ar fi bănuit că fuseseră în vacanţă în străinătate. În anul acela, insuliţele stâncoase din Fjällbacka ar fi putut servi drept salon de bronzare.

Se duse spre ei şi ezită o clipă, înainte de a-şi drege vocea pentru a le atrage atenţia. Amândoi se opriră din ceea ce făceau şi se întoarseră.

— Da?

Vocea lui Gun Struwer era uşor ascuţită, iar Patrik observă pe chipul ei o expresie arţăgoasă.

— Numele meu este Patrik Hedström şi sunt de la poliţie. Aş putea vorbi puţin cu dumneavoastră?

— În sfârşit!

Ea ridică mâinile cu unghii vopsite în roşu şi îşi dădu ochii peste cap.

— Când mă gândesc cât a durat! Nu înţeleg unde se duc banii noştri din impozite. Toata vara i-am reclamat pe cei care au parcat ilegal pe locul nostru, însă poliţia n-a zis

nici „pâs". Aveţi de gând să faceţi în sfârşit ceva legat de neobrăzarea asta? Am plătit mulţi bani pentru casa asta şi credem că avem dreptul să ne folosim propriul loc de parcare. Însă poate cerem prea mult!

Îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi chiorâş pe Patrik. Soţul femeii arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ de ruşine. Se pare că problema respectivă nu era atât de importantă pentru el.

— De fapt, nu mă aflu aici din cauza unor contravenţii legate de parcare, spuse Patrik. Însă, mai întâi trebuie să vă întreb: numele dumneavoastră de domnişoară a fost Gun Lantin? Şi aveţi o fiică pe nume Siv?

Gun tăcu dintr-odată şi îşi duse mâna la gură. Nu mai era nevoie de alt răspuns. Soţul ei fu primul care îşi veni în fire şi îl conduse pe Patrik spre uşa de la intrare, care stătea deschisă. Părea cam riscant să lase geamantanele în stradă, aşa că Patrik luă două şi îl ajută pe Lars Struwer să le care înăuntru. Gun se repezi în casă, înaintea lor.

Luară loc în sufragerie, Gun şi Lars unul lângă celălalt pe canapea, în vreme ce Patrik alese fotoliul. Gun stătea agăţată de Lars, însă mângâierile acestuia păreau ceva aproape mecanic, ceva ce ştia că se cuvine într-o asemenea situaţie.

— Ce s-a întâmplat? Ce aţi aflat? Au trecut peste douăzeci de ani. Cum de-a ieşit ceva la iveală după atât de mult timp? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Trebuie să accentuez faptul că nu avem încă o identitate confirmată, însă e posibil să o fi găsit pe Siv.

Gun îşi duse repede mâna la gât, părând că rămăsese fără grai.

Patrik continuă.

— Încă aşteptăm confirmarea din partea medicului legist, însă pare aproape sigur că e Siv.

— Dar cum, unde...? se bâlbâi femeia.

Întrebările erau aceleaşi ca ale tatălui Monei.

— O tânără a fost găsită moartă în Prăpastia Craiului. Alături de ea au fost găsite şi rămăşiţele a alte două victime. Mona Thernblad şi, probabil, Siv.

După cum îi explicase şi lui Albert Thernblad, Patrik îi spuse lui Gun că fetele fuseseră transportate în acel loc şi că poliţia făcea tot posibilul să afle cine ar fi putut comite crimele.

Gun îşi rezemă capul de pieptul soţului său, dar Patrik observă că avea ochii uscaţi. I se părea că juca teatru, însă era doar o bănuială.

Când îşi veni în fire, Gun scoase din poşetă o oglinjoară de mână şi îşi verifică machiajul. Apoi îl întrebă pe Patrik:

— Ce se întâmplă acum? Când putem revendica rămăşiţele bietei noastre Siv?

Fără a-i aştepta răspunsul, se întoarse către soţul ei.

— Lars, trebuie să-i facem bietei mele micuţe o înmormântare cum se cade. După aceea, am putea servi cafea şi răcoritoare invitaţilor în sala de gală de la Grand Hotel. Poate chiar o cină propriu-zisă, cu trei feluri. Crezi că ar trebui să-l invităm pe...

Pomeni numele unuia dintre ştabii din comunitatea de afaceri. Întâmplarea făcea ca Patrik să ştie că acesta deţinea o casă pe strada aceea.

Gun continuă.

— M-am întâlnit la magazinul Eva cu soţia lui, mai pe la începutul verii, şi a zis că ar trebui neapărat să ne întâlnim cândva. Ştiu că ar aprecia invitaţia.

Un ton entuziast i se strecură în voce, în vreme ce pe chipul soţului ei apăru o încruntătură dezaprobatoare. Brusc, Patrik îşi aminti unde auzise numele lor de familie. Lars Struwer era fondatorul unuia dintre cele mai mari lanţuri de magazine alimentare din Suedia, dar ieşise de mulţi ani la pensie, dacă îşi amintea bine, iar lanţul fusese vândut unei companii străine. Nu-i de mirare că îşi puteau permite o casă în zona aceea. Tipul valora multe, multe milioane. De la sfârşitul anilor '70, mama lui Siv urcase, cu siguranţă, pe scara socială, fără să mai fie nevoită să locuiască în timpul anului într-o căsuţă de vară, alături de fiica şi nepoata sa.

— Dragă, n-ar trebui să ne facem griji mai târziu cu privire la chestiunile practice? Ai nevoie de puţin timp pentru a te împăca mai întâi cu vestea.

Îi aruncă o privire dojenitoare, iar Gun îşi plecă privirea, amintindu-şi că trebuia să joace rolul mamei îndurerate.

Patrik privi în jur. În ciuda naturii triste a vizitei sale, simţi că-i vine să râdă. Locul era o parodie a caselor de turişti, pe care Ericăi îi plăcea să le ridiculizeze. Întreaga cameră era decorată precum cabina unei bărci cu pânze, în tonuri bleumarin, cu hărţi de navigaţie pe pereţi, lămpi sub formă de faruri, perdele cu model de scoici, ba chiar şi o cârmă veche pe post de măsuţă de cafea. Un bun exemplu al faptului că banii mulţi şi bunul-gust nu mergeau neapărat mână în mână.

— Mă întreb dacă mi-aţi putea spune câte ceva despre Siv. Tocmai l-am vizitat pe Albert Thernblad, tatăl Monei, şi mi-a arătat nişte fotografii din copilăria ei. Aş putea vedea câteva poze şi cu fiica dumneavoastră?

Spre deosebire de Albert, care se înseninase la perspectiva de a vorbi despre lumina ochilor săi, Gun se foi încurcată pe canapea.

— Păi, nu prea văd cu ce ar ajuta. Poliţia ne-a pus multe întrebări despre Siv atunci când a dispărut. Toate lucrurile acelea există probabil în arhivele lor...

— Ştiu, dar mă gândeam, mai degrabă, la un nivel personal. Ce fel de fată era, ce lucruri îi plăceau, ce voia să se facă, şi tot aşa.

— Ce voia să se facă? Asta nu intra în discuţie. A lăsat-o grea neamţul ăla, pe când avea şaptesprezece ani. După aia, am avut grijă să nu-şi mai piardă timpul cu studiile. Oricum era deja prea târziu, şi nu aveam nicio intenţie să-i îngrijesc eu bebeluşul, asta cu siguranţă.

Tonul îi era dispreţuitor. Patrik îl văzu pe Lars uitându-se la soţia sa şi se gândi că, indiferent care ar fi fost imaginea lui despre Gun la început, când se căsătoriseră, acum nu mai rămăsese mare lucru din iluziile sale. Dezgustul şi resemnarea se puteau citi pe chipul lui, care exprima, de asemenea, şi o adâncă dezamăgire. Era evident că mariajul lor ajunsese la un punct în care Gun nu mai făcea mari eforturi de a-şi ascunde adevărata fire. Poate că Lars o iubise la început, însă Patrik bănuia că, pentru Gun, atracţia constase în toate acele milioane frumoase din contul bancar al soţului său.

— Dar fiica lui Siv? Unde e acum?

Patrik se aplecă înainte, curios să audă răspunsul.

Din nou, lacrimi de crocodil.

— După ce Siv a dispărut, nu l-am putut purta de grijă de una singură. Am vrut, firește, dar erau vremuri grele şi era pur şi simplu exclus să îngrijeşti o fetiţă mică. Aşa că m-am descurcat cum am putut şi am trimis-o în Germania, la tatăl ei. Ei bine, n-a fost prea încântat să se trezească peste noapte cu un copil pe cap, însă nu prea avea ce face. La urma urmei, era tatăl fetei, iar eu aveam hârtiile doveditoare.

— Deci acum trăieşte în Germania?

Lui Patrik îi licări o idee în minte. „S-ar putea ca...? Nu, ar fi greu de crezut."

— Nu, a murit.

Ideea dispăru la fel de rapid precum venise.

— A murit?

— Da, într-un accident de maşină, la vârsta de cinci ani. Însă neamţul nu s-a obosit să mă sune pentru a-mi da vestea. Am primit o scrisoare prin care eram anunţată că Malin a murit. Nici măcar nu am fost invitată la înmormântare, vă puteţi imagina? Propria mea nepoată şi nu m-am putut duce la înmormântarea ei.

Vocea îi tremură de indignare.

— Niciodată nu a răspuns la scrisorile pe care i le-am trimis atunci când trăia fata. Nu credeţi că ar fi trebuit s-o ajute puţin pe bunica bietei lui copile orfane de mamă? Eu am fost cea care s-a asigurat ca ea să aibă mâncare pe masă şi haine de îmbrăcat în primii doi ani de viaţă. Nu credeţi că aveam dreptul la nişte despăgubiri?

Gun se întărâtase singură, din cauza nedreptăţii care i se părea că îi fusese făcută, şi nu se linişti până când Lars nu-i puse mâna pe umăr. O strânse binevoitor, dar ferm, acesta fiind modul său de a o admonesta.

Patrik se abţinu să răspundă. Ştia că orice replică ar fi avut, ea nu ar fi fost apreciată de Gun Struwer. De ce naiba considera că tatăl copilului ar fi trebuit să-i trimită bani? Nu-şi dădea seama cât era de absurdă? Se părea că nu. Văzu cum obrajii ei bronzaţi, tăbăciţi, se făcură stacojii de furie, în ciuda faptului că fiica sa era moartă de peste douăzeci de ani.

Făcu o ultimă încercare de a afla ceva personal despre Siv.

— Există cumva nişte fotografii?

— Păi, nu i-am făcut multe poze, dar s-ar putea să găsesc ceva.

Gun părăsi camera, lăsându-l pe Patrik singur cu Lars. Stătură în tăcere pentru câteva clipe. Apoi Lars spuse ceva, însă cu o voce atât de joasă, încât să nu poată fi auzită de Gun.

— Nu are inima atât de împietrită precum pare. Gun are câteva calităţi preţioase.

Mda, sigur, gândi Patrik. *Acum încearcă să-i ia apărarea*. Însă Lars făcea probabil ceea ce putea pentru a justifica de ce şi-o alesese drept soţie. Patrik estimă că Lars era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât Gun şi n-ar fi fost prea exagerat să presupună că alegerea lui fusese făcută cu o altă parte a corpului, alta decât capul. Cu toate că Patrik era nevoit să admită că poate profesia lui îl făcea puţin cinic. Poate chiar fusese dragoste adevărată. De unde să ştie el?

Gun se întoarse, nu cu un album gros precum cel adus de Albert, ci cu o singură fotografie alb-negru, pe care i-o întinse posacă lui Patrik. Înfăţişa o adolescentă ursuză, care îşi ţinea în poală fiica nou-născută. Spre deosebire de pozele cu Mona, în aceasta nu se zărea niciun pic de bucurie pe chipul fetei.

— Ei bine, trebuie să ne ocupăm cu aranjatul casei. Abia ne-am întors din Provence, unde locuieşte fiica lui Lars.

Din felul în care Gun rostise cuvântul „fiică", Patrik îşi putu da seama că ea şi fiica sa vitregă nu se înghiţeau deloc.

Înţelese, de asemenea, că prezenţa sa nu mai era dorită, aşa că le mulţumi pentru ajutor.

— Şi mulţumesc pentru că mi-aţi împrumutat fotografia. Promit să o returnez în stare bună.

Gun flutură nepăsătoare din mână. Apoi îşi aduse aminte de rolul ei şi făcu o grimasă.

— Vă rog să mă anunţaţi când ştiţi ceva sigur. Tare mult aş vrea să o pot înmormânta pe micuţa mea Siv.

— Bineînţeles, voi reveni de îndată ce aflu ceva.

Tonul lui Patrik fu inutil de tăios, însă chiar găsise de prost gust întregul spectacol ipocrit.

Când ajunse înapoi pe Norra Hamngatan, începu să plouă torenţial. Stătu neclintit pentru un moment şi lăsă stropii de apă să spele sentimentul dulceag pe care-l căpătase în urma vizitei la familia Struwer. Simţea nevoia să ajungă acasă cât mai repede şi să o îmbrăţişeze pe Erica, să simtă cum viaţa pulsa în ea, atunci când avea să-i pună mâna pe pântece. Avea nevoie să simtă că lumea nu era atât de crudă şi de rea cum părea uneori. Pur şi simplu, nu putea fi aşa.

1979, vara

Părea că trecuseră luni de zile. Însă ea știa că nu avea cum să fie atât de mult. Și, cu toate astea, fiecare oră petrecută acolo jos, în întuneric, părea o viață întreagă.

Avea mult prea mult timp în care să se gândească. Mult prea mult timp în care să simtă durerea contorsionându-i fiecare nerv. Timp în care să se gândească la tot ce pierduse. Ori la ce urma să piardă.

Știa deja că nu avea să mai scape vreodată de acolo. Nimeni nu s-ar fi putut elibera de un asemenea chin. Chiar și-așa, nu mai simțise niciodată mâini mai catifelate decât ale lui. Nu mai existaseră alte mâini care s-o fi dezmierdat cu atâta dragoste, iar asta o făcea să tânjească și mai mult după atingerea sa. Nu cea înfiorătoare, dureroasă, ci atingerea ușoară ce-i urma. Dacă ar mai fi simțit vreodată până atunci așa ceva, totul ar fi fost diferit, acum știa asta. Senzația pe care o avea când el își plimba mâinile peste tot corpul ei era atât de pură, de inocentă, încât îi ajungea până în adâncurile sufletului ei înghețat, acolo unde nimeni nu mai reușise până atunci să răzbată.

Pe întuneric, el devenise totul pentru ea. Nu fusese rostit niciun cuvânt, dar își imagina cum ar fi sunat vocea lui. Părintească, blândă. Însă îl ura atunci când venea durerea. Atunci visa să-l ucidă. Măcar de-ar fi putut.

Robert îl găsi în magazie. Se cunoşteau atât de bine, încât ştia că acolo se ducea Johan când ceva îl îngrijora. Când văzu casa goală, merse direct spre magazie şi, aşa cum se aştepta, îşi găsi acolo fratele, şezând pe podea, cu genunchii traşi spre sine şi cu braţele strâns înfăşurate în jurul picioarelor.

Erau atât de diferiţi, ei doi, încât lui Robert îi venea greu să creadă că erau fraţi. Personal, se mândrea cu faptul că nu petrecea nicio clipă din viaţă meditând la ceva sau încercând să anticipeze consecinţele. Pur şi simplu, acţiona şi lăsa lucrurile să iasă cum or ieşi. Vom trăi şi vom vedea — acela era mottoul lui, şi nu vedea niciun rost în a-şi face griji legate de lucruri pe care nu le putea controla. Viaţa te aruncă într-o parte sau în alta, aşa stătea treaba.

Pe de altă parte, Johan analiza totul mult prea mult, şi asta în detrimentul său. Pentru o clipă, Robert simţi o împunsătură de regret că fratele lui mai mic alesese să-i calce pe urme, însă poate era mai bine aşa. Altminteri, Johan s-ar fi simţit dezamăgit. Erau fiii lui Johannes Hult şi părea că un blestem se abătuse asupra familiei lor

nenorocite. Era exclus ca vreunul dintre ei să reuşească în orice ar fi încercat să facă, aşadar ce rost avea să mai încerce?

N-ar fi recunoscut asta vreodată, nici picat cu ceară, dar îşi iubea fratele mai mult decât orice pe lume. Îl întrista să vadă silueta lui Johan, în întunecimea magaziei. Mintea fratelui său părea a fi departe şi era cuprins de o tristeţe pe care Robert o întrezărea din când în când. Sufletul lui Johan părea învăluit într-un nor de melancolie, care îl mâna săptămâni la rând într-un loc întunecat şi înspăimântător. Nu zărise vreo urmă de-a lui toată vara, însă acum Robert îi putu simţi prezenţa fizică îndată ce intră pe uşă.

— Johan?

Nu primi niciun răspuns. Robert înaintă în beznă. Se lăsă pe vine lângă fratele său şi îi puse mâna pe umăr.

— Johan, iar stai aici?

Fratele lui mai mic dădu doar din cap. Când Johan îşi întoarse capul, Robert văzu, spre surprinderea sa, că faţa îi era umflată de plâns. Asta nu se întâmpla de obicei în timpul unei pase de-a lui Johan. Brusc, Robert se simţi încurcat.

— Ce e, Johan? Ce s-a întâmplat?

— Tata.

Restul propoziţiei fu înecat în suspine, iar Robert se chinui să audă ce spunea.

— Ce zici tu acolo despre tata, Johan?

Johan inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma, apoi spuse:

— Acum toată lumea o să-şi dea seama că tata a fost nevinovat. Că nu din cauza lui au dispărut fetele alea. Nu înţelegi? Oamenii or să ştie în sfârşit că nu a fost el!

— Ce tot îndrugi acolo?

Robert îl scuturã, însã îşi simţi inima tresărindu-i.

— Mama a fost în oraş şi a auzit cã au gãsit o fatã care-a fost ucisã, iar lângã ea le-au gãsit pe fetele dispãrute. Nu pricepi? O fatã a fost omorâtã *acum*. Deci nimeni nu poate susţine cã tata a fãcut-o, nu?

Johan scoase un râset uşor isteric. Robert încã nu putu înţelege în întregime ceea ce spunea fratele sãu. De când îşi gãsise tatãl pe podeaua hambarului, cu un laţ în jurul gâtului, el visase întruna şi tânjise sã audã cuvintele ce ţâşneau în momentul acela din gura lui Johan.

— Nu-ţi baţi joc de mine, nu? Pentru cã te ia naiba dacã o faci.

Robert îşi încleştã pumnul, însã Johan continuã doar sã râdã isteric, cu lacrimile şiroindu-i pe faţã. Robert înţelese atunci cã erau lacrimi de bucurie. Johan se întoarse şi îşi îmbrãţişã fratele aşa de strâns, încât acesta abia mai putu respira. Când Robert înţelese cã fratele lui spunea adevãrul, îl strânse la rândul sãu în braţe, cât putu de tare.

În sfârşit, tatãl lor avea sã fie rãzbunat. În sfârşit, ei doi, dar şi mama lor, aveau sã poatã ţine capul sus, fãrã sã mai audã şoapte pe la spate şi fãrã sã mai vadã cum oamenii îi aratã cu degetul, atunci când au impresia cã nu se uitã. Acum, toţi aveau sã regrete, toţi acei bârfitori nenorociţi. Timp de douãzeci şi patru de ani, oraşul le discreditase familia, însã acum aveau sã simtã cu toţii ruşinea.

— Unde e mama?

Robert se trase de lângã fratele sãu şi îl privi întrebãtor. Johan începu sã chicoteascã incontrolabil. Printre râsete, murmurã ceva imposibil de înţeles.

— Ce-ai zis? Calmează-te şi vorbeşte clar! Te-am întrebat unde-i mama.

— E la unchiul Gabriel.

Chipul lui Robert se înnegură.

— Ce naiba face la nenorocitul ăla bătrân?

— Îi spune verde-n faţă adevărul, cred. N-am văzut-o niciodată aşa supărată ca atunci când a venit acasă şi mi-a spus ce-a auzit. S-a dus direct la fermă ca să-şi verse năduful pe Gabriel. Probabil că asta l-a mai adus la viaţă. Păcat că n-ai văzut-o. Cu părul vâlvoi şi cu fum aproape ieşindu-i pe urechi.

Imaginea mamei lor, cu părul ridicat şi cu norişori de fum ieşindu-i pe urechi, îl făcu acum şi pe Robert să chicotească. De când o ştia, mama lor fusese ca o umbră, târându-se şi vorbind nedesluşit, aşa că era greu să şi-o imagineze turbată de furie.

— Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa lui Gabriel atunci când mama a dat buzna la el. Şi ţi-o poţi imagina pe mătuşa Laine?

Johan îi imită la perfecţie expresia îngrijorată a feţei, pe care o avea în timp ce îşi frângea mâinile. Cu o voce ascuţită, el recită: „Dar, vai, Solveig! Draga mea Solveig, nu ar trebui să foloseşti un asemenea limbaj!"

Amândoi fraţii se prăbuşiră la podea, izbucnind în hohote de râs.

— Te gândeşti vreodată la tata? întrebă Johan.

Întrebarea lui îi readuse cu picioarele pe pământ, iar Robert tăcu pentru o clipă, înainte de a răspunde.

— Da, firește. Cu toate că mi-e greu să-mi amintesc altceva în afară de cum arăta în ziua în care a murit. Să te bucuri că nu a trebuit să-l vezi. Dar tu te gândeşti la el?

— Da, tot timpul. Însă e ca şi cum aş urmări un film, dacă înţelegi ce vreau să zic. Îmi aduc aminte cum era

mereu vesel şi cum obişnuia să glumească şi să danseze şi să mă ridice în aer. Dar văd totul de la distanţă, exact ca într-un film.

— Ştiu ce zici.

Rămaseră unul lângă celălalt, uitându-se fix la tavan, în vreme ce ploaia bătea în acoperişul de tablă de deasupra lor.

Johan spuse în şoaptă:

— Ne-a iubit, nu-i aşa, Robert?

Robert răspunse la fel de încet:

— Sigur că ne-a iubit, Johan, sigur.

Erica îl auzi pe Patrik scuturându-şi umbrela pe treptele din faţă şi se ridică de pe canapea pentru a-l întâmpina la uşă.

— Bună? spuse el, privind surprins în jur.

Părea a nu se fi aşteptat ca totul să fie calm şi tăcut. De fapt, Erica ar fi trebuit să fie puţin supărată pe el fiindcă nu o sunase toată ziua, însă era prea fericită să-l vadă acasă pentru a-i mai reproşa ceva. Ştia, de asemenea, că Patrik era la un telefon distanţă şi nu se îndoia de faptul că mintea îi zbura la ea de-o mie de ori pe zi. Avea un extraordinar sentiment de siguranţă atunci când se gândea la relaţia lor. Era foarte încurajator.

— Unde sunt Conny şi pungaşii? şopti el, încă nesigur dacă plecaseră sau nu.

— Britta a primit în cap o farfurie cu macaroane şi cârnaţi Falun, aşa că n-au mai vrut să stea. Ce musafiri nerecunoscători!

Pe Erica o amuză chipul şocat al lui Patrik.

— Pur şi simplu, mi-am ieşit din sărite. Trebuia să trag linie undeva. Se pare că în următorul secol nu vom primi

invitaţii din partea aceasta a familiei, însă nu e ceva ce-aş regreta. Dar tu?

— Dumnezeule mare, nu!

Patrik îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar ai făcut asta? I-ai aruncat în cap o farfurie întreagă cu mâncare?

— Pe cuvânt. Toată buna mea creştere s-a dus direct pe apa sâmbetei. Acum probabil că nu voi mai ajunge niciodată în rai.

— Mmm, eşti tu însăţi o bucăţică de rai, aşa că nu-i nevoie...

Îi ciuguli gâtul, chiar unde ştia că se gâdilă. Ea îl împinse, râzând.

— O să-mi fac nişte ciocolată fierbinte, apoi va trebui să-mi povesteşti despre Marea Gâlceavă.

Patrik o luă de mână şi o conduse în bucătărie, unde o ajută să se aşeze într-un scaun.

— Pari obosit, spuse ea. Cum merg lucrurile?

El oftă, în timp ce amestecă nişte praf de ciocolată O'Boy într-o oală cu lapte.

— Păi, cazul mergea bine, însă nu şi acum. Am fost norocoşi că specialiştii au terminat cu examinarea locului crimei înainte să vină vremea asta. Dacă am fi găsit cadavrele azi, nu alaltăieri, nu ar mai fi existat mare lucru de cercetat. Apropo, mulţumesc pentru informaţiile pe care le-ai căutat pentru mine. S-au dovedit a fi foarte utile.

Se aşeză în faţa ei, aşteptând să se încălzească laptele cu ciocolată.

— Dar vouă cum vă merge? Totul în regulă cu bebeluşul?

— Toate-s bune la noi. Viitorul nostru mic fotbalist şi-a făcut, ca de obicei, de cap, însă am avut o zi minunată după plecarea lui Conny şi a Brittei. Era probabil lucrul

de care-aveam nevoie. În sfârşit, m-am putut relaxa şi-am putut citi un pic. N-a fost nevoie decât de-o vizită din partea unor rude ţicnite.

— E grozav. Deci nu trebuie să-mi fac griji pentru voi doi?

— Nu, nicidecum.

— Vrei să încerc să stau acasă mâine? Eventual aş putea lucra puţin de aici — măcar aş fi aproape.

— Drăguţ din partea ta, dar sunt bine, sincer. Cred că e mai important să te concentrezi asupra găsirii ucigaşului, cât lucrurile încă sunt calde. O să-ţi cer cât de curând să stai acasă.

Ea zâmbi şi îl bătu uşor peste mână. Apoi continuă:

— Şi, în plus, pare că începe o adevărată nebunie. Am primit azi câteva telefoane de la oameni care m-au bombardat cu întrebări despre cât de mult ştie poliţia. Fireşte că nu le-am spus nimic şi n-aş fi făcut-o nici dacă aş fi ştiut ceva, însă nu e cazul.

Aici fu nevoită să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea.

— Iar biroul de turism nu e singurul loc unde se primesc o groază de telefoane de la oameni care nu mai îndrăznesc să vină aici şi îşi anulează rezervările. O mare parte din traficul cu bărci cu pânze s-a îndreptat către alte porturi. Aşa că, dacă nu vi s-au făcut încă presiuni de la industria turistică locală, ar fi bine să vă pregătiţi pentru asta.

Patrik încuviinţă. Se temuse că avea să se întâmple aşa ceva. Nebunia generală urma să se amplifice şi să se înrăutăţească, până când vor avea pe cineva de aruncat în spatele gratiilor. Pentru un oraş precum Fjällbacka, care trăia din turism, omuciderile echivalau cu dezastrul. Îşi aminti de o vară din urmă cu câţiva ani, când un violator comisese patru violuri în timpul lunii iulie, până să

fie prins, într-un final. Afacerile oraşului au avut mult de suferit fiindcă turiştii au ales alte destinaţii, în localităţi învecinate precum Grebbestad şi Strömstad. O crimă avea să creeze o situaţie şi mai neplăcută. Din fericire, era treaba şefului să se ocupe de asemenea lucruri. Era bucuros să-l lase pe Mellberg să se îngrijească de genul acela de probleme.

Patrik îşi frecă rădăcina nasului. Simţea că îl ia o durere puternică de cap. Tocmai voia să ia o pastilă, când brusc îşi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. În mod normal, mâncarea era unul din răsfăţurile pe care şi le permitea în viaţă, iar un mic început de burtă stătea mărturie pentru asta. Nu-şi putea aminti ultima dată când sărise peste câteva mese sau chiar peste una. Era prea obosit să mai gătească. În schimb, făcu vreo două sandviciuri fără felia de deasupra, cu brânză şi caviar, pe care le înmuie în ciocolata fierbinte. Ca de obicei, Erica îi aruncă o privire oarecum dezgustată la vederea respingătoarei sale combinaţii gastronomice, însă pentru Patrik era ambrozie pură. După trei sandviciuri, durerea lui de cap rămăsese doar o amintire şi simţi un nou val de energie.

— Scumpo, ce-ar fi să-i invităm pe Dan şi pe prietena lui în weekend? îi propuse. Am putea face nişte grătărele.

Erica se încruntă şi nu păru prea entuziasmată.

— Auzi, nu prea i-ai dat vreo şansă Mariei. De câte ori ai văzut-o? De vreo două ori?

— Bine, bine, ştiu. Dar e aşa de...

Erica se opri o clipă, căutând cuvântul potrivit.

— Aşa o puştoaică de douăzeci şi unu de ani.

— Păi, nu prea are ce face. Sunt de acord că uneori pare un pic aeriană, dar cine ştie, poate e doar timidă.

Şi merită să faci un efort, măcar de dragul lui Dan. Vreau să zic, în definitiv, el a ales-o. Iar după divorţul de Pernilla, nu e chiar aşa de ciudat că a întâlnit pe cineva nou.

— Uimitor cât de tolerant ai devenit în ultima vreme, spuse ursuză Erica, deşi se vedea nevoită să admită că avea dreptate. De ce eşti atât de mărinimos?

— Sunt întotdeauna mărinimos atunci când e vorba de puştoaice de douăzeci şi unu de ani. Au atâtea calităţi.

— A, da? Cum ar fi?

Erica se răţoi înainte de a-şi da seama că Patrik o tachina.

— Eh, lasă! Da, probabil că ai dreptate. Bineînţeles că ar trebui să-i invităm pe Dan şi pe drăguţa lui.

— Auzi la tine!

— Bine, bine, Dan şi *Maria*. Sunt sigură că va fi plăcut. Aş putea scoate afară vechea căsuţă de păpuşi a Emmei, ca să aibă ce face cât timp noi, adulţii, luăm cina.

— Erica...

— Bine, mă potolesc. Dar mi-e aşa de greu să mă abţin. E ca un fel de tic.

— Fată rea ce eşti! Vino aici să-mi dai o îmbrăţişare, în loc să-ţi urzeşti planurile mişeleşti.

Îl ascultă şi se ghemuiră împreună pe canapea. Pentru Patrik, acesta era lucrul care făcea posibilă confruntarea cu aspectele mai întunecate ale umanităţii pe care le întâlnea în munca sa — Erica şi gândul că şi datorită lui lumea avea să fie un loc mai sigur pentru bebeluşul ce-i împingea acum palma cu tălpile picioarelor, sub pielea întinsă de pe pântecele Ericăi. Afară, vântul se linişti odată cu lăsarea amurgului, iar cerul se transformă din gri în roz-aprins. Prezise că a doua zi avea să fie din nou însorit.

Prezicerile lui Patrik în legătură cu vremea senină se adeveriră. A doua zi, părea că ploaia nici nu venise vreodată. Până la prânz, din asfalt ieşeau din nou aburi. Deşi îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, Martin năduşea, dar starea aceea începuse să i se pară una firească. Temperaturile mai scăzute din urmă cu o zi erau doar o himeră.

Martin se simţea uşor derutat în legătură cu modul în care să-şi continue misiunea. Patrik se afla în biroul lui Mellberg, aşa că Martin nu avusese încă şansa de a se consulta cu el. Una dintre problemele lui era legată de informaţiile din Germania. Era posibil ca poliţia germană să îl contacteze dintr-o clipă în alta şi se temea să nu rateze unele lucruri pe care i le-ar fi putut spune, din cauza slabelor sale cunoştinţe de limba germană. Aşa că lucrul cel mai bun ar fi fost să găsească pe cineva care să-l ajute cu traducerea, printr-o conexiune telefonică în trei. Însă cui să ceară ajutorul? Interpreţii cu care Martin lucrase în trecut fuseseră cu precădere vorbitori de limbi baltice, dar şi de rusă şi poloneză, din cauza problemelor cu vehicule furate, care tot dispăreau către ţările acelea. Nu mai avusese nevoie de ajutor la limba germană. Scoase cartea de telefon şi răsfoi prin ea, mai mult sau mai puţin la nimereală, nesigur de ceea ce căuta. Unul din anunţuri îi dădu o idee strălucită. Având în vedere numărul turiştilor germani care se perindau anual prin Fjällbacka, biroul de turism din oraş trebuia să aibă un angajat care să vorbească fluent limba. Formă nerăbdător numărul.

Îi răspunse o voce feminină limpede şi veselă.

— Biroul de turism Fjällbacka, bună dimineaţa, Pia la telefon.

— Bună ziua, aici Martin Molin de la secţia de poliţie din Tanumshede. Mă întrebam dacă aveţi cumva acolo pe cineva care vorbeşte fluent germana?

— Păi, bănuiesc că eu aş fi persoana aceea. Despre ce este vorba?

Vocea ei suna din ce în ce mai atrăgătoare, cu fiecare secundă, iar Martin avu o idee sclipitoare.

— Aş putea veni acolo pentru a discuta cu dumneavoastră? Dacă aveţi timp?

— Sigur. Mă duc să iau prânzul într-o jumătate de oră. Dacă reuşiţi să ajungeţi aici până atunci, ne-am putea întâlni la Café Bryggan.

— E perfect. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

Cuprins de veselie, Martin închise telefonul. Nu prea era sigur ce fel de nebunie pusese stăpânire pe el, însă fata avea o voce atât de plăcută.

O jumătate de oră mai târziu, îşi parcă maşina în faţa magazinului de feronerie şi traversă Piaţa Ingrid Bergman, croindu-şi drum printre turişti. Simţi brusc că-i piere curajul. Asta nu-i o întâlnire romantică, ci una în interes de serviciu, ţinu el să-şi reamintească. Însă nu putu să nege că ar fi fost crunt dezamăgit dacă Pia de la biroul de turism s-ar fi dovedit a avea dinţii încălecaţi şi 200 de kilograme.

Merse de-a lungul debarcaderului, către mesele cafenelelor, şi se uită în jur. La una din mesele de lângă balustradă, o tânără într-o bluză albastră şi cu un fular colorat îi făcea cu mâna. Scoase un suspin de uşurare, urmat numaidecât de un sentiment triumfător că avusese dreptate. Pia era dulce ca mierea. Ochi mari, căprui şi păr brunet, cârlionţat. Un zâmbet larg, cu dinţi strălucitori şi gropiţe fermecătoare. Avea să fie un prânz mult mai plăcut decât îmbucatul pe nerăsuflate al unei salate cu paste

reci, alături de Hedström, în bufetul de la secţie. Nu că i-ar fi displăcut Hedström, însă cu siguranţă colegul lui nu se compara cu bomboana asta!

— Bună, sunt Martin Molin.

— Eu sunt Pia Löfstedt.

După ce făcură prezentările, amândoi comandară chelneriţei blonde şi înalte câte o ciorbă de peşte.

— Avem noroc, spuse Pia. „Heringul" este aici săptămâna asta.

Văzu că Martin nu avea idee despre ce vorbea ea.

— Christian Hellberg. Bucătarul anului 2001. E din Fjällbacka. Vei vedea îndată ce guşti ciorba de peşte. E divină.

Gesticulă cu nerăbdare tot timpul cât vorbi, iar Martin se surprinse uitându-se la ea fascinat. Pia era complet diferită de fetele cu care se întâlnea şi probabil că de aceea i se părea atât de grozav să se afle în faţa ei. Fu nevoit să îşi aducă aminte că nu era o întâlnire; era un prânz în interes de serviciu, iar el chiar avea lucruri importante de discutat.

— Trebuie să recunosc, nu se întâmplă prea des să fim sunaţi de poliţie, presupun că are de-a face cu acel cadavru găsit în Prăpastia Craiului, nu-i aşa?

Întrebarea fusese formulată ca un fapt de drept şi nu ca o încercare de a produce senzaţie, iar Martin dădu aprobator din cap.

— Da, aşa este. După cum probabil aţi auzit, victima era o turistă germană şi s-ar putea să avem nevoie de ajutor cu traducerea. Credeţi că v-aţi putea descurca?

— Am studiat în Germania timp de doi ani, deci nu ar trebui să existe probleme.

Le sosi ciorba, iar după o înghiţitură, Martin înclină să fie de acord cu ceea ce înţelegea Pia prin „divin". Încercă din greu să nu o soarbă, însă nu se putu abţine.

Speră ca ea să fi citit *Emil în Lönneberga* de Astrid Lindgren. „Trebuie să o sorbi, altfel nu știi că e ciorbă..."

— Ciudat... spuse Pia, oprindu-se pentru a mai lua o lingură de ciorbă.

O adiere ușoară trecea din când în când pe deasupra meselor, oferind câteva clipe de răcoare. Amândoi urmăriră cum un bac frumos de modă veche înainta încet, cu velele abia fluturând. Nu era destul vânt pentru o zi bună de navigare, așa că majoritatea bărcilor aveau motoarele pornite. Pia continuă:

— Turista aceea germană... Tanja o chema, nu-i așa? A venit la birou acum vreo săptămână și ne-a rugat s-o ajutăm la traducerea unor articole.

Interesul lui Martin spori dintr-odată.

— Ce fel de articole?

— Despre fetele acelea care au fost găsite lângă ea. Articole în legătură cu dispariția lor. Articole vechi pe care le-a fotocopiat, pare-se că de la bibliotecă, aș zice eu.

Lingura lui zornăi atunci când, cuprins de uimire, îi dădu drumul în castron.

— De ce v-a rugat s-o ajutați să le citească?

— Nu știu de ce. Și nici n-am întrebat-o. De fapt, noi nu avem voie să facem lucruri de genul ăsta în timpul programului, însă era miezul zilei și toți turiștii înotau prin recifuri, așa că era liniște. Și, în plus, părea atât de nerăbdătoare, încât mi s-a făcut milă de ea.

Pia ezită.

— Credeți că are ceva de-a face cu crima? Poate că ar fi trebuit să sun și să vă povestesc mai devreme...

Păru îngrijorată, iar Martin se grăbi să o liniștească. Pentru un motiv anume, nu dorea să riște să-i insufle niciun fel de sentiment neplăcut.

— N-aveai cum să ştii că ar fi putut fi important, zise el. Însă e bine că mi-ai spus.

Îşi savurară mâncarea şi discutară despre subiecte mai plăcute. Ora ei de prânz se termină mult prea devreme. Pia fu nevoită să fugă la micuţul stand de informaţii din mijlocul pieţei ca să nu-şi supere colega că trebuie să-şi amâne propriul prânz. Înainte ca Martin să se dezmeticească, ea plecă, după o despărţire mult prea zorită. Îi stătuse pe vârful limbii să o întrebe dacă s-ar mai fi putut întâlni din nou, însă nu fu în stare să rostească acele cuvinte. Bombănind şi înjurând, se îndreptă spre maşină. În drum spre Tanumshede, gândurile i se îndreptară fără să vrea spre ceea îi spusese Pia despre Tanja. De ce era interesată de fetele acelea? Cine era ea? Care era legătura dintre Tanja, Siv şi Mona? Ce anume îi scăpa?

Viaţa era frumoasă. Viaţa era chiar foarte frumoasă. Nu îşi amintea ca aerul să-i fi părut vreodată atât de curat, aromele atât de puternice ori culorile atât de strălucitoare. Viaţa era, într-adevăr, frumoasă.

Mellberg se uită la Hedström, care stătea aşezat în scaunul dinaintea lui. Un tip arătos şi un poliţist talentat. Poate că până atunci nu o exprimase întocmai în termenii aceia, însă avea să profite din plin de ocazie, chiar în momentul de faţă. Citise undeva că un lider bun trebuia să critice şi să laude cu aceeaşi fermitate. Era posibil ca înainte să fi fost un pic cam generos cu observaţiile. Însă acum vedea totul mult mai clar şi avea de gând să îndrepte lucrurile.

— Cum merge ancheta? întrebă el.

Hedström îl puse la curent cu ceea ce aflaseră până în acel moment.

— Excelent, excelent, spuse Mellberg, încuviinţând jovial din cap. Am primit mai multe telefoane supărătoare azi. Oamenii sunt foarte nerăbdători ca ancheta asta să fie finalizată cât mai repede, pentru a nu avea efecte de lungă durată asupra industriei turistice, după cum s-a exprimat atât de competent cineva. Însă nu ai de ce să-ţi faci dumneata griji pentru asta. I-am asigurat eu însumi pe toţi că angajaţii cei mai competenţi ai departamentului dumitale, Patrik, lucrează zi şi noapte pentru a arunca făptaşul în spatele gratiilor. Aşa că tu continuă să-ţi faci treaba la obişnuitul standard înalt, iar eu mă voi ocupa de ştabii oraşului.

Hedström îi aruncă şefului său o privire nedumerită.

Mellberg îşi privi colegul, apoi afişă un zâmbet larg. De-ar şti el, juniorul...

Şedinţa informativă cu Mellberg ţinuse peste o oră. Patrik îl căută pe Martin în drum spre biroul său, însă acesta nu părea a fi prin preajmă. Aşa că Patrik merse la Hedemyr şi cumpără un sandvici în folie de plastic, pe care îl înfulecă repede la bufet, alături de o ceaşcă de cafea. Cum termină de mâncat, auzi paşii lui Martin pe hol. Îi făcu semn să intre în biroul lui.

Patrik începu prin a-l întreba:

— Ai observat ceva ciudat la Mellberg în ultima vreme?

— În afara faptului că nu se mai plânge şi nu mai critică, râde mereu, a slăbit mult şi poartă haine care chiar par să fi fost la modă de curând, prin anii '90? Nu.

Martin schiţă un zâmbet ironic.

— Ceva e putred aici. Nu că m-aş plânge. Nu se amestecă în anchetă, iar azi m-a lăudat aşa de mult că m-am înroşit. Însă ceva e...

Patrik dădu din cap. Însă speculaţiile lor în legătură cu noul Bertil Mellberg trebuiau să aştepte; aveau de discutat chestiuni mult mai presante. Unele lucruri trebuiau savurate fără a pune întrebări.

Martin îi povesti că făcuseră o vizită inutilă în camping şi că nu mai aflaseră nimic folositor de la Liese. Apoi îi raportă ce-i spusese Pia despre Tanja, cum se dusese la biroul de turism şi îi rugase să o ajute în legătură cu nişte articole despre Mona şi Siv. În momentul acela, Patrik deveni brusc interesat.

— Ştiam eu că trebuie să fie o legătură acolo! Însă ce naiba ar putea fi? spuse el, scărpinându-se în cap.

— Ce ţi-au zis ieri părinţii?

Cele două fotografii pe care Patrik le primise de la Albert şi Gun stăteau pe birou. Le ridică şi i le dădu lui Martin. Îi descrise întâlnirea cu tatăl Monei şi mama lui Siv, fără să poată să-şi ascundă antipatia faţă de cea din urmă.

— Oricum, probabil că au fost uşuraţi să afle că fetele au fost găsite în sfârşit. Cred că a fost un chin pentru ei să treacă an după an, fără să ştie unde se aflau. Se zice că nesiguranţa este cel mai cumplit lucru.

— Da, dar să sperăm acum că Pedersen va confirma că al doilea schelet îi aparţine lui Siv Lantin, altfel chiar am dat de bucluc.

— Aşa e, însă după toate probabilităţile, scheletul îi aparţine. Încă nu se ştie nimic legat de urmele de pământ găsite pe oase?

— Din nefericire, nu. Şi, oricum, nu ştiu cât de mult ne-ar spune. Se poate să fi fost îngropate undeva. Chiar dacă identificăm tipul de sol, e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân.

— Pe ADN contez cel mai mult. De îndată ce vom avea un suspect, vom şti dacă este persoana corectă prin analizarea ADN-ului şi compararea cu ce avem.

— Sigur, tot ce-avem de făcut acum e să găsim persoana corectă.

Rămaseră tăcuţi o vreme, meditând la caz până când Martin risipi atmosfera posomorâtă şi se ridică în picioare.

— Ei bine, nu aflăm nimic doar stând aici. Ar fi indicat s-o iau din loc, spre ocnă.

Îl lăsă pe Patrik gânditor, la birou.

Atmosfera la cină era extrem de tensionată. Nu era ceva ieşit din comun, de când Linda se mutase acolo, însă în acel moment aerul părea atât de încărcat, încât puteai să-l tai cu cuţitul. Fratele ei tocmai le spusese pe scurt despre vizita pe care Solveig i-o făcuse tatălui lor, însă nu era în mod special nerăbdător să discute acel subiect.

Linda n-avea de gând să lase ca lucrul acesta să-i stea în cale.

— Deci, până la urmă, nu unchiul Johannes le-a omorât pe fetele alea. Probabil că tata se simte groaznic. Îşi arată cu degetul propriul frate, care mai târziu se dovedeşte a fi nevinovat.

— Taci din gură — n-ar trebui să vorbeşti despre lucruri pe care nu le cunoşti.

Toţi cei de la masă tresăriră. Se întâmpla rar, aproape niciodată, ca Jacob să vorbească răspicat. Până şi Linda se simţi un pic speriată pentru o clipă, însă îşi înăbuşi emoţia şi continuă cu hotărâre.

— Chiar aşa, de ce a crezut tata că unchiul Johannes a fost vinovatul? Nimeni nu îmi spune niciodată nimic.

Jacob ezită pentru o clipă, însă își dădu seama că nu era de ajuns să-i spună să termine cu întrebările, așa că hotărî să-i facă pe plac. Măcar parțial.

— Tata a văzut-o pe una din fete în mașina lui Johannes în noaptea dispariției.

— Și tata ce căuta afară, cu mașina, în miez de noapte?

— Fusese în vizită la mine, la spital și hotărâse să meargă acasă, în loc să rămână peste noapte.

— Asta-i tot? De-asta l-a reclamat pe Johannes la poliție? Vreau să zic, trebuie să existe o grămadă de alte explicații pentru așa ceva. Poate că o ducea cu mașina o bucată de drum spre casă.

— S-ar putea. Deși Johannes a negat că ar fi văzut-o măcar pe fată în acea noapte. A declarat că fusese acasă, în pat, la ora aceea.

— Dar bunicul ce-a zis? Nu s-a înfuriat când Gabriel a sunat la poliție în legătură cu Johannes?

Linda era complet fascinată. Se născuse după dispariția fetelor și nu auzise decât fragmente ale poveștii. Nimeni nu dorea vreodată să vorbească despre cele întâmplate, așa că aproape tot ce povestea Jacob acum era în întregime nou pentru ea.

Jacob răsuflă zgomotos.

— Dacă s-a înfuriat bunicul? Ba bine că nu! De altfel, se afla în spital în perioada aceea, ocupat să-mi salveze viața, deci s-a supărat foarte tare că tata a fost în stare de așa ceva.

Copiii fuseseră trimiși afară din cameră. Altminteri ochii le-ar fi scânteiat când Jacob pomeni că bunicul îi salvase viața. Auziseră povestea de nenumărate ori și niciodată nu se plictiseau de ea.

Jacob continuă:

— Era atât de mânios, încât voia să modifice testamentul şi să-l numească pe Johannes drept unic moştenitor, însă n-a apucat s-o facă înainte să moară Johannes. Dacă n-ar fi murit, poate că noi am fi stat în cabană, în locul lui Solveig şi al băieţilor.

— Dar de ce avea tata o părere aşa de proastă despre Johannes?

— Ei bine, nu prea ştiu. Tata nu a fost niciodată prea vorbăreţ cu privire la subiectul acesta, însă bunicul ne-a spus multe lucruri care ar putea oferi o explicaţie. Tatăl mamei a murit atunci când Johannes a venit pe lume, iar după aceea, au tot călătorit cu bunicul când acesta mergea cu maşina de-a lungul şi de-a latul coastei de vest, predicând şi ţinând slujbe. Bunicul mi-a spus că remarcase încă de la început că atât Johannes, cât şi Gabriel deţineau puteri tămăduitoare, aşa că fiecare slujbă se încheia cu ei vindecând oameni din asistenţă, care sufereau de handicapuri sau boli.

— A făcut tata asta? Vreau să zic, a vindecat oameni? Încă o mai poate face?

Linda rămase cu gura căscată de uimire. Se deschisese larg poarta către o încăpere cu totul nouă din istoria familiei sale. Abia dacă mai îndrăznea să respire, temându-se că Jacob avea să tacă şi să refuze a-i împărtăşi restul lucrurilor pe care le ştia. Auzise că el şi bunicul avuseseră dintotdeauna o legătură specială, mai ales după ce se aflase că bunicul era perfect compatibil, ca donator de măduvă osoasă, cu Jacob, care suferea de leucemie. Însă Linda nu ştiuse că bunicul îi dezvăluise atât de mult. Firește, auzise că îl porecliseră „Predicatorul". Auzise, de asemenea, zvonuri conform cărora îşi acumulase averea prin escrocherii, însă niciodată nu considerase poveştile

despre Ephraim altceva decât născociri exagerate. Linda nici nu se născuse atunci când acesta murise, aşa că îi păruse doar un bărbat aspru şi în vârstă, din pozele de familie.

— Nu, îmi vine greu să cred că poate să o facă.

Jacob zâmbi uşor când şi-l imagină pe tatăl său cel corect în postura de tămăduitor al bolnavilor şi al betegilor.

— În ceea ce-l priveşte pe tata, probabil că nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Iar din câte spunea bunicul, nu este ieşit din comun ca o persoană să îşi piardă abilitatea respectivă când ajunge la pubertate. Este posibil să o recapete mai târziu, însă nu e uşor. Eu cred că atât Gabriel, cât şi Johannes au pierdut-o după ce au devenit adulţi. Cred că tata îl detesta pe Johannes fiindcă ei doi erau atât de diferiţi. Johannes era foarte chipeş şi putea să farmece pe oricine, însă era cu desăvârşire iresponsabil faţă de tot din viaţa lui. Atât el, cât şi Gabriel au primit o sumă considerabilă de bani atunci când bunicul încă trăia, dar lui Johannes i-a trebuit doar un an ca să-şi risipească partea. Asta l-a înfuriat pe bunicul — şi a modificat testamentul şi l-a numit pe Gabriel succesorul său principal, în loc să împartă moştenirea în mod egal între ei. Dar, după cum am spus, dacă ar fi trăit mai mult, poate că s-ar fi răzgândit din nou.

— Însă trebuie să fi fost şi altceva, spuse Linda. Tata nu l-ar fi putut urî într-atât pe Johannes doar pentru că era mai arătos şi mai fermecător. Ăsta nu-i un motiv ca să-ţi denunţi fratele la poliţie, nu-i aşa?

— Nu, bănuiala mea e că ultima picătură a fost atunci când Johannes i-a furat tatei logodnica.

— Poftim? Tata avea de gând să se însoare cu Solveig? Vaca aia grasă?

— N-ai văzut poze de pe vremuri cu Solveig? Era o adevărată frumuseţe, să ştii, iar ea şi tata au fost logodiţi. Dar

într-o zi, i-a spus că era îndrăgostită de unchiul Johannes şi că avea să se mărite cu el. Cred că asta chiar l-a distrus pe tata. Ştii cât detestă orice fel de neorânduială sau dramă în viaţa lui.

— Da, trebuie să-l fi înnebunit complet.

Jacob se ridică de la masă, ca pentru a indica sfârşitul conversaţiei.

— Ei bine, ajunge cu secretele de familie pentru moment. Însă poate acum înţelegi de ce lucrurile sunt un pic tensionate între tata şi Solveig.

Linda chicoti.

— Aş fi dat orice să fiu o muscă pe-un perete atunci când şi-a făcut apariţia pentru a-l apostrofa pe tata. Ce mai circ trebuie să fi fost!

Până şi Jacob schiţă o urmă de zâmbet.

— Da, „circ" ar fi, probabil, cuvântul cel mai potrivit. Dar încearcă să-ţi înfrânezi veselia atunci când îl vezi pe tata, în regulă? Nu cred că ar găsi nimic amuzant în asta.

— Bine, bine, voi fi fată cuminte.

Îşi puse farfuria în maşina de spălat vase, îi mulţumi Maritei pentru masă şi urcă în camera ei. Era pentru prima oară de mult timp când ea şi Jacob râseseră împreună de ceva. Putea fi extrem de plăcut dacă şi-ar fi dat măcar silinţa, gândi Linda, ignorând cu abilitate faptul că ea însăşi nu fusese tocmai veselă în ultimii ani.

Ridică telefonul şi încercă să dea de Johan. Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că, de fapt, îi păsa de cum se simţea acesta.

Lui Laine îi era frică de întuneric. Teribil de frică. În ciuda tuturor serilor petrecute la fermă fără Gabriel, nu se obişnuise niciodată cu asta. Înainte o avea măcar pe

Linda acasă, iar înainte de aceea, pe Jacob, însă acum era singură-cuc. Ştia că Gabriel era nevoit să călătorească mult şi, cu toate acestea, nu putea să nu se amărască. Aceasta nu era viaţa la care visase atunci când, prin căsătorie, se trezise bogată. Nu că banii ar fi avut prea mare importanţă; sentimentul de securitate fusese cel care o ispitise. Securitatea pe care i-o dădeau firea previzibilă a lui Gabriel şi banii pe care-i ştia în bancă. Îşi dorea să trăiască o viaţă complet diferită de cea a mamei sale.

Tânără fiind, trăise sub teroarea atacurilor de furie pe care le avea tatăl său la beţie. Acesta se purtase ca un tiran cu întreaga familie şi îşi transformase copiii în nişte oameni nesiguri şi însetaţi de dragoste şi tandreţe. Ea rămăsese singura dintre cei trei fraţi. Atât fratele, cât şi sora ei căzuseră pradă amărăciunii din sufletul lor, unul interiorizând-o, iar celălalt exteriorizând-o. Laine era copilul mijlociu care nu făcuse nici una, nici alta. Ea era doar nesigură şi vulnerabilă. Nu îndeajuns de puternică pentru a-şi manifesta insecuritatea, ci lăsând-o, pur şi simplu, să o macine, an după an.

O simţea cel mai acut seara, atunci când cutreiera singură prin camerele tăcute. În acele momente îşi amintea limpede răsuflarea urât mirositoare, bătăile şi dezmierdările clandestine pe timp de noapte.

Crezuse cu adevărat, atunci când se căsătorise cu Gabriel, că găsise în sfârşit cheia cu care să descuie ungherul întunecat din sufletul ei. Însă nu era proastă. Ştia că ea nu era decât un premiu de consolare. Gabriel se mulţumise cu ea pentru că nu o putea avea pe cea pe care o dorea cu adevărat. Însă asta nu contase deloc. Într-un fel, era mai simplu aşa. Nu existau sentimente care ar fi putut tulbura suprafaţa calmă. Doar rutina anostă şi previzibilă din

lanţul interminabil al zilelor. Crezuse că asta era tot ce îşi dorise.

Treizeci şi cinci de ani mai târziu, ştia cât de mult se înşelase. Nimic nu era mai rău decât să fie singură, în vreme ce era căsătorită. Asta căpătase atunci când spusese „Da" în biserica din Fjällbacka. Trăiseră vieţi paralele. Avuseseră grijă de fermă, îşi crescuseră copiii şi vorbiseră despre vreme, în absenţa altor subiecte de discuţie.

Numai ea ştia că exista în Gabriel un alt om decât cel pe care acesta îl arăta în fiecare zi lumii. De-a lungul anilor, îl observase, îl studiase în secret şi treptat ajunsese să-l cunoască pe omul care ar fi putut fi. O uimea dorinţa pe care acesta o deşteptase înlăuntrul ei. În spatele măştii anoste, în spatele ţinutei rezervate, se afla un bărbat pasional, însă era ascuns atât de bine, încât Laine credea că nici măcar el însuşi nu-şi dădea seama de asta. Văzuse adunându-se multă furie în el, însă era sigură că exista o cantitate egală de dragoste, dac-ar fi avut măcar priceperea de a o scoate la iveală.

Nici atunci când Jacob fusese bolnav, nu se putuseră apropia unul de celălalt. Stătuseră împreună alături de fiul lor, ştiind că Jacob se afla la un pas de moarte şi, cu toate acestea, nu fuseseră în stare să îşi ofere reciproc consolare. Adesea simţise că Gabriel nu îi dorea prezenţa acolo.

În ceea ce priveşte neputinţa de a comunica a lui Gabriel, vina era în mare parte a tatălui său. Ephraim Hult fusese un bărbat impunător, care îi făcea pe toţi cei care intrau în contact cu el să se alăture uneia din cele două tabere posibile: prieten sau duşman. Nimeni nu era neimportant pentru Predicator, însă Laine înţelesese cât de greu trebuie să fi fost să creşti în umbra unui asemenea om.

Fiii lui nu ar fi putut fi cu mult diferiţi. Johannes se comportase ca un copil mare toată viaţa lui, cât fusese ea de scurtă. Fusese un hedonist care-şi luase tot ceea ce dorise şi niciodată nu stătuse să observe haosul lăsat în urma lui. Gabriel alesese drumul opus. Laine văzuse cât de ruşinat era de tatăl său şi de Johannes, de gesturile lor năvalnice, de felul cum străluceau ca un far, în orice împrejurare. Gabriel voia să dispară îndărătul unui anonimat care să arate lumii că nu avea nimic în comun cu tatăl lui. Gabriel râvnea, mai mult decât orice, la demnitate, ordine şi justiţie. Nu vorbea niciodată despre copilăria lui şi despre anii petrecuţi călătorind cu Ephraim şi Johannes. Însă Laine ştia câte ceva despre asta şi înţelegea cât de important era pentru soţul ei să ascundă partea aceea a trecutului său, atât de diferită de imaginea pe care voia să o arate lumii. Faptul că Ephraim fusese cel care îl readuse pe Jacob înapoi la viaţă îi trezise lui Gabriel sentimente contradictorii. Bucuria dată de găsirea unei căi de a înfrânge boala lui Jacob fusese umbrită de faptul că neînfricatul cavaler venit în ajutor fusese tatăl lui, şi nu el însuşi. Ar fi dat orice să fie eroul fiului său.

Gândurile lui Laine fură întrerupte de un zgomot venit de-afară. Cu coada ochiului, văzu trecând iute prin grădină o umbră, apoi două. Teroarea puse din nou stăpânire pe ea. Se duse să caute telefonul şi intră în panică, înainte de a-l găsi la locul lui, în încărcător. Cu degete tremurânde, formă numărul de mobil al lui Gabriel. Ceva lovi fereastra, iar femeia scoase un ţipăt. Geamul fusese spart de o piatră, care zăcea acum pe podea, printre cioburi de sticlă. O nouă piatră trecu prin fereastra alăturată. Cu un suspin, ea ţâşni din cameră şi merse sus la etaj, unde se încuie în baie, aşteptând cu disperare să-i

audă vocea lui Gabriel. În schimb, intră căsuţa vocală a telefonului mobil, iar ea simţi teroarea din propria-i voce atunci când îi lăsă un mesaj incoerent.

Tremurând, Laine se aşeză pe podea, cu braţele strâns înfăşurate în jurul genunchilor şi ciuli urechile. Nu se mai auzi nimic, însă nu îndrăzni să se mişte din loc.

La venirea dimineţii, se afla tot acolo.

Ţârâltul telefonului o trezi din somn pe Erica. Privi spre ceas. Zece şi jumătate dimineaţa. Trebuie să fi aţipit după ce, jumătate de noapte, se învârtise de pe-o parte pe alta, transpirată şi fără să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Alo.

Vocea-i era răguşită de somn.

— Bună, Erica. Scuze, te-am trezit?

— Da, dar nu contează, Anna. Oricum n-ar trebui să dorm până la ora asta.

— Ba ar trebui — dormi cât poţi de mult. În curând, somnul va fi un lux. Chiar, cum te simţi?

Erica îi înşiră surorii sale toate greutăţile sarcinii, aceasta ştiind exact despre ce era vorba, fiindcă ea însăşi avea doi copii.

— Biata de tine... Singura consolare e să ştii că va trece, mai devreme sau mai târziu. Cum e să-l ai pe Patrik prin jur? Nu vă călcaţi reciproc pe nervi? Îmi amintesc că prin ultimele săptămâni nu-mi doream decât să fiu lăsată în pace.

— Ştiu ce zici. Trebuie să recunosc, aproape că mă urcam pe pereţi. Aşa că nu m-am împotrivit cu prea multă înverşunare atunci când i s-a dat pe mână o anchetă într-un caz de crimă şi a fost nevoit să meargă la lucru.

— O crimă? Ce s-a întâmplat?

Erica îi spuse despre turista germană ucisă şi despre cele două femei care fuseseră găsite împreună cu ea.

— Dumnezeule, ce groaznic!

Legătura telefonică fu întreruptă de nişte păcănituri.

— Chiar, unde eşti? Te simţi bine pe barcă?

— Da, ne distrăm de minune. Emmei şi lui Adrian le place la nebunie şi curând vor fi marinari în toată regula, dacă Gustav va avea un cuvânt de spus în privinţa asta.

— Ah, Gustav. Cum merg lucrurile între voi? E pregătit să-i fie prezentat familiei?

— De fapt, chiar de-asta te sun. Suntem în Strömstad acum şi ne-am gândit să navigăm în jos, până prin zona voastră. Să-mi zici dacă nu ai chef — altminteri plănuiam să ne oprim mâine în Fjällbacka şi să trecem să te salutăm. Dormim pe vas, aşa că nu-ţi vom da deloc bătăi de cap. Spune dacă ţi se pare prea mult. Doar că ar fi grozav să te vedem.

— Bineînţeles că puteţi veni. Mâine îi aşteptăm la un grătar pe Dan şi pe prietena lui, aşa că nu va fi niciun deranj să aruncăm nişte burgeri în plus pe grătar.

— Ah, grozav, atunci o voi cunoaşte şi eu în sfârşit pe mieluşică.

— Ascultă, Anna. Patrik deja mi-a atras *mie* atenţia să fiu drăguţă, aşa că nu începe şi tu...

— În regulă, doar că va fi nevoie de nişte pregătiri suplimentare. Trebuie să verificăm ce gen de muzică e-n vogă momentan printre puşti şi ce stiluri sunt tari şi dacă luciul de buze aromat încă mai e la modă. Uite planul: dacă te uiţi tu pe MTV, eu o să iau revista aia săptămânală pentru adolescenţi şi-o să fac nişte cercetări. Crezi că încă mai apare *Starlet*? Dacă da, probabil că şi revista aia ar fi o idee bună.

Erica râdea atât de tare, că se ţinea cu mâinile de stomac.

— Opreşte-te, mor. Acum fii drăguţă... Vezi tu, cine se ştie cu musca pe căciulă să tacă din gură. Noi încă nu l-am cunoscut pe Gustav, aşa că, din câte ştim, ar putea fi un bleg.

— Ei bine, nu ştiu dacă „bleg" ar fi chiar cuvântul pe care să-l asociez cu Gustav.

Erica îşi dădu seama că glumeţul ei comentariu o făcuse pe Anna să se bosumfle. Ce sensibilă putea fi!

— Mă consider norocoasă că o persoană cu poziţia lui Gustav s-a uitat la mine, o mamă singură şi aşa mai departe. Ar avea de unde alege din lista de debutante şi, cu toate astea, m-a preferat pe mine, şi cred că asta spune multe despre el.

Şi Ericăi i se părea că asta spunea multe despre el, însă din nefericire, nu în felul în care înţelegea sora ei. Anna nu avusese niciodată prea mult fler în legătură cu bărbaţii, iar felul în care vorbea despre Gustav suna oarecum îngrijorător. Însă Erica hotărî să nu îl judece în avans. Trăgea nădejde că toate presimţirile ei rele aveau să se risipească atunci când îl va cunoaşte.

— Când ajungeţi aici? întrebă pe un ton vesel.

— În jurul orei patru. E în regulă?

— E perfect.

— Ne vedem atunci. Te pup. Pa.

După ce închise telefonul, Erica se simţi uşor îngrijorată. Era ceva în tonul forţat al Annei care o făcea să se întrebe cât de potrivită era, de fapt, pentru ea relaţia cu fantasticul, aristocraticul Gustav af Klint.

Se bucurase atunci când Anna divorţase de Lucas Maxwell, tatăl copiilor. Anna se întorsese apoi la visul ei

de a studia arta şi antichităţile şi avusese şansa extraordinară de a-şi găsi o slujbă cu normă redusă la Asociaţia pentru Licitaţii din Stockholm. Acolo îl cunoscuse pe Gustav. Acesta se trăgea dintr-una din cele mai nobile familii suedeze. Îşi petrecea timpul administrând moşia familiei din Hälsingland, care în secolul al şaisprezecelea fusese conferită unuia dintre strămoşii săi, de către Regele Gustav Vasa. Familia lui făcea parte din anturajul familiei regale, iar dacă tatăl său era ocupat, invitaţia la vânătoarea anuală a regelui îi era uneori transmisă, în schimb, lui Gustav. Copleşită, Anna îi povestise toate acestea surorii sale. Erica se simţise uşor stingheră, fiindcă văzuse cam prea mulţi aristocraţi bădărani care frecventau cluburile din zona Stureplan. Nu îl întâlnise niciodată pe Gustav, aşa că poate el era diferit de moştenitorii înstăriţi care, la adăpostul averilor şi titlurilor, alegeau să se comporte ca nişte porci, în locuri precum Riche sau Spy Bar. Avea să afle a doua zi. Îşi dorea din suflet să se înşele şi ca Gustav să fie de-un calibru complet diferit. Nimeni nu merita fericire şi stabilitate mai mult decât Anna.

Erica porni ventilatorul şi se gândi cum să-şi petreacă ziua. Moaşa îi explicase că hormonul oxitocină, secretat în cantităţi tot mai mari pe măsură ce femeia se apropie de momentul naşterii, creează gravidei puternice instincte de cuib. Fapt care explică de ce în ultimele săptămâni Erica sortase, numerotase şi catalogase într-un mod aproape maniacal toate lucrurile din casa lor, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Era obsedată de ideea că totul trebuia să fie pregătit şi ordonat înainte de venirea pe lume a bebeluşului. Însă ajunsese la un stadiu în care nu prea mai avea ce organiza în casă. Dulapurile fuseseră aranjate, camera copilului era gata, iar sertarele cu argintărie fuseseră orânduite.

Singurul loc unde trebuia să facă ordine era beciul, plin de vechituri. Zis şi făcut. Se ridică pufăind şi îşi puse hotărâtă sub braţ ventilatorul de birou. Ar fi fost bine să se grăbească, înainte ca Patrik să afle ce făcea.

Luase o pauză de cinci minute pentru a ieşi puţin şi a mânca o îngheţată de ciocolată, când Gösta îşi scoase capul pe una din ferestrele deschise şi îl strigă.

— Patrik, ai un telefon. Cred că ar trebui să vezi ce e.

Patrik termină rapid îngheţata Magnum şi merse înăuntru. Ridică receptorul de pe biroul lui Gösta şi fu puţin surprins să audă cine era. După o scurtă conversaţie, timp în care îşi luase nişte notiţe, închise telefonul.

— După cum ai auzit, cineva a spart geamurile casei lui Gabriel Hult. Vrei să vii să aruncăm o privire? îi spuse el lui Gösta, care îl privise de pe scaunul de la biroul său.

Gösta păru surprins că Patrik îl rugase pe el şi nu pe Martin, însă dădu afirmativ din cap.

Câteva minute mai târziu, ajungând pe aleea principală din faţa garajului, nu se putură abţine să scoată nişte suspine de invidie. Conacul unde locuia Gabriel Hult era cu adevărat impresionant. Strălucea precum o perlă albă în mijlocul acelei vegetaţii, iar arinii înşiruiţi de-a lungul aleii se aplecau solemn în vânt. Patrik socoti că Ephraim Hult trebuie să fi fost un predicator al naibii de bun pentru a i se fi oferit o asemenea bijuterie de reşedinţă.

Chiar şi scrâşnetul pietrişului de sub tălpi, în timp ce străbăteau aleea spre treptele principale, suna luxos. Era foarte curios să vadă interiorul casei.

Gabriel însuşi deschise uşa. Atât Patrik, cât şi Gösta îşi şterseră cu grijă tălpile pe preş, înainte de a pătrunde în foaier.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. Soţia mea este foarte tulburată din cauza întregului incident. Azi-noapte am fost plecat din oraş cu afaceri, aşa că era singură acasă când s-a întâmplat.

În timp ce vorbea, îi conduse către o cameră mare, frumoasă, cu ferestre înalte ce lăsau să intre cât mai multă lumină cu putinţă. Pe o canapea albă stătea o femeie cu o expresie îngrijorată pe chip, care se ridică să-i întâmpine.

— Laine Hult. Vă sunt recunoscătoare că aţi răspuns cu atâta promptitudine.

Luă din nou loc, iar Gabriel le făcu semn lui Patrik şi lui Gösta să se aşeze pe canapeaua de vizavi. Amândoi se simţiră uşor încurcaţi. Nu se puseseră la patru ace pentru a merge la serviciu, aşa că şi unul, şi celălalt purtau pantaloni scurţi. Măcar Patrik avea un tricou frumos, în vreme ce Gösta purta o cămaşă veche cu mâneci scurte, dintr-un fel de material sintetic, cu model verde-mentă. Contrastul era cu atât mai mare cu cât Laine purta o rochie deschisă la culoare, dintr-o pânză în tonuri naturale, iar Gabriel era îmbrăcat în costum. Trebuie să-i fie cald, gândi Patrik, sperând că Gabriel nu era mereu nevoit să poarte asemenea haine în arşiţa verii. Însă era destul de greu să şi-l imagineze în ceva mai puţin formal, şi nici măcar nu părea a năduşi în costumul său bleumarin închis. Dimpotrivă, subsuorile lui Patrik se umezeau doar la gândul de a purta genul respectiv de costumaţie în acel anotimp.

— Soţul dumneavoastră mi-a spus pe scurt la telefon ce s-a întâmplat, însă mi-aţi putea da mai multe detalii?

Patrik îi zâmbi încurajator lui Laine în timp ce îşi scoase carneţelul şi pixul. Aşteptă.

— Ei bine, ieri mă aflam singură acasă. Gabriel e deseori plecat în călătorii, deci am parte de destul de multe nopți solitare.

Patrik simți tristețea din vocea ei și se întrebă dacă și Gabriel o sesizase.

— Știu că e prostesc, continuă ea, însă mi-e tare frică de întuneric, așa că de regulă stau în cele două camere atunci când sunt singură, în dormitorul meu și în camera cu televizorul, aflată chiar alături.

Patrik observă că ea spusese dormitorul „meu" și asta îl duse imediat cu gândul la cât de deplorabil era când cuplurile căsătorite nici măcar nu mai dormeau în același pat. Asta nu avea să li se întâmple niciodată lui și Ericăi.

— Tocmai mă pregăteam să-l sun pe Gabriel când am văzut ceva mișcându-se afară. În clipa următoare, ceva a zburat printr-una din ferestrele de la capătul casei, către stânga, față de unde mă aflu acum. Am reușit să văd că era o piatră mare, înainte ca o alta să spargă geamul de alături. Apoi am auzit doar un sunet de pași care alergau și am zărit două umbre dispărând la marginea pădurii.

Patrik luă notițe folosind scurte cuvinte-cheie. Gösta nu spusese nimic de când sosiseră, cu excepția numelui său, atunci când i se făcuse cunoștință cu Gabriel și Laine. Patrik îl privi întrebător, pentru a vedea dacă dorea să clarifice vreun lucru referitor la incident, însă el stătea în tăcere, studiindu-și atent cuticulele. „E ca și cum aș fi adus după mine un opritor de ușă", gândi Patrik.

— Aveți vreo idee ce motiv ar fi avut cineva să facă așa ceva?

Răspunsul veni rapid din partea lui Gabriel, aproape ca și cum acesta ar fi dorit să evite ca Laine să poată spune ceva.

— Nu, nimic în afară de invidia veche de când lumea. Faptul că familia mea locuieşte aici, în conac, a fost mereu un ghimpe în coastă şi am avut parte de câteva atacuri la beţie, de-a lungul anilor. Doar farse inocente. Şi la fel s-ar fi încheiat şi asta, dacă soţia mea nu ar fi insistat să anunţe poliţia.

Îi aruncă o privire urâtă lui Laine, care, pentru prima dată în timpul conversaţiei, dădu dovadă de puţină energie şi-l privi duşmănos, la rândul ei. Comportamentul sfidător al soţului său păru a aprinde în ea o scânteie mocnită. Vorbi pe un ton calm, privind ţintă la Patrik:

— Cred că ar trebui să purtaţi o discuţie cu Robert şi Johan Hult, nepoţii soţului meu, şi să-i întrebaţi unde au fost ieri.

— Laine, chiar nu e nevoie!

— Tu nu erai aici, aşa că nu ştii cât de groaznic a fost să zboare pietre prin geam, la doar câţiva metri de mine. M-ar fi putut lovi. Şi ştii la fel de bine ca mine că idioţii ăia doi au făcut-o.

Gabriel rosti printre dinţii încleştaţi, cu muşchii fălcilor vizibil încordaţi.

— Laine, ne-am înţeles...

— *Tu* te-ai înţeles!

Îl ignoră şi se întoarse către Patrik, susţinută de propria ei dovadă neobişnuită de sfidare.

— După cum am spus, nu i-am văzut, însă aş fi putut jura că erau Johan şi Robert. Mama lor, Solveig, a fost aici mai devreme şi s-a purtat foarte dezagreabil. Amândoi băieţii sunt de soi rău, după cum ştiţi deja. Fără îndoială că aţi mai avut de-a face cu ei în trecut.

Gesticulă înspre Patrik şi Gösta, care nu putură face altceva decât să dea aprobator din cap. Firește că se mai

confruntaseră cu rău famaţii fraţi Hult, ba chiar cu o frecvenţă alarmantă, încă de pe vremea când nu erau decât nişte adolescenţi plini de coşuri.

Laine îi mai aruncă lui Gabriel încă o privire nimicitoare, ca pentru a vedea dacă îndrăznea să o contrazică, însă el nu făcu decât să ridice resemnat din umeri. Era un gest care indica faptul că se spăla pe mâini de toată chestiunea.

— Ce a cauzat cearta cu mama lor? întrebă Patrik.

— Nu că una ca ea ar avea nevoie de cine ştie ce scuză. Ne-a urât dintotdeauna, însă ce a făcut-o să-şi piardă cumpătul ieri a fost vestea legată de cadavrele găsite în Prăpastia Craiului. Cu inteligenţa ei limitată, Solveig a făcut în aşa fel încât să pară că soţul ei, Johannes, a fost acuzat pe nedrept, şi a dat vina pentru asta pe Gabriel.

Cuprinsă de surescitare, vorbea pe un ton mai ridicat şi gesticula, cu palmele în sus, spre soţul său, care, în acel moment, părea a fi cu gândul în cu totul altă parte.

— Am citit ziarele din perioada când au dispărut fetele, spuse Patrik. Am văzut că l-aţi denunţat la poliţie pe fratele dumneavoastră. Ne-aţi putea spune câte ceva despre asta?

Gabriel tresări aproape imperceptibil, semn că întrebarea îl deranjase, însă vocea îi sună calm atunci când răspunse.

— S-a întâmplat acum mulţi, mulţi ani. Însă dacă mă întrebaţi dacă susţin în continuare că mi-am văzut fratele cu Siv Lantin, atunci răspunsul este da. Fusesem la spital în Uddevalla, în vizită la fiul meu, pe-atunci bolnav de leucemie, şi veneam cu maşina spre casă. În sus, pe drumul spre Bräcke, am văzut maşina fratelui meu. Mi

s-a părut un pic ciudat să conducă în miez de noapte, aşa că m-am uitat mai atent. Atunci am văzut-o pe fată pe scaunul de lângă şofer, cu capul rezemat de umărul fratelui meu. Părea adormită.

— Cum aţi ştiut că era Siv?

— N-am ştiut. Însă am recunoscut-o îndată ce i-am văzut poza în ziar. Vreau să subliniez faptul că niciodată nu am afirmat că fratele meu le-ar fi ucis pe acele fete, aşa cum oamenii de-aici din oraş v-ar da de înţeles. Tot ce-am făcut a fost să raportez că l-am văzut cu fata numită Siv, fiindcă am considerat că asta era datoria mea de cetăţean. Nu avea nimic de-a face cu vreun conflict dintre noi doi, ori cu vreo răzbunare, precum au susţinut unii. Am spus poliţiei ce am văzut. Cât despre ce însemna asta, am lăsat autorităţile să afle. Şi evident că niciodată nu au găsit vreo dovadă împotriva lui Johannes, aşadar cred că această discuţie nu îşi are rostul.

— Însă ce credeţi *dumneavoastră*? spuse Patrik, privindu-l curios pe Gabriel.

Îi era greu să înţeleagă cum cineva ar fi putut fi într-atât de conştiincios, încât să-şi arate cu degetul propriul frate.

— Nu speculez; mă rezum la fapte.

— Însă vă cunoşteaţi bine fratele. Credeţi că ar fi fost capabil de crimă?

— Fratele meu şi cu mine nu aveam multe în comun. Uneori mă uimea faptul că împărţeam aceleaşi gene, într-atât de diferiţi eram. Mă întrebaţi dacă îl consideram în stare să ia viaţa cuiva?

Gabriel îşi aruncă mâinile înainte.

— Chiar nu ştiu. Nu-mi cunoşteam îndeajuns de bine fratele ca să pot răspunde la această întrebare. Iar acum

pare inutil, în orice caz, având în vedere ultimele evenimente, nu credeţi?

Cu asta, consideră discuţia încheiată şi se ridică din fotoliu. Patrik şi Gösta înţeleseră aluzia nu tocmai subtilă, îi mulţumiră pentru timpul acordat şi plecară.

— Ce zici, să mergem să-l întrebăm pe băieţi ce-au făcut azi-noapte?

Întrebarea fusese retorică, iar Patrik pornise deja spre casa lui Johan şi a lui Robert, fără a mai aştepta răspunsul lui Gösta. Îl enervase lipsa de implicare a bătrânului în timpul anchetei. De ce-ar fi fost nevoie pentru a-l mai înviora puţin pe tipul ăsta învechit? Era adevărat că nu prea mai avea mult până la pensionare, însă până atunci, la naiba, era de serviciu şi trebuia să-şi facă treaba.

— Ei bine, care-i părerea ta cu privire la toate astea?

Iritarea din vocea lui Patrik era evidentă.

— Păi nu ştiu care alternativă e mai rea. Că avem un ucigaş care a omorât cel puţin trei fete în ultimii douăzeci de ani, şi nicio idee cu privire la identitatea lui. Sau că într-adevăr a fost Johannes Hult cel care le-a torturat pe Siv şi pe Mona, şi că în momentul de faţă avem de-a face cu un ucigaş care-l copiază. Pentru a urmări prima pistă, ar trebui probabil să verificăm registrul închisorii. A fost cineva închis după dispariţia lui Siv şi a Monei, apoi eliberat înainte să fie ucisă turista germană? Asta ar explica pauza dintre crime.

Tonul lui Gösta era contemplativ, iar Patrik îl privi, uimit. Bătrânul nu era aşa de pierdut în ceaţă precum crezuse.

— Asta ar fi destul de uşor de verificat. Nu avem prea mulţi prizonieri în Suedia care să fi ispăşit o sentinţă de

douăzeci de ani. Vrei să verifici tu, când ajungem înapoi la secţie?

Gösta dădu afirmativ din cap şi rămase tăcut, privind pe fereastra laterală.

Drumul spre cabana forestieră devenea din ce în ce mai prost. În linie dreaptă, era doar o distanţă scurtă între reşedinţa lui Gabriel şi a lui Laine şi micuţa cabană unde trăiau Solveig şi fiii ei. Însă era o distanţă considerabil mai lungă pe scara socială. Locul arăta ca o groapă de gunoi: trei maşini şubrede, aflate în diferite stadii de deteriorare, arătau de parcă ar fi fost azvârlite acolo, şi existau multe vechituri de natură incertă. Era, în mod evident, o familie de strângători. Patrik îşi închipui că, dacă s-ar fi apucat să scotocească, ar fi putut găsi, de asemenea, o grămadă de bunuri furate, care dispăruseră în urma jafurilor petrecute la casele de vară din vecinătate. Însă acum nu pentru asta se aflau acolo. Era o chestiune de priorităţi.

Robert veni spre ei din direcţia unei barăci, unde meşterise la una din maşinile vechi. Era îmbrăcat într-o salopetă de blugi murdară şi spălăcită. Mâinile îi erau mânjite de ulei, avea şi pe faţă dâre şi pete uleioase. Îşi şterse mâinile pe o cârpă şi le ieşi în întâmpinare.

— Ce dracu' mai vreţi acum? De căutaţi ceva pe-aici, trebuie să-mi arătaţi hârtiile corespunzătoare înainte să puteţi atinge ceva.

Tonul său îi era familiar lui Patrik. Şi, pe bună dreptate, având în vedere că se întâlniseră cu multe ocazii de-a lungul anilor.

Patrik ridică mâinile, într-un gest de respingere.

— Stai liniştit. Nu căutăm nimic. Vrem doar să stăm un pic de vorbă.

Robert îi privi cu suspiciune, apoi încuviinţă din cap.

— Şi vrem să vorbim şi cu fratele tău. E aici?

Reticent, Robert dădu din nou din cap şi strigă înspre casă:

— Johan, au venit poliţaii. Vor să discute cu noi.

— Am putea să mergem înăuntru şi să stăm jos?

Fără a aştepta un răspuns, Patrik se îndreptă spre uşă, cu Gösta urmându-l îndeaproape. Robert nu avu de ales şi îi însoţi. Nu se obosi să-şi scoată salopeta de lucru sau să-şi spele mâinile. Patrik ştia, de la celelalte descinderi pe care le făcuseră aici, că n-avea niciun rost să încerci să păstrezi curăţenia. Murdăria acoperea toate lucrurile din casă. Fără îndoială, cu mulţi ani înainte, cabana fusese un loc foarte primitor, în ciuda dimensiunilor reduse. Însă anii de neglijare îşi spuseseră cuvântul, iar acum locul era o zonă calamitată. Tapetul era de un maro deprimant, cu fâşii desprinse şi cu o mulţime de pete. Pe lângă murdărie, totul părea a fi acoperit cu o pojghiţă fină de grăsime.

Cei doi poliţişti o salutară din cap pe Solveig, care stătea la masa şubredă din bucătărie, ocupată cu albumele ei foto. Părul închis la culoare îi atârna în şuviţe inerte, de-o parte şi de alta a feţei, iar când îşi dădea agitată bretonul din ochi, degetele îi luceau de grăsime. Patrik îşi şterse în mod inconştient mâinile de pantalonii săi scurţi, apoi se aşeză cu precauţie chiar pe marginea unui scaun cu spătar drept. Johan ieşi dintr-o cămăruţă vecină şi stătu posac pe laviţa din bucătărie, lângă fratele şi mama lui. Cu ei aşezaţi într-un şir, Patrik putu observa asemănările de familie. Frumuseţea trecută a lui Solveig era păstrată precum un ecou pe chipurile fiilor săi. După câte auzise, Johannes fusese un flăcău chipeş, iar dacă fiii

lui şi-ar fi îndreptat spinările, ar fi arătat relativ decent. Însă aceştia aveau o nestatornicie care indica un temperament oarecum alunecos. „Prefăcut" era probabil cuvântul pe care-l căuta Patrik. Dacă înfăţişarea cuiva putea fi prefăcută, atunci respectiva descriere i s-ar fi aplicat cu siguranţă lui Robert. Patrik încă mai întrezărea speranţe pentru Johan. De fiecare dată când se întâlniseră oficial, băiatul mai tânăr se dovedise mereu a fi făcut dintr-un aluat mult mai moale decât al fratelui său. Uneori, Patrik putea simţi la el o ambivalenţă în legătură cu făgaşul pe care şi-l alesese în viaţă, acela de a merge pe urmele lui Robert. Era mare păcat că Robert avea o asemenea influenţă asupra lui, altminteri Johan ar fi putut avea o viaţă complet diferită. Însă probabil că era prea târziu pentru asta.

— Ce dracu' vreţi acum?

Johan puse aceeaşi întrebare arogantă ca şi fratele său.

— Am vrea doar să aflăm ce aţi făcut azi-noapte. I-aţi vizitat pe unchiul şi mătuşa voastră şi v-aţi amuzat un pic, aruncând cu pietre?

Cei doi fraţi schimbară o privire complice, înainte să afişeze o mască de ignoranţă completă.

— Nu, de ce-am face asta? Ieri am fost acasă toată seara, nu-i aşa, mama?

Amândoi se întoarseră către Solveig, care încuviinţă. Închisese albumul şi stătea acum ascultând cu atenţie discuţia dintre fiii ei şi poliţişti.

— Da, amândoi au fost aici azi-noapte. Ne-am uitat împreună la televizor. Am petrecut o seară plăcută în familie.

Nici măcar nu se obosi să îşi ascundă sarcasmul.

— Johan şi Robert nu au ieşit puţin? Să spunem, în jurul orei zece?

— Nu, n-au fost plecaţi nici măcar o clipă. Din câte-mi amintesc, nici măcar la closet nu s-au dus.

Acelaşi ton sarcastic, iar fiii nu se putură abţine să rânjească batjocoritor.

— Deci cineva a spart aseară nişte ferestre de la casa lor. Trebuie să-i fi speriat de moarte.

Rânjetul se transformă într-un hohot, făcându-l pe Patrik să se gândească la personajele de desene animate Beavis şi Butthead.

— Nu, de fapt, chestia a speriat-o doar pe mătuşa voastră. Gabriel a fost plecat din oraş ieri, aşa că ea se afla singură în casă.

Dezamăgirea li se citi pe feţe. Speraseră probabil să-i sperie pe amândoi şi nu luaseră în considerare faptul că Gabriel putea fi plecat de acasă.

— Am auzit că le-ai făcut o mică vizită la conac ieri, Solveig. Şi au fost făcute nişte ameninţări. Ai ceva de spus cu privire la asta?

Întrebarea venise din partea lui Gösta. Atât Patrik, cât şi fraţii Hult, îl priviră uimiţi.

Solveig râse grosolan.

— Aşadar, au spus că i-am ameninţat, da? Ei bine, n-am spus nimic din ce să nu merite. Gabriel l-a arătat cu degetul pe soţul meu, ca pe un criminal. El i-a luat viaţa soţului meu, ca şi cum ar fi legat el însuşi laţul.

Pe chipul lui Robert, un muşchi se contractă la pomenirea felului în care murise tatăl său. Patrik îşi aminti deodată ce citise: că Robert fusese acela care îl găsise spânzurat pe tatăl său.

Solveig îşi continuă tirada.

— Gabriel l-a urât dintotdeauna pe Johannes. A fost invidios pe el încă de pe vremea când erau mici. Johannes

era tot ce nu putea fi el, iar Gabriel o ştia. Ephraim l-a favorizat mereu pe Johannes, şi într-un fel, îl înţeleg. Ei bine, niciodată nu ar trebui să preferi un copil în defavoarea celuilalt, spuse ea dând din cap către băieţii aşezaţi alături, pe laviţă. Însă Gabriel era o persoană rece, în vreme ce Johannes era plin de viaţă. Ar trebui să ştiu: am fost logodită întâi cu unul, apoi cu celălalt. Era imposibil să-l faci pe Gabriel să se entuziasmeze în legătură cu ceva. Era mereu exasperant de corect. Spunea că trebuie să aşteptăm până când vom fi căsătoriţi. Mă scotea din minţi. Apoi şi-a făcut apariţia fratele lui şi a început să dea târcoale prin zonă, iar asta a fost ceva complet diferit. Mâinile acelea ale lui puteau fi peste tot asupra ta, într-o clipită. Cu o singură privire, mă făcea să ard de dorinţă.

Rânji şi se uită în gol, ca şi cum şi-ar fi retrăit nopţile fierbinţi ale tinereţii.

— La naiba, ţine-ţi gura, mamă!

Pe feţele fiilor ei se citea dezgustul. Evident că doreau să fie scutiţi de detaliile trecutului amoros al mamei lor. Patrik îşi închipui o Solveig goală, trupul unsuros zvârcolindu-se cu pasiune, şi fu nevoit să clipească pentru a scăpa de imagine.

— Aşa că îndată ce-am auzit de fata ucisă şi, de asemenea, că le-au găsit pe Siv şi pe Mona, m-am dus acolo să le spun ce am pe suflet. Din pură invidie şi răutate, Gabriel l-a distrus pe Johannes. Şi ne-a distrus şi nouă vieţile, a mea şi a băieţilor, însă acum adevărul a ieşit la iveală pentru toată lumea. Acum le va fi ruşine şi îşi vor da seama că i-au dat crezare unui mincinos. Şi sper ca Gabriel să ardă în flăcările iadului pentru păcatele lui.

Începuse să se ambaleze, devenind la fel de furioasă ca şi cu o zi înainte. Johan îi atinse braţul, cu un gest liniştitor şi dojenitor totodată.

— Ei bine, indiferent de motiv, nu te poţi apuca să ameninţi oamenii. Şi nici n-ar trebui să arunci cu pietre în ferestrele lor!

Patrik arătă cu degetul spre Robert şi Johan. Nu crezuse nicio clipă povestea mamei lor, cum că ar fi fost acasă, în faţa televizorului. Erau conştienţi că el ştia, iar acum îi avertiza că urma să fie cu ochii pe ei. Drept răspuns, băieţii doar bombăniră.

Dar Solveig păru a ignora avertizarea. Obrajii îi erau încă roşii de mânie.

— La drept vorbind, Gabriel nu e singurul căruia ar trebui să-i fie ruşine. Când vom primi scuze din partea poliţiei? Cum aţi umblat voi prin Västergården şi aţi întors totul cu susul în jos! Şi l-aţi luat pe Johannes cu maşina poliţiei, pentru interogatoriu. Într-un fel, şi voi i-aţi semnat condamnarea la moarte. N-ar fi timpul să-mi cereţi iertare?

Pentru a doua oară, Gösta interveni.

— Până nu vom afla cu exactitate ce li s-a întâmplat acelor trei fete, nu vom cere iertare pentru nimic. Şi până când vom da de capăt întregii chestiuni, vreau să te porţi ca un om de treabă, Solveig.

Hotărârea din glasul lui Gösta suna oarecum neobişnuit.

Când erau din nou în maşină, Patrik întrebă surprins:

— Tu şi Solveig vă cunoaşteţi?

Gösta mormăi.

— Depinde ce înţelegi prin „cunoaşteţi". E de-aceeaşi vârstă cu fratele meu cel mic şi a fost pe la noi pe-acasă de nenumărate ori pe vremea când eram băieţi. Până

când a ajuns la vârsta adolescenței, i se dusese vestea peste tot. Era cea mai frumoasă fată din ținut, trebuie să te anunț, deși e greu de crezut, la cum arată acum. Mda, mare păcat. Când te gândești că lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă pentru ea și pentru băieți.

Dădu din cap, cu părere de rău.

— Și nici măcar nu pot spune că are dreptate, că Johannes a murit nevinovat. Chiar nu prea știm nimic!

Exasperat, se lovi cu pumnul în coapsă. Patrik își zise că era ca și cum ar fi văzut un urs trezindu-se dintr-o lungă hibernare.

— Verifici închisorile după ce ne întoarcem?

— Da, da, ți-am zis deja! Nu sunt atât de bătrân încât să nu mai înțeleg un ordin din prima. Iată-mă acum, ascultând de-un mucos căruia abia ce i s-a uscat cașul la gură...

Gösta se uită mohorât în gol, dincolo de parbriz.

Încă mai aveau cale lungă de parcurs, se gândi Patrik, obosit.

Până sâmbătă, Erica își dădu seama că abia aștepta să-l aibă din nou acasă pe Patrik. Acesta promisese să-și ia liber la sfârșit de săptămână, iar acum ieșeau în larg, înspre recifuri, cu barca lor din lemn. Fuseseră norocoși să găsească o barcă aproape la fel ca *snipa* pe care o avusese tatăl Ericăi, Tore. Era singurul gen de barcă pe care ea și-ar fi putut imagina să-l aibă. Niciodată nu fusese prea interesată de sporturile nautice, în ciuda câtorva ieșiri la orele de navigație, iar o barcă motorizată, din fibră de sticlă, mergea într-adevăr mai repede, însă cine se grăbea?

Pentru ea, sunetul făcut de motorul *snipei* reprezenta sunetul copilăriei sale. Când era mică, dormise deseori pe

duşumeaua călduţă de lemn, cu pulsaţia liniştitoare a motorului şoptindu-i în urechi. De obicei, prefera să urce şi să stea pe prora ridicată dinaintea parbrizului, însă nu îndrăznea să o facă aşa cum era acum, nu tocmai mlădioasă. În schimb, se aşeză pe una din banchetele aflate în spatele panourilor de protecţie. Patrik stătea la cârmă, cu vântul bătându-i prin păr şi cu un zâmbet pe chip. Porniseră devreme pentru a ajunge acolo înaintea turiştilor, iar aerul era proaspăt şi curat. Stropi fini udau barca din când în când, şi Erica putea simţi gustul de sare din aerul inhalat. Era greu de imaginat că purta înăuntrul său o fiinţă care, în vreo câţiva ani, avea să stea la pupă alături de Patrik, purtând o vestă de salvare largă, de culoare portocalie, cu un guler mare, aşa cum făcuse şi ea de atâtea ori, alături de tatăl său.

Erica simţi că încep să o usture ochii la gândul că tatăl ei nu avea să-şi cunoască vreodată nepotul. Şi nici mama ei, dar, din moment ce acesteia nu îi păsase cu adevărat de Erica sau de Anna, părea greu de crezut că un nepot i-ar fi trezit mai multe sentimente. Mai ales că mama ei se purtase mereu nefiresc de ceremonios atunci când îi întâlnea pe copiii Annei. Le dădea o îmbrăţişare stingheră atunci când circumstanţele şi compania păreau să o ceară. Erica fu din nou cuprinsă de amărăciune, însă înghiţi în sec pentru a şi-o înăbuşi. În clipele sale mai întunecate se temea că perioada maternităţii se va dovedi la fel de împovărătoare pentru ea precum fusese pentru Elsy — că dintr-odată avea să se transforme în glaciala şi inabordabila sa mamă. Partea raţională a minţii sale îi spunea că era ridicol să aibă asemenea gânduri, însă frica nu era raţională şi, cu toate acestea, era prezentă. Pe de altă parte, Anna era o mamă afectuoasă şi iubitoare

pentru Emma şi Adrian, aşa că de ce n-ar fi fost şi Erica la fel? În felul acesta, încerca să se liniştească singură. Măcar alesese tatăl potrivit pentru copil, gândi în timp ce se uită spre Patrik. Calmul său imperturbabil şi încrederea ce i-o inspira compensau propria ei nelinişte, într-un mod în care nimeni nu mai reuşise până atunci să o facă. Avea să fie un tată extraordinar.

Traseră la mal într-un golfuleţ adăpostit şi îşi întinseră prosoapele pe stânca goală şi netedă. Asta îi lipsise pe vremea când trăia în Stockholm. Arhipelagul de-acolo era atât de diferit, cu toate pădurile şi lăstărişurile lui. Cumva, acesta păruse mereu sălbatic şi izolat. O grădină inundată, după cum îl numeau dispreţuitor locuitorii coastei de vest. Insulele erau atât de pure, în simplitatea lor dezarmantă. Granitul în tonuri roz şi gri reflecta apa cristalină pe fundalul frumuseţii sfâşietoare a unui cer lipsit de nori. Micile flori ce creşteau în crăpăturile din stâncă reprezentau singura formă de vegetaţie, iar frumuseţea lor putea fi pe deplin apreciată în acest cadru pustiu. Erica închise ochii şi se simţi lunecând într-un somn plăcut, pe fundalul apei clipocind şi al bărcii lovindu-se încetişor de locul ancorării.

Când Patrik o trezi cu blândeţe, ea nu prea ştiu la început unde se află. Lumina bruscă a soarelui o orbi pentru câteva clipe atunci când deschise ochii, iar Patrik nu era decât o umbră întunecată ce se desluşea deasupra ei. Odată dezmeticită, îşi dădu seama că dormise timp de aproape două ore. Acum era avidă să mănânce gustarea pe care o aduseseră cu ei.

Turnară cafea din termos în două căni mari şi mâncară chifle cu scorţişoară. Nicăieri nu era mai bună mâncarea decât undeva departe, pe-o insulă, iar ei o savurară

din plin. Însă Erica nu se putu abţine să aducă din nou în discuţie subiectul interzis.

— Apropo, cum vă mai merge?

— Aşa şi-aşa. Un pas înainte, doi înapoi.

Răspunsul lui Patrik fu concis. Era limpede că nu dorea ca urâtul ce se strecura adeseori în meseria lui să umbrească acea pace inundată de soare.

Însă curiozitatea Ericăi era prea mare şi nu se putu abţine să încerce să afle mai mult.

— Ţi-au fost de vreun folos articolele pe care le-am găsit? Crezi că totul se leagă de familia Hult? Sau doar a avut Johannes ghinionul de a fi târât în asta?

Patrik oftă, ţinând ceaşca de cafea în mâini.

— Măcar de-aş şti. Toată familia Hult pare un cuib nenorocit de viespi şi chiar aş prefera să nu mă amestec în treburile lor. Însă e ceva care nu pare tocmai în regulă. Nu ştiu dacă are sau nu de-a face cu crimele. Poate gândul că poliţia se poate să fi contribuit la sinuciderea unei persoane nevinovate mă face să sper că a existat un temei pentru suspiciunile noastre. În definitiv, mărturia lui Gabriel a fost singurul indiciu concret pe care-l avea poliţia la data dispariţiei fetelor. Însă nu ne putem concentra exclusiv asupra lui; trebuie să întreprindem o cercetare mai amplă.

Tăcu pentru câteva clipe, apoi continuă.

— Chiar aş prefera să nu vorbesc despre asta. Momentan simt că trebuie să mă deconectez de tot ce e legat de crimă şi să mă gândesc la altceva.

Ea încuviinţă.

— Promit să nu mai pun alte întrebări. Mai vrei o chiflă?

El nu refuză, iar după câteva ore de citit şi bronzat pe insulă, hotărâră că era timpul să meargă acasă pentru

a se pregăti de sosirea oaspeţilor. Deciseră în ultima clipă să îi invite, de asemenea, pe tatăl lui Patrik şi pe soţia sa, aşa că pe lângă copii, mai erau opt adulţi pe care grătarul trebuia să-i hrănească.

Gabriel devenea mereu neliniştit în preajma sfârşitului de săptămână, când se presupunea că avea să se relaxeze şi să nu muncească. Problema era că nu ştia ce să facă atunci când nu lucra. Munca era viaţa lui. Nu avea vreo ocupaţie preferată în timpul liber şi nici dorinţa de a-şi petrece vremea cu soţia sa, iar copiii deja se mutaseră de-acolo, cu toate că situaţia Lindei era discutabilă. Consecinţa era că de obicei se încuia în birou, unde stătea cu nasul în registrele contabile. Cifrele reprezentau singurul lucru din viaţă pe care-l înţelegea. Spre deosebire de oameni, cu emoţiile şi iraţionalitatea lor supărătoare, cifrele se supuneau unor reguli stricte. Putea mereu să se bazeze pe ele. Se simţea liniştit în lumea lor. Îi era uşor să înţeleagă de unde i se trăgea această sete de disciplină şi claritate. O purtea pe seama copilăriei sale haotice, însă nu era ceva asupra căruia stăruise vreodată. Nevoia de ordine îi fusese folositoare; aşadar, originea ei avea o însemnătate redusă ori inexistentă.

Timpul petrecut pe drumuri alături de Predicator era ceva la care se străduia să nu se gândească. Însă atunci când îşi amintea de copilărie, imaginea tatălui său, în chip de Predicator, se ivea mereu pe neaşteptate. O siluetă fără chip, care inspira groază şi care le umplea zilele cu oameni isterici, zbierând, sporovăind. Bărbaţi şi femei care încercau să-i înşface pe el şi pe Johannes. Care îi înhăţau cu mâini ca nişte gheare, silindu-l să le aline orice suferinţe fizice ori mentale i-ar fi chinuit. Care credeau

că el şi fratele său deţineau răspunsul la rugile lor. O cale directă către Dumnezeu.

Johannes iubise anii aceia. Savurase succesul şi îi făcuse plăcere să se afle în centrul atenţiei. Uneori, Gabriel îl surprinsese în timp ce îşi privea fascinat mâinile noaptea, atunci când se duceau la culcare, ca şi cum ar fi încercat să vadă sursa tuturor acelor miracole nemaiîntâlnite.

În vreme ce Gabriel a trăit un sentiment uriaş de recunoştinţă odată cu dispariţia harului, Johannes a rămas neconsolat. Nu a putut face faţă ideii că acum era doar un băiat obişnuit, lipsit de vreun talent special; era precum toţi ceilalţi. A jelit şi l-a implorat pe Predicator să-l ajute în a-şi recăpăta vocaţia. Însă acea viaţă luase sfârşit, glăsuise tatăl lor cu asprime, iar alta avea să înceapă. Necunoscute erau căile Domnului.

Atunci când se mutară în conacul de la marginea orăşelului Fjällbacka, Predicatorul deveni Ephraim, şi nu Tata, în ochii lui Gabriel, iar el iubi încă din prima clipă această nouă viaţă. Nu pentru că devenise mai apropiat de tatăl său — Johannes fusese dintotdeauna preferatul lui, ceea ce şi continua să fie — ci pentru că îşi găsise, într-un final, un cămin. Un loc unde să poată sta, un cadru în jurul căruia să îşi ordoneze viaţa, cu bătăi ale ceasului pe care să le urmeze şi cu ore pe care să le respecte. O şcoală pe care să o frecventeze. Iubea, de asemenea, ferma şi visa ca într-o zi să fie capabil să o conducă după cum dorea. Ştia că ar fi un administrator mai bun decât Ephraim şi Johannes la un loc, iar serile se ruga ca tatăl lui să nu facă greşeala de a-i permite fiului preferat să preia ferma, atunci când cei doi vor creşte mari. Pentru el nu conta dacă Johannes avea să primească

toată dragostea şi atenţia, atât timp cât el, Gabriel, avea să capete ferma.

Iar asta se şi întâmplă. Însă nu în felul în care îşi închipuise el. În lumea sa imaginară, Johannes fusese de asemenea acolo, dintotdeauna. Abia la moartea acestuia, Gabriel înţelese de ce avea nevoie de fratele lui nepăsător; avea nevoie să îşi facă griji pentru el şi avea nevoie să se înfurie pe el. Şi cu toate acestea, Gabriel nici că s-ar fi putut comporta într-un chip mai diferit.

O rugase pe Laine să păstreze tăcerea cu privire la faptul că îi bănuiau pe Johan şi Robert de a fi aruncat cu pietre în geamuri. Asta îl surprinse. Începuse oare să îşi piardă simţul pentru lege şi ordine, sau îl încercau, în subconştient, sentimente de vinovăţie legate de soarta familiei? Nu ştia, dar ulterior fu recunoscător că Laine alesese să-l sfideze şi să le spună poliţiştilor totul. Însă şi acest lucru îl uimise. Îşi vedea soţia mai degrabă ca pe o marionetă stridentă, dezarticulată, care dădea mereu aprobator din cap, decât ca pe o fiinţă umană cu voinţă proprie. Îl şocară sarcasmul din tonul ei şi împotrivirea pe care i-o văzuse în priviri. Îl îngrijorară puternic. Având în vedere tot ce se întâmplase în ultima săptămână, simţi că întreg echilibrul lumii sale se clătina. Pentru un om care detesta schimbarea, asta reprezenta o perspectivă înfricoşătoare. Gabriel se retrase şi mai adânc în lumea cifrelor.

Primii invitaţi sosiră la timp. Tatăl lui Patrik, Lars, şi soţia sa, Bittan, veniră la ora patru fix, aducând gazdelor flori şi o sticlă de vin. Tatăl lui Patrik era un bărbat înalt, bine făcut, cu pântecele mare. Soţia sa din ultimii douăzeci de ani era minionă şi rotundă precum o mingiuţă. Însă îi stătea bine, iar ridurile de expresie din jurul ochilor

indicau o înclinaţie permanentă spre râs. Erica ştia că, din multe puncte de vedere, lui Patrik îi era mai uşor să se înţeleagă cu Bittan decât cu propria lui mamă, Cristina, care era o persoană mult mai aspră şi mai exigentă. Divorţul fusese greu, fiecare luptase cu înverşunare pentru partea sa, dar cu timpul se stabilise un acord de pace între Lars şi Cristina, deşi ei doi nu aveau să fie vreodată prieteni. Uneori, însă, la anumite evenimente sociale, păreau să se înţeleagă. Cu toate acestea, tot era mai simplu să îi invite separat. Cum Cristina se afla în acel moment la Göteborg, în vizită la sora mai mică a lui Patrik, nu aveau de ce să-şi facă griji pentru că îi invitaseră la grătar doar pe Lars şi Bittan.

Cincisprezece minute mai târziu, îşi făcură apariţia Dan şi Maria. Abia ce luară loc în grădină şi îi salutară politicos pe Lars şi Bitten, când Erica o auzi pe nepoata sa, Emma, strigând de pe panta care ducea spre casă. Merse în întâmpinarea lor, iar după ce-i îmbrăţişă pe copii, îi fu prezentat noul bărbat din viaţa Annei.

— Bună, ce plăcere să te cunosc în sfârşit!

Întinse mâna ca să-l salute pe Gustav af Klint. Prima impresie îi confirmă presimţirile. Arăta exact ca toţi junii din clasa superioară din Östermalm, care-şi petreceau timpul prin cluburile din Stureplan, în Stockholm. Păr negru, pieptănat pe spate. Cămaşă şi pantaloni într-o combinaţie ce se voia obişnuită, însă Erica avea o oarecare idee despre preţul lor, precum şi obligatoriul pulover înfăşurat peste umeri. Fu nevoită să-şi amintească să nu-l judece în avans. Abia dacă omul deschisese gura, că ea îşi şi vărsa năduful asupra lui. Pentru o clipă, se întrebă cu nelinişte dacă nu cumva pura invidie o făcea să se zbârlească de fiecare dată când avea de-a face cu o persoană născută într-o familie cu dare de mână. Speră să nu fie aşa.

— Ce face puiul mătuşii? Eşti drăguţ cu mămica ta?

Anna îşi lipi urechea de burtica Ericăi, ascultând un răspuns la întrebarea ei. Apoi râse şi îi dădu surorii sale o îmbrăţişare puternică. După ce primi şi Patrik una, fură conduşi spre ceilalţi oaspeţi şi se făcură prezentările. Copiilor li se dădu drumul în grădină, în vreme ce adulţii beau vin — sau cola, în cazul Ericăi —, iar carnea era pusă pe grătar. Ca de obicei, în vreme ce femeile stăteau de vorbă, masculii se adunaseră în jurul grătarului, simţindu-se nişte adevăraţi lei-paralei. Erica nu înţelesese niciodată treaba cu bărbaţii şi grătarul. Bărbaţi care, în mod normal, susţineau că habar n-au să gătească o halcă de carne într-o tigaie, se considerau experţi când era vorba să pregătească la perfecţie carnea pe un grătar în aer liber. Aprovizionarea cu felurile secundare de mâncare le putea fi încredinţată femeilor, care funcţionau, de asemenea, drept excelente furnizoare de bere.

— Dumnezeule, ce loc grozav aveţi aici!

Maria trecuse deja la al doilea pahar de vin, în vreme ce restul lumii abia dacă începuse a sorbi din primul.

— Mulţumim. Da, şi nouă ne place.

Ericăi îi venea greu să afişeze câtuşi de puţină afecţiune faţă de prietena lui Dan. Nu putea înţelege ce vedea acesta la ea, mai ales prin comparaţie cu fosta lui soţie, Pernilla. Socoti că era încă unul din acele mistere ale bărbaţilor, pe care femeile nu le puteau pricepe. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că nu o alesese pe Maria datorită abilităţilor ei conversaţionale. Cu toate astea, se părea că Maria îi trezise instincte materne lui Bittan, care îi acorda o atenţie sporită. Acest lucru le permise Annei şi Ericăi să stea de vorbă.

— E aşa chipeş, spuse Anna, privindu-l admirativ pe Gustav. Gândeşte-te, un tip ca el să fie interesat de mine!

Erica o privi pe frumoasa ei soră mai mică şi se întrebă cum se putea ca o persoană precum Anna să-şi piardă complet încrederea în sine. Cândva, fusese un spirit puternic, independent, liber, însă anii alături de Lucas şi abuzul acestuia îi frânseseră avântul. Erica fu nevoită să-şi înăbuşe dorinţa de a o scutura bine. Îi privi pe Emma şi pe Adrian alergând plini de energie în jurul lor şi se întrebă cum de sora ei nu putea fi mândră atunci când vedea ce copii minunaţi crescuse. În ciuda perioadelor mai puţin fericite prin care trecuseră, aceştia erau fericiţi şi puternici, şi îşi iubeau familia şi prietenii. Iar totul i se datora numai Annei.

— N-am prea avut încă ocazia să vorbesc cu el, spuse Erica, însă pare de treabă. Va trebui să revin cu o evaluare mai detaliată după ce îl voi cunoaşte mai bine. Se pare însă că lucrurile au mers bine când aţi stat închişi împreună pe bărcuţa aceea cu pânze. A fost un semn bun, îmi închipui.

Zâmbetul ei păru rigid şi fals.

— N-aş numi-o chiar bărcuţă, spuse Anna râzând. A împrumutat un Najad 400 de la un prieten. Era loc destul pentru o ceată întreagă.

Discuţia le fu întreruptă de sosirea grătarelor, iar jumătatea masculină a grupului li se alătură, încântată de a fi îndeplinit echivalentul modern al măcelăririi unui tigru preistoric.

— Şi despre ce sporovăiţi voi aici, fetelor?

Dan o cuprinse cu un braţ pe Maria, care se gudură pe lângă el. Guduratul se transformă într-o adevărată îmbrăţişare. Deşi trecuseră ani buni de când ea şi Dan fuseseră

împreună, Erica nu era deosebit de încântată să-i vadă pe cei doi uniţi într-un sărut. Şi Gustav îi privi cu dezaprobare, însă Erica nu putu să nu observe, cu coada ochiului, cum acesta avusese grijă să se holbeze la decolteul adânc al Mariei.

— Lars, nu-ţi turna aşa de mult sos pe friptură! Ştii că trebuie să fii atent la greutate, din cauza inimii.

— Ce vrei să spui? Sunt puternic precum un bivol! Totul e muşchi curat, anunţă zgomotos tatăl lui Patrik, lovindu-şi pântecele. Iar Erica a zis că a pus ulei de măsline în sos, deci îmi face bine. Uleiul de măsline e bun pentru inimă. Oricine îţi va spune asta.

Erica îşi reprimă dorinţa de a sublinia că respectiva cantitate pe care şi-o turnase peste friptură nu putea fi considerată o porţie recomandată. Avuseseră aceeaşi discuţie de nenumărate ori, iar Lars era expert în a asculta doar sfaturile nutriţionale care îi conveneau. Mâncarea reprezenta marea pasiune a vieţii sale şi lua drept afronturi personale toate încercările de a i se restrânge obiceiurile alimentare. Bittan se resemnase de mult cu felul său de-a fi, însă tot mai încerca, din când în când, să-i ofere mici sfaturi. Toate încercările de a-l pune la dietă eşuaseră, fiindcă lua pe furiş mâncare ori de câte ori ea se întorcea cu spatele. Apoi făcea ochii mari de uimire că nu pierduse în greutate, cu toate că nu mâncase mai mult decât un iepure obişnuit, aşa cum spunea.

— Îl cunoşti pe E-Type?

Maria încetase cu foratul în adâncurile gurii lui Dan şi îl privea acum fascinată pe Gustav.

— Vreau să spun, îşi petrece timpul cu Prinţesa şi amicii ei, iar Dan a zis că ştii familia regală, deci m-am gândit că poate îl cunoşti. E grozav!

Gustav păru cu desăvârşire uimit de faptul că cineva ar fi putut crede că era mai grozav să-l cunoască pe E-Type decât pe Rege, dar răspunse precaut la întrebarea Mariei.

— Sunt un pic mai mare decât Prinţesa încoronată, însă fratele meu mai mic îi cunoaşte pe ea şi pe Martin Eriksson.

Maria păru confuză.

— Cine e Martin Eriksson?

Gustav oftă adânc şi, după o scurtă pauză, spuse fără prea multă tragere de inimă:

— E-Type.

— Ah, am înţeles. Grozav.

Râse şi păru foarte impresionată.

„Dumnezeule mare, gândi Erica, o avea măcar douăzeci şi unu de ani, cum pretinde Dan?" Ea i-ar fi dat mai degrabă şaptesprezece. Însă era drăguţă, până şi Erica trebuia să recunoască asta. Aruncă o privire în jos, înspre pieptul său greu, care-i confirma că zilele când sfârcurile îi erau îndreptate în sus erau de mult apuse.

Probabil că nu fusese cea mai reuşită petrecere pe care o dăduseră. Erica şi Patrik făcuseră tot posibilul să anime conversaţia, însă ai fi zis că Dan şi Gustav erau de pe planete diferite, iar Maria băuse mult prea mult vin, într-un timp mult prea scurt. Fusese nevoită să verse în baie. Singurul care se simţea bine era Lars, ciugulind încet resturile de pe platou şi nesocotind privirile nimicitoare ale lui Bittan.

Toată lumea plecă până la ora opt, iar Patrik şi Erica rămaseră singuri cu vasele murdare.

Hotărâră să le ignore pentru o vreme şi se aşezară, cu paharele în mână.

— Of, cât mi-aş dori un pahar cu vin în momentul ăsta!

Erica privi mohorâtă paharul său de cola.

— Ei bine, după cina asta, pot înţelege de ce ai avea nevoie de-un pahar. Isuse Hristoase, cum de-am putut aduna laolaltă o asemenea ceată pestriţă? Şi ce naiba a fost în mintea noastră?

Râse şi dădu din cap.

— „Îl cunoşti pe E-Type?"

Patrik vorbi ascuţit pentru a o imita pe Maria, iar Erica nu se putu abţine din chicotit.

— „Dumnezeule, e grozav!"

El continuă în falset, iar chicotul Ericăi se transformă într-un râset nestăpânit.

— „Mămica mea spune că nu contează dacă eşti un pic toantă, atâta vreme cât eşti drăgălaaaşă!"

Acum Patrik îşi înclină şarmant capul, iar Erica râse şi mai tare, ţinându-se de burtă şi simţind că se sufocă.

— Opreşte-te, nu mai rezist. Nu ai zis că *eu* trebuie să fiu drăguţă?

— Bine, în regulă, ştiu. Doar că mi-e aşa greu să mă abţin.

Patrik deveni serios.

— Erica, tu ce părere ai despre Gustav? Nu pare tocmai cea mai afectuoasă persoană din lume. Chiar crezi că este potrivit pentru Anna?

Râsul îi pieri brusc şi Erica se încruntă.

— Nu, de fapt sunt îngrijorată. Oricine ar fi mai bun decât unul care îşi bate soţia, aş zice eu, dar aş fi...

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Aş fi dorit ceva mai bun pentru Anna. Ai văzut ce urât se uita când copiii făceau zgomot şi se zbenguiau? Pun pariu că e genul care consideră că odraslele trebuie să se vadă şi nu să se audă. Iar asta nu i se potriveşte deloc Annei. Ea are nevoie de cineva drăguţ, tandru şi iubitor. Cineva care să o facă să se simtă bine. Indiferent

ce-ar spune acum, eu văd că nu se simte bine. Însă nu crede că ar merita mai mult.

Priviră cum soarele apunea în mare, ca o minge roşie de foc, dar de data aceea, frumuseţea serii era umbrită de grijile pe care Erica şi le făcea pentru sora ei. Uneori simţea o responsabilitate atât de mare, încât abia dacă mai putea respira. Dacă o apăsa o asemenea răspundere faţă de sora sa, atunci cum avea să facă faţă îndatoririlor legate de mica viaţă dinăuntrul ei?

Îşi rezemă capul pe umărul lui Patrik şi lăsă amurgul să-i învăluie.

Ziua de luni începu cu veşti bune. Annika se întorsese din vacanţă. Bronzată şi sănătoasă, relaxată după amor şi vin din abundenţă, stătea acum la biroul de la recepţie, radiind spre Patrik atunci când acesta intră, târându-şi picioarele. În mod normal, ura dimineţile de luni, însă apariţia Annikăi făcu dintr-odată ca ziua să pară mai luminoasă. Într-un fel, ea era centrul în jurul căruia gravita restul secţiei. Ea organiza, ocăra, mustra şi ridica în slăvi, după cum era cazul. Indiferent de problemă, puteau mereu conta pe-o vorbă înţeleaptă şi încurajatoare din partea ei. Până şi Mellberg începuse să aibă un oarecare respect pentru ea. Nu mai îndrăznea să-i aplice ciupituri clandestine şi priviri lacome, ce fuseseră mult prea dese în perioada de început.

Patrik venise abia de-o oră, când Annika îi bătu în uşă, cu o mină serioasă.

— Patrik, am aici un cuplu care vrea să raporteze dispariţia fiicei lor.

Se priviră, pe deplin conştienţi de gândurile ce le treceau amândurora prin minte.

Annika pofti înăuntru cuplul îngrijorat care, cu umerii plecaţi, luă loc în faţa biroului lui Patrik. Se prezentară drept Bo şi Kerstin Möller.

— Fiica noastră nu s-a întors acasă azi-noapte.

Tatăl fu cel care vorbi. Era un bărbat scund şi îndesat, cam la patruzeci de ani. În timp ce vorbea, se tot juca nervos cu pantalonii săi scurţi, cu model ţipător, şi privea fix suprafaţa biroului. Realitatea faptului că se aflau în secţia de poliţie, raportând dispariţia fiicei lor, le declanşă sentimentul de panică. Vocea i se frânse, aşa că vorbi mai departe soţia lui, şi ea scundă şi dolofană.

— Stăm la campingul din Grebbestad. Jenny plănuia să meargă în Fjällbacka în jurul orei şapte, cu nişte tineri pe care-i cunoscuse. Cred că se duceau prin cluburi, însă a promis să se întoarcă până-n ora unu. Stabiliseră să vină înapoi cu maşina şi aveau de gând să ia autobuzul până în oraş.

Vocea ei deveni răguşită şi fu nevoită să facă o pauză înainte de a continua.

— Văzând că nu se întoarce, am început să ne facem griji. Am trecut pe la cortul uneia dintre fetele cu care trebuia să fie şi i-am trezit şi pe ea, şi pe părinţii ei. Ne-a spus că Jenny nu a apărut la staţia de autobuz unde stabiliseră să se întâlnească. S-au gândit că se hotărâse să nu mai vină. Atunci ne-am dat seama că s-a petrecut ceva grav. Jenny nu ne-ar face niciodată aşa ceva. Este unicul nostru copil şi întotdeauna ne anunţă dacă întârzie. Ce i s-o fi putut întâmpla? Am auzit despre fata pe care au găsit-o în Prăpastia Craiului. Credeţi că...

Aici vocea i se stinse şi femeia începu să plângă în hohote, pradă disperării. Soţul o cuprinse cu braţele, însă şi ochii lui fură năpădiţi de lacrimi.

Patrik era agitat. Foarte agitat. Însă încercă să nu o arate.

— Nu cred că există vreun motiv ca să tragem asemenea concluzii în momentul de faţă.

„Dumnezeule, cât de corect poate să sune ceea ce spun", gândi Patrik, însă mereu îi era greu să facă faţă unor astfel de situaţii. Din compasiune, neliniştea resimţită de acei oameni îi cauză un nod în gât, însă nu îşi putea îngădui să-şi arate slăbiciunea. Trebuia să dea dovadă de o corectitudine aproape birocratică.

— Să începem cu nişte întrebări despre fiica dumneavoastră. Spuneţi că numele ei e Jenny. Câţi ani are?

— Şaptesprezece, aproape optsprezece.

Kerstin plângea în continuare, cu chipul îngropat în pieptul soţului său, aşa că Bo fu cel nevoit să-i ofere lui Patrik detaliile necesare. Drept răspuns la întrebarea dacă aveau o fotografie recentă a fetei, mama lui Jenny îşi şterse ochii cu un şerveţel şi scoase din poşetă o poză color, de la şcoală.

Patrik luă fotografia şi o studie. Era fata de şaptesprezece ani tipică, machiată un pic cam mult şi cu o privire uşor sfidătoare. Le zâmbi părinţilor şi încercă să dea dovadă de un aer încrezător.

— Drăguţă fată. Sunt sigur că sunteţi foarte mândri de ea.

Amândoi dădură din cap cu zel, iar Kerstin reuşi chiar să zâmbească puţin.

— E o fată bună. Cu toate că adolescenţii au toanele lor. Anul ăsta nu a vrut să vină cu noi într-o excursie cu cortul, deşi am făcut asta în fiecare vară, de când era ea mică, însă am insistat mult. I-am spus că probabil e ultima vară în care să putem face împreună ceva şi a cedat.

Auzind ceea ce tocmai spusese în legătură cu ultima vară, Kerstin izbucni în plâns, iar Bo îi mângâie părul.

— Sper că veţi trata cazul cu toată seriozitatea, spuse bărbatul. Am auzit că e nevoie să treacă douăzeci şi patru de ore înainte de începerea unei căutări, însă credeţi-ne când vă spunem că trebuie să se fi petrecut ceva. Altfel ne-ar fi sunat. Nu e genul de fată care să-şi ia tălpăşiţa, lăsându-ne să stăm şi să ne facem griji.

Încă o dată, Patrik încercă să pară cât se putea de calm, însă gândurile i se învârteau frenetic. Îi veni în minte imaginea trupului gol al Tanjei, în Prăpastia Craiului şi clipi ca s-o alunge.

— Nu vom aştepta douăzeci şi patru de ore, asta e doar în filmele americane. Însă va trebui să încercaţi să nu vă faceţi griji. Chiar dacă vă cred pe cuvânt că Jenny este o fată extrem de conştiincioasă, am mai văzut întâmplându-se lucruri din astea. O persoană tânără cunoaşte pe cineva, uită de ceas, uită că mama şi tata îşi fac griji acasă. Nu e ceva neobişnuit. Dar vom începe ancheta imediat. Când mergeţi spre ieşire, lăsaţi-i Annikăi un număr la care vă putem găsi, şi vă voi anunţa cum aflăm ceva. Şi să ne comunicaţi, vă rog, dacă aveţi veşti de la ea sau dacă apare în camping. Totul se va rezolva, veţi vedea.

După ce plecară, Patrik se întrebă dacă nu cumva promisese prea mult. Simţea un gol în coşul pieptului, ceea ce nu era semn bun. Privi fotografia lui Jenny. Speră că era doar pe la vreo petrecere.

Se ridică şi merse la Martin. Ar fi fost cel mai bine să înceapă imediat căutările. Dacă se întâmplase ce era mai rău, nu aveau niciun minut de pierdut. Conform raportului medicului legist, Tanja fusese prizonieră aproximativ o săptămână, înainte să moară. Timpul se scurgea repede.

1979, vara

Durerea şi întunericul făceau ca timpul să se scurgă într-o negură fără de vise. Zi sau noapte, viaţă sau moarte, nu conta. Nici măcar paşii de deasupra capului său, certitudinea răului care se apropia, nu puteau face realitatea să pătrundă în sălaşul întunecat. Nici sunetul oaselor rupte, amestecat cu ţipetele de durere ale cuiva. Poate că erau ale ei. Nu prea ştia.

Partea cea mai groaznică era izolarea. Absenţa completă a sunetelor, a mişcărilor sau a oricărei senzaţii de atingere a pielii sale. Nu şi-ar fi putut imagina vreodată cât de chinuitoare era lipsa contactului uman. Sfida orice suferinţă. Îi brăzda sufletul ca un cuţit şi îi cauza atacuri ce o făceau să se cutremure din tot corpul.

Între timp, mirosul străinului devenise pe de-a-ntregul cunoscut. Nu dezagreabil. Nu cum şi-ar fi imaginat ea mirosul răului. În schimb, era proaspăt şi plin de promisiunea verii şi a căldurii. Aproape că părea palpabil, în contrast cu aerul întunecat şi umed pe care-l inspira constant pe nări. Aerul care o învăluia ca o pătură moale şi care, încetul cu încetul, devora ultimele rămăşiţe ale persoanei care fusese înainte să ajungă acolo. De aceea, sorbea cu nesaţ aroma căldurii atunci când necunoscutul se apropia. Merita să îndure tot răul pentru

a i se îngădui timp de o clipă să tragă în piept mireasma vieţii, care, probabil, îşi urma cursul obişnuit, undeva, deasupra. Totodată, îi evoca o stare chinuitoare de pierdere. Nu mai era persoana care fusese odată; îi lipsea persoana care nu va mai fi vreodată. Era un rămas-bun dureros, însă, pentru a supravieţui, trebuia să o facă.

Dar ceea ce o chinuia cel mai mult, acolo sub pământ, era gândul la copilul ei. Atunci fiica sa se născuse, ea o învinuise pentru că trăia, iar acum, în ultimul ceas, înţelesese că fata ei fusese, de fapt, un dar. Amintirea braţelor ei moi, cuprinzându-i grumazul, sau a ochilor mari ce o priveau lacomi, căutând ceva ce ea era incapabilă să ofere, o bântuia în vise colorate. Putea vedea fiecare detaliu al chipului fiicei sale. Fiecare pistrui, fiecare şuviţă de păr, chiar şi mica buclă de la spate, ca a ei. Făgăduia întruna, sieşi şi lui Dumnezeu, că, dacă va scăpa vreodată din acea temniţă, îşi va repara greşeala faţă de copilul ei, va răscumpăra fiecare secundă în care acestuia i se refuzase dragostea de mamă. Dacă...

— Nu ieşi din casă aşa!

— Ies cum vreau şi nu e treaba ta cum mă îmbrac!

Melanie se încruntă la tatăl ei, care se încruntă, la rându-i. Motivul pentru care se certau întotdeauna: cât era sau, mai degrabă, cât nu era de îmbrăcată.

Melanie trebuia să admită că ţinuta pe care o alesese era cam sumară, însă ei i se părea drăguţă, iar prietenele sale se îmbrăcau exact la fel. Şi, în definitiv, avea şaptesprezece ani. Nu era o copilă, aşa că putea hotărî singură ce să poarte. Îşi studie cu dispreţ tatăl; când se înfuria, faţa şi gâtul îi căpătau o tentă roşiatică. Să fie a naibii dacă ea avea să ajungă bătrână şi fleşcăită! Pantalonii lui scurţi marca Adidas ieşiseră din modă cu cincisprezece ani în urmă, iar cămaşa pestriţă, cu mânecă scurtă, nu se asorta deloc. Pântecele proeminent pe care-l căpătase de la prea multe pungi de chipsuri mâncate pe canapeaua din faţa televizorului ameninţa să-i facă să pocnească nişte nasturi. Colac peste pupăză, în picioare purta nişte şlapi din plastic, dezgustători. Îi era ruşine să fie văzută în compania lui şi ura faptul că trebuia să stea în nenorocitul ăla de camping toată vara.

Când era mică, iubea vacanţele în camping, în rulotă. Mereu fuseseră o grămadă de copii cu care să se joace şi împreună puteau înota şi alerga nestingheriţi printre rulotele parcate. Însă acum prietenii ei se aflau în Jönköping, iar cel mai rău era că fusese nevoită să-l lase în urmă pe Tobbe. Acum că nu mai era acolo pentru a-şi apăra interesele, era sigură că băiatul avea să se cupleze cu nenorocita aia de Madde, care se ţinea de el ca scaiul. Dacă avea să se întâmple asta, ea făgădui solemn să-şi urască părinţii pentru tot restul vieţii.

Statul într-un camping din Grebbestad era chiar oribil şi, pe deasupra, o tratau de parcă avea cinci ani, nu şaptesprezece. Nici măcar nu-şi putea alege îmbrăcămintea. Îşi aruncă sfidător capul pe spate şi îşi aranjă partea de sus a ţinutei, care nu era mai mare decât sutienul unui costum de baie. Minusculii pantaloni scurţi de blugi îi stăteau oarecum deranjant între fese, dar privirile din partea băieţilor făceau să merite întregul disconfort. Partea cea mai bună a ţinutei sale o reprezenta perechea de pantofi cu platformă şi toc înalt, care o făceau mai înaltă cu cel puţin 10 centimetri.

— Atâta vreme cât îţi plătim mâncarea şi acoperişul de deasupra capului, noi decidem, şi acum eşti atât de...

Tatăl ei fu întrerupt de o bătaie puternică în uşa rulotei. Recunoscătoare pentru graţiere, Melanie se grăbi să deschidă. Afară stătea un bărbat cu părul închis la culoare, în jur de treizeci şi cinci de ani, iar fata îşi aranjă ţinuta automat, împingându-şi pieptul în afară. Poate un pic cam bătrân pentru gusturile ei, însă arăta bine şi, în plus, îi făcea plăcere să-l irite pe tata.

— Numele meu este Patrik Hedström şi sunt de la poliţie. Pot intra pentru o clipă? Este în legătură cu Jenny.

Melanie se dădu la o parte pentru a-i permite să treacă, însă doar cât să fie nevoit să se înghesuie pe lângă silueta-i sumar îmbrăcată.

După ce Patrik şi tatăl fetei îşi strânseră mâna, se aşezară la măsuţă.

— Să o chem şi pe soţia mea? Este jos, la bazin.

— Nu, nu va fi nevoie. Melanie e cea cu care aş dori să schimb câteva cuvinte. După cum probabil ştiţi, Bo şi Kerstin Möller au raportat dispariţia fiicei lor, Jenny. Au zis că tu şi Jenny trebuia să mergeţi ieri în Fjällbacka, aşa e?

Melanie trase imperceptibil de piesa care-i acoperea bustul, pentru a expune mai mult decolteu, şi îşi umezi buzele înainte să răspundă. Un poliţist. Asta chiar că era sexy.

— Da, trebuia să ne întâlnim în staţie la şapte, ca să prindem autobuzul 10 spre oraş. Nişte băieţi pe care-i cunoscuserăm urmau să urce la Tanum Strand. Voiam să mergem să vedem dacă e animaţie. Nu aveam vreun plan anume.

— Dar Jenny nu a apărut?

— Nu, a fost ciudat. Nu ne ştim prea bine, dar părea de treabă. Am fost tare surprinsă când, efectiv, nu a apărut. Nu pot spune că am fost chiar aşa dezamăgită. Se cam ţinea după mine şi nu mă deranja ca Micke şi Fredde să fie doar ai mei. Vreau să spun, tipii din Tanum Strand.

— Melanie! spuse tatăl ei, aruncându-i o privire nervoasă.

Ea îl privi duşmănos, la rându-i.

— Ce? Ce să fac, dacă mi se părea un pic tocilară. Nu-i vina mea că a dispărut. Probabil că doar s-a dus înapoi în Karlstad. Pomenise de-un băiat pe care-l cunoscuse acolo. Dacă avea minte cât de cât, şi-ar fi băgat picioarele în nenorocita asta de vacanţă în rulotă şi s-ar fi întors la el.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să faci aşa ceva! Tobbe ăla...

Patrik se văzu nevoit să pună capăt disputei dintre tată şi fiică. Dădu uşor din mână spre a le atrage atenţia. Din fericire, cei doi se calmară.

— Deci nu ai idee de ce nu a venit?

— Nu, habar n-am.

— Ştii dacă a mai stat şi cu alţi copii de-aici din camping? Oricine căruia să i se fi destăinuit?

Ca din greşeală, Melanie atinse uşor cu piciorul său dezgolit piciorul poliţistului şi savură imaginea acestuia tresărind. Bărbaţii erau ai naibii de simpli. Nu conta ce vârstă aveau, cu toţii erau cu mintea la un singur lucru. Dacă o fată ştia asta, putea să-i determine să facă orice dorea. Îi atinse din nou piciorul. Buza superioară începuse să-i pară uşor năduşită. Pe de altă parte, era destul de înăbuşitor şi înăuntrul rulotei.

Făcu o pauză înainte să răspundă.

— Era un tip, un tocilar cu care probabil se întâlnea aici vara, de când era mică. Complet penibil, dar, după cum am spus, nici ea nu era super-grozavă, aşa că se potriveau de minune.

— Ştii cum îl cheamă sau unde l-aş putea găsi?

— Părinţii lui au o rulotă parcată la două rânduri de aici. E aia cu dungi maro şi albe şi cu toate nenorocitele de ghivece cu muşcate, la intrare.

Patrik îi mulţumi fetei pentru ajutor şi se strecură îmbujorat pe lângă ea, îndreptându-se spre uşă.

Melanie încercă să ia o atitudine cât mai seducătoare cu putinţă atunci când, din cadrul uşii, îl flutură din mână poliţistului, în semn de la revedere. Taică-său îşi începuse din nou predica moralizatoare, însă ea nu-l ascultă. Oricum nu spunea niciodată ceva care să merite ascultat.

Asudat şi din alte motive, pe lângă vremea înăbuşitoare, Patrik merse repede mai departe. Era o uşurare să scape din rulota aia mică şi îngrămădită şi să iasă pe terenul aglomerat de afară. Se simţise ca un pedofil atunci când adolescenta aceea îi vârâse în faţă sânii ei mici, iar atunci când începuse să-i atingă piciorul, nu ştiuse ce să facă. I se părea atât de neplăcut. Şi nici nu avea prea multe haine pe ea. Pe tot corpul ei era distribuit în total destul material cât pentru o batistă. Într-o străfulgerare, îşi dădu seama că peste şaptesprezece ani, propria lui fiică s-ar fi putut îmbrăca aşa şi ar fi putut face avansuri bărbaţilor mai în vârstă. Se înfioră la gândul acela şi speră de-îndată ca Erica să aducă pe lume un băiat. Măcar ştia cum funcţionau băieţii adolescenţi. Fata aceea păruse o creatură de pe altă planetă, cu tot machiajul şi bijuteriile ei atârnătoare. Şi nici nu putuse să nu observe cercelul pe care îl avea în buric. Poate că îmbătrânea el, dar nu i se părea deloc sexy. În schimb, se gândise la riscul de infectare. Însă, fără îndoială, era ceva specific vârstei. Încă îşi mai amintea cum mama îl făcuse cu ou şi cu oţet atunci când se întorsese acasă cu un cercel într-una din urechi, iar la vremea aceea avea nouăsprezece ani. Cercelul dispăruse imediat, iar mai cutezător de-atât, el nu fusese.

Se pierdu printre rulotele care erau aşezate atât de aproape una de cealaltă, încât păreau stivuite. Nu înţelegea de ce oamenii voiau să-şi petreacă vacanţele claie peste grămadă, înghesuiţi ca sardelele. Însă îşi dădea seama că pentru mulţi, acesta devenise un stil de viaţă, iar ceea ce îi atrăgea era compania altor vilegiaturişti, care se întorceau în acelaşi loc, în fiecare an. Unele rulote abia dacă mai puteau fi numite aşa, după felul cum erau dispuse, cu corturi în toate direcţiile. Arătau mai

degrabă a căsuţe permanente, ridicate în acelaşi punct, an după an.

După ce întrebă în stânga şi-n dreapta, Patrik găsi, într-un final, rulota descrisă de Melanie. Văzu stând afară un tânăr înalt, greoi şi plin de coşuri. Lui Patrik i se făcu milă de el atunci când îi observă pustulele roşii şi albe. Băiatul părea că nu se poate abţine să le stoarcă un pic, deşi, cu siguranţă, avea să rămână cu cicatrici, vizibile multă vreme după dispariţia acneei.

Soarele îl orbi când se opri în faţa tânărului şi Patrik fu nevoit să-şi ducă mâna la ochi. Îşi lăsase ochelarii de soare la secţie.

— Bună ziua, sunt de la poliţie. Am vorbit cu Melanie, care stă undeva mai jos şi care mi-a spus că o ştii pe Jenny Möller, aşa e?

Băiatul dădu afirmativ din cap, fără să spună nimic. Patrik se aşeză pe iarbă lângă el şi văzu că, spre deosebire de Lolita adolescentă de la câteva rulote distanţă, el părea sincer îngrijorat.

— Pe mine mă cheamă Patrik, pe tine?

— Per.

Patrik ridică din sprâncene, semn că se aştepta la mai mult.

— Per Thorsson.

Băiatul smulgea nervos smocuri de iarbă din pământ şi privea fix la ceea ce făcea. Fără să se uite la Patrik, spuse:

— E vina mea dacă i s-a întâmplat ceva.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik, tresărind.

— Din cauza mea a pierdut autobuzul. Ne întâlnim aici în fiecare vară de când suntem mici şi mereu ne-am distrat împreună. Însă după ce-a cunoscut-o pe maimuţa aia

de Melanie, a devenit aşa plictisitoare. Nu pomenea decât de Melanie — Melanie în sus, Melanie în jos, Melanie zice asta şi tot aşa. Înainte, puteam vorbi cu Jenny despre lucruri importante, lucruri care însemnau ceva, dar acum, numai machiaj şi haine şi porcării de-astea. Nici măcar nu îndrăznea să-i spună lui Melanie dacă voia să se vadă cu mine, pentru că Melanie, normal, crede că sunt un tocilar sau ceva de genul ăsta.

Smulgea acum iarba într-un ritm mai alert şi un mic petic golaş se formă în faţa sa, devenind mai mare cu fiecare smoc extras. Mirosul puternic al mâncării pe grătar plutea în aer, deasupra capetelor lor, strecurându-li-se în nări. Stomacul lui Patrik chiorăi.

— Aşa sunt adolescentele. O să treacă, promit. Apoi vor fi din nou oameni obişnuiţi.

Patrik zâmbi, însă apoi deveni serios.

— Dar cum adică, e vina ta? Ştii unde este? Fiindcă dacă e aşa, află că părinţii ei sunt foarte îngrijoraţi.

Per dădu din mână, respingând ideea.

— Habar n-am unde e, presimt doar că i s-a întâmplat ceva rău. N-ar fi dispărut niciodată aşa. Şi având în vedere că voia să facă autostopul...

— Autostopul? Încotro? Când a făcut autostopul?

— De-aia e vina mea.

Per îi vorbea lui Patrik cu o răbdare exagerată, ca şi cum ar fi fost un copilaş.

— Am început să mă cert cu ea chiar atunci când se pregătea să meargă la întâlnirea cu Melanie, în staţia de autobuz, continuă el. M-am enervat aşa de tare pentru că Jenny părea să creadă că sunt bun să-i ţin companie doar pe la spatele netrebnicii ăleia de Melanie. Am înşfăcat-o pe Jenny când a trecut pe lângă mine şi i-am spus ce cred

despre asta. S-a întristat, însă nu m-a contrazis. A stat acolo, pur şi simplu, şi m-a ascultat. După o vreme, a spus că din cauza mea pierduse autobuzul şi că avea să fie nevoită să facă autostopul până în Fjällbacka. Apoi a plecat.

Per îşi ridică privirea de la peticul golaş din peluză şi se uită la Patrik. Buza inferioară îi tremura, iar Patrik putu să observe lupta înfrigurată a băiatului ca să evite umilinţa de a plânge în mijlocul tuturor celorlalţi vilegiaturişti.

— Deci de-aia e vina mea. Dacă nu aş fi început să mă cert cu ea din cauza unui lucru care acum pare al naibii de absurd, ar fi prins autobuzul acela şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. O fi luat-o cu maşina vreun psihopat nenorocit şi e numai vina mea.

Vocea îi sui cu o octavă şi, brusc, sună spart. Patrik îi vorbi, continuând să dea din cap.

— Nu e vina ta. Şi nici măcar nu ştim dacă i s-a întâmplat ceva. Asta încercăm să aflăm. Cine ştie, ar putea apărea oriunde. Poate că s-a dus doar să facă vreo poznă.

Tonul lui era liniştitor, însă îşi dădea seama singur cât de fals suna. Ştia că neliniştea din ochii băiatului se vedea, de asemenea, şi într-ai lui. La doar câteva sute de metri, soţii Möller stăteau în rulotă, aşteptându-şi fiica. Patrik simţi în stomac senzaţia glacială că Per avea dreptate şi că se prea putea ca ei să aştepte în van. Cineva o luase pe Jenny. Cineva cu intenţii necurate.

În vreme ce Jacob şi Marita erau la muncă, iar copiii la bonă, Linda îl aştepta pe Johan. Era pentru prima dată când aveau să se întâlnească în casa din Västergården, şi nu în hambar, iar Lindei i se părea palpitant. Gândul că se întâlneau într-un loc interzis, sub acoperişul fratelui său, adăuga savoare rendez-vous-ului. Abia când văzu expresia

de pe chipul lui Johan, în clipa când acesta trecu pragul, își dădu seama că revenirea în acea casă îi trezea băiatului sentimente destul de diferite.

Nu mai fusese acolo de când trebuiseră să plece din Västergården, la scurt timp după moartea lui Johannes. Cu pași șovăitori, Johan merse de colo-colo, întâi în sufragerie, apoi în bucătărie, apoi în baie. Părea că ar fi vrut să înmagazineze fiecare detaliu. Se schimbaseră multe. Jacob reparase tâmplăria și zugrăvise pereții. Casa nu mai arăta așa cum și-o amintea Johan. Linda îl urmă la mică distanță.

— A trecut mult timp de când n-ai mai fost aici.

Johan încuviință din cap, iar mâna îi alunecă de-a lungul poliței aflate deasupra căminului, în sufragerie.

— Douăzeci și patru de ani. Aveam doar cinci ani când ne-am mutat de-aici. A făcut multă treabă în casă.

— Da, toate trebuie să funcționeze pentru Jacob. Mereu face pe dulgherul sau repară lucruri. Totul trebuie să fie atât de perfect.

Johan nu-i răspunse. Părea a fi în altă lume. Linda începu să regrete că îl invitase acasă. Mintea ei stătea doar la o hârjoneală în pat, lipsită de griji, nu la o călătorie prin tristele amintiri din copilărie ale lui Johan. Prefera să nu se gândească la acea latură a lui, partea cu sentimente și experiențe care nu o includeau pe ea. Fusese atât de fermecat de ea, aproape că o diviniza. Voia certitudini de la el și nu imaginea bărbatului în toată firea, gânditor, îngrijorat, care se plimba în momentul acela prin casă.

Îl trase de mânecă, iar el tresări, ca deșteptat din transă.

— Ce-ar fi să mergem sus? Camera mea e în pod.

Johan o urmă pasiv în sus, pe scările abrupte. Trecură de etajul doi, însă când Linda începu să urce treptele

spre pod, Johan şovăi în urma ei. Camera lui şi a lui Robert se aflase acolo, sus, unde fusese, de asemenea, şi dormitorul părinţilor.

— Aşteaptă o clipă, vin imediat, trebuie doar să verific ceva.

Nu dădu atenţie protestelor Lindei şi, cu o mână tremurândă, deschise prima uşă de pe culoar. Acolo era odaia copilăriei sale. Încă mai era camera unui băieţel, însă acum îi aparţinea lui William, cu jucăriile şi hainele acestuia aruncate peste tot. Se aşeză pe patul mic şi văzu, cu ochii minţii, cum arătase încăperea pe vremea când fusese locuită de el. După un timp, se ridică şi merse în camera de alături, cea care fusese a lui Robert. Se schimbase şi mai mult decât vechea lui odaie. Acum era în mod evident camera unei fete, zugrăvită în roz şi având drept decoraţiuni principale tulul şi paietele. Plecă aproape instantaneu. În schimb, fu atras ca un magnet de încăperea aflată la capătul culoarului. Timp de multe nopţi, umblase tiptil pe covorul pus de mama sa în hol, înspre uşa albă, pe care o deschidea grijuliu, apoi se strecura în patul părinţilor. Acolo putea dormi în siguranţă, fără coşmaruri şi monştri imaginari sub pat. Cel mai mult i-ar fi plăcut să se ghemuiască lângă tatăl său şi să doarmă. Văzu că Jacob şi Marita păstraseră vechiul şi impunătorul schelet al patului; camera aceea se schimbase cel mai puţin.

Simţi lacrimi arzându-i îndărătul pleoapelor şi clipi ca să le împiedice revărsarea, înainte să se întoarcă pentru a da ochii cu Linda. Nu voia să pară atât de moale în faţa ei.

— Ai terminat cu privitul prin jur? Nu-i nimic de furat aici, dacă la asta te gândeşti.

Vocea ei avea o nuanţă răutăcioasă, pe care nu o mai auzise până atunci. O scânteie de furie se aprinse în el, înteţită de gândul la tot ce-ar fi putut să fie. Johan o înşfăcă dur de braţ pe Linda.

— Ce naiba vorbeşti acolo? Crezi că verific dacă e ceva de furat? Eşti nebună. Am stat aici cu mult înainte ca fratele tău să se instaleze şi, dacă n-ar fi fost nenorocitul de taică-tău, casa asta încă ar fi a noastră. Aşa că taci naibii din gură.

Pentru o clipă, Linda rămase fără grai, şocată de schimbarea produsă în Johan, care era mereu atât de blajin. Apoi îşi smuci braţul şi mârâi:

— Ştii, nu-i vina tatei că al tău şi-a prăpădit toţi banii pe jocuri de noroc. Şi indiferent ce-a făcut tata, n-a putut să-l împiedice pe laşul de taică-tău să se sinucidă. El a fost cel care a ales să vă abandoneze şi nu poţi da vina pe tata pentru asta.

De furie, pete albe apărură în câmpul vizual al lui Johan. Îşi încleştă pumnii. Linda părea aşa mică şi fragilă, încât se întrebă dacă ar fi putut să o frângă în două, dar se forţă să inspire adânc şi să se calmeze. Vorbi cu un glas straniu şi şuierător:

— Sunt multe lucruri pentru care pot să dau vina pe Gabriel, şi chiar o fac. Tatăl tău ne-a distrus vieţile din pură invidie. Mama mi-a spus cum era. A zis că toţi îl iubeau pe tata şi considerau că Gabriel nu era mai mult decât o murătură scofâlcită, iar el nu putea tolera asta. Însă mama a fost la fermă ieri şi i-a zis vreo două. Păcat totuşi că nu i-a tras şi o chelfăneală bună, dar presupun că nu îndrăzneşte să ridice mâna asupra lui.

Linda râse batjocoritor.

— A fost o vreme când nu părea s-o deranjeze să-l atingă. E dezgustător să mă gândesc la tatăl meu împreună

cu mama ta netrebnică, însă aşa a fost, cel puţin până când şi-a dat ea seama că probabil era mai uşor să-l mulgă de bani pe tatăl tău şi nu pe al meu. Atunci s-a tot dat bine pe lângă el. Ştii cum i se spune cuiva care face asta? Târfă.

Picături fine de salivă aterizară pe obrazul lui Johan atunci când Linda, aflată la aproximativ aceeaşi înălţime, îi aruncă în faţă aceste cuvinte.

Temându-se că nu ar fi în stare să se controleze, Johan se trase încet către scări. I-ar fi plăcut să-i cuprindă gâtul firav cu mâinile şi să-l sugrume, doar pentru a o reduce la tăcere, în schimb, dădu bir cu fugiţii.

Tulburată de felul în care degenerase situaţia şi mânioasă că nu poseda asupra lui controlul pe care şi-l imaginase, Linda se aplecă peste balustradă şi urlă cu răutate în urma lui:

— Fugi, fraiere! Oricum, nu erai bun decât la un singur lucru. Şi nici măcar la ăla nu erai foarte bun.

Îi făcu semn cu degetul mijlociu, însă el se afla deja în drum spre uşa principală şi nu văzu.

Linda se gârbovi. Pradă rapidelor schimbări de dispoziţie adolescentine, regretă deja ceea ce spusese. Dar fusese teribil de furioasă.

În momentul primirii faxului din Germania, Martin tocmai închidea telefonul, după ce vorbise cu Patrik. Vestea că Jenny fusese probabil luată cu maşina de un necunoscut nu îmbunătăţea cu nimic situaţia. Oricine ar fi putut să o ia pe fată; cel mai bun lucru pe care îl puteau face în momentele acelea era să se bazeze pe ochiul atotvăzător al publicului. Reprezentanţii presei îl sunaseră într-o nebunie pe Mellberg. Cu acoperirea în presă pe

care o aşteptau acum, Martin spera să fie sunaţi de oricine ar fi văzut-o pe Jenny urcând într-o maşină în afara campingului. Spera să poată alege informaţiile reale din asaltul afurisitelor de telefoane — cele venite din partea oamenilor deranjaţi mental sau a celor care profitau de ocazie pentru a crea necazuri unora pe care nu îi sufereau.

Faxul adus de Annika era scurt şi concis. Cu chiu, cu vai înţelese din cele câteva propoziţii că îl căutau pe fostul soţ al Tanjei, el fiind ruda cea mai apropiată. Martin fu surprins că o femeie aşa tânără era deja divorţată, însă era scris acolo, negru pe alb. După un moment de ezitare şi o scurtă consultare prin telefon cu Patrik, formă numărul biroului de turism din Fjällbacka. Nu putu să nu zâmbească atunci când auzi vocea Piei la celălalt capăt al firului.

— Alo, aici Martin Molin.

Clipa de tăcere fu puţin cam lungă.

— De la poliţia din Tanumshede.

Îl deranjă că trebuia să explice cine era. El ar fi putut spune oricui până şi numărul ei de la pantof, dacă ar fi fost întrebat.

— O, da, bună, iartă-mă. Sunt complet pierdută atunci când e vorba de nume, dar sunt mai bună când e vorba de fizionomii. Un lucru bun, în meseria asta.

Râse.

— Cu ce îţi pot fi de folos astăzi?

„Cu ce să încep?" se întrebă Martin, însă apoi îşi aminti de ce o sunase şi îşi veni în fire.

— Trebuie să dau un telefon important în Germania şi nu îndrăznesc să încerc, la notele slabe pe care le aveam în liceu la germană. Ai putea să asculţi şi să traduci pentru mine, pe o a treia linie?

— Bineînţeles, răspunse ea imediat. Trebuie doar să-mi rog colega să-mi ţină puţin locul.

O auzi vorbind cu cineva în fundal, apoi vocea îi reveni pe linie.

— În regulă, sunt gata. Cum anume funcţionează? Mă suni tu sau cum?

— Da, îţi fac legătura, apoi aştepţi lângă telefon până când te voi suna peste câteva minute.

După fix patru minute, îi avea pe aceeaşi linie pe fostul soţ al Tanjei, Peter Schmidt, şi pe Pia. Începu precaut prin a-şi exprima condoleanţele şi regretul pentru că suna în circumstanţe atât de nefericite. Poliţia germană îl anunţase deja pe Peter despre moartea fostei sale soţii, aşadar Martin nu fu nevoit să îi dea vestea; cu toate acestea, se simţea extrem de stânjenit fiindcă suna la atât de puţin timp după ce bărbatul fusese informat. Acesta reprezenta unul din aspectele cele mai dificile ale profesiei sale. Slavă Domnului că era un eveniment destul de rar în munca lui poliţienească de zi cu zi.

— Cât de multe ştiţi despre călătoria Tanjei în Suedia?

Pia traduse fluent întrebarea în germană, apoi tradusе răspunsul lui Peter în suedeză.

— Absolut nimic. Din nefericire, nu ne-am despărţit amiabil, aşa că după divorţ abia dacă ne-am vorbit. Când eram căsătoriţi, n-a pomenit nimic despre vreo dorinţă de a călători în Suedia. Prefera mai degrabă să meargă în vacanţe însorite, prin sud, în Spania sau în Grecia. Aş zice că Suedia i-ar fi părut o ţară mult prea friguroasă pentru a o vizita.

„Friguroasă", gândi Martin cu ironie, privind pe geam cum aburii se ridicau dinspre trotuar. „În regulă, iar pe străzi umblă urşi polari..." Îşi continuă interogatoriul.

— Deci nu a menţionat nimic în legătură cu vreo problemă pe care o avea de rezolvat în Suedia? Nimic despre un loc numit Fjällbacka?

Încă o dată, răspunsul lui Peter fu negativ, iar Martin nu mai ştiu ce să întrebe. Încă nu aflase ce îi spusese Tanja tovarăşei sale de drum despre scopul călătoriei. O ultimă întrebare îi veni în minte tocmai când se pregătea să-i mulţumească lui Peter şi să-şi ia rămas-bun.

— Mai există cineva cu care am putea vorbi? Unica rudă pe care ne-a dezvăluit-o poliţia germană aţi fost dumneavoastră, însă poate că avea vreo prietenă?

— Ar trebui să-l sunaţi pe tatăl ei. Locuieşte în Austria. Probabil că de aceea nu e în evidenţa poliţiei. Aşteptaţi o secundă, să-i găsesc numărul de telefon.

Martin auzi zgomotul făcut de mutarea unor lucruri, după ce Peter se îndepărtă. La scurt timp, acesta reveni. Pia continuă să traducă, rostind foarte clar numerele care îi erau citite.

— Nu sunt sigur dacă vă va putea spune ceva. În urmă cu doi ani, chiar după ce am divorţat, el şi Tanja au avut o ceartă de proporţii. Nu a vrut să-mi spună de ce, însă nu cred că şi-au mai vorbit de multă vreme. Dar nu se ştie niciodată. Salutaţi-l din partea mea.

Discuţia nu dăduse mari rezultate, însă Martin îi mulţumi pentru ajutor şi îl întrebă dacă mai putea apela la el, în caz că ar fi avut şi alte întrebări.

Pia rămase pe linie şi, anticipându-i rugămintea, îl întrebă dacă voia să-l sune atunci pe tatăl Tanjei, pentru a-l putea ajuta cu traducerea.

Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Însă remarca fostului soţ al Tanjei cu privire la cearta dintre aceasta şi tatăl ei îi stârnise curiozitatea lui

Martin. Ce motiv într-atât de serios să fi avut cei doi, încât să-i determine să rupă orice fel de legătură? Şi exista oare vreo conexiune cu deplasarea Tanjei în Fjällbacka şi cu interesul ei faţă de dispariţia celor două fete?

Adâncit în gânduri, Martin aproape că uită de Pia, aflată pe cealaltă linie. Se grăbi să-i mulţumească din plin pentru ajutor. Hotărârâ ca ea să-l asiste a doua zi, când avea să-i telefoneze din nou tatălui Tanjei.

Martin privi îndelung fotografia de la morgă a Tanjei. Ce anume căuta în Fjällbacka şi ce găsise?

Clătinându-se cu grijă, Erica îşi croi drum de-a lungul pontonului. Era cu totul neobişnuit să vadă în acea perioadă a anului locuri vacante printre docurile destinate bărcilor. În mod normal, velierele stăteau legate în şiruri lungi. Însă uciderea Tanjei redusese numărul turiştilor şi făcuse ca destui navigatori să caute alte porturi. Erica speră ca Patrik şi colegii lui să rezolve curând cazul, altminteri avea să fie o iarnă grea pentru cei care îşi câştigau existenţa de pe urmă turiştilor sosiţi pe timp de vară.

Anna şi Gustav aleseseră să meargă împotriva curentului şi să mai stea câteva zile în Fjällbacka. La vederea ambarcaţiunii, Erica pricepu de ce nu reuşise să-i convingă să stea la ea. Era nemaipomenită. De un alb sclipitor, cu o punte de lemn, şi îndeajuns de mare pentru a găzdui cel puţin două familii, barca se profila la capătul debarcaderului.

Anna îi făcu veselă semn cu mâna, apoi o ajută să urce în barcă. Erica răsuflă greu când luă loc, iar Anna se grăbi să-i aducă un pahar mare de Coca-Cola.

— Bănuiesc că te-ai cam săturat deja de asta acum, pe ultima sută?

Erica își dădu ochii peste cap.

— Ce să zic? Așa e. Însă probabil că e modul naturii de a ne face să așteptăm cu nerăbdare momentul nașterii. Măcar de n-ar fi în halul ăsta de cald.

Își șterse fruntea cu un șervețel de hârtie, dar simți instantaneu alte picături de sudoare curgându-i pe tâmple.

— Biata fetiță!

Anna îi zâmbi înduioșată.

Gustav urcă din cabină și o salută politicos pe Erica. Era îmbrăcat la fel de impecabil precum data trecută, iar dinții albi îi străluceau, pe chipul bronzat. Îi spuse Annei pe un ton dezaprobator:

— Vasele de la micul dejun sunt încă pe masa de sub punte. Ți-am spus că aș dori să păstrezi puțină ordine pe barcă. Altfel nu va merge nicicum.

— Of, îmi cer scuze. Mă ocup imediat.

Zâmbetul pieri de pe fața Annei și, cu privirea plecată, aceasta coborî în grabă. Gustav se așeză lângă Erica, ținând o bere rece în mână.

— E imposibil să locuiești pe o barcă dacă nu păstrezi ordine și curățenie prin lucruri. Mai ales când e vorba de copii; altminteri totul ajunge să fie vraiște.

Erica se întrebă de ce nu ar fi putut strânge singur vasele de la micul dejun, dacă era așa important. Nu părea invalid.

Atmosfera dintre ei era ușor apăsătoare. Erica percepu adâncirea prăpastiei create de diferențele dintre mediile din care proveneau. Simți că trebuia să rupă tăcerea.

— E o barcă minunată.

— Da, o adevărată frumusețe.

Gustav se umflă în pene de mândrie.

— Am împrumutat-o de la un bun prieten, însă acum sunt nerăbdător să fac pasul cel mare şi să cumpăr şi eu una.

Din nou, tăcere. Erica fu recunoscătoare când Anna ieşi prin tambuchi şi se aşeză lângă Gustav. Îşi puse paharul cu băutură în cealaltă parte. O privire încruntată apăru pe chipul lui Gustav.

— Ai putea, te rog, să nu îţi pui paharul acolo? O să lase cercuri pe lemn.

— Scuze, spuse Anna, cu o voce rugătoare, şi se grăbi să-şi ridice paharul.

— Emma.

Gustav îşi îndreptă atenţia asupra fiicei Annei.

— Nu ai voie să te joci cu vela, ţi-am mai spus asta. Pleacă de-acolo imediat.

Fiica de patru ani a Annei se făcu că nu auzi şi îl ignoră. Gustav era pe punctul să se ridice, când Anna sări în picioare.

— Mă ocup eu de ea. Nu te-a auzit.

Fetiţa pufni furioasă că fusese ridicată şi îşi luă expresia cea mai îmbufnată, în timp ce Anna o purtă în braţe către grupul de adulţi.

— Eşti tont.

Emma dădu să-i aplice o lovitură în tibie lui Gustav, iar Erica zâmbi în sinea ei.

Gustav o apucă de braţ pentru a o mustra şi, pentru prima oară, Erica observă o scânteiere în ochii Annei. Aceasta îi împinse mâna lui Gustav şi o trase pe Emma aproape.

— Să nu pui mâna pe ea!

El ridică mâinile în aer.

— Scuză-mă, dar copiii tăi se poartă mereu cum nu se cade. Cineva trebuie să-i înveţe nişte maniere.

— Copiii mei sunt foarte bine educaţi, mulţumesc, iar de maniere mă pot ocupa şi singură. Haideţi acum, să mergem la Acke să cumpărăm nişte îngheţată.

Îi făcu semn Ericăi, iar aceasta era cum nu se poate mai fericită să stea pentru o vreme singură cu sora ei şi copiii, fără Domnul Cu-Nasul-Pe-Sus. Adrian stătea în căruţ, iar Emma alerga înaintea lor.

— Erica, ţi se pare că sunt exagerat de sensibilă? Abia dacă i-a atins braţul. Vreau să spun, ştiu că Lucas m-a făcut să fiu un pic cam ocrotitoare cu copiii...

Erica îi cuprinse braţul surorii sale.

— Nu îmi pari deloc prea ocrotitoare. Personal, cred că fiica ta se pricepe de minune să ghicească oameni şi ar fi trebuit s-o laşi să-i tragă un şut ca lumea.

Figura Annei se întunecă.

— Acum cred că tu eşti cea care exagerează. N-a fost chiar aşa grav, dacă stau să mă gândesc. Dacă nu eşti obişnuit cu copiii, nu-i de mirare că te enervezi.

Erica oftă. Pentru o clipă, crezuse că sora ei avea să dea dovadă de coloană vertebrală şi să pretindă să fie trataţi aşa cum meritau — ea şi copiii ei —, însă Lucas îşi făcuse treaba bine.

— Cum merge cu obţinerea custodiei?

La început, Anna păru că vrea să evite încă o dată întrebarea, însă apoi răspunse pe o voce joasă:

— Nu merge nicicum. Lucas s-a hotărât să folosească toate trucurile murdare posibile, iar faptul că l-am cunoscut pe Gustav l-a înfuriat şi mai rău.

— Dar nu are niciun as în mânecă, nu-i aşa? Vreau să spun, cum ar putea spune că eşti o mamă rea? Dacă există o persoană care să aibă motive întemeiate pentru a refuza cuiva custodia, atunci persoana aceea eşti tu.

— Sigur, dar Lucas pare să creadă că, dacă inventează destule lucruri, ceva cu siguranţă se va prinde.

— Dar cum rămâne cu acel raport la poliţie, pentru abuzul asupra copiilor? Nu ar trebui să conteze mai mult decât orice ar putea el să scornească?

Anna tăcu, şi un gând neplăcut îi trecu Ericăi prin minte.

— Nu l-ai raportat niciodată, aşa-i? M-ai minţit în faţă şi ai spus că l-ai raportat, însă nu ai făcut-o niciodată.

Sora ei nu avu curaj să o privească în ochi.

— Răspunde odată! E adevărat? Am dreptate?

Anna răspunse pe un ton arţăgos.

— Da, ai dreptate, dragă soră mai mare. Dar te rog să nu mă judeci. Nu ai fost în pielea mea, aşa că n-ai idee cum stau lucrurile. Cum e să trăieşti cu groaza permanentă de a nu şti ce e în stare să facă. Dacă l-aş fi raportat, m-ar fi hăituit cât de departe aş fi fugit. Am sperat să ne lase în pace dacă nu merg la poliţie. Şi a părut să funcţioneze la început, nu crezi?

— Da, însă acum nu mai merge. La naiba, Anna, trebuie să înveţi să gândeşti pe termen lung.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Stai aici şi te bucuri de toată siguranţa pe care şi-ar putea-o dori cineva, cu un bărbat care te adoră şi care nu ţi-ar face niciun rău. Iar acum ai până şi bani în bancă, datorită cărţii despre Alex. E-al naibii de uşor să vorbeşti! Nu ştii cum e să fii singură cu doi copii, să te speteşti ca să le pui mâncare pe masă şi să-i îmbraci. Ţie mereu îţi merge ca pe roate. Şi să nu crezi că n-am observat cum te uiţi la Gustav, cu nasul pe sus. Ai impresia că le ştii pe toate, dar habar n-ai de nimic!

Anna refuză să-i dea Ericăi şansa de a replica. Cu Adrian în căruţ şi ţinând-o pe Emma strâns de mână, se

grăbi înspre piaţetă. Erica fu lăsată în mijlocul trotuarului, cu lacrimi adunându-i-se în gâtlej. Se întrebă cum de lucrurile putuseră lua o asemenea întorsătură. Nu fusese rău intenţionată. Voia doar ca Anna să aibă parte de viaţa pe care o merita.

Jacob îşi sărută mama pe obraz şi îi strânse formal mâna tatălui. Relaţiile dintre ei fuseseră dintotdeauna aşa. Mai degrabă distante şi corecte, decât călduroase şi sincere. Era ciudat să-şi perceapă tatăl drept un străin, însă aceea reprezenta descrierea cea mai potrivită. E-adevărat că auzise poveştile despre cum acesta veghease asupra lui zi şi noapte la spital, alături de mama sa, însă nu avea decât amintiri vagi din perioada aceea. Nu îi apropiase deloc. În schimb, fusese apropiat de Ephraim, pe care îl considera mai mult un tată decât un bunic. De când Ephraim îi salvase viaţa, donându-i din propria măduvă osoasă, în ochii lui Jacob el purtase deasupra capului aureola unui sfânt.

— Nu te duci la muncă astăzi?

Mama lui, care stătea pe canapea lângă el, părea mai îngrijorată decât de obicei. Jacob se întrebă ce primejdii îşi imagina aceasta că pândeau după colţ. Îşi petrecuse toată viaţa clătinându-se parcă pe muchia unei prăpăstii.

— M-am gândit să mă duc puţin mai târziu astăzi. Şi să lucrez, mai degrabă, diseară. Am simţit că trebuie să trec pe aici, să văd cum stau lucrurile cu voi, amândoi. Am auzit despre geamurile sparte. Mamă, de ce nu m-ai sunat pe mine, în locul lui tata? Aş fi putut ajunge aici într-o clipită.

Laine zâmbi drăgăstos.

— Nu am vrut să te deranjez. Nu îţi face bine să te necăjeşti.

Jacob nu răspunse, însă îi zâmbi duios.

Ea îi atinse mâna.

— Ştiu, ştiu, dar lasă-mă să fac lucrurile după capul meu. Vezi tu, calul bătrân nu se mai învaţă la buiestru.

— Nu eşti bătrână, mamă, eşti încă doar o fetişcană.

Ea se îmbujoră de plăcere. Acest schimb de replici era un vechi joc de-al lor. Jacob ştia că o încânta să audă asemenea comentarii şi i le oferea cu drag. Ei nu îi fusese uşor de-a lungul anilor cu tatăl băiatului, iar complimentele nu erau punctul forte al lui Gabriel.

Gabriel pufni nerăbdător în fotoliu. Se ridică.

— Ei bine, acum poliţia a discutat cu netrebnicii de verişori ai tăi, deci să sperăm că vor tăcea din gură o vreme.

Porni spre biroul său.

— Ai o clipă să te uiţi prin cifre?

Jacob îi sărută mamei sale mâna, încuviinţă din cap şi îşi urmă tatăl. Gabriel începuse în urmă cu câţiva ani să îl implice pe fiul său în afacerile fermei, iar pregătirea acestuia era încă în desfăşurare. Tatăl său dorea să se asigure că, într-o bună zi, Jacob avea să fie pe deplin capabil de a prelua de la el frâiele. Întâmplarea a făcut ca Jacob să aibă un talent înnăscut pentru conducerea unei ferme, descurcându-se de minune atât în ceea ce privea conturile, cât şi sarcinile manuale.

După ce se sfătuiră pentru o vreme asupra registrelor, Jacob se întinse şi spuse:

— Mă gândeam să merg sus să-l vizitez pe bunicul. A trecut multă vreme de când n-am mai fost acolo.

— Hmm, poftim? Ah, în regulă, du-te.

Gabriel era adânc cufundat în lumea cifrelor.

Jacob urcă la etaj şi merse încetişor spre uşa care ducea spre aripa stângă a conacului. Acolo îşi trăise zilele

bunicul, până în clipa morții, iar Jacob avea multe amintiri despre acel loc.

Păși înăuntru. Totul era neatins. Jacob fusese cel care îi rugase pe părinții lui să nu mute și să nu schimbe nimic în aripa respectivă, iar aceștia îi respectaseră dorința, pe de-a-ntregul conștienți de legătura unică dintre el și Ephraim.

Odaia avea un aer auster. Decorul era masculin și sobru. Se deosebea în mod evident de restul decorului luminos al conacului, iar Jacob avea mereu senzația că pătrunde într-o lume cu totul diferită.

Șezu în fotoliul de piele din dreptul ferestrei și ridică picioarele pe scăunelul special. Copil fiind, obișnuia să se ghemuiască pe podea precum un cățeluș la picioarele bunicului și să asculte plin de respect poveștile acestuia din vremurile de demult.

Istorisirile despre vindecările miraculoase îl stârniseră. Ephraim îi descrisese în detaliu extazul din privirile oamenilor și cum aceștia se concentrau în întregime asupra Predicatorului și a fiilor săi. Vocea lui Ephraim era precum tunetul, iar Jacob nu se îndoise vreodată de vraja pe care o putea avea asupra mulțimilor. Părțile lui preferate din acele povești erau cele privitoare la miracolele înfăptuite de Gabriel și Johannes. Fiecare zi adusese o nouă minune, iar lui Jacob toate acestea i se păreau nemaipomenite. Nu înțelesese niciodată motivul pentru care tatăl său refuzase să vorbească despre perioada aceea a vieții sale; ba dimpotrivă, lui Gabriel părea să-i fie rușine de ea. Cum o fi fost să deții harului tămăduirii, să poți vindeca bolnavii și să poți lecui ologii? Câtă amărăciune trebuie să fi simțit frații atunci când harul acesta dispăru! Gabriel ridicase din umeri, iar Johannes fusese distrus.

Noaptea se ruga lui Dumnezeu să-i redea harul, iar de câte ori vedea un animal rănit, alerga la el şi încerca să invoce puterea pe care o posedase cândva.

Jacob nu înţelesese niciodată de ce Ephraim râdea cu atâta poftă când povestea despre acele vremuri. Trebuie să fi fost un motiv de mare tristeţe pentru Johannes, iar o persoană aflată atât de aproape de Dumnezeu, precum Predicatorul, ar fi trebuit să înţeleagă asta. Însă Jacob îşi iubea bunicul şi niciodată nu punea la îndoială vreun lucru spus de acesta ori felul în care era spus. În ochii săi, bunicul nu putea să greşească. În definitiv, îi salvase viaţa lui Jacob. Poate că nu prin puterea atingerii, ci prin donarea de măduvă osoasă, prin care îi insuflase din nou viaţă. Datorită acestui fapt, Jacob îl venera.

Însă partea cea mai grozavă era felul în care Ephraim îşi încheia mereu istorisirile. Făcea o pauză lungă, teatrală, îşi privea nepotul fix în ochi şi spunea: „Iar tu, Jacob, porţi la rândul tău acest har înlăuntrul tău, el doar aşteaptă să fie ademenit afară".

Jacob iubea cuvintele acelea.

Nu reuşise niciodată să scoată la iveală harul, însă pentru el era îndeajuns să ştie că bunicul spusese că se găseşte acolo. Atunci când se aflase în suferinţă, Jacob se străduise să închidă ochii şi să îl invoce, ca să se vindece, însă văzuse doar întunecime, aceeaşi întunecime care îl ţinea în momentul acela într-un cleşte de fier.

Poate că ar fi aflat calea dacă bunicul ar fi trăit mai mult. La urma urmei, acesta îi instruise pe Gabriel şi pe Johannes, aşa că de ce nu şi-ar fi putut învăţa şi nepotul?

Ţipătul ascuţit al unei păsări de afară îl trezi pe Jacob din meditaţia adâncă. Întunecimea dinlăuntrul său se strânsese din nou ca o chingă în jurul inimii, iar el se

întrebă dacă strânsoarea ar fi putut deveni într-atât de puternică, încât să-i oprească bătăile. În ultima vreme, i se întâmpla asta tot mai des.

Îşi trase picioarele şi îşi cuprinse genunchii cu braţele. De-ar fi fost acolo Ephraim. Bunicul lui l-ar fi putut ajuta să găsească lumina tămăduitoare.

— În situaţia de faţă vom presupune că Jenny Möller nu stă ascunsă din proprie voinţă. Am dori, de asemenea, să avem ajutorul publicului, şi rugăm pe oricine a văzut-o să ne dea un telefon, îndeosebi cine a văzut-o într-o maşină sau în apropierea unei maşini. După câte ştiu, ea încerca să facă autostopul către Fjällbacka, iar orice informaţie legată de asta este de mare interes.

Patrik îl privi în ochi pe fiecare dintre reporterii adunaţi. În acelaşi timp, Annika împărţea în stânga şi în dreapta fotografia lui Jenny Möller. În plus, avea să se asigure că toate ziarele primiseră o copie spre publicare. Aceasta nu era întotdeauna procedura standard, însă în stadiul acela, considerau că era nevoie de presă.

Spre marea surpriză a lui Patrik, Mellberg fusese cel care sugerase ca el să ţină grabnic anunţata conferinţă de presă. Mellberg însuşi stătea în spatele micii săli de conferinţe din cadrul secţiei şi îl urmărea pe Patrik.

Mai multe mâini fură ridicate.

— Are dispariţia lui Jenny vreo legătură cu uciderea Tanjei Schmidt? Şi aţi găsit vreo dovadă care să lege crima cea mai recentă de decesul Monei Thernblad şi al lui Siv Lantin?

Patrik îşi drese vocea.

— Înainte de toate, nu am obţinut încă o confirmare a identităţii a lui Siv, aşadar v-aş fi recunoscător dacă nu

aţi menţiona asta în articole. Altminteri, nu doresc să comentez asupra concluziilor trase, pentru a nu stingheri ancheta aflată în desfăşurare.

Reporterii oftară la gândul de a fi din nou obstrucţionaţi din cauza superstiţiilor poliţiştilor, însă continuară să fluture din mâini pentru a pune întrebări.

— Turiştii au început să părăsească Fjällbacka. Au dreptate să se teamă pentru propria lor siguranţă?

— Acesta nu reprezintă un motiv de îngrijorare. Depunem eforturi considerabile pentru a rezolva cazul de faţă, însă momentan trebuie să ne concentrăm să o găsim pe Jenny Möller. Am terminat ce am avut de spus. Vă mulţumesc.

Patrik părăsi încăperea, în ciuda protestelor venite din partea jurnaliştilor, însă văzu cu coada ochiului că Mellberg rămase în urmă. Speră doar ca superiorul lui să nu spună vreo inepţie.

Merse în biroul lui Martin şi se aşeză pe marginea mesei.

— Isuse, e ca şi cum ai băga mâna într-un cuib de viespi!

— Aşa e, însă de data asta s-ar putea să fie de ajutor.

— Da, e posibil ca vreo persoană să o fi văzut pe Jenny urcând într-o maşină, în caz că a făcut autostopul, aşa cum a declarat băiatul. La traficul de pe Grebbenstadsvägen, ar fi de mirare ca nimeni să nu fi observat nimic.

— S-au întâmplat şi lucruri mai stranii, oftă Martin.

— Încă n-ai dat de tatăl Tanjei?

— Am încercat din nou. M-am gândit să aştept până diseară. Ar putea fi la muncă.

— Probabil că ai dreptate. Ştii dacă Gösta a verificat la închisori?

— Da, cât de incredibil ar suna, chiar a făcut-o. Absolut nimic. Nu există deţinuţi care să fi stat închişi în tot acest timp, până acum. Nici nu cred că îţi imaginai să fi fost. Vreau să spun că, şi dacă l-ar fi împuşcat pe Rege, tot ar fi scăpat după vreo câţiva ani, pentru bună purtare. Ba chiar puteau să fie eliberaţi condiţionat după câteva săptămâni.

Îşi aruncă iritat pixul pe birou.

— Ascultă, nu fi atât de cinic. Eşti mult prea tânăr pentru asta. După zece ani în poliţie ai voie să începi să devii înverşunat, însă până atunci trebuie să rămâi încrezător şi să-ţi pui speranţele în sistem.

— Da, bătrâne.

Martin se prefăcu a-l saluta fără vlagă, iar Patrik se ridică, râzând.

— Apropo, continuă Patrik, nu putem presupune că dispariţia lui Jenny are vreo legătură cu crimele din Fjällbacka. Aşa că, de dragul siguranţei, roagă-l pe Gösta să verifice dacă au fost eliberaţi de curând din închisoare violatori sau indivizi cu infracţiuni de natură sexuală. Roagă-l să verifice şi din alte surse cine a fost condamnat pentru viol, abuz asupra femeilor şi aşa mai departe, oricine ar fi putut opera în sector.

— Bună idee, însă la fel de uşor s-ar putea să fie cineva din afară, venit aici ca turist.

— Adevărat, însă trebuie să începem de undeva, iar opţiunea asta e la fel de bună ca oricare alta.

Annika îşi băgă capul pe uşă.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnilor, însă Medicina Legală e pe fir pentru tine, Patrik. Să îţi fac legătura aici sau vorbeşti din biroul tău?

— Vorbesc din biroul meu. Acordă-mi câteva clipe.

Se aşeză la birou şi aşteptă să sune telefonul. Inima îi bătea puţin mai repede. Veştile de la departamentul de Medicină Legală erau comparabile cu aşteptarea cadoului de Crăciun. Nu se ştia niciodată ce surprize aveau să fie în pachet.

Zece minute mai târziu, se înapoie în biroul lui Martin, dar rămase în picioare, în cadrul uşii.

— Avem confirmarea că scheletul al doilea îi aparţine lui Siv Lantin, după cum ne aşteptam. Şi e gata şi analiza solului. S-ar putea să avem ceva util acolo.

Martin se aplecă înainte în scaun, cu luare-aminte, şi îşi împreună braţele.

— În regulă, nu mă mai lăsa să fierb. Ce-au aflat?

— Pentru început, acelaşi tip de sol găsit pe trupul Tanjei exista atât pe pătura unde fusese întinsă aceasta, cât şi pe schelete. Înseamnă că la un moment dat s-au aflat în acelaşi loc. Apoi, Laboratorul Criminalistic Suedez a găsit în sol un îngrăşământ folosit exclusiv în agricultură. Au reuşit, de asemenea, să stabilească tipul lui şi numele producătorului. Însă partea cea mai bună e că nu se vinde cu amănuntul, ci se achiziţionează direct de la furnizor. În plus, nu este unul din tipurile comune aflate pe piaţă. Prin urmare, dacă le vei transmite înapoi un răspuns şi îi vei ruga să alcătuiască o listă a clienţilor care au achiziţionat acest produs chimic, s-ar putea să ajungem în sfârşit la un rezultat. Poftim un bilet cu numele îngrăşământului şi al producătorului. Probabil că au numărul în *Pagini Galbene.*

Martin flutură din mână pentru a-l întrerupe.

— Mă ocup eu de asta. Te anunţ de îndată ce voi primi listele.

— Grozav!

Patrik îi făcu un semn încurajator cu degetul mare în sus, apoi bătu uşor peste tocul uşii.

— Apropo...

Patrik se afla deja pe coridor şi se întoarse, la auzul vocii lui Martin.

— Da?

— Au zis ceva legat de ADN-ul găsit?

— Încă mai lucrează la asta. Tot LCS efectuează analizele şi pare-se că au o listă de aşteptare a naibii de lungă. Ştii, multe violuri în perioada asta a anului.

Martin încuviinţă din cap, mohorât. Ştia prea bine. Era unul din marile avantaje ale iernii care dura jumătate de an. Mulţi violatori considerau că era prea frig afară pentru a-şi trage pantalonii jos, însă asta nu îi deranja pe timp de vară.

Patrik fredonă în timp ce merse înapoi în biroul său. Aveau în sfârşit o pistă. Chiar dacă nu era mare lucru, măcar aveau ceva concret.

Ernst se răsfăţă cu un hotdog cu piure de cartofi, în piaţeta din Fjällbacka. Şezu pe una din băncile cu vedere înspre mare şi nu pierdu din ochi pescăruşii care îi dădeau târcoale. Dacă ar fi avut ocazia, i-ar fi înşfăcat hotdogul, aşa că nu îi scăpă nicio clipă din ochi. Ale naibii păsări idioate. Pe când era copil, obişnuia să se amuze legând un peşte de un băţ de pescuit şi ţinându-l de celălalt capăt. Atunci când pescăruşul neştiutor înfuleca peştele, băiatul avea propriul său zmeu însufleţit, fluturând neajutorat şi panicat în aer. Un alt truc preferat era să furişeze afară nişte băutură de casă de-a tatei şi să înmoaie în ea bucăţi de pâine. Apoi le arunca pescăruşilor. Imaginea lor învârtindu-se în văzduh îl făcea mereu să râdă

aşa de tare, încât trebuia să se întindă pe pământ şi să se ţină de stomac. Acum nu mai îndrăznea să joace asemenea feste copilăreşti, însă şi-ar fi dorit să o facă. Ai naibii şobolani ai mărilor, asta erau.

Zări cu coada ochiului o figură cunoscută. Gabriel Hult trase pe bordura din faţa standului de ziare, într-un BMW. Ernst se îndreptă pe bancă. Era la curent cu ancheta legată de uciderea fetei germane doar din pricina frustrării de a fi fost lăsat la o parte, aşadar ştia totul despre mărturia lui Gabriel împotriva fratelui său. Cine ştie, poate mai exista ceva de stors de la snobul ăla nenorocit. Doar gândul la ferma şi ogoarele deţinute de Gabriel îl făcea galben de invidie, aşa că ar fi fost grozav să-l preseze un pic. Iar dacă exista cea mai mică şansă de a afla ceva folositor investigaţiei, pentru a-i da peste nas jalnicului de Hedström, atunci ar fi fost un adevărat bonus.

Aruncă restul de hotdog şi piure în cel mai apropiat coş de gunoi şi merse agale spre maşina lui Gabriel. BMW-ul argintiu strălucea în soare şi nu se putu abţine să-şi plimbe încet mâna peste capotă. La naiba, asta era maşina pe care merita s-o ai. Îşi trase repede mâna atunci când Gabriel ieşi din chioşc cu un ziar, aruncându-i o privire neîncrezătoare lui Ernst, în timp ce acesta stătea nemişcat lângă uşa pasagerului.

— Mă scuzaţi, aceea pe care vă rezemaţi e maşina mea.

— Da, aşa e.

Ernst se străduí să vorbească pe un ton cât mai insolent cu putinţă. Cel mai bine era să impună imediat respectul.

— Ernst Lundgren, secţia de poliţie Tanumshede.

Gabriel oftă.

— Ce mai e acum? Iar au pus ceva la cale Johan şi Robert?

Ernst râse.

— Sunt sigur că da, după câte-i ştiu pe nemernicii ăia doi, însă nimic despre care să fi aflat noi în clipa de faţă. Nu, am câteva întrebări cu privire la femeile găsite în Prăpastia Craiului.

Făcu semn din cap spre treptele din lemn ce şerpuiau pe marginea dealului, înspre locaţia pe care tocmai o menţionase.

Gabriel îşi încrucişă braţele, cu ziarul strâns sub unul din ele.

— Ce aş putea să ştiu eu în legătură cu asta? Sper că nu e din nou vechea poveste cu fratele meu. Nişte colegi de-ai dumneavoastră m-au întrebat deja despre asta. În primul rând, s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă şi, având în vedere evenimentele din ultimele zile, ar trebui să fie evident că Johannes nu a avut nimic de-a face cu asta. Uitaţi-vă aici!

Despături ziarul şi îl ţinu în faţa lui Ernst. Pe prima pagină trona fotografia lui Jenny Möller, alături de o poză de paşaport neclară a Tanjei Schmidt. Titlul, aşa cum era de aşteptat, era menit să facă senzaţie.

— Credeţi că fratele meu s-a ridicat din mormânt şi a făcut asta?

Vocea lui Gabriel tremura de furie.

— Cât mai aveţi de gând să pierdeţi timpul luându-mi familia la întrebări, în vreme ce adevăratul ucigaş colindă în libertate? Singurul lucru pe care îl deţineţi împotriva noastră e mărturia mea de acum douăzeci de ani. Pe-atunci eram sigur de ceea ce văzusem, însă, la naiba! Nu prea era lumină afară, stătusem de veghe lângă patul de suferinţă al fiului meu şi poate că pur şi simplu am făcut o greşeală!

Mânios, Gabriel dădu ocol maşinii spre portiera şoferului şi apăsă pe un buton, iar uşile se deschiseră automat. Înainte de a intra în maşină, îi ţinu lui Ernst o ultimă predică moralizatoare tumultuoasă.

— Dacă mai continuaţi aşa, mă văd nevoit să recurg la avocaţii noştri. M-am săturat ca lumea să se holbeze tot timpul la mine, din clipa în care aţi găsit cadavrele acelea. Şi nu am de gând să vă permit să tot lansaţi zvonuri despre familia mea, doar pentru că nu sunteţi în stare să găsiţi altceva mai bun.

Gabriel trânti portiera şi plecă în trombă. Se îndreptă spre Galärbacken, cu o viteză care făcea pietonii să se dea în lături, speriaţi.

Ernst râse pe înfundate. O fi avut el bani, Gabriel Hult, însă ca poliţist, Ernst avea puterea de a crea probleme în micul său univers tihnit. Deodată, viaţa păru cu mult mai bună.

— Ne confruntăm cu o criză ce va afecta întreaga comunitate.

Stig Thulin, cel mai influent cetăţean al comunităţii, îl privi cu ochii mici pe Mellberg, care nu păru prea impresionat.

— Da, după cum v-am spus dumneavoastră şi tuturor celor care au sunat, lucrăm de zor la această anchetă.

— Primesc zilnic telefoane de la oameni de afaceri îngrijoraţi, şi le înţeleg neliniştea. Aţi văzut cum arată campingurile şi porturile pe-aici? Nu sunt afectate doar afacerile din Fjällbacka, ceea ce oricum ar fi fost destul de rău. În urma celei mai recente dispariţii, turiştii ocolesc, de asemenea, şi oraşele din apropiere. Grebbestad, Hamburgsund, Kämpersvik, ba chiar începe să se resimtă şi înspre Strömstad. Vreau să ştiu ce măsuri

concrete aveţi de gând să luaţi pentru a rezolva această situaţie!

Stig Thulin, care în mod normal rânjea cu toţi dinţii, avea acum nobila-i frunte brăzdată de o căutătură încruntată. Era reprezentantul de seamă al oraşului de mai bine de-un deceniu, iar prin părţile locului i se dusese oarecum vorba că era un armăsar. Mellberg trebuia să admită că putea înţelege de ce femeile din zonă cădeau pradă farmecului său. Nu că Mellberg ar fi avut asemenea înclinaţii, lucru pe care se grăbea el însuşi să îl sublinieze, însă până şi un bărbat putea observa că Stig era în formă pentru un domn de cincizeci de ani, cu nişte atrăgătoare şuviţe cărunte pe la tâmple, combinate cu nişte ochi albaştri de flăcău.

Mellberg zâmbi liniştitor.

— Stig, tu ştii la fel de bine ca mine că nu pot intra în detalii cu privire la modul în care anchetăm. Va trebui să mă crezi pe cuvânt atunci când spun că depunem toate eforturile ca să-o găsim pe Möller şi pe cel care a comis aceste crime îngrozitoare.

— Chiar deţineţi resursele pentru o anchetă aşa de complexă? Nu ar trebui poate să cereţi ajutor din, ştiu eu, Göteborg?

Tâmplele cărunte ale lui Stig străluceau de sudoare. Statutul său politic depindea de cât de mult îi satisfăceau eforturile sale pe oamenii de afaceri ai comunităţii. Fuseseră atât de nemulţumiţi în ultimele zile, încât nu se zărea nimic bun la următoarele alegeri. Era lacom după putere. Bănuia, de asemenea, că ascensiunea sa politică era, în mare parte, motivul pentru succesele pe care le avea în aşternut.

O cută de iritare apăru acum şi pe fruntea deopotrivă de nobilă a lui Mellberg.

— Vă asigur că nu avem nevoie de ajutor în această anchetă. Şi trebuie să spun că nu apreciez lipsa dumneavoastră de încredere în expertiza noastră, dacă ne adresaţi o astfel de întrebare. Nu am avut niciodată plângeri referitoare la modul nostru de lucru, iar în situaţia de faţă, nu văd niciun motiv pentru astfel de critici nefondate.

Mulţumită aptitudinilor sale excelente în privinţa relaţiilor interumane, care îi serviseră bine în politică, Stig înţelese când era momentul să se retragă. Inspiră adânc şi îşi reaminti că amestecul în departamentul local de poliţie nu ar fi servit scopurilor sale.

— Mă rog, poate a fost un pic cam pripit să încep să vă pun la îndoială metodele. Bineînţeles că vă bucuraţi de încrederea noastră deplină. Însă chiar trebuie să subliniez importanţa rezolvării acestei situaţii cât mai curând posibil.

Drept răspuns, Mellberg doar încuviinţă din cap. După ce îşi luară la revedere, cetăţeanul cel mai de seamă al comunităţii părăsi grabnic secţia de poliţie.

Melanie se examină în faţa oglinzii în care se putea vedea în întregime şi pe care îşi sâcâise tatăl să o monteze în rulotă. Nu era rău. Cu toate că nu ar fi stricat să mai slăbească nişte kilograme. Îşi întinse pielea de pe abdomen şi trase aer în piept. Aşa, acum arăta mai bine. Nu voia să se vadă niciun strop de grăsime. Hotărî ca în următoarele săptămâni să nu mănânce decât un măr la masa de prânz. Mama putea să spună ce voia, însă Melanie ar fi dat orice să nu fie la fel de grasă şi dezgustătoare ca mama ei.

După ce îşi ajustă o ultimă dată aţa de la bikini, Melanie îţi luă geanta de plajă şi un prosop şi se pregăti să plece să înoate. Fu întreruptă de o bătaie în uşă. Se

gândi că poate erau nişte amici de-ai săi. Probabil că voiau să o invite să meargă cu ei. Deschise uşa. În clipa următoare, fu aruncată înapoi în rulotă şi se lovi cu şoldul de măsuţă. Vederea i se întunecă de durere. Izbitura o lăsă fără suflare şi o aduse în imposibilitatea de a rosti vreun sunet. Un bărbat pătrunse cu forţa înăuntru, iar fata se chinui să-şi aducă aminte unde îl mai văzuse. Îi era vag familiar, însă şocul şi durerea îi îngreunau efortul de a se concentra. Însă un gând se ivi imediat: dispariţia lui Jenny. Panica o deposedă acum de orice fel de împotrivire, iar fata se prăbuşi neajutorată la podea.

Nu protestă atunci când el o prinse brusc de braţ şi o forţă să meargă către pat. Însă când începu să-i tragă firele prinse la spate de la bikini, groaza îi dădu putere fetei, care încercă să-l lovească între picioare. Rată şi îl izbi în schimb în coapsă, iar replica veni numaidecât. Un pumn îi ateriză în şale, exact unde se lovise de masă, şi din nou i se tăie răsuflarea. Se cufundă în pat şi renunţă. Forţa loviturii bărbatului o făcu să se simtă mică şi neajutorată, iar singurul gând pe care-l avea în minte era supravieţuirea. Se pregăti să moară. Aşa cum era sigură, în acel moment, că murise şi Jenny.

Un zgomot îl făcu pe bărbat să se întoarcă exact în clipa când îi trăsese până la genunchi bikinii Melaniei. Înainte să poată reacţiona, ceva îl izbi în cap, iar el se prăbuşi în genunchi, cu un geamăt gutural. În spatele lui, Melanie îl văzu pe Per — tocilarul — cu o bâtă de baseball în mână. Bâta greoaie. Atât a reuşit să observe înainte ca totul să se întunece.

— La naiba, ar fi trebuit să-l recunosc!

Martin bătea înciudat din picior şi gesticula spre omul care în acel moment era împins pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, cu cătuşe la mâini.

— Cum naiba ai fi putut? La închisoare a pus pe el cel puţin douăzeci de kilograme şi şi-a vopsit părul blond. Nici propria mamă nu l-ar fi recunoscut. În plus, nu văzuseşi decât o fotografie.

Patrik încercă să-l consoleze pe Martin, însă avea senzaţia că vorbea de unul singur. Se aflau în campingul Grebbestad, lângă rulota părinţilor lui Melanie. De jur împrejurul lor se adunase o mulţime de gură-cască, veniţi să vadă ce se întâmpla. Melanie fusese deja dusă cu ambulanţa la Spitalul Uddevalla. Când Patrik îi sunase, părinţii fetei se aflau în centrul comercial Svinesund şi, în stare de şoc, aceştia merseseră cu maşina direct la spital.

— M-am uitat direct la el, Patrik. Cred că l-am şi salutat din cap. Probabil s-a distrat copios când am plecat. De altfel, cortul lui era chiar lângă al Tanjei şi al lui Liese. La naiba, cât de prost pot să fiu?

Se lovi cu pumnul peste frunte, pentru a-şi accentua spusele, simţind furia clocotindu-i în piept. Jocul de-a „ce-ar fi fost dacă" îşi începuse deja manevrele diabolice. Dacă l-ar fi recunoscut pe Mårten Frisk, Jenny ar fi fost în momentul acela acasă cu părinţii ei. Dacă, dacă, dacă.

Patrik era pe deplin conştient de ceea ce se petrecea în mintea lui Martin, însă nu ştia ce vorbe i-ar fi putut oferi colegului său puţină alinare. Probabil că, în locul lui, şi el s-ar fi simţit la fel, cu toate că autocritica era complet nefondată. Era aproape imposibil să identifice infractorul care, în urmă cu cinci veri, fusese arestat pentru patru violuri. Mårten Frisk avea pe-atunci doar şaptesprezece ani — un tânăr pricăjit, brunet, care se folosea

de un cuţit pentru a-şi forţa victimele să i se supună. Acum era o namilă blondă musculoasă, care în mod evident considera că, pentru a fi stăpân pe situaţie, nu trebuia să se bazeze decât pe forţă. Patrik bănuia, de asemenea, că în transformarea fizică a lui Mårten jucaseră un rol şi steroizii, care erau uşor de procurat în centrele de detenţie din ţară. Iar proaspăt dobândita forţă a bărbatului nu-l ajutase deloc să-şi potolească agresivitatea inerentă; în schimb, prefăcuse o flacără mocnită într-o vâlvătaie mistuitoare.

Martin arătă spre tânărul ce stătea deoparte, oarecum încurcat, rozându-şi agitat unghiile. Bâta fusese deja confiscată de poliţie, iar neliniştea îi era vizibilă pe chip. Probabil nu era sigur dacă legea avea să îl declare erou sau criminal. Patrik îi făcu semn cu capul lui Martin să îl însoţească şi amândoi merseră spre locul în care stătea băiatul, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Per Thorsson, aşa-i?

El încuviinţă din cap.

Patrik îi explică lui Martin.

— Este prietenul lui Jenny Möller. El este cel care mi-a spus că fata avea de gând să facă autostopul până în Fjällbacka.

Patrik se întoarse către Per.

— Ai făcut o treabă grozavă. Cum de ai ştiut că nenorocitul ăla voia s-o violeze pe Melanie?

Per privi în pământ.

— Îmi place să stau şi să mă uit la oameni cum trec. L-am observat imediat pe tip când şi-a făcut cortul aici cu o zi în urmă. Era ceva în felul cum umbla, dându-se mare în faţa tuturor fetelor tinere. I se părea că arată aşa de grozav, cu braţele lui de gorilă. Şi am văzut şi cum le

privea pe fete. Mai ales dacă nu aveau prea multe haine pe ele.

— Şi ce s-a întâmplat azi?

Martin îl îndrumă nerăbdător spre răspunsurile pe care le voia.

Fără să-şi ridice privirea din pământ, Per continuă.

— L-am văzut cum a stat şi a urmărit când părinţii Melaniei au plecat cu maşina, apoi a mai aşteptat o vreme.

— Cât de mult? spuse Patrik.

Per se gândi.

— Cinci minute, să zicem. Apoi s-a dus hotărât spre rulota Melaniei şi m-am gândit că poate are de gând să se dea la ea sau aşa ceva. Însă când ea a deschis uşa, s-a năpustit înăuntru şi m-am gândit, la naiba, probabil că el a luat-o pe Jenny. Aşa că m-am dus şi-am luat una din bâtele de baseball ale copiilor, apoi am fugit înăuntru şi l-am lovit în cap cu ea.

Per fu nevoit să facă o pauză pentru a-şi trage sufletul şi, pentru prima oară, ridică privirea şi se uită direct la Patrik şi la Martin. Aceştia îi văzură buza inferioară tremurând.

— O să am necazuri din cauza asta? Vreau să zic, fiindcă l-am lovit în cap?

Patrik îl bătu încurajator pe umăr.

— Îţi promit că nu vor exista repercusiuni. Nu că am încuraja civilii să acţioneze de capul lor, nu mă înţelege greşit — însă adevărul e că, dacă nu ai fi intervenit, probabil ar fi violat-o pe Melanie.

Per se prăbuşi literalmente de uşurare, dar curând se adună şi spuse:

— Să fi fost el cel care... vreau să zic, cu Jenny?

Nici nu putu rosti cuvintele, iar în momentul acela, asigurările încurajatoare ale lui Patrik încetară. Fiindcă întrebarea lui Per ţinti direct în miezul propriilor sale gânduri.

— Nu ştiu. Ai observat să o fi privit vreodată aşa pe Jenny?

Per chibzui cu înfrigurare, însă clătină din cap.

— Nu ştiu. Adică, sunt sigur că a făcut-o, se uita la toate fetele care treceau, dar nu pot spune că a privit-o pe ea în mod special.

Îi mulţumiră lui Per şi îl predară părinţilor săi îngrijoraţi. Apoi plecară spre secţie. Acolo, deja în arest, se afla persoana pe care probabil o căutaseră cu asemenea zel. Fără a-şi dea seama, amândoi se rugau ca bărbatul acela să fie făptaşul.

Atmosfera din sala de interogatoriu era tensionată. Gândul la Jenny Möller îi ţinea sub presiune şi erau cu toţii nerăbdători să afle adevărul de la Mårten Frisk, însă ştiau, de asemenea, că unele lucruri nu puteau fi forţate. Patrik conducea interogatoriul, iar faptul că îl rugase pe Martin să-l asiste nu mirase pe nimeni. După ce trecură prin procedurile obligatorii, indicarea numelor, a datei şi a orei, spre a fi înregistrate, se puseră pe treabă.

— Te afli în arest pentru tentativa de viol asupra lui Melanie Johansson. Ai ceva de declarat cu privire la asta?

— Da, şi încă cum!

Mårten se rezema leneş în scaun, cu unul din bicepşii săi enormi în jurul spătarului. Purta haine de vară: un maiou şi pantaloni cât mai scurţi, spre a expune cât mai mulţi muşchi cu putinţă. Părul său oxigenat era un pic cam lung, iar o şuviţă îi tot intra în ochi.

— N-am făcut nimic din ce n-a vrut, iar dacă susţine altceva, înseamnă că minte! Ne-am dat întâlnire când părinţii aveau să fie plecaţi şi abia începusem să ne facem comozi când a dat buzna idiotul ăla nenorocit cu bâta. Şi, apropo, vreau să depun plângere pentru atac. Aşa că puteţi scrie asta pe foile voastre.

Făcu semn spre carneţelele pe care Patrik şi Martin le aveau în faţă şi râse batjocoritor.

— Putem vorbi despre asta mai târziu. Momentan vorbim despre acuzaţiile îndreptate asupra ta.

Tonul concis al lui Patrik sugera întregul dispreţ pe care i-l provoca omul aflat în faţa sa. Din punctul lui de vedere, tipii duri care atacau fetiţe erau de cea mai joasă teapă.

Mårten dădu din umeri, ca şi când nu ar fi contat. Anii săi în puşcărie îl instruiseră bine. Ultima dată când se aflase în faţa lui Patrik, era un băiat de şaptesprezece ani, pricăjit şi nesigur care, aproape cum s-a aşezat, a şi recunoscut cele patru violuri. Acum învăţase de la băieţii duri, iar transformarea sa fizică se potrivea evoluţiei mentale suferite. Ceea ce rămăsese la fel era ura şi agresivitatea faţă de femei. Din câte ştia poliţia, acestea îl determinaseră în trecut să comită violuri brutale, însă nu şi omoruri. Patrik se temu că anii petrecuţi în închisoare cauzaseră mai mult rău decât şi-ar fi imaginat. Avansase oare Mårten Frisk de la stadiul de violator la cel de ucigaş? Dacă da, unde se afla Jenny Möller şi cum se lega dispariţia ei de decesul Monei şi al lui Siv? La momentul uciderii celor două fete, Mårten nici măcar nu era născut!

Patrik oftă şi continuă interogatoriul.

— Să zicem că te-am crede. Încă există o mare coincidenţă care nu ne dă pace, şi anume faptul că te aflai în

campingul Grebbestad la data dispariţiei unei fete pe nume Jenny Möller. Te aflai, de asemenea, în campingul Sälvik din Fjällbacka atunci când o turistă germană a dispărut, iar ulterior a fost găsită ucisă. Iar cortul tău fusese chiar lângă cel al Tanjei Schmidt şi al prietenei sale. E puţin ciudat, credem noi.

Mårten păli vizibil.

— Ce dracu'? N-am avut nimic de-a face cu toate astea.

— Dar ştii despre ce fată vorbesc?

Bărbatul răspunse cu ezitare:

— Da, le-am văzut pe lesbienele alea două în cortul de lângă al meu, însă niciodată nu m-am dat în vânt după genul lor şi, în plus, erau un pic cam bătrâne pentru gusturile mele. Amândouă îmi păreau nişte scorpii.

Patrik se gândi la chipul oarecum comun, însă prietenos, din poza de paşaport a Tanjei. Îşi reprimă impulsul de a-i azvârli carneţelul în faţă lui Mårten. Ochii îi erau reci ca gheaţa atunci când îl privea pe bărbatul dinaintea sa.

— Cum rămâne cu Jenny Möller? O blondă drăguţă, şaptesprezece ani. E exact genul tău, nu-i aşa?

Picături mici de sudoare începură să apară pe fruntea lui Mårten. Avea ochi mici, care clipeau iute când devenea neliniştit, iar acum bărbatul clipea frenetic.

— N-am avut nimic de-a face cu asta. N-am atins-o, jur!

Ridică mâinile ca pentru a arăta că era nevinovat. Fără să vrea, lui Patrik i se păru că simte o urmă de adevăr în protestele bărbatului. Comportamentul lui când îi pomenise de Tanja şi de Jenny fusese cu mult diferit de cel pe care îl manifestase în legătură cu Melanie. Cu coada ochiului, Patrik observă că şi Martin căzuse pe gânduri.

— În regulă, recunosc că poate tipa de azi nu era de-acord cu tot ce se întâmpla, însă trebuie să mă credeţi, n-am idee ce ziceţi voi acolo despre celelalte două. Jur!

Panica din vocea lui Mårten era evidentă. Într-un schimb tacit de priviri, Martin şi Patrik hotărâră să încheie interogatoriul. Din nefericire, îi dădeau crezare bărbatului. Ceea ce însemna că undeva, altcineva o ţinea captivă pe Jenny Möller, în cazul în care nu era deja moartă. Deodată, păru foarte improbabil ca ei să îşi poată ţine promisiunea făcută lui Albert Thernblad, aceea de a-l găsi pe ucigaşul fiicei sale.

Gösta era neliniştit. Era ca şi cum o parte a corpului, ce fusese multă vreme rigidă, îşi recăpătase elasticitatea. Munca de poliţist îl făcuse atât de blazat, încât era ciudat să se simtă din nou responsabil pentru ceva. Bătu prudent la uşa lui Patrik şi spuse:

— Pot intra?

— Poftim? A, da.

Patrik privi distrat în sus, de la biroul său.

Gösta intră, gârbovit, şi luă loc în scaunul pentru vizitatori. Nu spuse nimic, iar după un moment, Patrik fu nevoit să-i dea un imbold.

— Da? Aveai ceva pe suflet?

Gösta îşi drese vocea şi îşi studie mâinile, pe care şi le ţinea în poală.

— Am primit lista ieri.

— Ce listă?

Patrik se încruntă, întrebător.

— Cea cu violatorii din ţinut, care au fost eliberaţi din închisoare. Conţinea doar două nume, iar unul era Mårten Frisk.

— Şi ce-i cu faţa asta lungă?

Gösta privi în sus. Resimţea neliniştea ca pe-un mare gol în stomac.

— Nu mi-am făcut treaba. M-am gândit să verific numele, unde se aflau, cu ce se ocupau, să stau de vorbă cu ei. Dar pur şi simplu nu am avut energia necesară. Ăsta e adevărul gol-goluţ, Hedström. N-am avut niciun chef. Iar acum...

Patrik nu răspunse. Aşteptă doar continuarea.

— Acum îmi dau seama că, dacă mi-aş fi făcut treaba, poate puştoaica n-ar fi fost atacată, aproape violată astăzi, iar noi am fi avut, de asemenea, şansa de-i pune întrebări despre Jenny cu o zi înainte. Cine ştie, poate ar fi schimbat lucrurile pentru ea, poate a fost o chestiune de viaţă şi moarte. Ieri ar fi putut fi în viaţă, iar azi ar putea fi moartă. Şi toate astea fiindcă sunt atât de leneş şi nu mi-am făcut datoria!

Se lovi cu pumnul peste coapsă, pentru a-şi accentua spusele.

Patrik stătu pentru o clipă în tăcere, dar apoi se aplecă peste birou, încrucişându-şi mâinile. Tonul vocii sale era încurajator, nu plin de reproş, după cum se aşteptase Gösta. Îşi privi uimit colegul.

— Adevărat, Gösta, munca ta lasă uneori de dorit. Amândoi ştim asta. Însă nu e de competenţa mea să rezolv problema asta; trebuie să se ocupe de ea superiorul nostru. În ceea ce-l priveşte pe Mårten Frisk şi faptul că nu l-ai verificat ieri, poţi să nu te mai gândeşti la asta. În primul rând, nu i-ai fi putut da de urmă aşa de repede la camping; ar fi durat cel puţin vreo două zile. În al doilea rând, mă tem că nu el a răpit-o pe Jenny Möller.

Gösta îl privi mirat.

— Dar am crezut că era ca şi rezolvat!

— Şi eu am crezut la fel. Şi încă nu sunt pe deplin convins, însă pe parcursul anchetei, nici Martin, nici eu, nu am avut impresia că el ar fi răpitorul.

— Nu mai spune!

Gösta judecă în tăcere. Dar neliniştea nu i se risipi.

— Cum aş putea ajuta?

— După cum am spus, încă nu suntem pe de-a-ntregul siguri, însă i-am recoltat lui Frisk o probă de sânge, care ne va indica dacă el e omul nostru sau nu. Deja a fost trimisă către laborator şi le-am zis că e o urgenţă. Aş fi recunoscător dacă i-ai mai presa un pic. Dacă până la urmă se dovedeşte a fi Frisk, fiecare oră ar putea fi vitală pentru Möller.

— Sigur, mă voi ocupa de asta. O să mă înfig în ei ca un pitbull.

Patrik zâmbi. Dacă ar fi fost vorba să-l compare pe Gösta cu o rasă de câine, ar fi fost mai degrabă un Beagle obosit.

Dornic acum să îl facă pe plac, Gösta sări din scaun şi, cu o viteză nemaivăzută, o zbughi din birou. Uşurarea pe care o simţea ştiind că nu era de vină pentru o greşeală îl făcea să zburde. Îşi făgădui să muncească mai din greu ca niciodată, ba chiar să rămână puţin şi peste program în seara aceea. Nu, aproape că uitase, avea o partidă programată pe terenul de golf la ora cinci. Ei bine, avea să lucreze până târziu în altă zi.

Laine detesta să fie nevoită să calce printre toate mizeriile şi gunoaiele. Era ca şi cum ar fi intrat într-o altă lume. Păşi grijuliu printre ziare vechi, saci de gunoi şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Solveig?

Niciun răspuns. Își strânse poșeta aproape de corp și merse de-a lungul coridorului. Acolo o zări. Senzația de repulsie pe care-o simți îi cuprinse întreg corpul. O ura pe această femeie mai mult decât orice altceva, incluzându-l pe tatăl său. În același timp, depindea de ea. Gândul acela îi întorcea mereu stomacul pe dos.

Solveig zâmbi când o zări.

— Ei bine, ca să vezi! Punctuală ca întotdeauna. Fără îndoială, ești de nădejde, Laine.

Închise albumul la care migălea și îi făcu semn femeii să ia loc.

— Aș prefera să las doar ce am de lăsat. Sunt un pic pe fugă...

— Ascultă, Laine, cunoști regulile jocului. Mai întâi o ceașcă de cafea, în pace și liniște, apoi plata. Ar fi tare nepoliticos din partea mea să nu-i ofer nimic unui musafir de asemenea rang înalt.

Tonul îl era plin de dispreț. Laine știa prea bine că nu trebuia să obiecteze. Era un joc pe care-l jucaseră de nenumărate ori de-a lungul anilor. Dădu deoparte câteva firimituri de pe laviția din bucătărie și nu putu să nu se strâmbe când se așeză. De fiecare dată când venea acolo, se simțea murdară ore întregi după aceea.

Solveig se ridică încet de pe scaunul ei cu spătar drept și puse, cu grijă, albumele deoparte. Așeză pe masă două cești de cafea ciobite, iar Laine trebui să reziste impulsului de a o șterge pe-a ei. Apoi își făcu apariția un coș cu biscuiți finlandezi fărâmițați, iar Solveig o îndemnă pe Laine să servească. Luă o bucățică, rugându-se în gând ca vizita să se încheie mai repede.

— Ce plăcut e, nu-i așa?

Solveig înmuie un biscuit în cafea şi o examină pe Laine, care nu spunea nimic. Continuă:

— Greu de crezut că una din noi trăieşte într-un conac, iar cealaltă într-o colibă amărâtă. Şi cu toate astea, iată-ne stând aici, ca două vechi prietene. Am dreptate, Laine?

Laine închise ochii şi speră ca umilinţa să înceteze curând. Până data următoare. Îşi frânse mâinile pe sub masă, reamintindu-şi de ce se supunea acelui chin, iarăşi şi iarăşi.

— Ştii ce mă deranjează, Laine?

Solveig vorbi cu gura plină de biscuiţi. Din gură îi căzu firimituri pe masă.

— Faptul că ai trimis poliţia după băieţii mei. Ştii, Laine, credeam că noi două avem o înţelegere. Însă poliţia a venit şi a pretins ceva absurd. Au spus că tu ai declarat că băieţii mei au spart câteva geamuri acasă la tine. Aşa că nu-i de mirare că am căzut pe gânduri.

Laine nu putea decât să dea din cap.

— Cred că merit nişte scuze, ce zici? Fiindcă, după cum am explicat poliţiştilor, băieţii au fost aici toată noaptea. Aşa că nu ar fi putut zvârli cu pietre în conac.

Solveig luă o înghiţitură mică de cafea şi făcu semn cu ceaşca înspre Laine.

— Ei bine? Aştept.

— Îmi cer scuze, mormăi Laine umilită, cu capul plecat.

— Pardon, n-am prea auzit ce-ai spus.

Demonstrativ, Solveig făcu mâna pâlnie la ureche.

— Îmi cer scuze. Am greşit.

Ochii îi erau plini de duşmănie atunci când întâlni privirea lui Solveig, însă cumnata ei părea mulţumită.

— Aşadar, ai putut. N-a fost chiar aşa greu, nu? Deci să ne ocupăm acum şi de cealaltă trebuşoară.

Se aplecă peste masă şi îşi linse buzele. Fără tragere de inimă, Laine îşi ridică poşeta din poală şi scoase un plic. Solveig se întinse cu lăcomie după el şi numără conţinutul, cu degetele sale unsuroase.

— La fix. Ca de obicei. Da, după cum am zis întotdeauna, tu chiar ştii rânduiala, Laine. Tu şi Gabriel, amândoi sunteţi atât de conştiincioşi.

Cu senzaţia că era prinsă ca un hamster în rotiţa sa, Laine se ridică în picioare şi se îndreptă spre ieşire. Odată ajunsă afară, trase adânc în piept o gură de aer văratic proaspăt. În urma sa, o putea auzi pe Solveig strigând, înainte ca uşa să se trântească:

— Mi-a părut bine să te văd, Laine. Trebuie să repetăm şi luna viitoare.

Laine închise ochii şi se forţă să respire calm. Uneori se întreba dacă totul chiar merita. Apoi îşi aminti duhoarea pe care o simţea când tatăl său îi respira în ureche şi motivul pentru care viaţa pe care şi-o clădise trebuia păstrată cu orice preţ. Pur şi simplu, trebuia să merite.

Îndată ce intră pe uşă, Patrik văzu că se întâmplase ceva. Erica stătea pe verandă, cu spatele la el, însă din atitudinea ei înţelese că se petrecuse ceva nelalocul lui. Pentru o clipă, fu copleşit de nelinişte, înainte să-şi dea seama că l-ar fi sunat pe mobil dacă ar fi fost ceva în neregulă cu bebeluşul.

— Erica?

Se întoarse spre el, şi văzu că ochii îi erau roşii de plâns. Se apropie şi i se alătură pe divanul de răchită.

— Ce e, draga mea?

— M-am certat cu Anna.

— Ce mai e de data asta?

Ştia despre toate suişurile şi coborâşurile din complicata lor relaţie şi despre toate motivele pentru care se ajungea mereu la un conflict. Însă de când Anna se despărţise de Lucas, cele două surori păruseră a fi intrat într-un fel de armistiţiu temporar. Patrik se întrebă ce nu funcţionase de data aceea.

— Nu l-a raportat pe Lucas la poliţie pentru ce i-a făcut Emmei.

— Cum naiba?

— Exact, iar acum că Lucas pretinde custodia copiilor, m-am gândit că ăsta avea să fie atuul ei principal. Doar că nu există nimic în registrele poliţiei, în vreme ce el o să scornească o grămadă de minciuni despre ce mamă denaturată e Anna.

— În regulă, dar el nu are dovezi.

— Da, ştim asta. Dar imaginează-ţi cât o s-o târască prin noroi. Îl ştii cât e de şiret. Nu m-ar surprinde deloc dacă ar reuşi să-i farmece pe membrii comisiei şi să-l aducă pe judecător de partea lui.

Erica îşi rezemă faţa de umărul lui Patrik.

— Imaginează-ţi dacă Anna ar pierde copiii. Ar distruge-o.

Patrik o cuprinse cu braţul şi o ţinu strâns.

— Hai să nu dăm frâu liber imaginaţiei. A fost o prostie din partea Annei să nu depună plângere, însă pot înţelege de ce nu a făcut-o. Lucas a demonstrat mereu că nu e de glumit cu el, deci nu e de mirare că-i inspiră o asemenea teamă.

— Probabil ai dreptate. Însă lucrul care m-a întristat cel mai tare a fost că m-a minţit în tot acest timp. Acum mă simt şi eu înşelată. De fiecare dată când o întrebam despre plângerea făcută, îmi dădea câte un răspuns evaziv despre cât de aglomerată e poliţia din Stockholm şi cât le ia să se ocupe de toate rapoartele primite. Doar ştii şi tu

ce-a spus. Însă totul era o minciună. Şi cumva reuşeşte mereu să mă transforme pe mine în personajul negativ.

Erica izbucni în plâns.

— Haide, dragă! Calmează-te. Nu vrem ca bebeluşul să aibă impresia că vine pe lume într-o vale a plângerii.

Auzind asta, Erica nu putu să nu râdă şi îşi şterse ochii cu mâneca.

— Acum ascultă-mă, spuse Patrik. Uneori tu şi Anna vă purtaţi mai degrabă ca mamă şi fiică, decât ca nişte surori. Tu te-ai ocupat de Anna în locul mamei tale. Iar asta a făcut-o pe Anna să aibă nevoie de grija ta, în aceeaşi măsură în care are nevoie să se dezlipească de lângă tine. Înţelegi ce vreau să spun?

Erica dădu afirmativ din cap.

— Sigur, ştiu. Însă pare atât de nedrept ca eu să fiu pedepsită pentru că i-am purtat de grijă.

Începu din nou să suspine.

— Chiar te compătimeşti un pic, nu-i aşa?

Mângâie fruntea Ericăi pentru a-i îndepărta o şuviţă.

— Mai devreme sau mai târziu, tu şi Anna veţi pune ordine în lucruri, aşa cum aţi făcut dintotdeauna. De altminteri, cred că de data asta ai putea fi tu cea generoasă. Anna pare să treacă printr-o perioadă grea. Lucas e un adversar îndârjit şi, sincer, îi pot înţelege îngrijorarea. Aşa că las-o mai moale şi nu te mai compătimi.

Erica se eliberă din îmbrăţişarea lui Patrik şi îl privi urât.

— N-ai de gând să mă susţii?

— Dar asta fac, draga mea, asta fac.

Îi mângâie părul, însă părea că se află departe, pierdut în gândurile sale.

— Iartă-mă, spuse Erica. Stau aici şi-mi strig necazurile în gura mare. Vouă cum vă merge?

— Doamne, nici nu pomeni de asta! Azi a fost mizerabil...

— Însă nu-mi poţi da detalii, termină Erica propoziţia în locul lui.

— Nu, nu pot. Dar chiar a fost o zi groaznică.

Oftă şi se învioră.

— Aşadar, ce-ar fi să petrecem o seară tihnită împreună? S-ar părea că amândoi avem nevoie de puţină înviorare. Fug până la pescărie să cumpăr ceva bun, în timp ce tu pui masa. Cum sună?

Erica încuviinţă şi se întoarse cu faţa spre el, pentru un sărut. Patrik era, prin esenţă, un optimist, şi tatăl copilului ei.

— Ia şi nişte chipsuri şi sos, te rog. Nu-i nevoie să mai fiu atentă la siluetă din moment ce sunt oricum atât de grasă!

El râse.

— În regulă, şefa.

Martin bătea iritat cu creionul în birou. Era nervos pe el însuşi. Evenimentele din ziua precedentă îl făcuseră să uite complet de telefonul pe care trebuia să i-l dea tatălui Tanjei Schmidt. Îi venea să-şi tragă palme. Singura lui scuză era că nu i se mai păruse important, după ce îl arestaseră pe Mårten Frisk. Acum probabil că n-o să-l mai găsească pe tatăl fetei până seara, însă putea măcar să încerce. Se uită la ceas. Ora nouă. Înainte de a o suna pe Pia şi de a o ruga să traducă, hotărî să vadă dacă domnul Schmidt era acasă.

Sună de patru ori şi era pe cale să închidă. Însă la cel de-al cincilea apel, o voce răguşită răspunse. Jenat că îl trezise din somn, Martin reuşi să explice, în germana sa

ruginită, cine era şi că avea să sune înapoi imediat. Avu noroc. Pia răspunse la telefonul biroului turistic de informaţii. Promise să-l mai ajute o dată, iar câteva minute mai târziu, Martin avea ambele persoane pe fir.

— Aş dori să încep prin a vă ruga să primiţi condoleanţele mele sincere.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îi mulţumi sobru pentru consideraţie, însă Martin putu să simtă durerea aşternându-se deasupra conversaţiei, precum o mantie grea. Era nesigur de modul în care să continue. Vocea plăcută a Piei traducea tot, însă atunci când el cugeta asupra lucrurilor pe care să le spună, nu se auzea nimic în afară de respiraţia lor.

— Ştiţi cine i-a făcut asta fiicei mele?

Vocea tatălui tremură puţin, iar Pia nu mai fu nevoită să traducă. Martin înţelese.

— Încă nu. Dar vom afla.

Asemenea lui Patrik la întâlnirea cu Albert Thernblad, Martin se întrebă dacă nu cumva promitea prea mult, însă dori să-i aline bărbatului durerea în singurul mod în care ar fi putut.

— Am vorbit cu tovarăşa de drum a Tanjei, iar aceasta a spus că Tanja avea un motiv pentru care venise în Fjällbacka, aici, în Suedia. Însă când l-am întrebat pe fostul soţ al ei, acesta a zis că nu ştie nimic despre asta. Dumneavoastră ştiţi ceva?

Martin îşi ţinu respiraţia. Urmă o tăcere chinuitoare. Apoi tatăl Tanjei începu să vorbească.

Când Martin încheie într-un final conversaţia cu domnul Schmidt, se întrebă dacă auzise bine. Povestea părea mult prea fantastică. Totuşi, cu siguranţă avea un sâmbure de adevăr şi Martin îi dădu crezare tatălui Tanjei.

Tocmai când se pregătea să lase jos receptorul, își dădu seama că Pia se afla încă pe fir.

Aceasta întrebă șovăind:

— Ai aflat tot ce aveai nevoie? Cred că am tradus corect totul.

— Sunt sigur că a fost bine. Și da, am aflat exact ce aveam nevoie să știu. Sunt sigur că nu trebuie să menționez asta, dar...

— Știu, nu am voie să spun nimănui. Promit să nu divulg niciun cuvânt.

— Grozav. Apropo...

— Da?

Nu îl înșelaseră urechile? Fusese tonul ei plin de speranță? Dar curajul îl părăsi și simți, de asemenea, că nu era momentul.

— Nu, nimic. Altă dată.

— În regulă.

Acum aproape că părea dezamăgită, însă încrederea lui în sine era încă mult prea scăzută, după ultimul său eșec în dragoste. Probabil că își închipuia el lucruri.

După ce îi mulțumi Piei și închise telefonul, gândurile i se îndreptară în altă parte. Își dactilografie rapid notițele luate în urma conversației, apoi duse transcrierea în biroul lui Patrik. În sfârșit, cazul progresase.

Amândoi se puseseră în gardă când se întâlniră. Era prima dată când se vedeau după episodul cumplit din Västergården, și ambii așteptau ca primul pas spre împăcare să fie făcut de către celălalt. Johan fusese cel care sunase, dar Linda chiar se simțea vinovată pentru felul în care se purtase, așa că vorbi prima.

— Ştii, am spus nişte lucruri tâmpite atunci. N-am vorbit serios. Doar că eram atât de furioasă.

Se aflau în locul lor de întâlnire obişnuit, sus în şura hambarului din Västergården. Profilul lui Johan părea cioplit în piatră. Apoi Linda văzu cum trăsăturile i se relaxară.

— Ei, hai să dăm uitării totul. Probabil că şi eu am reacţionat un pic cam dur. Doar că...

Ezită şi se întoarse, căutând cuvintele potrivite.

— Era al naibii de greu să merg acolo, cu toate amintirile, şi aşa mai departe. Chiar nu a avut nimic de-a face cu tine.

Încă uşor precaută, Linda se strecură prin spatele lui Johan şi îl cuprinse cu braţele. Cearta avusese un efect. Linda nutrea acum un oarecare respect faţă de Johan. Întotdeauna îl privise ca pe un băieţel, ascuns după fustele mamei şi agăţat de fratele lui mai mare, însă în ziua aceea văzuse un bărbat adevărat. Asta îl făcuse mai atrăgător. Incredibil de atrăgător. Îi văzuse şi o latură periculoasă, iar asta îi spori, în ochii ei, farmecul. Fusese chiar la un pas să o lovească, îi citise asta în priviri. Acum, în vreme ce stătea cu obrazul apăsat de spatele lui, amintirea aceea îi dădea fiori de plăcere. Era ca şi cum ar fi plutit pe lângă flacăra unei lumânări, destul de aproape cât să simtă căldura, însă destul de precaută încât să nu se ardă. Dacă exista cineva care stăpânea genul acela de pendulare, atunci persoana respectivă era Linda.

Îşi lăsă mâinile să rătăcească înainte. Lacome şi nerăbdătoare. Încă putea simţi puţină rezistenţă din partea lui, însă era sigură că puterea încă se afla în mâinile ei. În ciuda tuturor celor întâmplate, relaţia lor fusese definită dintr-o perspectivă pur fizică, iar din punctul acela

de vedere, ea considera că femeile, în general, şi ea, în particular, deţineau un avantaj. Un avantaj de care se folosea în momentul acela. Observă cu satisfacţie cum respiraţia lui se îngreună, iar rezistenţa dinlăuntrul său se topi de tot.

Linda se mută în poala lui, iar când limbile li se atinseră, ea ştiu că ieşise învingătoare şi în acea bătălie. Rămase cu iluzia aceea până când simţi cum mâna lui Johan o apucă strâns de păr şi o dă pe spate, până când o putu privi de sus, în ochi. Dacă intenţia lui fusese de a o face să se simtă mică şi neajutorată, ei bine, funcţionase. Pentru o clipă, văzu în privirea lui aceeaşi scânteiere ca în timpul încăierării din Västergården. Se întrebă dacă ţipătul ei de ajutor s-ar fi putut auzi până departe, în clădirea principală. Probabil că nu.

— Ştii, ai face bine să te porţi frumos cu mine, spuse Johan. Altminteri o păsărică ar putea şopti poliţiei ce am văzut eu aici, la fermă.

Ochii Lindei se deschiseră larg. Vocea i se făcu auzită într-o şoaptă.

— N-ai face asta! Ai promis, Johan.

— Conform spuselor oamenilor, o promisiune venită de la orice membru al familiei Hult nu prea înseamnă mare lucru. Ca să ştii şi tu.

— Nu face asta, Johan. Te rog, fac orice vrei.

— Aşadar, se pare că până la urmă sângele apă nu se face.

— Ai spus tu însuţi că nu poţi înţelege ceea ce au făcut tata şi unchiul Johannes. Ai de gând să te comporţi la fel?

Vocea îi tremură. Situaţia îi scăpase complet de sub control. Uluită, se întrebă cum de reuşise să ajungă într-o poziţie atât de vulnerabilă. Ea fusese dintotdeauna cea care deţinuse frâiele.

— De ce n-aş face-o? Într-un fel, aş putea spune că e vorba de karma. Trebuie să se întoarcă roata.

Îi zâmbi răutăcios.

— Dar poate că ai şi tu dreptatea ta. Îmi voi ţine gura. Însă nu uita că mă pot răzgândi oricând, aşa că ar fi bine să te porţi frumos cu mine — dragă.

Îi dezmierdă chipul, ţinând-o însă într-o strânsoare dureroasă. Apoi îi împinse capul şi mai în jos. Ea nu protestă. Balanţa puterii se răsturnase, cu siguranţă.

1979, vara

Se deşteptă în sunetul unor plânsete pe întuneric. Era greu să spună dincotro veneau zgomotele, însă alunecă uşurel de-a lungul podelei, până când simţi atingerea unei stofe şi ceva mişcându-i-se pe sub degete. Grămada de pe jos începu să urle de groază, însă ea o calmă pe fată, îndemnând-o să facă linişte şi mângâindu-i părul. Ştia mai bine decât oricine cum frica putea să-ţi sfâşie sufletul, până când în locul acestuia nu rămânea decât o deznădejde mocnită.

Ştia că dădea dovadă de egoism, însă nu putea să nu se bucure că scăpase de singurătate. Părea o eternitate de când nu se mai aflase în compania altei persoane, însă nu credea că avea să dureze mai mult de vreo două zile. Era atât de greu să păstreze noţiunea timpului acolo jos, pe întuneric. Timpul exista doar deasupra. Pe lumină. Acolo jos, timpul reprezenta un duşman. O făcea conştientă de existenţa altei vieţi care, până la acel moment, era posibil să fi trecut deja pe lângă ea.

Când suspinele fetei se mai potoliră, începu o avalanşă de întrebări. Nu deţinea răspunsuri pe care să i le ofere. În schimb, încercă să-i explice cât de important era să se supună, să nu se împotrivească răului. Însă fata nu voia să înţeleagă. Plângea şi punea întrebări, stăruia şi i se ruga unui

Dumnezeu în care nu crezuse nicio clipă, decât poate în urmă cu mult timp, în copilăria sa. Dar pentru prima oară, se trezi sperând că se înşală, că de fapt există un Dumnezeu. Altminteri, cum i s-ar fi părut bebeluşului viaţa, atât fără o mamă, cât şi fără un Dumnezeu pe care să se bizuie? De dragul fiicei sale, se supuse fricii, se cufundase în ea. Determinarea celeilalte fete de a-i rezista începea să-i stârnească mânia. Încercase întruna să-i explice că nu ar ajuta cu nimic, însă fata nu voia să asculte. În curând, avea să-i inoculeze şi ei spiritul său războinic, iar apoi nu avea să treacă mult şi speranţa avea să se întoarcă, făcând-o vulnerabilă.

Auzi trapa deschizându-se şi paşi apropiindu-se. O împinse repede pe fată, care îi stătuse cu capul în poală. Poate avea să fie norocoasă. Poate că de data aceea el avea să-i facă rău celeilalte fete, şi nu ei.

Liniştea era ameţitoare. Ciripiturile lui Jenny umpleau, de obicei, întreaga rulotă, însă acum nu exista decât tăcere. Stăteau aşezaţi faţă în faţă la măsuţă, fiecare captiv în propriile gânduri. Fiecare pierdut într-o lume a amintirilor.

Şaptesprezece ani le zburară prin faţa ochilor, ca într-un film. Kerstin simţi greutatea corpuşorului nou-născut al lui Jenny în braţele sale. Involuntar, îşi împreună mâinile spre a forma un leagăn. Bebeluşul crescu, iar după o vreme, totul păru să treacă atât de repede. Mult prea repede. De ce pierduseră atâta timp ciorovăindu-se şi încăierându-se? De-ar fi ştiut măcar ce avea să se întâmple, nu i-ar fi adresat lui Jenny niciun cuvânt răutăcios. Stând la masă, cu sufletul greu, jură că, dacă totul s-ar termina cu bine, nu ar mai ridica niciodată vocea la fiica sa.

Bo era precum o imagine în oglindă a haosului lăuntric al soţiei sale. Îmbătrânise zece ani în câteva zile, iar chipul îi era brăzdat şi abătut. Acela era momentul în care trebuiau să se bizuie unul pe celălalt, să se sprijine reciproc, însă teroarea îi paralizase pe amândoi.

Mâinile lui, aflate pe masă, tremurau. Bo le strânse, într-o încercare de a le potoli freamătul, însă le desfăcu repede fiindcă arăta ca şi cum s-ar fi rugat. Până în momentul acela, refuzase să invoce vreo putere superioară. Asta l-ar fi forţat să recunoască ceea ce nu îndrăznise până atunci să gândească. Se agăţă de speranţa deşartă că fiica lui era plecată în vreo aventură inocentă. Însă ştia, în adâncul său, că trecuse prea mult timp pentru ca lucrul acela să fie plauzibil. Jenny era mult prea atentă şi iubitoare ca să le pricinuiască dinadins părinţilor ei un asemenea necaz. Bineînţeles că existaseră certuri, mai ales în ultimii doi ani, însă el avusese dintotdeauna siguranţa legăturii puternice dintre ei. Ştia că Jenny îi iubea. Singura explicaţie pentru faptul că nu se întorsese acasă trebuia să fie legată de ceva îngrozitor. Ceva se întâmplase. Cineva îi făcuse rău preaiubitei lor Jenny. Încercă să rupă tăcerea. Însă limba i se împotmoli şi fu nevoit să-şi dreagă vocea pentru a putea continua.

— Să sunăm la poliţie din nou, să vedem dacă au făcut progrese?

Kerstin clătină din cap.

— Am sunat deja de două ori astăzi. Ne anunţă ei dacă află noutăţi.

— La naiba, dar nu putem sta aşa!

Sări în picioare, lovindu-se cu capul în bufetul de deasupra.

— Sunt al dracu' de înghesuit aici! De ce-a trebuit s-o forţăm să vină iar într-o nenorocită de vacanţă în rulotă? Nu voia să vină. De-am fi rămas acasă! S-o lăsăm să umble cu prietenii ei, în loc s-o obligăm să stea la grămadă cu noi, în văgăuna asta!

Începu să lovească bufetul. Kerstin îl lăsă în pace. Atunci când furia i se transformă în lacrimi, ea se ridică fără a spune nimic şi îl cuprinse cu braţele. Stătură acolo, în tăcere, un lung răstimp, uniţi în sfârşit în spaima lor şi într-un sentiment crescând de mâhnire, pe care nu îl puteau îndepărta, în ciuda tuturor eforturilor de a se agăţa de speranţă.

Kerstin încă mai simţea greutatea pruncului în braţele sale.

De data aceea, soarele strălucea când Patrik merse pe Norra Hamngatan. Ezită, pentru o clipă, înainte de a bate la uşă. Apoi simţul datoriei puse stăpânire pe el şi ciocăni puternic, de câteva ori. Nimeni nu răspunse la uşă. Încercă din nou, şi mai hotărât. În continuare, niciun răspuns. Tipic. Trebuia să-i fi sunat înainte de a trece pe acolo. Însă când Martin îi spusese ce aflase de la tatăl Tanjei, Patrik reacţionase din impuls. Acum privi în jurul său. O femeie îşi îngrijea plantele, în faţa casei vecine.

— Scuzaţi-mă, ştiţi cumva unde se află familia Struwer? Maşina lor e aici, aşa că am presupus că sunt acasă.

Femeia se opri din ceea ce făcea şi dădu din cap.

— Sunt în căsuţa de lângă apă.

Arătă cu un făraş mic de grădină către una din construcţiile roşii orientate spre mare.

Patrik îi mulţumi şi coborî nişte trepte înguste din piatră până în faţa magaziei. Un şezlong era aşezat pe ponton şi o văzu pe Gun făcând plajă într-un bikini îngust. Observă că întregul ei corp era la fel de înroşit cum îi era şi chipul, şi la fel de ridat. Se părea că unor oameni chiar nu le păsa de riscul de a face cancer de piele. Îşi drese vocea pentru a-i atrage atenţia.

— Bună ziua, scuzaţi-mă, vă rog, pentru că vă deranjez de dimineaţă, dar mă întrebam dacă aş putea vorbi puţin cu dumneavoastră.

Patrik fu nevoit să folosească un ton formal, ca de fiecare dată când aducea veşti proaste. Asumarea rolului de poliţist, şi nu de fiinţă umană — acela era singurul mod în care reuşea să meargă acasă şi să aibă un somn liniştit noaptea.

— Daaaa, sigur...

Răspunsul sună mai degrabă ca o întrebare.

— O secundă, trebuie să pun ceva pe mine.

Dispăru în ambarcaţiune.

Între timp, Patrik luă loc la masă pentru a o aştepta, îngăduindu-şi pentru o clipă să admire priveliştea. Portul era mai gol decât în mod obişnuit, însă marea strălucea, iar pescăruşii zburau peste chei, în căutare de hrană. După câteva minute, când îşi făcu într-un final apariţia, Gun purta un tricou şi pantaloni scurţi, şi era urmată de Lars. Acesta îl salută ceremonios pe Patrik şi luă loc la masă, alături de soţia sa.

— Ce s-a întâmplat? L-aţi prins pe cel care a ucis-o pe Siv?

Vocea lui Gun era nerăbdătoare.

— Nu, nu acesta e motivul pentru care mă aflu aici.

Patrik făcu o pauză şi îşi cântări cuvintele.

— În dimineaţa aceasta s-a întâmplat să vorbim cu tatăl tinerei germane al cărei trup a fost găsit alături de cel al lui Siv.

O nouă pauză.

Gun ridică întrebător din sprâncene.

— Da?

Patrik îi dezvălui numele tatălui Tanjei şi nu fu dezamăgit de reacţia lui Gun. Aceasta sări în sus şi rămase fără grai. Lars o privi surprins.

— Dar acela e tatăl lui Malin. Ce-mi spuneţi aici? Malin e moartă, nu-i aşa?

Îi era greu să se exprime într-un mod plin de tact. Dar, în definitiv, nu era treaba lui să fie diplomat. Hotărî să îi spună adevărul gol-goluţ.

— Nu a murit. Doar a spus aşa. Conform lui, solicitarea de compensaţii de către dumneavoastră i se păruse întrucâtva — cum s-o numesc? — supărătoare. Aşa că a inventat o poveste potrivit căreia nepoata dumneavoastră a încetat din viaţă.

— Însă fata care a murit aici se numea Tanja, nu Malin, nu-i aşa?

Gun păru confuză.

— Se pare că şi-a schimbat numele cu unul care să sune mai german. Dar fără îndoială, Tanja era de fapt nepoata dumneavoastră, Malin.

Gun Struwer rămăsese şi ea, o dată, fără glas. Apoi Patrik văzu cum începe să fiarbă de mânie. Lars încercă să o atingă liniştitor pe umăr, însă ea se scutură.

— Cine naiba se crede? Ai auzit vreodată un lucru mai neruşinat, Lars? Să mă mintă în faţă şi să îmi spună că propria mea nepoată, sânge din sângele meu, a murit! În toţi aceşti ani, ea trăia bine, sănătoasă, în vreme ce eu credeam că scumpa mea pierise de o moarte cumplită! Şi să aibă tupeul de a pretinde că a făcut-o deoarece pretenţiile mele erau supărătoare — ai mai pomenit aşa ceva, Lars? Doar pentru că am cerut ceea ce mi se cuvenea, pretenţiile mele sunt considerate supărătoare!

Lars încercă din nou să o calmeze, dar ea îl îndepărtă. Era atât de furioasă, încât picături mici de salivă i se formau în colţurile gurii.

— Ei bine, chiar intenţionez să-i spun ce am pe suflet. Poliţia trebuie să aibă numărul lui de telefon. L-aş dori, vă rog. Neamţul ăla nenorocit va auzi ce am de spus în legătură cu întreaga afacere.

Patrik oftă în sinea sa. Înţelegea că femeia avea dreptul să fie nervoasă, însă din perspectiva lui, ea trecea cu vederea tocmai esenţa lucrurilor ce îi fuseseră spuse. O lăsă în pace pentru câteva minute, să se dezlănţuie, apoi zise calm:

— Ştiu că pesemne vă e greu să auziţi asta, însă cea pe care am găsit-o moartă în urmă cu o săptămână este într-adevăr nepoata dumneavoastră. Alături de Siv şi de Mona. Aşadar, trebuie să vă întreb: aţi avut orice fel de interacţiune cu o tânără ce îşi spunea Tanja Schmidt? Nu v-a contactat în niciun fel?

Gun clătină viguros din cap, însă Lars păru gânditor. El spuse, ezitând:

— A fost cineva care a sunat de câteva ori, fără să spună nimic. Îţi aduci aminte, Gun? A fost în urmă cu vreo două sau trei săptămâni, dacă nu mă înşel, iar noi am crezut că era o glumă proastă. Credeţi că ar fi putut fi ea?

Patrik încuviinţă.

— Foarte posibil. Tatăl ei îi spusese întreaga poveste în urmă cu doi ani şi după aceea probabil i s-a părut dificil să ia legătura cu dumneavoastră. A mers, de asemenea, la bibliotecă şi a făcut copii după articolele referitoare la dispariţia mamei sale, deci probabil că venise aici pentru a afla ce i se întâmplase de fapt acesteia.

— Bietul meu sufleţel!

Gun înţelesese într-un final ce anume se aştepta de la ea şi dădu drumul lacrimilor de crocodil.

— Când mă gândesc că scumpetea mea era încă vie şi se afla atât de aproape! De ne-am fi putut întâlni înainte să...

Ce fel de om mi-ar face mie aşa ceva? Mai întâi Siv, apoi micuţa mea Malin.

Îi trecu prin minte un gând.

— Credeţi că mă aflu în pericol? Să fie cineva pe urmele mele? Am nevoie de protecţie din partea poliţiei?

Ochii lui Gun priveau repede de la Patrik spre Lars.

— Nu cred că va fi necesar. Nu considerăm că există vreo legătură între omoruri şi dumneavoastră, aşa că nu e cazul să vă faceţi griji.

Apoi nu putu rezista tentaţiei şi adăugă:

— În plus, criminalul are în vizor doar femei *tinere*.

Îşi regretă imediat spusele şi se ridică pentru a indica sfârşitul conversaţiei.

— Îmi pare foarte rău că v-am adus asemenea veşti îngrozitoare. Însă v-aş fi recunoscător dacă m-aţi suna în caz că vă mai amintiţi ceva. Vom începe prin verificarea acelui apel telefonic.

Înainte să plece, Patrik mai aruncă o ultimă privire invidioasă spre mare. Gun Struwer era dovada cea mai bună a faptului că lucrurile bune nu se întâmplau întotdeauna celor care le meritau.

— Ce a zis?

Martin stătea alături de Patrik, la bufet. Ca de obicei, cafetiera stătuse pornită mult prea mult, însă cei doi erau obişnuiţi şi îşi băură lacomi cafeaua.

— N-ar trebui să spun asta, dar, la naiba, ce persoană îngrozitoare! Ce-o deranja pe ea mai mult nu era faptul că ratase atâţia ani din viaţa nepoatei sale sau că a fost ucisă. O irita mai mult că tatăl fetei descoperise o metodă atât de eficientă de a-i nimici pretenţiile la compensaţii materiale.

— E îngrozitor!

Cugetând asupra meschinăriei fiinţelor umane, amândoi se simţiră cuprinşi de tristeţe. Era neobişnuit de linişte în secţia de poliţie. Mellberg nu îşi făcuse apariţia; se părea că îşi acordase nişte ore suplimentare de somn. Gösta şi Ernst erau pe traseu, „vânând piraţii şoselelor", după cum obişnuiau să spună. De fapt, probabil că luau o gustare pe la vreun popas de pe marginea drumului, sperând ca piraţii să intre, să se prezinte şi să ceară a fi duşi la închisoare. „Muncă poliţienească preventivă" o numeau ei. Şi probabil că aveau dreptate. Popasul era în siguranţă, cel puţin atâta vreme cât ei doi se aflau acolo.

— Ce crezi că spera Tanja să obţină venind aici? Cu siguranţă că nu avea de gând să facă pe detectivul particular şi să afle ce i s-a întâmplat mamei sale.

Patrik dădu din cap.

— Nu, nu cred. Însă pot înţelege că era curioasă în legătură cu cele petrecute. Probabil că dorea să vadă locul cu ochii ei. Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu ar fi luat legătura cu bunica sa. Însă îmi imaginez că lucrurile aflate de la tatăl ei probabil nu erau tocmai măgulitoare, deci înţeleg de ce şi-a amânat vizita. Nu aş fi deloc surprins dacă, la primirea listelor telefonice de la Telia, se va dovedi că apelurile către Lars şi Gun Struwer veneau de la un telefon public din Fjällbacka, probabil unul din camping.

— Însă cum de-a ajuns Tanja în Prăpastia Craiului, alături de scheletele mamei sale şi ale Monei Thernblad?

— Ştii la fel de mult ca şi mine. Singurul lucru pe care mi-l pot imagina e că trebuie să fi descoperit ceva sau, mai degrabă, pe cineva care fusese implicat în dispariţia mamei sale şi a Monei.

— Dacă e aşa, asta îl exclude în mod automat pe Johannes. El se odihneşte în siguranţă în mormântul său din curtea bisericii Fjällbacka.

Patrik privi în sus.

— Ştim asta sigur? Ştim fără nicio îndoială că este într-adevăr mort?

Martin râse.

— Glumeşti? S-a spânzurat în 1979. Mai mort de-atât nu se poate!

O oarecare nelinişte se strecură în vocea lui Patrik.

— Ştiu că sună de necrezut, însă ascultă aici: imaginează-ţi că poliţia începuse să se apropie mult prea tare de adevăr, iar el le simţea respiraţia în ceafă. Era un Hult şi putea face rost de o grămadă de bani, dacă nu de unul singur, atunci prin intermediul tatălui său. O mită aici, una dincolo şi hopa — avem un certificat fals de deces şi un coşciug gol.

Martin râse atât de tare încât fu nevoit să se ţină de stomac.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Vorbim de Fjällbacka, nu de Chicago în anii '20. Sigur n-ai stat prea mult la soare? S-ar zice că ai insolaţie. Gândeşte-te că a fost găsit de fiul său. Cum faci un copil de şase ani să spună o poveste de genul ăsta, dacă nu ar fi adevărată?

— Nu ştiu, dar intenţionez să aflu. Vii?

— Încotro?

Patrik îşi dădu ochii peste cap şi accentuă fiecare silabă.

— Să vorbim cu Robert, bineînţeles.

Martin oftă, dar se ridică în picioare. Mormăi:

— De parcă n-am avea destule de făcut.

În drum spre ieşire, îi veni în minte ceva.

— Cum rămâne cu îngrăşământul? Mă gândeam să fac nişte cercetări cu privire la asta, înainte de prânz.

— Roag-o pe Annika, spuse Patrik peste umăr.

Martin se opri la recepţie şi îi lăsă Annikăi informaţiile necesare. Aceasta n-avea mare lucru de făcut şi fu recunoscătoare să primească o sarcină.

Martin nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva iroseau timp preţios. Teoria lui Patrik părea mult prea deplasată, mult prea fantezistă pentru a putea fi ancorată în realitate. Însă el era şeful în ancheta aceea...

Annika se dedică întru totul misiunii. Ultimele zile fuseseră agitate, având în vedere că ea fusese cea care stătuse precum un păianjen în centrul pânzei, coordonând echipele aflate în căutarea lui Jenny. Însă după trei zile de cercetări zadarnice, acestea fuseseră oprite. Deoarece majoritatea turiştilor părăsiseră zona, ca rezultat direct al evenimentelor din ultima săptămână, centrala telefonică a secţiei era înfiorător de tăcută. Până şi reporterii începuseră să-şi piardă interesul, în favoarea noilor poveşti senzaţionale.

Annika citi foaia pe care i-o dăduse Martin şi căută un număr de telefon în agendă. După ce fu pasată de colo-colo, în diferite departamente ale companiei, află în sfârşit numele managerului de vânzări. Cu o melodie înregistrată cântându-i în ureche, aşteptă pe linie, amintindu-şi săptămâna de basm din Tenerife, care părea să fi avut loc în urmă cu o veşnicie. Întoarsă din vacanţă, se simţise odihnită, puternică şi frumoasă. După ce fusese aruncată în mijlocul vârtejului de la secţie, efectele vacanţei dispărură iute. Tânjea după plajele albe, apele turcoaz şi castroanele mari cu sosuri delicioase. Atât ea, cât

şi soţul ei se îngrăşaseră amândoi cu vreo trei kilograme datorită delicioaselor mâncăruri mediteraneene, însă asta nu îi îngrijora. Niciunul din ei nu fusese vreodată slab şi se împăcaseră cu situaţia. Sfaturile de slăbit oferite în ziare îi lăsau reci. Atunci când stăteau întinşi unul lângă celălalt, rotunjimile li se îmbinau perfect, într-o mare şi călduroasă învăluire de senzualitate. Iar asta se petrecuse din plin în timpul concediului lor.

Amintirile de vacanţă ale Annikăi fură brusc întrerupte de o voce bărbătească, melodioasă, cu un inconfundabil accent de Lysekil.

Annika îi spuse ceea ce dorea să afle.

— Vai, ce palpitant! Ancheta unei crime. Deşi mă ocup de treizeci de ani de afaceri cu îngrăşăminte, aceasta e prima dată când mi se cere ajutorul în cazul unei omucideri.

„Încântaţi să vă îndulcim ziua", gândi Annika, însă păstră pentru sine comentariul caustic, ca să nu-i taie avântul. Uneori, apetitul publicului pentru senzaţional atingea morbidul.

— Am avea nevoie de puţin ajutor în alcătuirea unei liste de clienţi pentru îngrăşământul dumneavoastră, FZ-302, îi spuse Annika.

— Ei bine, n-o să fie uşor. Nu am mai vândut aşa ceva din 1985. Extraordinar produs, însă noile reglementări privitoare la mediul înconjurător ne-au obligat să încetăm producţia.

Managerul de vânzări oftă adânc, gândindu-se la nedreptatea legilor pentru protecţia mediului, ce restrângeau vânzările unui produs de succes.

— Dar presupun că aveţi nişte documente, îl trase de limbă Annika.

— Da, trebuie să verific la departamentul administrativ, dar e posibil să existe informaţii privitoare la asta, în arhive. De altfel, până în 1987 am înregistrat manual toate datele; apoi totul a fost computerizat. Însă nu cred să fi aruncat nimic.

— Nu vă amintiţi de cineva care a achiziţionat... — Annika îşi verifică notiţele încă o dată — produsul FZ-302 în această zonă?

— Nu, draga mea. S-a întâmplat cu atâţia ani în urmă, încât nu pot să-mi aduc aminte aşa, pe loc.

Râse.

— Multă apă s-a scurs pe gârlă de atunci.

— În regulă, oricum nu îmi imaginam să fie uşor. Cât v-ar lua să adunaţi informaţiile?

El se gândi o clipă.

— Să vedem, dacă mă prezint la fetele de la administrativ cu nişte pateuri şi câteva vorbe bune, aş zice că s-ar putea să primiţi un răspuns un pic mai târziu astăzi ori mâine, dis-de-dimineaţă. E bine aşa?

Era mai rapid decât îndrăznise Annika să spere atunci când fură pomenite arhivele, aşa că îi mulţumi din suflet. Îi scrise lui Martin un bilet cu privire la rezultatul conversaţiei şi i-l puse pe birou.

— Auzi, Gösta?

— Da, Ernst?

— Poate fi viaţa mai bună de-atât?

Se aflau la un popas undeva lângă Tanumshede, după ce îşi revendicaseră una din mesele de picnic. Nu erau nişte amatori, aşa că fuseseră destul de prudenţi încât să aducă un termos cu cafea de acasă de la Ernst. Apoi cumpăraseră o pungă mare cu chifle de la brutăria din Tanumshede. Ernst îşi descheiase cămaşa pentru a-şi expune la

soare pieptul alb şi scobit. Cu coada ochiului, urmări discret un grup de tinere la vreo douăzeci de ani, care se amuzau şi sporovăiau, într-o pauză de şofat.

— Ia bagă-ţi limba înapoi în gură. Şi, apropo de asta, încheie-te la cămaşă. Ce-ar fi dacă ar trece pe lângă noi vreun coleg? Trebuie să părem că muncim.

— Hai, relaxează-te! Sunt cu toţii ocupaţi s-o caute pe puicuţa aia tânără. Nimeni nu e interesat de ceea ce facem noi.

Gösta se întunecă la faţă.

— Numele ei e Jenny Möller. Nu „puicuţa aia tânără". Şi n-ar trebui să dăm şi noi o mână de ajutor, în loc să stăm aici, ca doi bătrâni neruşinaţi?

Făcu semn cu capul spre fetele golaşe, aflate la câteva mese distanţă. Ernst abia dacă îşi putea dezlipi privirea de la ele.

— Te-ai găsit tu să vorbeşti. Nu te-am auzit plângându-te în trecut, când te-am scăpat de nesuferita rutină de zi cu zi. Nu-mi spune că s-a smerit necuratul la bătrâneţe.

Ernst se întoarse să-l privească, iar ochii i se îngustară într-un mod alarmant. Gösta îşi pierdu curajul. Poate că fusese o prostie să deschidă gura. Dintotdeauna se temuse un pic de Ernst. Acesta îi amintea mult prea bine de băieţii din şcoală, care îl aşteptau în afara terenului de joacă. Băieţi care simţeau frica, apoi îşi exploatau, fără scrupule, superioritatea. Gösta văzuse cu ochii lui ce li se întâmpla oamenilor care îl contraziceau pe Ernst şi regretă cele spuse. Murmură o replică.

— Ei, n-am vrut să zic mare lucru. Doar că îi compătimesc pe părinţii ei. Fata are doar şaptesprezece ani.

— Oricum nu vor ajutorul nostru. Din nu ştiu ce motiv, Mellberg a început să-l linguşească pe Hedström, aşa că în niciun caz n-am de gând să mă spetesc fără rost.

Vocea îi era atât de stridentă şi ostilă, încât fetele îşi întoarseră privirile spre ei.

Gösta nu îndrăzni să-i spună lui Ernst să se potolească, dar îşi coborî glasul, sperând ca el să îi urmeze exemplul. Nu avea de gând să menţioneze a cui fusese vina pentru excluderea din echipa de anchetă a lui Ernst. El însuşi minimalizase în mod convenabil eşecul său în a raporta dispariţia Tanjei.

— Cred că Hedström face treabă bună. Molin, de asemenea, a lucrat din greu. Şi, ca să fiu sincer, eu n-am contribuit cât aş fi putut, spuse Gösta.

Lui Ernst nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Ce naiba tot spui acolo, Flygare? Pretinzi cumva că mucoşii ăia doi, care nu au nicio fărâmă din experienţa noastră luată laolaltă, pot face o treabă mai bună decât noi? Asta încerci să spui, idiotu' naibii?

Dacă Gösta ar fi gândit înainte de a deschide gura, ar fi prevăzut efectul pe care comentariul său avea să-l aibă asupra mândriei rănite a lui Ernst. Acum se văzu nevoit să dea înapoi cât mai repede cu putinţă.

— Nu, nu e chiar ceea ce voiam să spun. Am zis doar că... nu, firește că nu au experienţa noastră. Şi încă n-au produs cine ştie ce rezultate, aşa că...

— Nu, bineînţeles că nu, fu de acord Ernst, uşor domolit. Până acum n-au fost în stare de mai nimic.

Gösta răsuflă cu uşurare. Încercarea sa de a dovedi puţină coloană vertebrală eşuă imediat.

— Aşadar, ce zici, Flygare? Să mai servim un strop de cafea şi încă o chiflă?

Gösta dădu doar din cap. Trăise atât de multă vreme sub incidenţa legii împotrivirii minime, încât acesta deveni, cu timpul, singurul lucru ce-i părea natural.

Martin privi în jur cu interes atunci când cotiră pe lângă baracă. Până atunci nu-i vizitase niciodată pe Solveig şi pe băieţi, aşa că privi fascinat haosul dinaintea sa.

— Cum naiba poate locui cineva în condiţiile astea?

Coborâră din maşină, iar Patrik îşi întinse braţele.

— Mă depăşeşte. Aşa îmi vine să fac ordine în mizeria asta. Am impresia că unele din maşinile avariate erau aici încă de pe vremea lui Johannes.

Auziră paşi şovăitori atunci când bătură la uşă. Probabil că Solveig era la locul ei obişnuit, la masa din bucătărie şi nu se grăbea să deschidă uşa.

— Ce mai e acum? Nu puteţi lăsa în pace oamenii respectabili?

Martin şi Patrik schimbară o privire. Afirmaţia femeii era contrazisă de cazierele încărcate ale fiilor săi.

— Am dori să vorbim puţin cu dumneavoastră. Şi cu Johan şi Robert, de asemenea, dacă sunt acasă.

— Dorm.

Ursuză, Solveig păşi într-o parte, lăsându-i să intre. Martin nu-şi putu ascunde expresia dezgustată, iar Patrik îi dădu un cot pentru a-l atenţiona. Martin îşi luă rapid o mină cât putu de inexpresivă şi îi urmă în bucătărie pe Patrik şi Solveig. Femeia îi lăsă acolo şi se duse să-şi trezească fiii, care dormeau în camera pe care o împărţeau.

— Trezirea, băieţi, iar au venit poliţaii în inspecţie. Mişcaţi-vă, să putem scăpa rapid de paznici.

Nu păru îngrijorată că Patrik sau Martin i-ar fi putut auzi spusele. Veni legănându-se înapoi în bucătărie şi se aşeză calmă la locul ei.

Ameţiţi de somn, Johan şi Robert îşi făcură apariţia, îmbrăcaţi doar în izmene.

— Ăştia nu se dau niciodată bătuţi, nu-i aşa? Mie îmi miroase a hărţuire, spuse Robert.

Era la fel de calm ca întotdeauna.

Dindărătul clăii de păr ce-i atârna în ochi, Johan îi privi încordat. Se întinse după un pachet de ţigări aflat pe masă şi îşi aprinse una, scuturând nervos scrumul, până când Robert îi şuieră să termine.

Martin se întrebă cum avea colegul lui să trateze această chestiune sensibilă. Încă era destul de sigur că Patrik se lupta cu morile de vânt.

— Avem câteva întrebări cu privire la moartea soţului dumneavoastră.

Solveig şi fiii săi îl priviră uimiţi pe Patrik.

— Moartea lui Johannes? De ce? S-a spânzurat şi prea multe n-ar mai fi de spus. În afară de faptul că oameni ca voi l-au împins spre asta.

Nervos, Robert îi porunci mamei sale să tacă. Se încruntă la Patrik.

— Ce urmăriţi, în definitiv? Mama are dreptate. S-a spânzurat şi asta-i tot.

— Voiam doar să clarificăm unele lucruri. Tu ai fost cel care l-a găsit?

Robert dădu din cap.

— Da, şi va trebui să trăiesc cu imaginea aia pentru tot restul vieţii.

— Ne-ai putea spune cu exactitate ce s-a întâmplat în ziua aceea?

— Nu văd cu ce-ar ajuta, răspunse acru Robert.

— Cu toate astea, ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai spune, îl linguşi Patrik, iar după ce aşteptă un moment, primi drept răspuns o ridicare din umeri.

— Fie, dacă o să vă dea de lucru, atunci...

Îşi aprinse şi el o ţigară. Fumul plutea acum într-un nor dens, într-un colţ al bucătăriei.

— M-am întors acasă de la şcoală şi am mers în curte să mă joc o vreme. Am văzut că uşa hambarului era deschisă şi am devenit curios. M-am dus să verific. Ca de obicei, era întuneric. Singura lumină era cea care se infiltra printre scânduri. Mirosea a fân.

Robert părea să fi dispărut într-o lume tainică a lui. Continuă:

— Ceva nu era în regulă.

Ezită.

— Nu pot descrie, însă părea diferit.

Johan îşi privea fascinat fratele. Martin avu impresia că era prima dată când acesta auzea în detaliu povestea despre ziua în care tatăl lui se spânzurase.

Robert continuă.

— M-am strecurat înăuntru, imaginându-mi că luam prin surprindere nişte indieni. Am mers tiptil până spre şură, iar după câţiva paşi, am văzut ceva întins pe pământ. M-am apropiat. Când am văzut că era tata, m-am bucurat. Credeam că-mi juca o festă. M-am gândit că trebuia să mă duc până la el, iar atunci el avea să sară şi să înceapă să mă gâdile sau aşa ceva.

Robert înghiţi cu greutate.

— Dar nu s-a clintit. L-am împins uşor cu piciorul, însă era complet nemişcat. Apoi am văzut că avea o frânghie în jurul gâtului. Când m-am uitat în sus, am văzut că frânghia atârna şi de grinda tavanului.

Mâna cu care ţinea ţigara îi tremura. Martin aruncă o privire către Patrik, pentru a-i surprinde reacţia la auzul poveştii. Îi era destul de clar că Robert nu inventase toate acele lucruri. Durerea lui era atât de palpabilă,

încât Martin simţi că ar fi putut-o atinge dacă ar fi întins mâna. Văzu că şi colegul său era de aceeaşi părere.

Patrik continuă, descurajat.

— Ce-ai făcut după aceea?

Robert suflă un rotocol de fum şi îl privi dezintegrându-se şi dispărând.

— M-am dus după mama, firește. Ea a mers în hambar şi a început să ţipe aşa de tare, încât am crezut că o să-mi spargă timpanele. Apoi l-a sunat pe bunicul.

Patrik fu luat prin surprindere.

— Nu la poliţie?

Solveig strânse cu nervozitate faţa de masă între degete şi spuse:

— Nu, l-am sunat pe Ephraim. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

— Aşadar, poliţia nu a venit deloc?

— Nu, Ephraim s-a ocupat de toate. L-a sunat pe doctorul Hammarström, care la vremea aceea era medicul regiunii, iar acesta a venit să-l examineze pe Johannes. Apoi a întocmit unul din certificatele acelea cu privire la cauza morţii, cum s-o chema, şi s-a îngrijit ca antreprenorul de pompe funebre să vină să-l ia.

— Însă fără poliţie? insistă Patrik.

— Nu, v-am spus asta. Ephraim s-a îngrijit de toate. În mod cert, doctorul Hammarström a vorbit cu poliţia, însă nu au venit deloc aici. De ce ar fi făcut-o? Fusese o sinucidere!

Patrik hotărî să nu le explice faptul că poliţia trebuia chemată mereu la locul unei sinucideri. Se pare că Ephraim Hult şi acel doctor Hammarström deciseseră de la sine putere să nu contacteze poliţia înainte ca trupul să fie îndepărtat de la locul faptei. Întrebarea era: de ce? În orice caz, era evident că în momentul acela

nu aveau să mai facă şi alte descoperiri. Însă Martin avu o idee.

— Aţi văzut cumva o tânără prin zona asta? Douăzeci şi cinci de ani, brunetă, constituţie normală.

Robert râse. Glasul nu-i păstra nicio urmă din gravitatea celor povestite.

— Având în vedere câte puicuţe umblă pe-aici, va trebui să fiţi mai precişi.

Johan îi urmărea, absorbit. Îi spuse lui Robert:

— I-ai văzut poza. Cea de pe pancartele de la standurile de ziare. Turista germană pe care au găsit-o cu celelalte fete.

Solveig izbucni:

— Ce naiba tot vorbeşti acolo? De ce să fi fost aici? Aveţi de gând să ne târâţi din nou prin noroi? Mai întâi îl acuzaţi pe Johannes cum că ar fi răpit nişte fete, iar acum veniţi aici şi le puneţi întrebări incriminatoare băieţilor mei. Afară! Nu vreau să vă mai prind pe-aici! Duceţi-vă naibii!

Se ridică şi îi îmbrânci afară prin simpla forţă a corpului său imens. Robert râse, dar Johan păru abătut.

Când Solveig se întoarse, răsuflând anevoie, după ce le trânti uşa în nas lui Martin şi lui Patrik, Johan merse în dormitor fără a spune vreun cuvânt. Îşi trase cuvertura peste cap şi se prefăcu că doarme. Însă avea ceva la care trebuia să se gândească.

Aflată la bordul luxoasei bărci cu pânze, Anna se simţea groaznic. Gustav fusese de acord să ridice imediat pânzele şi să o lase în pace, la proră, unde ea stătea cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Cu un aer nobil, el îi acceptase scuzele şi promisese să-i ducă în Strömstad pe ea şi pe copii. De acolo puteau lua trenul spre casă.

Întreaga ei viaţă nu fusese altceva decât un haos neîntrerupt. Vorbele nedrepte ale Ericăi îi pricinuiau lacrimi de furie, însă această furie era amestecată cu amărăciunea resimţită din cauză că ele două ajungeau mereu la conflicte. Totul era aşa de complicat în ceea ce o privea pe Erica. Niciodată nu era mulţumită să fie sora cea mare — să ofere sfaturi şi remarci încurajatoare. În schimb, îşi luase asupra ei rolul de mamă, fără a înţelege că asta nu făcea decât să mărească golul lăsat în urmă de suportul matern pe care ele ar fi trebuit să îl aibă.

Spre deosebire de Erica, Anna nu o învinovăţise niciodată pe Elsy pentru indiferenţa afişată faţă de fiicele sale. Sau, cel puţin, Anna considerase asta drept una din realităţile dure ale vieţii. Dar atunci când ambii părinţi îi muriseră, Anna îşi dăduse seama că dintotdeauna sperase ca Elsy să devină mai blândă odată cu trecerea anilor şi să îşi intre în rolul de mamă. Însă la moartea mamei lor, cele două fete rămaseră blocate în roluri pe care niciuna din ele nu ştia cum să le modifice. Intervalele de pace tacită erau înlocuite, în mod inevitabil, de războaie aprige, iar de fiecare dată când se întâmpla asta, o fărâmă din sufletul Annei se sfâşia.

În acelaşi timp, Erica şi copiii reprezentau acum tot ce mai avea. Cu toate că Anna nu voia să admită asta în faţa Ericăi, ea chiar îl vedea pe Gustav aşa cum era în realitate: un băieţel superficial şi răsfăţat. Şi cu toate astea, nu se putea opune tentaţiei; să se afişeze cu un bărbat precum Gustav îi întărea stima de sine. La braţul lui, devenea vizibilă. Lumea şoptea şi se întreba cine era. Femeile aprobau din priviri hainele de marcă cu care Gustav o copleşea. Chiar şi în larg, oamenii se întorceau şi arătau înspre splendida ambarcaţiune, iar Anna simţea o mândrie

prostească în vreme ce stătea întinsă la proră, precum o frumuseţe a apelor.

Însă cu alte ocazii, îi era ruşine când îşi dădea seama că odraslele sale erau nevoite să plătească pentru nevoia ei de confirmare. Deja trecuseră prin multe, de-a lungul anilor petrecuţi alături de tatăl lor, iar Anna nu putea să susţină, cu mâna pe inimă, că Gustav era un înlocuitor adecvat pentru un tată. Era aspru şi neîngăduitor cu copiii şi ezita să îi lase singuri cu el.

Uneori o invidia atât de mult pe Erica, încât îi venea rău. În vreme ce ea se lupta cu Lucas pentru custodia copiilor, în vreme ce ea se chinuia să o scoată la capăt şi era implicată în ceea ce era (sincer vorbind) o relaţie sortită eşecului, Erica mergea triumfător înainte, precum Sfânta Fecioară însărcinată. Bărbatul pe care îl alesese drept tată pentru copilul său era exact genul de care Anna avea nevoie pentru a fi fericită — asta o ştia. Însă, dintr-o pură tendinţă de autodistrugere, ea respingea mereu genul acela de bărbaţi. Erica ducea în momentul acela o viaţă lipsită de griji financiare, ba chiar se bucura de un oarecare statut de vedetă. Iar asta scotea la iveală micii drăcuşori ai rivalităţii dintre surori. Anna nu voia să fie meschină, însă îi era greu să nu se amărască atunci când propria-i viaţă avea doar tente gri şi mohorâte.

Ţipetele agitate ale copiilor, urmate de tânguielile frustrate ale lui Gustav, o făcură să-şi revină din starea de autocompătimire şi o forţară să se întoarcă la realitate. Îşi trase şi mai strâns jacheta nautică, apoi merse cu grijă de-a lungul balustradei, înspre pupă. După ce îi calmă pe copii, se forţă să-i zâmbească lui Gustav. Chiar şi atunci când nu aveai o mână bună, trebuia să joci cărţile ce-ţi fuseseră împărţite.

Ca de multe ori în ultima vreme, Laine rătăci la întâmplare prin casa imensă. Gabriel era plecat într-o altă călătorie de afaceri de-a lui, iar ea era singură. Întâlnirea cu Solveig îi lăsase un gust amar şi din nou simţi cât de fără speranţă era situaţia ei. Nu avea să fie niciodată liberă. Lumea abjectă şi distorsionată a lui Solveig se agăţase de ea ca un miros neplăcut.

Se opri în faţa scărilor ce duceau spre etajul din aripa stângă a conacului. Etajul lui Ephraim. Laine nu mai fusese acolo de la moartea lui, ba chiar cu mult timp înainte de asta. Reprezentase dintotdeauna domeniul lui Jacob şi, din când în când, şi al lui Gabriel. Ephraim stătuse acolo şi ţinuse predici pentru bărbaţi, ca un stăpân feudal. Femeile din lumea sa nu fuseseră decât nişte biete umbre, menite să îi facă pe plac şi să aibă grijă de utilităţile de la parter.

Urcă ezitând scările. Se opri în faţa uşii. Apoi o deschise cu hotărâre. Apartamentul arăta exact aşa cum şi-l amintea. Un aer masculin încă mai plutea deasupra camerelor tăcute. Aici îşi petrecuse fiul ei atât de multe clipe ale copilăriei sale. Fusese aşa de geloasă. Prin comparaţie cu bunicul Ephraim, atât ea, cât şi Gabriel nu se ridicaseră la nivelul aşteptărilor lui. Pentru Jacob, erau comuni, trişti şi exasperant de plictisitori, în timp ce pe Ephraim îl vedea ca pe o divinitate. La moartea atât de bruscă a acestuia, prima reacţie a lui Jacob a fost una de şoc. Cum putuse acesta să dispară, pur şi simplu? Astăzi acolo, mâine dus. El păruse o fortăreaţă impenetrabilă, o realitate imposibil de şters.

Lui Laine îi era ruşine să admită, însă la auzirea veştii despre moartea lui Ephraim, primul ei sentiment fusese de uşurare. Dar simţise şi un fel de bucurie triumfătoare că

nici măcar el nu putea supune legile naturii. Uneori se îndoise chiar de moralitatea lui. Păruse atât de sigur că îl putea manipula şi influenţa chiar şi pe Dumnezeu.

Fotoliul lui Ephraim se afla în dreptul ferestrei, având o privelişte asupra pădurii de afară. La fel ca Jacob, nici ea nu putu rezista ispitei de-a se aşeza pe locul acestuia, iar pentru o clipă, i se păru că îi simte prezenţa în cameră. Degetele sale urmăriră meditativ cusăturile tapiţeriei.

Povestea despre puterile vindecătoare ale lui Johannes şi ale lui Gabriel îl afectase pe Jacob. Ea nu fusese de acord cu asta. Uneori, băiatul venea jos cu o expresie hipnotizată pe chip. O înspăimântase mereu. Apoi îşi îmbrăţişa tare fiul şi îi apăsa faţa de corpul său, până când îl simţea relaxat. Odată ce-i dădea drumul, totul revenea la normal. Până data următoare.

Însă acum bătrânul era de mult oale şi ulcele. Slavă Domnului.

— Chiar crezi că teoria ta are vreun sens? Că Johannes ar putea fi în viaţă?

— Nu ştiu, Martin, spuse Patrik, aflat la volan. Însă momentan sunt gata să mă agăţ de orice indiciu. Trebuie să recunoşti că e puţin ciudat că poliţiei nu i-a fost permis să vadă trupul, la faţa locului.

— Ştiu, dar asta indică faptul că atât medicul, cât şi antreprenorul de pompe funebre au fost implicaţi, spuse Martin.

— N-ar fi pe atât de deplasat pe cât pare. Nu uita că Ephraim era foarte înstărit. S-a întâmplat ca banii să aducă şi servicii mai mari de-atât. Şi nu m-ar mira ca ei să se fi cunoscut foarte bine. Erau cu toţii membri de seamă ai

comunității și, cu siguranță, erau activi în asociații caritabile, Leii*, camera de comerț, tot ce vrei și ce nu vrei.

— Dar să ajute un suspect de crimă să dispară?

— Nu un suspect de crimă, un suspect de răpire. Din câte înțeleg, Ephraim Hult a fost, de asemenea, un om cu o extraordinară putere de convingere. Poate i-a încredințat că Johannes era nevinovat și că poliția intenționa să-l închidă, iar aceea reprezenta singura cale de a-l salva.

— Dar chiar și-așa. Și-ar fi lăsat Johannes familia de izbelițe? Cu doi băieți?

— Nu uita cum a fost descris Johannes. Un om șiret, care mereu urma calea cea mai simplă. O persoană care nu privea cu ochi buni regulile și angajamentele. Dacă exista cineva care să fi fost dispus să-și salveze pielea sacrificându-și familia, atunci acel cineva era Johannes. Scenariul se potrivește perfect.

Martin era încă sceptic.

— În cazul ăsta, unde-a fost în toți acești ani?

Patrik privi atent în ambele direcții înainte să coteaască la stânga, înspre Tanumshede.

— Probabil că peste hotare, răspunse el. Cu buzunarele doldora de banii tăticului.

Îl privi pe Martin.

— Nu pari prea convins de strălucita mea teorie.

Martin râse.

— Într-adevăr, așa e. Cred să sună complet fantezist, însă, pe de altă parte, nimic din ancheta aceasta nu a avut prea multă logică până în momentul de față, așadar, de ce nu?

Patrik deveni serios.

---

* The Lions — organizație de voluntari (n. r.).

— Îmi tot vine în minte imaginea lui Jenny Möller. Ţinută în captivitate undeva, de către cineva care o torturează. Din cauza ei încerc să privesc lucrurile din altă perspectivă. Nu ne putem permite să fim la fel de convenţionali precum în mod normal. Nu avem destul timp pentru asta. Trebuie să luăm în considerare până şi lucrurile extrem de neverosimile. E posibil ca asta să fie doar o idee nebunească de-a mea, însă până acum nu am găsit nimic care să mă contrazică. E datoria mea faţă de Möller să urmez toate pistele, chiar dacă voi fi declarat idiot, drept rezultat.

Acum Martin înţelese mult mai bine raţionamentul lui Patrik. Ba chiar înclină spre a recunoaşte că tovarăşul său ar fi putut avea dreptate.

— Însă cum poţi face rost de o autorizaţie de exhumare, pe un temei atât de nefondat, şi aşa de repede?

Patrik îl lămuri cu o expresie îndârjită pe chip:

— Perseverenţă, Martin, perseverenţă absolută.

Fură întrerupţi de ţârâitul telefonului mobil al lui Patrik. Acesta răspunse, vorbind monosilabic, în vreme ce Martin îl privi agitat, încercând să intuiască tema conversaţiei. După doar un minut, Patrik închise telefonul.

— Cine era?

— Annika. Ne-au sunat cei de la laborator, în legătură cu probele de ADN pe care i le-am luat lui Mårten Frisk.

— Şi?

Spera din suflet ca el şi Patrik să se fi înşelat. Ca ucigaşul Tanjei să se fi aflat în închisoare în momentul acela.

— Probele nu se potrivesc. Sperma găsită pe corpul Tanjei nu provenea de la Mårten Frisk.

Până ca aerul să fie eliberat într-o lungă răsuflare, Martin nu îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia.

— La naiba! Totuşi, n-am putea spune că e o surpriză, nu-i aşa?

— Nu, însă ne făcuserăm speranţe.

Stătură pentru o vreme într-o tăcere mohorâtă. Apoi Patrik oftă adânc, de parcă şi-ar fi adunat puterile pentru sarcina de proporţiile Everestului pe care o aveau de îndeplinit.

— Nu, tot ce ne-a rămas acum de făcut este să obţinem în timp record autorizaţia de exhumare.

Patrik îşi luă mobilul şi se puse pe treabă. Avea să fie nevoie de mai multă putere de convingere decât oricând. Nici măcar el nu era convins că avea să fie în stare de aşa ceva.

Dispoziţia Ericăi era tot mai întunecată. Trândăvia forţată o făcea să rătăcească prin casă, găsindu-şi de lucru când ici, când colo. Amintirea discuţiei avute cu Anna îi măcina gândurile ca o mahmureală, întunecându-i şi mai mult dispoziţia. De asemenea, se şi autocompătimea puţin. Fusese oarecum uşurată când Patrik se reîntorsese la muncă, dar nu-şi imaginase că ancheta l-ar fi putut acapara aşa de mult. Chiar şi când era acasă, putea să observe că mintea îi stătea la acel caz. Îşi dădea seama cât de important era pentru el, însă exista înlăuntrul său o voce supărătoare ce dorea, în mod egoist, ca Patrik să-i dea mai multă atenţie.

Îl sună pe Dan. Poate că era acasă şi avea timp să treacă pe la ea, pentru o ceaşcă de cafea. Răspunse la telefon fiica lui cea mare şi îi spuse că tata era plecat cu Maria, cu barca. Tipic. Cu toţii îşi vedeau de vieţile lor, în vreme ce ea stătea de pomană acolo, cu burta ei cea mare.

Când sună telefonul, se aruncă atât de înverşunată asupra lui, încât aproape că îl azvârli de pe măsuţă.

— Alo, Erica Falck.

— Bună ziua. Îl caut pe Patrik Hedström.

— E la serviciu. V-aş putea fi eu de folos sau doriţi numărul lui de mobil?

Bărbatul aflat la celălalt capăt al firului ezită.

— Ei bine, lucrurile stau în felul următor. Am făcut rost de număr de la mama lui. Familiile noastre se cunosc de multă vreme, iar ultima dată când am vorbit cu Cristina, mi-a zis că ar trebui să-l sun pe Patrik dacă drumurile noastre se intersectează vreodată. Iar acum, soţia mea şi cu mine tocmai am ajuns în Fjällbacka şi...

Erica avu o idee strălucită. Iată soluţia împotriva plictiselii ei.

— Nu aţi vrea să treceţi pe aici? Patrik va fi acasă la ora cinci, aşa că îi puteţi face o surpriză. Iar noi vom avea timp să ne cunoaştem mai bine. Aţi spus că eraţi prieteni din copilărie?

— Da, ar fi grozav. Am petrecut mult timp împreună pe vremea când eram copii. Adulţi fiind, nu prea ne-am văzut des, însă din când în când mai reuşim să o facem. Timpul zboară.

Râse pe înfundate.

— Atunci trebuie neapărat să remediem situaţia. Cât de curând puteţi ajunge?

Se consultă cu cineva, apoi reveni la telefon.

— Nu avem planificat nimic special, aşa că am putea veni imediat, dacă nu vă deranjează.

— Grozav!

La perspectiva unei evadări din rutină, Erica simţi cum îi revine entuziasmul. Le dădu îndrumările necesare, apoi se grăbi să pună cafeaua pe foc. Când ţârâi soneria, îşi dădu seama că nici măcar nu îl întrebase

cum îl cheamă. Ei bine, puteau începe prin a face cunoştinţă...

Trei ore mai târziu, Erica era plictisită de moarte. Clipi şi îşi adună ultimele forţe, într-o încercare de a părea interesată.

— Unul din aspectele cele mai interesante ale muncii mele îl reprezintă urmărirea fluxului de RDA-uri. După cum am explicat anterior, RDA vine de la „Registru de Date ale Apelurilor" sau valorile ce conţin informaţii privitoare la timpul petrecut de o persoană la telefon, locul unde telefonează et cetera. Atunci când compilăm toate RDA-urile, obţinem o sursă fantastică de informaţii referitoare la stilurile de comportament ale clienţilor noştri...

Ai fi zis că vorbeşte de o veşnicie. Avea de gând să tacă vreodată? Jörgen Berntsson era atât de plictisitor, încât Ericăi îi venea să plângă, iar soţia acestuia nu era cu mult diferită. Nu pentru că ar fi recitat aceleaşi relatări lungi, complet banale, ci pentru că nu spusese niciun cuvânt, în afară de numele său.

Când auzi paşii lui Patrik pe veranda din faţa casei, Erica sări recunoscătoare de pe canapea şi merse în întâmpinarea lui.

— Avem musafiri, rosti printre dinţi.

— Cine? şopti el.

— Un prieten de-al tău din copilărie. Jörgen Berntsson. Şi soţia lui.

— O, nu, spune-mi că glumeşti.

Scoase un geamăt adânc.

— Îmi pare rău, nu glumesc.

— Cum naiba au ajuns aici?

Erica îşi plecă vinovată privirea.

— I-am invitat eu. Ca să-ţi fac ţie o surpriză.

— *Ce*-ai făcut?

Vocea îi fusese mai stridentă decât intenţionase, aşa că şopti:

— De ce i-ai invitat aici?

Erica ridică braţele.

— Mă plictiseam aşa tare, iar el a zis că sunteţi prieteni vechi, şi m-am gândit că te vei bucura.

— Ai idee de câte ori apărea nepoftit pe vremea când eram copii? Şi nici atunci nu era cu nimic mai amuzant.

Îşi dădură seama că stătuseră pe hol suspect de mult. Amândoi respirară adânc, pentru a-şi aduna forţele.

— Ia te uită, salut! Ce surpriză!

Erica fu impresionată de teatralitatea lui Patrik. În timp ce se aşezară lângă Jörgen şi Madeleine, ea afişă doar un zâmbet şters.

O oră mai târziu, era gata să comită harakiri. Patrik încă mai avea câteva ore până să ajungă la starea aceea şi încă reuşea să pară oarecum interesat.

— Aşadar, sunteţi doar în trecere?

— Da, ne-am gândit să facem o excursie cu maşina pe coastă. Ne-am oprit să vizităm o fostă colegă de-a lui Madde în Smögen şi un tip în Lysekil, cu care am participat odată la un curs. Am împuşcat doi iepuri dintr-un foc. Am mers în vacanţă şi, în acelaşi timp, am reluat legătura cu vechi cunoştinţe.

Jörgen îşi îndepărtă de pe pantaloni un fir imaginar de praf, apoi făcu schimb de priviri cu soţia sa, înainte de a se întoarce spre Patrik şi Erica. De fapt, nici măcar nu mai era nevoie să deschidă gura. Aceştia erau conştienţi de ceea ce avea să urmeze.

— Ei bine, acum că am văzut ce casă frumoasă aveţi voi aici, şi spaţioasă, de asemenea — cuprinse sufrageria

într-o privire, precum un consilier de taxe —, ne-am gândit să vă întrebăm dacă ar fi posibil să stăm aici o noapte sau două? Majoritatea hotelurilor sunt pline ochi.

Jörgen şi Madeleine îi priviră cu nerăbdare. Şi nu era nevoie ca Erica să aibă puteri telepatice pentru a simţi gândurile răzbunătoare trimise de Patrik în direcţia ei. Însă ospitalitatea era pentru ei doi literă de lege. Nu aveau cale de scăpare.

— Bineînţeles că puteţi rămâne dacă doriţi. Avem o cameră de oaspeţi pe care o puteţi folosi.

— Grozav! Dumnezeule, are să fie aşa distractiv! Chiar, unde rămăsesem? A, da, odată adunat destul material RDA pentru a putea începe analizele statistice...

Seara se stinse ca în ceaţă. Însă măcar învăţaseră mai mult decât ar fi fost vreodată în stare să uite cu privire la tehnologia din spatele telecomunicaţiilor.

Telefonul tot sună şi sună. Niciun răspuns. Intră mesageria vocală: „Bună, aici Linda. Lăsaţi un mesaj după semnal şi vă voi suna înapoi, cât pot de repede". Enervat, Johan închise. Lăsase deja patru mesaje şi ea nu-l sunase. Şovăind, formă numărul de la Västergården. Speră ca Jacob să fie la muncă. Norocul fu de partea lui. Răspunse Marita.

— Alo, Linda e acasă?

— Da, e în camera ei. Cine să îi spun că o caută?

El ezită din nou. Însă probabil că Marita nu i-ar fi recunoscut vocea, chiar dacă şi-ar fi spus numele.

— Spuneţi-i că e Johan.

O auzi punând jos receptorul şi mergând la etaj. Îşi imagină interiorul conacului din Västergården, care îi era mult mai clar după ce îl revăzuse pentru prima oară după atâţia ani.

După o vreme, Marita se întoarse. Acum vorbea pe un ton precaut.

— Zice că nu vrea să-ţi vorbească. Pot întreba care Johan eşti?

— Mulţumesc pentru ajutor, însă trebuie să plec.

Se grăbi să închidă telefonul.

Era sfâşiat de sentimente contradictorii. Nu iubise niciodată pe cineva aşa cum o iubise pe Linda. Dacă închidea ochii, putea încă să-i simtă atingerea pielii dezgolite. În acelaşi timp, o ura. Reacţia în lanţ deja începuse atunci când se întâlniseră la Västergården, ca doi combatanţi. Sentimentul de ură şi dorinţa de a-i face rău fuseseră atât de puternice, încât aproape îşi pierduse controlul. Cum de puteau exista în el în acelaşi timp două sentimente aşa diferite?

Poate că fusese un prost să creadă că ei doi chiar trăiseră ceva special împreună. Că era mai mult decât un joc pentru ea. Stând acum lângă telefon, se simţea ca un nătărău, iar acel sentiment îi înteţea şi mai mult focul lăuntric. Însă exista o cale prin care putea s-o oblige să simtă şi ea umilinţa. Avea să regrete ziua în care crezuse că poate face ce vrea din el.

Avea de gând să spună ce văzuse.

Patrik nu crezuse vreodată că avea să considere o exhumare ca pe o bine-venită evadare din monotonia zilei. Însă după lunga şi chinuitoarea seară în compania lui Jörgen şi a Madeleinei, până şi asta părea o activitate plăcută.

Mellberg, Martin şi Patrik stătură nemişcaţi în curtea bisericii din Fjällbacka, observând scena macabră ce li se desfăşura în faţa ochilor. Era şapte dimineaţa, iar temperatura era plăcută, cu toate că soarele răsărise de câteva

ore. Pe lângă curtea bisericii treceau puţine maşini şi, în afară de ciripitul păsărilor, singurul sunet era cel al lopeţilor împinse în ţărână.

Era o experienţă nouă pentru toţi trei. O exhumare însemna o ocazie rară în rutina zilnică a unui poliţist şi niciunul din ei nu avusese de fapt vreo idee în legătură cu procedura, dintr-un punct de vedere practic. Se aducea un mic excavator şi se croia drum prin straturile de pământ, până la sicriu? Sau venea o echipă de gropari profesionişti, pentru a îndeplini manual înfiorătoarea sarcină? Ultima variantă se dovedi a fi mai aproape de adevăr. Aceiaşi oameni care săpau gropile pentru înmormântări încercau acum să ridice afară pe cineva care fusese deja îngropat. Concentraţi, ei îşi îndesau lopeţile în ţărână, fără a spune vreun cuvânt. Ce-ar fi fost de zis? Să sporovăiască despre meciul de la TV, de cu o seară înainte? Să povestească despre grătarul de la sfârşitul de săptămână? Nu, sobrietatea momentului aşternuse un văl greu asupra a ceea ce făceau şi vălul acela avea să se ridice doar când sicriul avea să fie scos la lumină.

— Eşti sigur că ştii ce faci, Hedström?

Mellberg părea îngrijorat, iar Patrik îi împărtăşea sentimentul vag de nelinişte. Cu o zi în urmă, recursese la toate strategiile de convingere — stăruise, ameninţase şi se milogise — pentru a pune în mişcare, mai repede ca niciodată, roţile justiţiei şi ca să capete permisiunea de a deschide mormântul lui Johannes. Dar în continuare nu avea decât o bănuială şi nimic mai mult.

Patrik nu era o persoană religioasă, totuşi, gândul că tulbura liniştea mormântului nu îi dădea pace. Atmosfera liniştită din curtea bisericii avea ceva sacru şi el spera să afle că decedatul fusese deranjat pe motive întemeiate.

— Stig Thulin mi-a telefonat ieri de la primărie şi trebuie să spun că nu era încântat. Se pare că unul din oamenii pe care i-ai sunat şi i-ai sâcâit ieri a luat legătura cu el şi i-a spus că băteai câmpii în legătură cu o conspiraţie dintre Ephraim Hult şi doi dintre cei mai respectabili oameni din Fjällbacka. Şi că ai pomenit ceva de mite şi Dumnezeu mai ştie ce. Era extrem de supărat. O fi Ephraim mort, însă doctorul Hammarström este bine, mersi, la fel şi antreprenorul de pompe funebre de pe vremea aia. Dacă se dovedeşte că aducem acuzaţii nefondate, atunci...

Mellberg îşi aruncă mâinile înainte. Nu era nevoie să termine propoziţia. Patrik ştia care ar fi fost consecinţele. Mai întâi, avea să capete o mustrare cât toate zilele, apoi avea să fie eternul obiect de batjocură al secţiei.

Mellberg părea a-i citi gândurile.

— Aşa că ar fi bine să ai naibii dreptate, Hedström!

Arătă cu un deget butucănos înspre mormântul lui Johannes, apoi se mută nerăbdător de pe un picior pe altul. Mormanul de pământ ajunsese la mai mult de un metru înălţime, iar sudoarea strălucea pe frunţile groparilor. Nu avea să mai dureze mult.

Buna dispoziţie a lui Mellberg se întunecase un pic în dimineaţa aceea. Şi se părea că nu numai din cauza orei matinale şi a sarcinii neplăcute. Era mai mult de-atât. Irascibilitatea, care în trecut fusese un aspect constant al personalităţii lui, se reîntorsese după câteva remarcabile săptămâni de comportament complet schimbat. Deocamdată, furia lui nu atinsese cote maxime, însă nu era târziu. Tot timpul cât aşteptaseră, el nu făcuse decât să se plângă, să înjure şi să mormăie. În mod ciudat, părea mult mai simplu de acceptat decât scurta sa perioadă de

veselie. Sau, cel puţin, era ceva familiar. Încă suduind, Mellberg îi părăsi pentru a merge să se dea bine pe lângă echipa din Uddevalla, care tocmai venise să-i ajute.

Martin şopti din colţul gurii:

— Indiferent ce-o fi fost, se pare că s-a încheiat.

— Ce crezi c-o fi fost? întrebă Patrik.

— Nebunie temporară?

— Annika a auzit un zvon straniu ieri.

— Ce anume? Spune-mi.

— A plecat mai devreme de la muncă ieri... începu Patrik.

— Nimic neobişnuit în asta.

— Da, probabil că ai dreptate. Însă Annika l-a auzit sunând la Aeroportul Arlanda din Stockholm. Şi părea tare grăbit.

— Arlanda? Trebuia să aştepte pe cineva acolo? Doar e aici, aşa că n-ar fi putut zbura nicăieri.

Martin părea la fel de uimit ca şi Patrik. Şi curios, pe deasupra.

— Nu ştiu mai mult decât tine în legătură cu treburile lui de-acolo. Dar se îngroaşă gluma.

Unul din oamenii aflaţi lângă mormânt le făcu semn cu mâna. Merseră ezitând către mormanul de pământ şi priviră în groapă. Un sicriu maro ieşise la suprafaţă.

— Iată-l pe omul nostru. Să-l ridicăm?

Patrik încuviinţă din cap.

— Doar să fiţi atenţi. Voi anunţa echipa, apoi vor prelua ei totul de îndată ce scoateţi coşciugul la suprafaţă.

Se duse până la cei trei specialişti din Uddevalla. Aveau o atitudine sobră în timp ce stăteau de vorbă cu Mellberg. Un dric de la serviciul de pompe funebre fusese adus pe poteca pietruită şi stătea cu uşa din spate deschisă, pregătit să transporte sicriul, cu sau fără cadavru în el.

— Sunt aproape gata. Deschidem aici coşciugul sau o faceţi voi în Uddevalla?

Torbjörn Ruud, şeful unităţii de specialişti, nu îi răspunse lui Patrik, în schimb dădu dispoziţii singurei femei din echipă să facă nişte fotografii. Abia după aceea se întoarse către Patrik.

— Probabil că o vom face aici. Dacă aveţi dreptate şi nu vom găsi un cadavru înăuntrul sicriului, atunci treaba noastră e gata. Dacă se va petrece scenariul mai verosimil şi în sicriu va fi găsit un cadavru, atunci îl vom duce în Uddevalla, spre a fi identificat. Fiindcă bănuiesc că asta doriţi să facem, nu?

Mustaţa lui de morsă săltă în sus şi-n jos, în vreme ce bărbatul îl privi întrebător pe Patrik.

Acesta dădu din cap.

— Da, în caz că există un cadavru în coşciug, aş dori să se confirme sută la sută identitatea lui Johannes Hult.

— Asta vom putea face. Am cerut deja ieri fişele sale dentare, aşa că nu veţi avea de aşteptat mult. În definitiv, îmi dau seama că e o urgenţă...

Ruud îşi plecă privirea. Avea o fiică de şaptesprezece ani, aşa că nu era nevoie să i se explice pas cu pas caracterul presant al situaţiei. Era de-ajuns să-şi imagineze pentru o fracţiune de secundă groaza pe care trebuie să o fi simţit părinţii lui Jenny Möller.

Priviră în tăcere cum sicriul se apropie încet de marginea mormântului. Într-un sfârşit, văzură apărând capacul, iar palmele lui Patrik începură să ardă de nerăbdare. În curând aveau să afle. Cu coada ochiului, el văzu ceva mişcându-se la marginea curţii bisericii. Se întoarse pentru a arunca o privire. La naiba cu toate! Pe poarta care dădea înspre unitatea de pompieri Fjällbacka, o văzu venind

pe Solveig, fierbând de mânie, cu toată viteza înainte. Îi era imposibil să alerge, aşa că se legăna ca o corabie în ape agitate, cu privirea aţintită spre mormântul din care sicriul era acum în totalitate vizibil.

— Ce dracu' credeţi că faceţi aici, nenorociţilor?

Specialiştii din Uddevalla, care nu o întâlniseră până atunci pe Solveig Hult, se cutremurară la auzul limbajului vulgar. Patrik înţelese prea târziu că ar fi trebuit să anticipeze momentul şi să pregătească un cordon poliţienesc. Crezuse că ora matinală avea să fie îndeajuns pentru a ţine oamenii departe de operaţiunea exhumării. Dar, firește, Solveig nu era orişicine. Merse în întâmpinarea ei.

— Solveig, nu ar trebui să fii aici.

O apucă uşor de braţ. Femeia se smuci şi trecu năvalnic pe lângă el.

— Nu vă daţi bătuţi niciodată? Acum vreţi să-l tulburaţi pe Johannes şi-n mormânt? Voi chiar vreţi să ne distrugeţi cu orice preţ vieţile?

Înainte ca nimeni să poată reacţiona, Solveig ajunse lângă sicriu şi se aruncă asupra lui. Jeli precum o văduvă italiană la o înmormântare, lovind capacul cu pumnii. Cu toţii stăteau nemişcaţi. Nimeni nu ştia ce să facă. Apoi Patrik zări două siluete alergând din aceeaşi direcţie din care apăruse Solveig. Îndreptându-se spre mama lor, Johan şi Robert le aruncară poliţiştilor o privire dușmănoasă.

— Nu face asta, mama. Haide, să mergem acasă.

Nimeni nu se mişcă. În curtea bisericii se auzeau doar bocetele lui Solveig şi vocile imploratoare ale fiilor săi. Johan se răsuci.

— A stat trează toată noaptea. De când aţi sunat-o şi i-aţi spus ce aveţi de gând să faceţi. Am încercat să o oprim, dar s-a furişat afară. Nenorociţilor, o s-o mai ţineţi mult aşa?

Vorbele sale erau ca un ecou al vorbelor mamei. Pentru o clipă, cu toţii avură un sentiment colectiv de ruşine, datorat operaţiunii neplăcute pe care fuseseră obligaţi să o înceapă, însă „obligaţi" era cuvântul potrivit. Se vedeau nevoiţi să termine ceea ce începuseră.

Torbjörn Ruud îi făcu semn din cap lui Patrik şi cei doi merseră pentru a-i ajuta pe Johan şi Robert să o ridice pe Solveig de pe sicriu. Părea că ultima ei fărâmă de putere se epuizase, iar femeia se prăbuşi din nou, la pieptul lui Johan.

— Faceţi ce aveţi de făcut, însă, după aia, lăsaţi-ne în pace, spuse Johan fără să-i privească.

Fiii îşi sprijiniră mama, aflată între ei, şi se îndreptară spre poartă. Nimeni nu se mişcă până când cei trei nu dispărură din câmpul vizual. Nu se auzi niciun comentariu în legătură cu cele întâmplate.

Sicriul era aşezat lângă mormântul deschis, ascunzându-şi încă secretele.

— Pare să fie un trup înăuntru? îi întrebă Patrik pe bărbaţii care îl ridicaseră.

— Greu de zis. Coşciugul în sine e greu. Şi uneori se mai poate infiltra noroi prin vreo gaură. Singura cale de-a afla e să-l deschideţi.

Momentul nu mai putu fi amânat. Fotografa făcuse toate pozele de care aveau nevoie. Ruud şi colegii săi îşi puseră mănuşile şi trecură la treabă.

Încet, capacul sicriului fu deschis. Îşi ţinură cu toţii respiraţia.

Annika sună la ora opt fix. Avuseseră la dispoziţie toată ziua precedentă pentru a căuta în arhive, aşa că trebuia să fi găsit ceva până atunci. Şi avea dreptate.

— Ce ne-am sincronizat! Tocmai am găsit fişierul cu lista de clienţi pentru FZ-302. Însă vă anunţ cu părere de rău că nu am veşti bune. Sau poate, de fapt, sunt veşti bune. Am avut doar un client în zona dumneavoastră. Rolf Persson, care apropo, încă ne este client, doar că nu pentru acest produs, fireşte. Uitaţi adresa.

Annika îşi notă informaţia. Era, de fapt, dezamăgită că nu aflase mai multe nume. Părea cam puţin să aibă de verificat un singur cumpărător, însă poate că managerul de vânzări avea dreptate. Poate că erau de fapt veşti bune. În definitiv, nu aveau nevoie decât de un singur nume.

— Gösta?

Se deplasă cu scaunul mobil de la birou către uşă, apoi scoase capul pe coridor pentru a-l striga.

Niciun răspuns. Îl strigă din nou, mai tare de data aceea, şi fu încântată să-l vadă pe Gösta scoţând la rândul lui capul pe coridor.

— Am nişte treabă pentru tine. Avem numele unui fermier din zonă care a folosit îngrăşământul găsit pe cadavrele fetelor.

— Nu ar trebui să-l întrebăm întâi pe Patrik?

Gösta n-avea niciun chef să se mişte. Era încă pe jumătate adormit şi îşi petrecuse ultimele cincisprezece minute în faţa tastaturii, căscând şi frecându-se la ochi.

— Patrik, Mellberg şi Martin sunt la exhumare. Nu-i putem deranja momentan. Ştii de ce e graba aşa mare. De data asta nu putem face totul ca la carte, Gösta.

Chiar şi în circumstanţe obişnuite, era greu să o refuze pe Annika atunci când aceasta insista asupra unui lucru, iar în momentul de faţă, Gösta tindea să admită că motivele pentru care îi cerea ajutorul erau extrem de urgente. Oftă.

— Nu te duce singur, spuse Annika. Ţine minte, nu suntem pe urmele vreunui contrabandist ordinar. Ia-l pe Ernst cu tine.

Apoi mormăi ceva atât de încet, încât Gösta fu nevoit să ciulească urechile pentru a auzi.

— Trebuie să-l folosim la ceva şi pe dobitocul ăla.

Apoi ea vorbi din nou pe un ton normal.

— Şi vezi să verifici cu grijă locul. La cel mai mic semn de treburi necurate, să nu te dai de gol, ci să vii înapoi aici şi să-i raportezi lui Patrik. Apoi el va putea decide cursul acţiunilor!

— Habar n-am avut că te-au promovat de la secretară la şef al poliţiei, Annika. S-a întâmplat în timp ce erai în vacanţă? bombăni cu acreală Gösta.

Însă nu o spuse destul de tare cât să fie auzit. Asta chiar ar fi însemnat să o caute cu lumânarea, şi nu era într-atât de nebun.

Aşezată în spatele geamului, Annika zâmbi. Ochelarii pentru computer îi stăteau cocoţaţi pe vârful nasului, ca de obicei. Ştia exact ce tip de gânduri rebele îi zburau lui Gösta prin căpăţână, dar nu îi păsa prea tare. Încetase de mult să-i mai respecte opinia. Măcar de şi-ar face treaba şi n-ar zăpăci sarcina primită. El şi Ernst puteau reprezenta o combinaţie periculoasă de trimis pe teren. Însă de data aceasta, fu nevoită să o citeze pe Kajsa Warg, cunoscuta autoare suedeză de cărţi de bucate, din secolul al optsprezecelea: „Trebuie să foloseşi ceea ce ai la îndemână".

Ernst nu se arătă deloc încântat că fusese luat pe sus din pat. Ştiind că şeful avea să fie în altă parte în dimineaţa aceea, se bizuise pe o moţăială suplimentară înainte ca

prezența lui să fie necesară la secție. Țârâitul ascuțit al soneriei îi tulbură planurile.

— Ce naiba mai e?

În fața ușii stătea Gösta, cu degetul apăsat cu încăpățânare pe sonerie.

— Avem treabă.

— Nu mai poate să aștepte o oră? spuse morocănos Ernst.

— Nu, trebuie să mergem să vorbim cu un fermier care a cumpărat îngrășământul găsit de specialiști pe cadavre.

— Blestematul de Hedström a ordonat asta? A zis el că trebuie să merg și eu? Credeam că am interdicție la ancheta asta nenorocită.

Gösta cugetă în sinea lui dacă să mintă sau să zică adevărul. Alese cea de-a doua variantă.

— Nu, Hedström e în Fjällbacka cu Molin și cu Mellberg. Annika ne-a rugat să mergem.

— Annika?

Ernst râse strident.

— De când primim noi ordine de la o amărâtă de secretară? Nu, eu mă bag înapoi în pat pentru o vreme.

Râzând pe înfundate, dădu să-i închidă ușa în nas lui Gösta, însă fu oprit de un picior implântat în prag.

— Ascultă, chiar cred că trebuie să mergem în verificare.

Gösta făcu o pauză, apoi folosi unicul argument pe care știa că Ernst îl va asculta.

— Imaginează-ți fața lui Hedström dacă noi doi am da de cap anchetei. Cine știe, poate afurisitul ăsta de fermier o are pe fată la el acasă. N-ar fi grozav să-i prezentăm asemenea vești lui Mellberg?

O strălucire îi lumină chipul lui Ernst, semn că argumentul nimerise la țintă. Deja putea auzi cuvintele de laudă ale șefului său.

— În regulă, stai o clipă, să pun nişte haine pe mine. Ne vedem la maşină.

Zece minute mai târziu, erau în drum spre Fjällbacka. Ferma lui Rolf Persson se afla uşor la sud de moşia familiei Hult, iar Gösta nu putu să nu se întrebe dacă era doar o coincidenţă. După ce cotiră greşit o dată, cei doi găsiră drumul bun şi parcară în curte. Nu se vedea niciun semn de viaţă. Coborâră din maşină şi priviră în jur, în timp ce se îndreptară spre casa fermierului.

Arăta ca orice altă fermă din zonă. Un hambar cu pereţi roşii se afla la o aruncătură de băţ de casa albă, cu margini albastre în jurul ferestrelor. În ciuda tuturor rapoartelor din presă, conform cărora vânzările către UE fuseseră ca o mană cerească pentru fermierii suedezi, Gösta ştia că realitatea era mai sumbră. Ferma avea să cadă în ruină. Proprietarii păreau a face tot posibilul să o întreţină, însă vopseaua începuse a se scoroji atât pe pereţii casei, cât şi pe cei ai hambarului, oferind o privelişte dezolantă. Gösta şi Ernst urcară treptele până pe verandă, unde tâmplăria rezistentă dovedea că gospodăria fusese construită înainte ca vremurile moderne să transforme viteza şi eficienţa în concepte sfinte.

— Intraţi, îi chemă vocea hârâită a unei bătrâne şi, înainte să păşească înăuntru, cei doi îşi şterseră cu grijă picioarele de preşul din faţa uşii. Tavanul jos îl făcu pe Ernst să îşi plece capul, dar Gösta, care niciodată nu făcuse parte din impunătoarea tagmă a oamenilor înalţi, merse drept înainte, fără să-şi facă griji că s-ar putea lovi.

— Bună dimineaţa, suntem de la poliţie. Îl căutăm pe Rolf Persson.

Bătrâna, care tocmai pregătea micul dejun, îşi şterse mâinile pe un prosop de vase.

— O secundă, mă duc după el. E pe canapea, vedeţi dumneavoastră, trage un pui de somn. Aşa e la bătrâneţe.

Chicoti şi dispăru în adâncul tainic al casei.

Gösta şi Ernst priviră şovăielnic în jurul lor, apoi luară loc la masa din bucătărie. Încăperea îi amintea lui Gösta de casa copilăriei sale, cu toate că familia Persson era doar cu zece ani mai în vârstă decât el. La început, bătrâna păruse mai în etate, însă după o examinare atentă, observase că ochii îi erau mai tineri decât trupul. Asta făceau anii de trudă dintr-un om.

Încă foloseau un vechi cuptor cu lemne pentru a găti. Duşumeaua era acoperită cu linoleum, ascunzând probabil o minunată podea din lemn masiv. Era la modă prin rândurile tinerei generaţii să scoată la iveală asemenea podele, însă pentru generaţia lui şi a familiei Persson, aceasta reprezenta încă un puternic memento al sărăciei din copilărie. Când a fost introdus pentru prima dată pe piaţă, linoleumul a devenit un simbol ostentativ al unei vieţi ce nu mai era afundată în mizeria generaţiei anterioare.

Lambriurile deteriorate îi stârneau, de asemenea, amintiri. Gösta nu se putu abţine şi-şi plimbă un deget peste spaţiul dintre două panouri. Senzaţia era la fel ca pe vremea când, băiat fiind, făcuse acest lucru în bucătăria părinţilor lui.

Ticăitul slab al unui ceas de bucătărie reprezenta singurul sunet ce putea fi auzit, însă după ce aşteptară o vreme, distinseră un murmur din camera alăturată. Auzeau destul cât să îşi dea seama că una din voci părea agitată, iar cealaltă implora insistent. După câteva minute, bătrâna se întoarse, urmată de soţul ei. Şi acesta părea să aibă peste cei şaptezeci de ani estimaţi. Faptul că fusese trezit din aţipeală nu îl avantaja. Părul îi stătea ridicat şi cute

obosite îi conturau urme adânci pe obraji. Bătrâna se întoarse la soba de gătit. Îşi ţinea privirea plecată şi se concentră asupra oalei cu terci de ovăz în care amesteca.

— Cu ce treburi vine poliţia aici?

Vocea lui Persson era autoritară, iar Gösta nu putu să nu observe că bătrâna tresări. Începu să înţeleagă motivul pentru care aceasta arăta mult mai bătrână decât era de fapt. Ea zdrăngăni oala, iar Persson urlă:

— Poţi să te opreşti din asta? Termini tu de făcut micul dejun mai târziu. Acum dă-ne pace.

Femeia îşi lăsă capul în jos şi luă repede oala de pe soba de gătit. Ieşi din bucătărie fără a spune vreun cuvânt. Gösta simţi imboldul de a merge după ea şi de a-i spune o vorbă prietenoasă, împăciuitoare, dar se abţinu.

Persson îşi turnă în pahar şi se aşeză. Nu îi întrebă pe Ernst şi pe Gösta dacă doreau şi ei, iar aceştia oricum nu ar fi îndrăznit să spună că da. După ce dădu pe gât duşca, se şterse la gură cu podul palmei şi le aruncă o privire sfidătoare.

— Ei bine? Ce doriţi?

Ernst privi lacom spre paharul gol. Gösta fu cel care vorbi.

— Aţi folosit vreodată un îngrăşământ numit... — îşi consultă carneţelul — FZ-302?

Fermierul Persson râse cu poftă.

— De-asta m-aţi trezit din somnul de frumuseţe? Să mă întrebaţi ce îngrăşământ folosesc? Isuse, pesemne că poliţia nu prea are mare lucru de făcut zilele astea.

Expresia lui Gösta rămase neschimbată.

— Avem noi motivele noastre pentru care întrebăm. Şi am dori un răspuns.

Antipatia pe care o simţea faţă de bărbatul acela creştea cu fiecare secundă.

— În regulă, în regulă, nu vă impacientaţi. N-am nimic de ascuns.

Râse din nou şi îşi turnă iar o duşcă.

Ernst se linse pe buze şi îşi fixă privirea asupra paharului. Judecând după suflul lui Persson, acelea nu fuseseră primele pahare din dimineaţa respectivă. Având vaci care trebuiau mulse, era treaz de câteva ore, aşa că pentru el era probabil ora prânzului. Cu toate că era cam devreme să tragă la măsea, gândi Gösta. Ernst nu păru a fi de acord.

— Am folosit tipul ăla de îngrăşământ până cândva în '84 sau '85, mi se pare. După aia a apărut o nenorocită de agenţie pentru protecţia mediului, care a decis că ar avea un „efect negativ asupra ecosistemului".

Vorbi pe-un ton ascuţit şi făcu semnul ghilimelelor cu degetele, în aer.

— Aşa că atunci a trebuit să trecem la un îngrăşământ de zece ori mai prost şi de zece ori mai scump. Idioţii naibii!

— Cât timp l-aţi folosit?

— Of, probabil în jur de zece ani. Am cifrele exacte în registre, însă cred că a fost pe la mijlocul anilor '70 când am început. De ce sunteţi atât de interesaţi?

Îi privi cu suspiciune pe Ernst şi pe Gösta.

— Are de-a face cu o anchetă la care lucrăm momentan.

Gösta nu mai spuse nimic, însă putu să observe cum fermierului i se aprinse încet un beculeţ.

— E în legătură cu fetele alea, nu-i aşa? Fetele din Prăpastia Craiului. Şi cea care a dispărut? Credeţi că am avut ceva de-a face cu asta? Asta v-aţi băgat în cap? Isuse Hristoase!

Persson se ridică şovăitor de la masă. Era un bărbat zdravăn. Nu prezenta niciunul din semnele obişnuite ale

declinului fizic venit odată cu înaintarea în vârstă. Pe sub cămaşă, braţele îi erau viguroase şi puternice. Ernst se ridică şi el. Era mereu eficace în situaţii de genul acela, gândi Gösta, recunoscător. Trăia pentru momente precum acela.

— Haideţi să ne calmăm cu toţii. Avem o pistă pe care o urmărim şi mai multe persoane de vizitat. Nu aveţi vreun motiv ca să vă simţiţi arătat cu degetul. Însă am dori să aruncăm o privire, doar ca să vă putem exclude din listă.

Fermierul păru neîncrezător, însă apoi dădu din cap. Gösta avu grijă să strecoare o replică:

— Aş putea folosi toaleta dumneavoastră?

Vezica lui avusese şi zile mai bune, iar nevoia de a se uşura îi crescuse treptat, devenind acută în momentul acela. Persson încuviinţă şi arătă înspre o uşă cu literele „WC" pe ea.

— Da, la naiba, oamenii fură ca-n codru, spunea Ernst. Ce să facă oamenii cinstiţi cum suntem noi doi...

Se opri vinovat, când Gösta se întoarse. Un pahar gol din faţa sa arăta că Ernst avusese parte de băutura la care râvnise, iar el şi fermierul arătau precum doi vechi prieteni.

Jumătate de oră mai târziu, Gösta îşi adună curajul ca să-şi admonesteze colegul.

— Doamne, duhneşti a băutură! Cum crezi că o să treci de Annika, la respiraţia pe care-o ai?

— Ei, hai, Flygare! Nu fi aşa o cucoană demodată. Doar am gustat, nu-i nimic rău în asta. În plus, e nepoliticos să refuzi când cineva îţi oferă de băut.

Gösta pufni, însă nu comentă. Se simţea descurajat. O jumătate de oră de cutreierat pe terenul fermierului nu îi adusese la absolut niciun rezultat. Nici urmă de fată sau

de mormânt proaspăt dezgropat, de altfel, şi o dimineaţă irosită. Însă Ernst şi fermierul găsiseră subiecte comune în vreme ce Gösta era la toaletă, golindu-şi vezica, şi stătuseră la taclale tot timpul cât umblaseră pe moşie. Din punctul său de vedere, Gösta considera că ar fi fost mai adecvat să păstreze distanţa faţă de un posibil suspect în ancheta unei crime, dar Ernst îşi urma propriile sfaturi, ca de obicei.

— A dezvăluit Persson ceva util?

Ernst suflă în mâna făcută căuş, apoi adulmecă. La început, ignoră întrebarea lui Gösta.

— Auzi, Flygare, poţi să opreşti aici, să-mi iau nişte dropsuri pentru gât?

Ursuz şi tăcut, Gösta vira spre benzinăria OK Q8 şi aşteptă în maşină până când Ernst fugi înăuntru pentru a cumpăra ceva care să-i remedieze problema respiraţiei. La întoarcerea în maşină, acesta răspunse la întrebare.

— Nu, chiar ne-am pierdut vremea pe-acolo. Dar al naibii de simpatic omul şi pot să jur că nu are nimic de-a face cu toată povestea. Nu, putem exclude teoria chiar în momentul ăsta. Şi treaba cu îngrăşământul e un punct mort, de asemenea. Legiştii ăia nenorociţi stau în fund toată ziua într-un laborator, analizând până le vine rău, în vreme ce noi, muncitorii din lumea reală, vedem cât de ridicole sunt teoriile lor. ADN şi fire de păr, şi îngrăşăminte, şi urme de cauciucuri, şi toate porcăriile alea cu care-şi pierd ei vremea. Nu, o ciomăgeală straşnică, la locul potrivit, asta face mereu lumină într-o anchetă, Flygare.

Strânse pumnul, spre a-şi exemplifica modul de a privi lucrurile. Mulţumit că demonstrase cum trebuia condusă adevărata muncă de poliţie, îşi rezemă capul de tetieră şi închise ochii.

Gösta conduse în tăcere spre Tanumshede. El nu era atât de sigur.

Veştile ajunseseră deja la Gabriel şi la famila sa. Toţi trei şedeau tăcuţi la masă, pentru micul dejun, fiecare cufundat în gânduri. Spre marea lor surpriză, cu o seară înainte, Linda venise acasă cu lucruri de schimb pentru a doua zi şi, fără a spune o vorbă, se culcă în camera ei, care o aştepta, pregătită.

Ezitând, Laine rupse tăcerea.

— Ce drăguţ că te-ai întors acasă, Linda.

Linda mormăi ceva drept răspuns, privind ţintă la bucata de pâine pe care întindea unt.

— Vorbeşte mai tare, Linda, nu e politicos să bombăni aşa.

Gabriel primi o căutătură nimicitoare din partea lui Laine, însă nu îi păsă prea mult. Era casa lui şi nu avea de gând să facă mare caz, doar din plăcerea stranie de a o avea pe fată acasă pentru o vreme.

— Am zis că voi sta aici doar o noapte sau două, apoi mă voi întoarce la Västergården. Aveam doar nevoie de o schimbare de peisaj. Toate porcăriile alea cu „aleluia" începuseră să mă scoată din sărite. Şi e al naibii de deprimant să-i văd cum îi tratează pe copii. În plus, mi se pare chiar înfiorător cum copiii ăia umblă aşa, vorbind despre Isus...

— Da, i-am zis lui Jacob că mi se pare că sunt un pic cam aspri cu cei mici. Dar sunt bine intenţionaţi. Iar credinţa este importantă pentru Jacob şi Marita, trebuie să respectăm asta. Ştiu, de exemplu, că Jacob se supără cumplit când te aude înjurând. Chiar nu e un limbaj potrivit pentru o tânără domnişoară.

Iritată, Linda îşi dădu ochii peste cap. Voise pur şi simplu să scape de lângă Johan pentru o vreme şi era

conştientă că acesta nu ar fi îndrăznit să o sune acolo. Însă cicăleala începuse deja să o calce pe nervi. Probabil că oricum avea să fie nevoită să se întoarcă acasă la fratele său în seara aceea. Nu putea trăi aşa.

— Da, presupun că ai auzit acasă la Jacob despre exhumare, spuse Laine. Tata a sunat ieri, când l-au contactat poliţiştii. Ce teorie idioată au scornit! Vorbesc de un plan urzit, chipurile, de Ephraim, de a face să pară că Johannes a murit. Cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată.

Pete roşii apărură pe pieptul alb ca zăpada al lui Laine şi ea continuă să se joace nervos cu colierul de perle. Linda trebui să-şi înăbuşe impulsul de a se întinde, a-i smulge colierul şi a-i îndesa pe gât toate nenorocitele alea de perle.

Gabriel îşi drese vocea şi se alătură discuţiei, pe un ton autoritar. Întreaga chestiune cu exhumarea îl deranja. Îi perturba rutina şi stârnea praful în lumea sa bine ordonată. Se opunea vehement acelei idei. Nu considera că poliţia avea vreun temei pentru a face asemenea afirmaţii, însă nu aceea era problema. Şi nici ideea că era deranjată liniştea locului de odihnă al fratelui său, cu toate că acel lucru era cu siguranţă neplăcut. Nu, problema era haosul creat de întreaga procedură. Sicriele trebuiau îngropate, nu dezgropate. Odată săpate, mormintele trebuiau lăsate neatinse, iar sicriele, odată închise, trebuiau să rămână aşa. Ăsta era mersul lucrurilor. Debit şi credit. Toate la locul lor.

— Ei bine, mi se pare puţin straniu că poliţia are dreptul să acţioneze după capul ei, spuse Gabriel. Nu ştiu pe cine au presat pentru a obţine permisiunea, dar, credeţi-mă, intenţionez să iau măsuri. În definitiv, nu trăim într-un stat poliţienesc.

Linda bombăni din nou ceva, cu capul în farfurie.

— Scuză-mă, ce ai zis, draga mea? spuse Laine, întorcându-se către fiica ei.

— Am zis că n-ar trebui măcar să vă gândiţi cum o fi pentru Solveig, Robert şi Johan? Aveţi idee cum s-or simţi, ştiind că Johannes e dezgropat în felul ăsta? Dar nu, singurul lucru pe care îl puteţi face e să vă plângeţi despre cât de ruşinos e pentru voi. De ce nu vă gândiţi, măcar o dată, şi la alţii?

Îşi aruncă şervetelul în farfurie şi se ridică de la masă. Mâinile lui Laine zburară din nou spre colier şi femeia păru a se întreba dacă să-şi urmeze sau nu fiica. O privire din partea lui Gabriel o făcu să rămână locului.

— Ei bine, ştim de unde-a moştenit încăpăţânarea asta.

Tonul îi era acuzator. Laine nu spuse nimic.

— Are tupeul să susţină că nu ne pasă de cum suportă Solveig şi băieţii toate astea. Bineînţeles că ne pasă, însă ei ne-au dat de înţeles, în repetate rânduri, că nu vor mila noastră. Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi.

Uneori, Laine îşi ura soţul. Cum stătea el acolo, atât de înfumurat, mâncând cu poftă ouă. Se imagină ducându-se la el, ridicându-i farfuria şi ştergându-i-o de piept. În schimb, se apucă să debaraseze masa.

1979, vara

Acum ele împărțeau durerea. Precum două gemene siameze, erau încleștate într-o relație simbiotică, menținută în viață de cantități egale de dragoste și ură. Pe de o parte, se bucurau că nu sunt nevoite să stea singure, acolo jos, pe întuneric. Pe de altă parte, se crease o legătură antagonică, din dorința de a fi cruțate; fiecare ar fi vrut ca, la următoarea lui apariție, cealaltă să fie nevoită să suporte chinurile.

Nu vorbeau mult. În subsolul obscur, ecoul vocilor răsuna într-un mod mult prea înspăimântător. La apropierea pașilor, ele zburau în direcții opuse, renunțând la contactul strâns, ce reprezenta singurul lor scut împotriva frigului și a întunericului. În momentele acelea, nu mai conta decât retragerea din fața durerii, și cele două fete se împingeau reciproc; niciuna să-i cadă prima în mâini necuratului.

De data aceea câștigase ea, și începu să audă țipetele. Într-un fel, era aproape la fel de rău și pentru cea care scăpase. Sunetul oaselor frânte îi era bine întipărit în memoria auditivă și putea simți fiecare răcnet în propriul său corp sfârtecat. Știa, de asemenea, ce avea să vină după țipete. Atunci, mâinile care forțau și răsuceau, crestau și răneau, aveau să se transforme, devenind afectuoase și tandre, așezate pe zona

în care durerea era cel mai greu de suportat. Cunoştea acum acele mâini ca pe ale sale proprii. Erau mari şi puternice, însă, în acelaşi timp, fine, lipsite de duritãţi ori asperităţi. Degetele erau lungi şi delicate, ca ale unui pianist. Şi cu toate că nu le văzuse niciodată, şi le putea imagina destul de clar, prin ochii minţii.

Strigătele se intensificară, iar ea şi-ar fi dorit să poată ridica braţele pentru a-şi acoperi urechile. Însă braţele-i atârnau vlăguite şi nefolositoare pe lângă corp, refuzând a-i da ascultare comenzilor.

Când ţipetele se stinseră, iar trapa de deasupra capetelor lor se deschise şi se apoi se închise la loc, ea se târî de-a lungul suprafeţei reci şi jilave, către sursa strigătelor.

Era momentul consolării.

Când capacul sicriului fu ridicat, se făcu liniște deplină. Patrik se surprinse, pe jumătate întors, privind agitat înspre biserică. Nu știa la ce să se aștepte. Poate vreun fulger venit dinspre turnul bisericii, care să-i doboare la pământ, în plină desfășurare a activității lor blasfemiatoare. Însă nu avu loc nimic de genul ăsta.

Când Patrik văzu scheletul din coșciug, inima îi sări din piept. Se înșelase.

— Ei bine, Hedström, ne-ai băgat în ditamai încurcătura.

Mellberg dădu din cap, cu părere de rău. Printr-o singură propoziție, îl făcu pe Patrik să se simtă cu sabia deasupra capului. Însă șeful său avea dreptate. Era o ditamai încurcătura.

— Atunci vom lua cu noi cadavrul, pentru a putea confirma că avem individul corect. Însă probabil că nu vor exista surprize din punctul acesta de vedere. Nu ai și teorii despre cadavre schimbate între ele sau așa ceva, nu?

Patrik dădu doar din cap. Consideră că primea ceea ce i se cuvenea. Specialiștii își făcură treaba, iar puțin mai târziu, când scheletul se afla în drum spre Göteborg, Patrik și Martin urcară în mașină pentru a se întoarce la secție.

— Ai fi putut avea dreptate. N-ar fi fost exagerat.

Vocea lui Martin era încurajatoare, însă Patrik scutură încă o dată din cap.

— Nu, ai avut dreptate. Teoriile conspiraţiei erau puţin cam exagerate pentru a fi plauzibile. Bănuiesc că voi fi nevoit să trăiesc cu greşeala asta mult timp de-acum încolo.

— Da, cred că poţi fi sigur de asta, spuse Martin cu simpatie. Dar întreabă-te următorul lucru: ai fi putut trăi împăcat cu tine însuţi dacă nu ai fi făcut-o? Dacă ai fi aflat ulterior că avuseseşi dreptate, iar Jenny Möller ar fi plătit cu viaţa pentru asta? Măcar ai încercat. Trebuie să punem în practică toate ideile care ne vin în minte, nesăbuite sau nu. Asta e singura noastră şansă de a o găsi la timp.

— Dacă nu o fi deja prea târziu, spuse mohorât Patrik.

— Vezi, ăsta e exact felul în care nu ar trebui să gândim. Încă nu am găsit-o moartă, aşa că trebuie să fie în viaţă. E singura alternativă.

— Ai dreptate. Însă pur şi simplu nu ştiu încotro să mă îndrept. Unde să căutăm? Ne tot întoarcem mereu la nenorocita aia de familie Hult, însă niciodată nu avem ceva concret pe care să ne bazăm.

— Există legătura dintre cele trei victime Siv, Mona şi Tanja.

— Însă nimic referitor la dispariţia lui Jenny.

— Nu, recunoscu Martin. Însă nu prea contează, nu-i aşa? Principalul e că facem tot posibilul pentru a-i găsi pe ucigaşul Tanjei şi pe răpitorul lui Jenny. Că or fi doi făptaşi diferiţi sau aceeaşi persoană, timpul va scoate la iveală adevărul. Însă noi facem tot ce ne stă în putere.

Martin accentuă fiecare cuvânt din ultima propoziţie, sperând ca sensul vorbelor sale să găsească ecou în

mintea lui Patrik. Înţelegea de ce acesta îşi dădea cu pumnii în cap, după ce exhumarea eşuase în a-i susţine teoria, însă în momentul acela nu îşi puteau permite un şef de anchetă fără încredere în sine. Patrik trebuia să creadă în ceea ce făceau.

Când ajunseră înapoi la secţie, Annika îi opri la recepţie. Cu o mână ţinea telefonul, iar cu cealaltă acoperea receptorul, pentru ca persoana de la capătul firului să nu audă ceea ce le spunea lui Patrik şi Martin.

— Patrik, e Johan Hult. E tare nerăbdător să dea de tine. Poţi să vorbeşti de la tine din birou?

Patrik încuviinţă şi merse cu paşi mari în biroul său. O secundă mai târziu, telefonul îi sună.

— Alo, Patrik Hedström.

Ascultă cu nerăbdare, întrerupse pentru a pune câteva întrebări, apoi o zbughi, cu forţe proaspete, spre biroul lui Martin.

— Haide, Molin, plecăm în Fjällbacka.

— Dar abia ne-am întors de acolo. Unde mergem?

— Trebuie să discutăm un pic cu Linda Hult. Cred că un amănunt demn de atenţie începe să scoată la iveală ceva cu adevărat interesant.

Erica sperase ca, asemenea familiei Flood, musafirii ei să vrea să plece cu barca în timpul zilei, spre a putea scăpa de ei pentru o vreme. Se înşelase.

— Nu prea ne dăm în vânt după mare, eu şi Madde. Preferăm să îţi ţinem companie aici, în grădină. Priveliştea e atât de frumoasă.

Jörgen privi fericit înspre insule şi se pregăti pentru o zi la soare. Erica îşi înăbuşi un râset. Bărbatul arăta stupid. Era palid precum un albinos şi se părea că avea de

gând să rămână aşa. Se unsese cu loţiune solară din cap până-n picioare, fapt care îl făcea să pară şi mai alb, dacă era posibil aşa ceva. Nasul îi era, de asemenea, acoperit cu un fel de cremă fosforescentă, pentru protecţie sporită. O pălărie de soare îi completa ţinuta, iar după o jumătate de oră în care umblă de colo-colo, se instală, oftând cu satisfacţie, lângă soţia sa, pe unul din scaunele de grădină pe care Erica se simţise obligată să le aducă.

— Ah, ăsta e raiul, nu-i aşa, Madde?

Bărbatul închise ochii, iar Erica se gândi că s-ar fi putut furişa în casă pentru o vreme.

Chiar atunci, el deschise un ochi şi spuse:

— Ar fi prea mare deranjul dacă te-am ruga să ne aduci ceva de băut? Un pahar mare cu suc ar fi minunat. Cred că şi lui Madde i-ar plăcea unul.

Soţia lui încuviinţă doar, fără a privi în sus. De când ieşise în grădină, era captivată de o carte despre legea taxelor şi, la rândul ei, părea înspăimântată de ideea de a se bronza vreun pic. Pantalonii largi până la glezne şi cămaşa cu mânecă lungă aveau grijă să prevină acest risc. Purta, la rându-i, o pălărie de soare, şi avea nasul fosforescent. Evident că mai feriţi de atât nu ar fi putut fi. Unul lângă celălalt, arătau precum doi extratereştri debarcaţi pe peluza Ericăi şi a lui Patrik.

Erica merse legănat înăuntru şi prepară nişte suc. Orice, doar să nu fie nevoită să vorbească cu ei. Erau cele mai anoste persoane pe care le întâlnise vreodată. Dacă în urmă cu o seară cineva ar fi pus-o să aleagă între a discuta cu ei şi a privi cum se usucă vopseaua pe-un perete, nu ar fi existat vreun dubiu cu privire la opţiunea ei. La momentul potrivit, avea să-i spună

mamei lui Patrik ce consecinţe avusese faptul că aceasta le oferise, cu asemenea generozitate, numărul lor de telefon.

Măcar Patrik putea evada pentru o vreme la serviciu. Cu toate că îşi dădea şi ea seama că era extenuat. Nu-l văzuse niciodată atât de chinuit, de hotărât să aibă rezultate. Însă miza nu fusese vreodată aşa de mare.

Îşi dorea să-i fi fost de mai mult ajutor. Pe parcursul anchetei în cazul morţii prietenei sale, Alex, reuşise în mai multe rânduri să dea o mână de ajutor poliţiei, însă atunci avusese motive de natură personală. Acum era împiedicată şi de trupul său imens. Pentru prima oară în viaţa ei, fusese obligată să lenevească involuntar, ca rezultat al conspiraţiei dintre pântecele său şi valul de căldură. Cumva, părea că şi judecata îi era neutră. Toate gândurile i se îndreptau spre bebeluşul din burtă şi efortul supraomenesc ce avea să fie necesar foarte curând. Mintea ei refuza cu încăpăţânare să se concentreze prea mult timp asupra altor lucruri. O uimeau mamele care lucrau până cu o zi înainte de naştere. Poate că ea era pur şi simplu diferită, fiindcă, pe măsură ce sarcina înaintase, ea fusese redusă — ori promovată, în funcţie de optica adoptată — la stadiul unui organism purtător în care pulsa o nouă viaţă. Fiecare fibră a corpului său era concentrată pe naşterea copilului, fapt pentru care intruşii reprezentau o bătaie de cap cu atât mai mare. Îi perturbau concentrarea. Nu-i venea să creadă că fusese aşa de agitată, acasă, de una singură. În momentul acela, perspectiva părea un rai.

Oftând, prepară o carafă mare cu suc şi gheaţă zdrobită şi, împreună cu două pahare, o duse marţienilor aflaţi pe peluza ei.

O scurtă verificare la Västergården dezvălui că Linda nu se afla acolo. Marita păru nedumerită la apariţia celor doi poliţişti, însă nu puse întrebări. În schimb, îi îndrumă spre conac. Pentru a doua oară în decursul tot atâtor zile, Patrik conduse de-a lungul aleii întinse. Fu, încă o dată, uimit de frumuseţea locului. Îl observă pe Martin stând alături, cu gura căscată.

— La naiba, unii oameni ştiu să trăiască, nu glumă.

— Da, unii o duc bine, spuse Patrik.

— Deci în casa aia imensă locuiesc doar doi oameni?

— Trei, dacă o pui la socoteală pe Linda.

— Isuse, nu-i de mirare că-n Suedia e penurie de locuinţe.

De data aceea, le răspunse Laine când sunară la uşă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Patrik se întrebă dacă simţise cumva o urmă de anxietate în vocea ei.

— O căutăm pe Linda, spuse Martin. Tocmai am fost la Västergården, însă nora dumneavoastră a spus că se află aici.

Martin înclină vag din cap, în direcţia opusă.

— Ce doriţi de la ea?

Gabriel veni din spatele lui Laine, care încă nu deschisese uşa destul de mult cât să le permită să intre.

— Avem să-i punem nişte întrebări.

— Nu-i pune nimeni întrebări fiicei mele până nu ştim despre ce e vorba.

Gabriel îşi înfoie pieptul, pregătit să-şi apere odrasla.

Când Patrik se pregătea să-şi lanseze argumentele, pe după colţul conacului îşi făcu apariţia Linda. Purta haine de călărie şi părea că se află în drum spre grajd.

— Pe mine mă căutaţi?

Patrik încuviinţă, uşurat la gândul de a nu intra într-un conflict direct cu tatăl fetei.

— Da, avem să-ţi punem câteva întrebări. Vrei să intrăm sau să rămânem aici?

Gabriel interveni.

— Ce se petrece, Linda? Ai făcut ceva despre care ar trebui să aflăm? N-avem nicio intenţie de-a permite poliţiei să te interogheze în lipsa noastră, să-ţi fie clar.

Linda, care căpătă brusc înfăţişarea unei fetiţe speriate, dădu şovăitor din cap.

— Să intrăm, spuse ea.

Îi urmă supusă pe Martin şi Patrik pe uşa principală, către sufragerie. Nu părea să-i pese de mobilier, aşa că se prăbuşi pe canapea în nişte haine ce duhneau a cal. Laine nu se putu abţine şi strâmbă din nas, privind îngrijorată spre tapiţeria albă. Linda îi aruncă mamei sale o privire sfidătoare.

— E în regulă dacă îţi punem nişte întrebări în prezenţa părinţilor tăi? Dacă ar fi fost un interogatoriu oficial, nu le-am fi putut interzice participarea, având în vedere că eşti minoră, însă pentru moment nu dorim decât să îţi punem câteva întrebări, aşa că...

Gabriel arăta de parcă ar fi fost pe punctul de-a începe o nouă ceartă, însă Linda ridică din umeri. Pentru o clipă, lui Patrik i se păru că distinge, dincolo de starea ei de agitaţie, şi o urmă de satisfacţie. Însă aceasta dispăru instantaneu.

— Am primit de curând un telefon din partea vărului tău, Johan Hult. Ştii în legătură cu ce ar fi putut să fie?

Linda ridică iar din umeri şi, cu gândul în altă parte, începu să-şi pigulească pieliţele din jurul unghiilor.

— Voi doi v-aţi văzut destul de mult în ultima vreme, aşa-i?

Patrik avansa cu grijă, pas cu pas. Johan îi povestise un pic despre relaţia lor, iar Patrik înţelesese că veştile nu aveau să fie bine primite de către Gabriel şi Laine.

— Da, aşa e, ne-am văzut de câteva ori.

— Ce dracu' îndrugi acolo?

Atât Laine, cât şi Linda tresăriră. La fel ca şi fiul său, Gabriel nu folosea niciodată un limbaj vulgar. Nu îşi aminteau să-l fi auzit vreodată rostind asemenea cuvinte.

— Ce-ţi pasă ţie? Mă văd cu cine am chef. Nu-i treaba ta.

Patrik interveni înainte ca situaţia să apuce să se înrăutăţească.

— Pe noi nu ne interesează dacă sau cât de des v-aţi văzut; în ceea ce ne priveşte, poţi să păstrezi pentru tine informaţiile acestea. Însă ne interesează extrem de mult o ocazie în particular. Johan a spus că v-aţi întâlnit într-o seară, în urmă cu vreo două săptămâni, în şura hambarului de la Västergården.

De furie, faţa lui Gabriel deveni roşie ca focul, însă nu zise nimic şi aşteptă răspunsul Lindei.

— Posibil. Ne-am întâlnit acolo de mai multe ori, însă nu sunt sigură când anume.

Încă îşi mai pigulea, foarte concentrată, unghiile, fără să se uite la niciunul dintre adulţii aflaţi în jurul ei.

Martin vorbi în locul lui Patrik.

— Conform spuselor lui Johan, în acea seară anume aţi văzut ceva deosebit. Încă nu ştii despre ce e vorba?

— De vreme ce păreţi să ştiţi, de ce nu îmi ziceţi voi?

— Linda! Nu înrăutăţi situaţia prin răspunsuri obraznice! Acum, te rog, răspunde la întrebările domnilor poliţişti. Dacă ştii la ce se referă, atunci zi-ne. Însă dacă e vorba de ceva în care să te fi vârât acel, acel... golan, atunci am de gând să...

— Tu? Tu n-ai habar de Johan. Eşti al dracului de fătarnic, dar...

— Linda..., o avertiză vocea lui Laine. Nu complica lucrurile. Fă cum spune tata şi răspunde la întrebările poliţistului. Apoi vom discuta mai târziu restul.

După ce chibzui pentru o clipă, Linda păru să accepte dojana mamei sale şi continuă, îmbufnată.

— Bănuiesc că Johan v-a spus că am văzut-o pe fata aceea.

— Care fată?

Mirarea de pe chipul lui Gabriel era evidentă.

— Fata aceea germană, cea care a fost ucisă.

— Da, asta ne-a declarat Johan, spuse Patrik.

Aşteptă în tăcere ca Linda să continue.

— Nu sunt la fel de sigură ca Johan că era ea. Văzusem pozele în pliante şi semăna cât de cât cu ea, însă probabil că sunt multe fete care arată cam la fel. Şi oricum, ce treabă ar fi avut la Västergården? Nu e tocmai pe ruta turistică.

Martin şi Patrik ignorară întrebarea. Ştiau exact ce treabă avea ea la Västergården. Urmărea singurul indiciu pe care-l avea cu privire la dispariţia mamei sale — Johannes Hult.

— Unde se aflau Marita şi copiii în noaptea aceea? Johan a spus că nu erau acasă, dar nu ştia încotro se duseseră.

— Stăteau câteva zile în Dals-Ed, la părinţii Maritei.

— Jacob şi Marita mai fac asta din când în când, explică Laine.

— Când Jacob are nevoie de puţină pace şi linişte, pentru a repara ceva prin casă, ea şi copiii petrec câteva zile cu bunicii din partea mamei. Le oferă şansa de a se vedea mai des. Noi locuim la o distanţă aşa de mică, încât îi vedem pe copii aproape zilnic.

— Să trecem peste faptul dacă a fost sau nu Tanja Schmidt cea pe care aţi văzut-o. Poţi descrie, însă, cum arăta fata?

Linda ezită.

— Brunetă, constituţie normală. Părul până la umeri. Ca aproape oricine. Nu foarte drăguţă, adăugă ea, cu superioritatea unei persoane conştiente de faptul că se născuse frumoasă.

— Şi cum era îmbrăcată?

Martin se aplecă înainte, încercând să-i reţină privirea adolescentei. Eşuă.

— Păi, nu prea-mi aduc aminte. S-a întâmplat acum vreo două săptămâni, iar afară începuse să se întunece.

— Încearcă, o îndemnă Martin.

— Cred că blugi. Un tricou mulat şi o haină. O haină albastră şi un tricou alb, mi se pare, sau să fi fost invers? A, şi o geantă de umăr roşie.

Patrik şi Martin schimbară o privire. Fata descrisese exact ce purtase Tanja în ziua dispariţiei. Tricoul era alb, iar haina albastră, nu invers.

— La ce oră aţi văzut-o?

— Cred că destul de devreme, seara. În jur de şase, poate.

— Aţi văzut dacă Jacob i-a dat drumul în casă?

— Nimeni nu a răspuns la uşă. Cel puţin, nu când a bătut. Apoi a ocolit casa şi nu am mai putut s-o vedem.

— Aţi văzut dacă a plecat? spuse Patrik.

— Nu, din hambar nu se poate vedea nici drumul. Şi, după cum am spus, nu sunt la fel de sigură ca Johan că fata pe care am văzut-o era Tanja Schmidt.

— Ai idee cine altcineva ar fi putut să fie? Ce vreau să spun e că nu sunt foarte mulţi străini care să bată la uşă aici, în Västergården, nu-i aşa?

O nouă ridicare indiferentă din umeri. După o clipă, Linda spuse:

— N-am idee cine ar fi putut să fie. Din câte ştiu eu, putea să fi fost cineva care vindea ceva.

— Însă Jacob n-a pomenit ulterior de vreun vizitator?

— Nu.

Ea nu îşi înflorise răspunsul, iar atât Patrik, cât şi Martin îşi dădură seama că fata era mult mai îngrijorată de cele văzute decât voia să le dea de înţeles. Fie lor, fie părinţilor săi.

— Pot să întreb ce anume căutaţi? întrebă Gabriel. După cum am spus mai devreme, cred că asta începe să arate a hărţuire. De parcă n-ar fi de-ajuns că mi-aţi dezgropat fratele! Chiar, cum a mers? Era gol sicriul?

Tonul lui Gabriel era dispreţuitor, iar Patrik luă ca pe un afront personal critica lui înţepătoare.

— Am găsit un corp în coşciug. Probabil fratele dumneavoastră, Johannes.

— Probabil, pufni Gabriel, încrucişându-şi braţele la piept. Acum aveţi de gând să-l sâcâiţi şi pe bietul Jacob?

Laine îi aruncă soţului său o privire îngrozită. Abia atunci păru să înţeleagă aluziile din întrebările poliţiştilor.

— Doar nu credeţi că Jacob...

Mâinile lui Laine îi urcară în sus, spre gât.

— Încă nu credem nimic. Dar suntem extrem de interesaţi să aflăm unde s-a dus Tanja înainte să dispară. Aşa că Jacob ar putea fi un martor important.

— Martor! Trebuie să recunosc, voi chiar încercaţi să mascaţi frumos totul. Dar să nu credeţi vreo clipă că vom cădea în plasă. Încercaţi să faceţi ordine în treburile pe care le-au început în '79 colegii voştri neghiobi şi nu contează pe cine azvârliţi la închisoare, atâta vreme cât e un

Hult, nu-i aşa? Mai întâi pretindeţi că Johannes e încă în viaţă şi că, după douăzeci şi patru de ani, a început să omoare fete pe-aici. Apoi, când se iveşte mort de-a binelea în sicriu, începeţi să vă luaţi de Jacob.

Gabriel se ridică şi arătă cu degetul spre uşă.

— Afară! Nu vreau să vă mai văd pe-aici decât dacă aveţi mandat, iar eu, şansa de a-mi suna avocatul. Până atunci, puteţi să vă duceţi dracului!

Vorbele de ocară începuseră să-i vină cu uşurinţă pe limbă, iar în colţurile gurii i se formase o spumă de salivă. Patrik şi Martin ştiau când nu mai erau bine-veniţi, aşa că îşi terminară treaba şi se îndreptară spre ieşire. În vreme ce uşa principală se închise în urma lor cu o bufnitură surdă, ultimul lucru pe care îl auziră fu vocea lui Gabriel, urlând la fiica sa:

— Ce tâmpenii ai mai făcut acum, domnişoară?

— Până şi apele cele mai liniştite...

— Da, n-aş fi crezut că în spatele acelei măşti ar putea să ardă un asemenea foc mocnit, spuse Martin.

— Cu toate că nu l-aş putea învinui. Din punctul lui de vedere...

Gândurile lui Patrik zburară din nou la monumentalul fiasco al dimineţii.

— Ţi-am zis să nu te mai gândeşti la asta. Ai făcut tot posibilul. Nu te poţi compătimi la nesfârşit, spuse Martin tăios.

Patrik îl privi uimit. Martin îi văzu expresia şi ridică din umeri pentru a se scuza.

— Îmi pare rău. Cred că stresul începe să-şi pună amprenta şi asupra mea.

— Nu, nu. Ai dreptate. Nu e momentul să-mi plâng de milă.

Își luă pentru un moment privirea de la șosea și își privi colegul.

— Și să nu-ți ceri vreodată scuze pentru că ai fost sincer.

— În regulă.

Merseră câteva clipe într-o tăcere stânjenitoare. Când trecură pe lângă terenul de golf Fjällbacka, Patrik înveseli atmosfera, spunând:

— N-ai de gând să-ți iei odată cardul de membru, să putem merge să jucăm o partidă?

Martin zâmbi diabolic.

— Ești sigur că te încumeți? S-ar putea să mă dovedesc a fi un jucător de golf înnăscut și să mătur podeaua cu tine.

— Mă îndoiesc. Sunt destul de talentat la golf.

— Ei bine, va trebui să-i dăm zor, pentru că nu va mai fi timp de joacă mai târziu.

— Ce vrei să spui?

Patrik păru nedumerit de-a binelea.

— Poate ai uitat, dar în câteva săptămâni o să ai un copil. Apoi, vezi tu, n-o să mai ai prea mult timp pentru distracții.

— Ei, totul se va rezolva. Bebelușii ăștia mici dorm mult, deci probabil că ne vom putea furișa la o partidă de golf. Iar Erica înțelege că trebuie ca, din când în când, să ies și să fac lucruri de unul singur. Am căzut de acord în privința asta atunci când am decis să avem un copil. Am convenit să ne oferim reciproc spațiu pentru a face lucrurile care ne plac și să nu fim doar părinți, non-stop.

Până ca Patrik să-și termine propoziția, Martin se strâmba de râs.

— Da, sigur, va fi timp berechet să faci ce-ți place. Bebelușii ăștia mici dorm așa mult, îl imită el.

Asta îl făcu să râdă şi mai tare.

Patrik, care ştia că sora lui Martin avea cinci copii, începu să arate uşor îngrijorat. Se întrebă dacă nu cumva Martin ştia ceva în plus faţă de el. Dar înainte să poată întreba, îi sună telefonul.

— Hedström.

— Alo, aici Pedersen. Vă deranjez?

— Nicio problemă. Doar o clipă, să găsesc un loc unde să parchez.

Tocmai se apropiau de campingul Grebbestad şi o umbră le întunecă feţele. Conduse încă vreo câteva sute de metri, până când ajunse în parcarea din cheiul Grebbestad. Acolo, întoarse şi opri, ca să poată vorbi la telefon.

— Am parcat acum. Aţi găsit ceva?

Nu îşi putu ascunde nerăbdarea din glas, iar Martin îl privi cu încordare. Afară, turiştii treceau în valuri pe lângă ei, intrând şi ieşind din magazine şi restaurante. Patrik privi cu invidie spre chipurile voioase şi nepăsătoare ale acestora.

— Da şi nu. Vom face nişte cercetări mai amănunţite, însă, date fiind circumstanţele, m-am gândit că aţi fi bucuros să aflaţi că un lucru bun a ieşit în urma autorizaţiei de exhumare, obţinută oarecum la repezeală, din câte am auzit.

— Da, nu pot nega asta. Mă simt cam prost, aşa că orice aveţi prezintă interes.

Patrik îşi ţinu respiraţia.

— Înainte de toate, am verificat fişa dentară, iar individul din sicriu este fără doar şi poate Johannes Hult, aşa că, din punctul acesta de vedere, nu vă pot oferi nimic demn de interes. Pe de altă parte — aici medicul patolog nu putu rezista ispitei de a face o pauză, pentru efect —, e o

absurditate să credem că ar fi murit spânzurat. Decesul prematur a fost mai degrabă cauzat de o lovitură în cap cu un obiect dur.

— Ce naiba ziceţi acolo?

Patrik strigă, făcându-l pe Martin să tresară.

— Ce fel de obiect dur? A fost ciomăgit în cap sau ce-mi spuneţi acolo?

— Ceva în genul acela. Însă momentan se află întins pe masa de disecţie, aşa că imediat ce voi afla mai multe, vă voi suna din nou. Doar atât vă pot spune, până când voi avea şansa de a efectua o examinare mai amănunţită.

— Vă mulţumesc că mi-aţi telefonat aşa repede. Anunţaţi-mă de îndată ce ştiţi mai multe.

Triumfător, Patrik închise clapeta telefonului.

— Ce-a zis, ce-a zis?

Martin murea de curiozitate.

— Că nu sunt complet idiot.

— Ei bine, ar fi nevoie de un psihiatru pentru a confirma asta, dar ce altceva a mai zis? replică sec Martin, având în vedere că nu aprecia să fie ţinut pe jar.

— A spus că Johannes Hult a fost ucis.

Martin îşi înclină capul şi, cu o falsă disperare, se frecă peste faţă cu ambele mâini.

— Eu îmi dau demisia din ancheta asta nenorocită. E-o nebunie. Vrei să spui că principalul suspect în cazul dispariţiei lui Siv şi a Monei sau, după cum s-a dovedit, în cazul morţii lor, a fost, la rândul lui, ucis?

— Exact asta spun. Iar dacă Gabriel Hult are impresia că poate zbiera destul de tare încât să ne oprească să răscolim prin rufele murdare ale familiei, se înşală. Dacă există ceva care să demonstreze că are secrete de ascuns, acel ceva e următorul lucru: unul din ei ştie cum şi de ce a

fost ucis Johannes, şi modul în care se leagă moartea lui de uciderea fetelor. Pun pariu pe asta!

Lovi cu pumnul în palmă, sugerând că evenimentele triste din acea dimineaţă fuseseră înlocuite de-o energie reînnoită.

— Sper doar să putem lucra destul de rapid. De dragul lui Jenny Möller, spuse Martin.

Comentariul lui avu efectul unei găleţi cu apă rece deasupra capului lui Patrik. Nu trebuia să permită ca spiritul de competiţie să pună stăpânire asupra lui. Nu trebuia să uite motivul pentru care făceau meseria aceea. Stătură un moment şi priviră oamenii care treceau pe lângă ei. Apoi Patrik porni maşina şi conduse către secţie.

Kennedy Karlsson considera că totul începuse de la numele său. Nu prea existau multe alte lucruri pe care să dea vina. Mulţi dintre ceilalţi băieţi aveau scuze bune; părinţii lor beau şi îi băteau. Dar se părea că el avea doar numele pe care să poată arunca vina.

Mama lui petrecuse câţiva ani în SUA, după absolvire. Pe atunci era încă mare lucru când cineva din comunitate pleca în State. Însă la mijlocul anilor 1930, atunci când mama sa făcuse călătoria, un bilet către SUA nu mai era doar dus. Existau mulţi oameni ai căror copii crescuseră şi se mutaseră în oraşele mari din Suedia sau de peste hotare. Singurul lucru diferit era că, dacă o persoană părăsea siguranţa orăşelului, lumea începea să vorbească, prezicând că lucrurile aveau să ia o întorsătură negativă. Iar în cazul mamei lui, avuseseră dreptate, mai mult sau mai puţin. După câţiva ani pe tărâmul făgăduinţei, ea se întorsese cu un copil în pântece.

Kennedy Karlsson nu auzise niciodată vreo vorbă despre tatăl său. Însă nici măcar aceasta nu era o scuză potrivită. Chiar înainte de a se naşte, mama lui se căsătorise cu Christer, care fusese la fel de bun ca un tată adevărat. Nu, totul se datora numelui. Presupunea că ea voise să atragă atenţia asupra sa şi să arate că fusese plecată în lumea cea largă, cu toate că se întorsese acasă cu coada între picioare. El avea să fie întotdeauna un memento al acelui fapt. Aşa că ea nu rata vreodată ocazia de a spune oricui că fiul ei cel mare era numit după John F. Kennedy, „fiindcă, de-a lungul anilor petrecuţi în SUA, îl admirase atât de mult pe bărbatul acela". El se întreba de ce nu i-ar fi putut spune, pur şi simplu, John, dacă aşa stăteau lucrurile.

Mama lui şi Christer le oferiseră o soartă mai bună fraţilor săi. Pentru ei era de-ajuns să se numească Emil, Mikael şi Thomas. Nume suedeze banale, modeste, care îl făceau pe el să iasă şi mai mult în evidenţă. Faptul că tatăl său fusese de culoare nu îmbunătăţea nicidecum situaţia, însă Kennedy nu considera că acela era lucrul care îl făcea să fie ciudat. Era convins că blestematul de nume purta toată vina.

Copil fiind, aşteptase cu nerăbdare să înceapă şcoala. Îşi amintea bine totul. Emoţiile, bucuria, setea de a începe un lucru nou, de a privi cum dinaintea lui se deschide o lume nouă. A fost nevoie doar de o zi sau două pentru ca entuziasmul să-i piară cu totul. Din cauza blestematului de nume. A aflat în scurt timp că a fi diferit era o crimă. Un nume ciudat, o tunsoare stranie, haine demodate, toate acestea erau lucruri care dovedeau că o persoană nu era asemenea celorlalte. În plus, în cazul lui, era considerat drept circumstanţă agravantă faptul

că el, conform spuselor celorlalți, se credea superior fiindcă purta un nume atât de neobișnuit. De parcă el l-ar fi ales. Dacă ar fi putut decide, și-ar fi dorit un nume tipic suedez, precum Johan sau Oskar sau Frederik. Ceva care să-i permită asimilarea automată în grup.

Primele zile de școală fuseseră un coșmar și merseseră de la rău la și mai rău. Tachinările, bătăile, statutul lui de străin, toate îl făceau să ridice în jurul său un zid la fel de dur precum granitul. Curând, acțiunile îi fură afectate de gânduri. Toată furia acumulată îndărătul zidului începu să se strecoare precum aburul prin spărturi mici, care se măriră din ce în ce mai mult, până când dădu pe dinafară. Însă era prea târziu. Anul școlar fu pierdut, la fel și încrederea familiei în el. Iar prietenii lui nu erau genul pe care ar fi trebuit să-i aibă.

Kennedy însuși se resemnase în fața destinului pe care numele său i-l croise. Avea cuvântul „problemă" imprimat pe întregul chip, iar tot ce îi rămânea de făcut era să se poarte în consecință. Un stil de viață ușor, însă paradoxal de greu.

Toate acestea se schimbară odată cu venirea sa la ferma din Bullaren. Era o clauză a eliberării sale condiționate, după ce fusese prins în urma unui regretabil furt de mașină. La început, atitudinea sa constase în a opune cât mai puțină rezistență, spre a putea scăpa de acolo cât mai repede. Apoi îl cunoscuse pe Jacob. Iar prin Jacob, pe Dumnezeu.

Însă, din punctul său de vedere, cei doi erau aproape identici.

Nu se întâmplase datorită vreunui miracol. Nu auzise o voce răsunătoare, venită dinspre văzduh, nu văzuse un trăsnet lovind la picioarele sale, pentru a dovedi

existența lui Dumnezeu. În schimb, totul avusese loc prin intermediul orelor petrecute cu Jacob și al conversațiilor purtate cu acesta. Încetul cu încetul, văzu apărându-i dinainte imaginea Dumnezeului lui Jacob. Precum un puzzle care, puțin câte puțin, forma imaginea imprimată pe cutie.

La început, Kennedy opuse rezistență. Fugea și continua să facă pe nebunul, alături de amicii săi. Se îmbăta criță și era târât înapoi, într-un mod înjositor. A doua zi, cu capul plesnindu-i de durere, întâlnea privirea îngăduitoare a lui Jacob, căreia, oricât ar fi fost de straniu, părea să-i lipsească umbra de reproș.

I se plânsese lui Jacob în legătură cu numele său, explicând că de la el i se trăgeau toate greșelile făcute. Jacob îl contrazisese, explicându-i că numele lui era un lucru pozitiv, ceea ce reprezenta, de fapt, un indicator al felului în care avea să decurgă viața sa. Jacob îi explicase că numele său era un dar. A primi o asemenea identitate unică, din prima clipă a vieții sale, nu putea decât să însemne că Dumnezeu îl alesese pe el, mai presus de toți ceilalți. Numele îl făcea special, nu straniu.

Cu același entuziasm ca al unui om flămând aflat dinaintea unui ospăț, Kennedy se agățase de cuvintele lui Jacob. Cu timpul, îi deveni clar faptul că Jacob avea dreptate. Numele era un dar. Îl făcea să fie special și arăta că Dumnezeu avea un scop precis pentru el, Kennedy Karlsson. Iar pentru că aflase acest lucru înainte de a fi prea târziu, trebuia să-i mulțumească lui Jacob Hult.

Era necăjit să îl vadă pe Jacob atât de îngrijorat în ultima vreme. Kennedy nu putu ignora bârfele despre legătura dintre familia acestuia și fetele decedate și considera că înțelegea motivul neliniștii lui Jacob. Doar

simţise pe pielea lui duşmănia unei comunităţi puse pe râcă. Acum era, în mod evident, rândul familiei Hult să fie ţinta lor.

Kennedy bătu precaut la uşa lui Jacob. I se păru că aude voci agitate venind din interior. Când păşi înăuntru, Jacob tocmai închidea telefonul, cu o expresie chinuită pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar o mică problemă de familie. Nimic care să te îngrijoreze.

— Jacob, problemele tale sunt şi ale mele. Ştii asta. Nu-mi poţi spune ce s-a întâmplat? Ai încredere în mine aşa cum am avut şi eu în tine.

Jacob se şterse epuizat cu mâna la ochi şi păru că se prăbuşeşte.

— Totul e aşa absurd. Din cauza unei greşeli făcute de tata în urmă cu douăzeci şi patru de ani, poliţia a venit cu ideea că avem ceva de-a face cu uciderea turistei germane, despre care s-a scris în ziare.

— E groaznic.

— Da, şi conform ultimelor ştiri, în dimineaţa asta au dezgropat mormântul unchiului meu, Johannes.

— Poftim? Au profanat liniştea mormântului?

Jacob îi aruncă un zâmbet pieziş. În urmă cu un an, Kennedy nu ar fi priceput ce însemna acel lucru.

— Da, din nefericire. Întreaga familie suferă. Însă nu putem face nimic.

Kennedy simţi mânia familiară clocotindu-i în piept. Cu toate că era mai bine în momentele acelea. Era mânia lui Dumnezeu.

— Dar nu-i puteţi reclama? Pentru hărţuire sau aşa ceva?

Din nou, un zâmbet pieziş, trist, din partea lui Jacob.

— Din experienţa ta cu poliţia, zici că ar funcţiona aşa ceva?

Nu, asta era clar. Respectul său faţă de poliţişti era redus, aproape inexistent. Dintre toţi oamenii, el putea înţelege cel mai bine frustrarea lui Jacob.

Kennedy simţi o recunoştinţă imensă pentru faptul că Jacob hotărâse să-i împărtăşească lui grijile sale. Era un nou dar pentru care avea să-i mulţumească lui Dumnezeu în rugăciunile de seară. Tocmai voia să-i spună asta lui Jacob, când fură întrerupţi de ţârâitul telefonului.

— Scuză-mă.

Jacob ridică receptorul.

Când închise, la câteva minute după aceea, păru şi mai palid. Ascultând jumătate din conversaţie, Kennedy deduse că persoana de la telefon fusese tatăl lui Jacob. Se străduí să nu arate că trăsese cu urechea.

— S-a întâmplat ceva?

Încet, Jacob îşi puse jos ochelarii.

— Spune-mi, ce-a zis?

Kennedy nu-şi putu ascunde neliniştea.

— Era tata. Poliţia a fost acolo şi i-a pus întrebări surorii mele. Vărul Johan a sunat la poliţie şi le-a spus că el şi sora mea au văzut-o la fermă pe fata ucisă. Chiar înainte să dispară. Dumnezeu să mă aibă în pază.

— Să te aibă în pază, şopti Kennedy, ca un ecou.

Se strânseseră în biroul lui Patrik. Era înghesuit, însă, cu puţin efort, reuşiseră să încapă cu toţii. Mellberg le oferise biroul său, de trei ori mai mare decât celelalte, însă Patrik nu a vrut să mute din loc toate lucrurile pe care le afişase pe tabla din spatele biroului său.

Panoul era plin de notiţe şi bucăţi de hârtie, iar în centru se aflau fotografiile cu Siv, Mona, Tanja şi Jenny. Patrik

stătea pe marginea biroului, cu spatele parţial întors către ceilalţi. Pentru prima dată de foarte mult timp, se aflau cu toţii adunaţi în acelaşi loc: Patrik, Martin, Mellberg, Gösta, Ernst şi Annika. Întregul grup de experţi al secţiei de poliţie Tanumshede. Toţi cu ochii ţintă la Patrik. Brusc, acesta simţi greutatea răspunderii apăsându-i pe umeri şi picături mici de sudoare începură să i se formeze deasupra şalelor. Întotdeauna urâse să se afle în centrul atenţiei, iar gândul că toată lumea aştepta să audă ce avea de zis îi dădea fiori. Îşi drese vocea.

— Am primit în urmă cu o jumătate de oră un telefon de la Tord Pedersen, de la Medicină Legală, care mi-a transmis că exhumarea din această dimineaţă nu a fost inutilă.

Aici, făcu o pauză, îngăduindu-şi un moment de satisfacţie în urma celor spuse. Nu se bucurase la gândul că avea să fie timp îndelung ţinta tuturor glumelor.

— Examinarea post-mortem a rămăşiţelor lui Johannes Hult a indicat faptul că acesta nu s-a spânzurat. Se pare, în schimb, că a primit o lovitură puternică în cap.

Asta stârni rumoare în rândul audienţei. Patrik continuă, conştient fiind că în momentul acela captase atenţia tuturor.

— Aşa că mai avem o crimă, cu toate că nu e proaspătă. M-am gândit că ar fi timpul să avem o întrunire, pentru a analiza informaţiile obţinute. Aveţi întrebări până acum?

Tăcere.

— În regulă. Atunci să purcedem.

Patrik începu să parcurgă tot materialul pe care îl aveau în legătură cu Siv şi Mona, incluzând mărturia lui Gabriel. Continuă cu decesul Tanjei şi cu probele medicale ce arătau că leziunile sale erau de acelaşi fel cu

ale lui Siv şi ale Monei. Menţionă, de asemenea, că Tanja era fiica lui Siv, apoi merse mai departe, analizând mărturia lui Johan, în care acesta spunea că o văzuse pe Tanja la Västergården.

Gösta interveni.

— Dar cum rămâne cu Jenny Möller? Eu, unul, nu sunt convins că există vreo legătură între dispariţia ei şi crime.

Privirile tuturor se îndreptară spre fotografia blondei de şaptesprezece ani, care le zâmbea dinspre panou. Patrik o privi, la rându-i. Apoi spuse:

— Aici sunt de acord cu tine, Gösta. În momentul de faţă e doar o teorie, între multe altele. Însă căutările nu au dat niciun rod, iar cercetările noastre atente în rândul infractorilor violenţi cunoscuţi din zonă nu ne-au dus decât într-un punct mort, Mårten Frisk. Aşa că singura noastră speranţă e ca oamenii să ne vină în ajutor, poate există cineva care a văzut ceva. În acelaşi timp, investigaţiile noastre trebuie să ţină cont de posibilitatea ca aceeaşi persoană care a ucis-o pe Tanja să o fi răpit şi pe Jenny. Acum ţi-e mai clar?

Gösta dădu din cap. Practic, însemna că nu ştiau nimic, ceea ce îi confirmă bănuielile.

— Gösta, apropo, Annika mi-a spus că tu şi Ernst aţi mers să verificaţi pista cu îngrăşământul. Aţi aflat ceva?

Ernst răspunse în locul lui Gösta.

— Absolut nimic. Fermierul cu care-am stat de vorbă nu avea nicio legătură cu toate astea.

— Dar aţi aruncat o privire ca să fiţi siguri?

Patrik nu era convins de garanţiile lui Ernst.

— Da, bineînţeles că am făcut-o. Şi, după cum am spus, nimic, răspunse cu acreală Ernst.

Patrik îi aruncă lui Gösta o privire întrebătoare, iar acesta dădu afirmativ din cap.

— În regulă, atunci. Va trebui să ne gândim dacă are rost să continuăm în direcţia aceea. Între timp, după cum am menţionat, am primit un raport din partea cuiva care a văzut-o pe Tanja chiar înainte de dispariţie. Fiul lui Johannes, Johan, a sunat azi de dimineaţă şi ne-a adus la cunoştinţă că a văzut la Västergården o fată şi că putea să jure că era Tanja. Verişoara sa, Linda, fiica lui Gabriel, era cu el. Eu şi Martin am mers până acolo şi am vorbit cu ea azi. A confirmat că văzuseră o fată, însă nu era la fel de convinsă precum Johan de identitatea acesteia.

— Însă putem avea încredere în martor? Cazierul lui Johan şi rivalitatea dinăuntrul familiei fac ca spusele lui să nu prea aibă credibilitate, nu crezi? zise Mellberg.

— Da, asta mă îngrijorează şi pe mine. Probabil că va trebui să aşteptăm pentru a vedea ce zice Jacob Hult. Dar mi se pare interesant faptul că ne tot întoarcem la aceeaşi familie, într-un fel sau altul. Încotro ne-am îndrepta, dăm de familia Hult.

În biroul înghesuit era tot mai cald. Patrik deschisese un geam, însă nu ajutase prea mult, având în vedere că nici aerul de afară nu era răcoros. Annika încerca să-şi facă vânt cu un caiet. Mellberg îşi şterse cu mâna sudoarea de pe frunte, iar pe sub bronz, faţa lui Gösta devenise de-un cenuşiu alarmant. Martin îşi descheiase primii nasturi ai cămăşii, ceea ce îl făcu pe Patrik să remarce cu invidie faptul că unii oameni reuşiseră măcar să petreacă nişte timp în sala de fitness.

Doar Ernst părea complet neafectat. El spuse:

— Mda, în cazul ăsta eu aş paria pe unul din netrebnicii ăia. Sunt singurii care au mai avut probleme cu poliţia până acum.

— Exceptându-l pe tatăl lor, îi reaminti Patrik. Ceea ce dovedeşte că e ceva putred în ramura aia a familiei.

— Cum rămâne cu informaţia că Tanja a fost văzută ultima oară la Västergården? Conform surorii lui, Jacob se afla acasă la ora aceea. Nu pare ca totul să-l indice pe el drept suspect?

Ernst pufni.

— Şi cine anume zice că fata a fost acolo? Johan Hult. Nu, n-aş crede o iotă din ce zice individul ăla.

— Când crezi că ar trebui să stăm de vorbă cu Jacob? întrebă Martin.

— Mă gândeam ca noi doi să mergem până la Bullaren, chiar după şedinţa asta. Am sunat să verific, lucrează astăzi.

— Nu crezi că Gabriel l-o fi sunat pentru a-l avertiza?

— Cu siguranţă, însă nu putem face nimic în privinţa asta. Va trebui să vedem ce are de zis.

— Ce vom face cu informaţia despre uciderea lui Johannes? continuă Martin cu încăpăţânare.

Patrik nu voia să admită că nici el nu prea ştia. În momentul acela, existau mult prea multe lucruri de luat în seamă şi se temea că, dacă ar fi făcut un pas înapoi şi ar fi privit totul per ansamblu, complexitatea misiunii l-ar fi făcut incapabil să acţioneze. Oftă.

— Va trebui să luăm lucrurile pe rând. Nu-i vom pomeni lui Jacob nimic când vom sta de vorbă cu el. Nu vreau ca Solveig şi băieţii să fie avertizaţi.

— Aşadar următorul pas va fi să discutăm cu ei?

— Da, cred că aşa ar fi cel mai bine. Doar dacă nu are cineva vreo propunere mai bună?

Tăcere. Nimeni nu părea să aibă idei.

— Noi, restul, ce să facem?

Gösta răsuflă greoi, iar lui Patrik îi fu teamă ca acesta să nu sufere cumva un atac de cord, pe o asemenea căldură.

— Annika a spus că informaţiile din partea oamenilor au început să iasă la iveală încetul cu încetul, de când am tipărit fotografiile lui Jenny pe pliante. Vi le-a aranjat în funcţie de importanţă, aşa că tu şi Ernst puteţi începe să cercetaţi lista.

Patrik speră că nu făcea o greşeală primindu-l pe Ernst înapoi în anchetă. Avea să-i dea colegului său încă o şansă. Decisese asta după ce Ernst păruse a se supune ordinelor cercetând împreună cu Gösta pista cu îngrăşământul.

— Annika, aş vrea să iei din nou legătura cu firma care vinde îngrăşământul şi să-i rogi să lărgească zona de căutare a clienţilor. Îmi vine greu să cred că trupurile au fost transportate foarte departe, însă ar fi totuşi o idee bună să verificăm.

— Nicio problemă.

Annika îşi făcu şi mai tare vânt cu caietul. Pe buza superioară i se formaseră picături de sudoare.

Lui Mellberg nu îi fu încredinţată nicio sarcină. Patrik ştia că-i venea greu să-i ordone şefului mare, aşa că preferă să nu-l implice în munca zilnică pe care o presupunea ancheta. Dar trebuia să admită că Mellberg se descurcase de minune în a-i ţine departe pe politicieni.

Însă tot se întâmpla ceva neobişnuit cu el. În mod normal, vocea lui Mellberg era cea mai gălăgioasă dintre toate, dar în momentul acela el stătea liniştit, uitându-se în jur de parcă ar fi fost într-o ţară străină. Voioşia cu care-i uluise pe toţi în ultimele săptămâni fusese înlocuită de o tăcere şi mai îngrijorătoare.

Patrik întrebă:

— Bertil, ai dori să adaugi vreun lucru?

Mellberg tresări.

— Poftim? Scuze, ce-ai spus?

— Ai ceva de adăugat?

— Ah, înţeleg, spuse Mellberg, dregându-şi glasul atunci când îşi dădu seama că toate privirile erau îndreptate asupra lui. Nu, nu cred. Pari să ai situaţia sub control.

Annika şi Patrik schimbară o privire. În mod normal, era atent ca un şoim la tot ce se petrecea în secţie, însă în momentul acela, ridică doar din umeri şi din sprâncene, indicând faptul că nici el nu avea habar.

— Întrebări? Nu? În regulă. Înapoi la treabă.

Ieşiră cu toţii recunoscători din biroul încins, încercând să găsească un loc mai răcoros. Doar Martin rămase în urmă.

— Când plecăm?

— M-am gândit să luăm mai întâi prânzul.

— În regulă. Să fug afară să cumpăr ceva? Apoi putem mânca la bufet.

— Sigur, ar fi grozav. Şi aş avea timp să o sun pe Erica.

— Salut-o din partea mea.

Martin era deja în drum spre ieşire.

Patrik formă numărul de acasă. Spera că Jörgen şi Madde nu o plictiseau de moarte...

— Cu siguranţă e un loc izolat.

Martin privi în jurul lui, însă nu văzu decât copaci. Mergeau de cincisprezece minute cu maşina pe drumuri forestiere înguste şi începu să se întrebe dacă nu cumva se pierduseră.

— Nu-ţi face griji, sunt stăpân pe situaţie. Am mai fost aici o dată, când unul din băieţi scăpase un pic de sub control, aşa că pot găsi locul.

Patrik avu dreptate. Câteva minute mai târziu, virară înspre fermă.

— Pare un loc frumos, spuse Martin.

— Da, într-adevăr, şi au o reputaţie bună. Sau, cel puţin, au reuşit să păstreze o imagine favorabilă, pentru lumea din exterior. Personal, devin uşor sceptic de îndată ce se-aude în jur prea mult „aleluia", însă ăsta-s eu. Chiar dacă la început scopul acestor organizaţii religioase libere este unul bun, mai devreme sau mai târziu, ele par mereu să atragă o grămadă de oameni ciudaţi. Oferă un puternic sentiment de apartenenţă la o familie, ce prinde la persoanele care simt că nu ţin de niciun loc.

— Se pare că ştii despre ce vorbeşti.

— Ei bine, sora mea a fost cândva momită într-o împrejurare destul de ciudată. Ştii tu, în timpul perioadei de căutări din adolescenţă. Dar a ieşit din toată treaba cu onoarea neştirbită, aşa că n-a fost pe de-a-ntregul rău. Dar am învăţat destule cu privire la modul în care funcţionează lucrurile astea, cât să-mi dezvolt un scepticism sănătos. Însă, după cum am spus, n-am auzit nimic negativ legat de această grupare în particular, deci probabil că nu există motive de suspiciune.

— Da, ei bine, nu prea are de-a face cu ancheta noastră, spuse Martin.

Sunase a avertizare, ceea ce el şi intenţionase, în parte. În mod normal, Patrik era un om foarte echilibrat, însă existase în tonul lui o notă de dispreţ, care îi dăduse lui Martin un motiv de îngrijorare cu privire la felul în care sentimentele personale ale acestuia ar fi putut afecta interogarea lui Jacob.

Patrik păru a-i citi gândurile. Zâmbi.

— Nu-ţi face griji. E doar unul din lucrurile care mă contrariază însă nu are nimic de-a face cu ancheta.

Parcară şi coborâră din maşină. Ferma era într-o continuă efervescenţă. Băieţi şi fete erau implicaţi în diverse activităţi, atât înăuntru, cât şi pe-afară. Un grup înota în lac, făcând multă gălăgie. Totul părea atât de idilic. Martin şi Patrik bătură la uşă. Deschise un băiat aflat la o adolescenţă târzie. Amândoi tresăriră. Nu l-ar fi recunoscut, dacă n-ar fi fost expresia lui posacă.

— Bună, Kennedy.

— Ce vreţi?

Tonul îi era agresiv.

Atât Patrik, cât şi Martin făcură ochii mari. Dus era părul lung, pe care mereu îl lăsase să-i atârne peste faţă. Duse, de asemenea, erau hainele negre şi tenul nesănătos. Băiatul aflat în faţa lor era atât de curat şi de îngrijit, încât aproape că sclipea. Însă privirea agresivă era ceva de care-şi aminteau din desele ocazii în care îl reţinuseră pentru furt de maşini, posesie de droguri şi altele.

— Se pare că-ţi merge bine, Kennedy, spuse Patrik cu o voce prietenoasă.

Dintotdeauna îi fusese milă de băiat.

Kennedy nu binevoi să răspundă. În schimb, repetă întrebarea:

— Ce vreţi?

— Am dori să vorbim cu Jacob. Este acasă?

Kennedy rămase în prag, pregătit să nu-i lase să intre.

— Ce vreţi de la el?

Patrik spuse pe acelaşi ton prietenos:

— Nu are de-a face cu tine. Aşa că mai întreb o dată, este acasă?

— Al naibii să fiu dacă vă las să-l hărţuiţi. Pe el sau pe familia lui. Am auzit ce încercaţi voi să faceţi şi să ştiţi că mi se pare o porcărie. Dar o să trageţi ponoasele. Dumnezeu le vede pe toate, iar El poate vedea înlăuntrul sufletelor voastre.

Martin şi Patrik schimbară o privire.

— Da, în regulă, Kennedy, însă acum ar fi mai bine să te dai la o parte şi să ne laşi să intrăm.

Tonul lui Patrik era ameninţător acum, iar după ce le pusese răbdarea la încercare, Kennedy se dădu înapoi şi, ezitând, îi lăsă să intre.

— Mulţumesc, spuse Martin sec şi îl urmă pe Patrik de-a lungul coridorului.

Patrik părea să ştie încotro se îndrepta.

— Biroul lui e la capătul culoarului, din câte-mi aduc aminte.

Kennedy îi însoţi, cu câţiva paşi în urmă, precum o umbră tăcută. Martin tremura, în ciuda canicule.

Bătură la uşă. Când intrară, Jacob se afla în spatele biroului său. Nu păru surprins să-i vadă.

— Ia uite pe cine-avem aici! Reprezentanţii legii. N-aveţi escroci autentici de prins?

În spatele lor, Kennedy stătea cu pumnii încleştaţi, în pragul uşii.

— Mulţumesc, Kennedy, acum poţi pleca. Şi închide uşa.

Tăcut, acesta se supuse ordinului.

— Deci presupun că ştii de ce ne aflăm aici, spuse Patrik.

Jacob îşi scoase ochelarii pentru computer şi se aplecă înspre ei. Părea chinuit.

— Da, am primit acum vreo oră un telefon de la tata. Mi-a zis o poveste fantastică, cum că dragul meu verişor ar fi susţinut că a văzut-o la mine acasă pe fata ucisă.

— E adevărată povestea asta?

Patrik îl scrută pe Jacob.

— Firește că nu.

Bătu cu ochelarii în birou.

— De ce-ar fi venit la Västergården? Din câte înțeleg, era turistă, iar ferma numai pe harta turistică nu se află. Cât despre așa-zisa mărturie a lui Johan... ei bine, ați aflat până acum care e situația noastră familială. Din nefericire, Solveig și fiii săi profită de orice ocazie pentru a ne prezenta pe noi într-o lumină proastă. Este foarte trist, însă unii oameni nu îl au pe Dumnezeu în suflet, ci cu totul altceva...

— Așa o fi, spuse Patrik, zâmbind curtenitor, însă noi bănuim ce treburi ar fi putut avea la Västergården.

Zărise cumva o licărire îngrijorată în ochii lui Jacob? Continuă:

— N-a venit în Fjällbacka în vacanță, ci pentru a-și căuta rădăcinile. Și poate pentru a afla mai multe în legătură cu dispariția mamei sale.

— Mama sa? spuse Jacob, uluit.

— Da, era fiica lui Siv Lantin.

Ochelarii lui Jacob zdrăngăniră pe birou. Să fi fost surpriza prefăcută ori sinceră? se întrebă Martin, lăsându-l pe Patrik să continue interogatoriul. Între timp, se concentră asupra reacțiilor lui Jacob.

— Ei bine, trebuie să recunosc, astea chiar sunt niște vești neașteptate. Însă eu tot nu înțeleg ce fel de treburi ar fi avut la Västergården.

— După cum am spus, cred că voia să afle mai multe despre ce i s-a întâmplat mamei sale. Și, având în vedere că unchiul tău a fost suspectul principal în anchetă...

Nu își termină fraza.

— Trebuie să spun că mie toate astea îmi sună a speculaţii nebuneşti. Unchiul meu a fost nevinovat şi, cu toate astea, l-aţi împins la sinucidere, cu insinuările voastre. Odată ce l-aţi scos din peisaj, se pare că vreţi să băgaţi pe altul dintre noi la închisoare. Spuneţi-mi, ce ghimpe aveţi în inimă, care vă roade pe dinăuntru şi vă face să vreţi să dărâmaţi ceea ce altul a clădit? Să fie credinţa noastră şi fericirea pe care o găsim în ea aşa de greu de înghiţit pentru voi?

Jacob trecuse la predici, iar Martin înţelese motivul pentru care era un predicator atât de respectat. Cadenţa vocii sale blânde avea ceva care te fermeca.

— Ne facem doar meseria.

Tonul lui Patrik fusese tăios, iar el fu nevoit să se abţină şi să nu-şi arate dezgustul faţă de toate acele lucruri pe care le considera nişte baliverne religioase. Însă până şi el trebui să recunoască faptul că Jacob avea o forţă anume, atunci când vorbea. Ademenite de mesajul ei, persoane mai slabe de înger decât el ar fi putut ceda cu uşurinţă acelei voci. Vorbi în continuare:

— Deci vreţi să spuneţi că Tanja Schmidt nu a venit niciodată la Västergården?

Jacob îşi aruncă mâinile înainte.

— Jur că nici măcar n-am văzut-o pe fată. Altceva?

Martin cugetă la lucrurile aflate de la Pedersen, medicul patolog. La faptul că Johannes nu îşi luase singur viaţa. Probabil că informaţia aceea l-ar fi zdruncinat destul de mult pe Jacob. Însă ştia că Patrik avea dreptate. Nici n-ar fi apucat să iasă bine din cameră, că telefoanele ar fi început să sune acasă la ceilalţi membri ai familiei Hult.

— Nu, cred că asta a fost tot. Însă e posibil să ne întoarcem peste o vreme.

— Nu m-ar surprinde.

Vocea lui Jacob îşi pierduse tonul moralizator şi era din nou blajină şi calmă. Martin tocmai se pregătea să întindă mâna spre clanţă, când uşa fu împinsă tăcut în lături. Kennedy stătuse afară, în linişte, şi o deschise exact la momentul potrivit. Probabil că trăsese cu urechea. O văpaie întunecată îi ardea în priviri. Martin se făcu mic, văzând ura din ochii lui. Trebuie că Jacob îl învăţase mai mult despre „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte" decât despre „iubeşte-ţi aproapele".

Atmosfera din jurul măsuţei era apăsătoare. Nu că ar fi fost vreodată destinsă. Nu de la moartea lui Johannes încoace.

— Când are să se termine totul? şopti Solveig, apăsându-se cu mâna peste piept. De ce trebuie să intrăm mereu în rahat? Toată lumea pare să creadă că noi doar stăm aici şi aşteptăm să ne mai tragă cineva câte-un şut! se văicări ea. Ce vor spune acum oamenii, când vor afla că poliţia l-a dezgropat pe Johannes? Credeam că bârfele or să înceteze odată cu găsirea ultimei fete, însă acum încep din nou!

— La naiba, lasă-i pe oameni să vorbească! Ce ne pasă nouă despre ce clevetesc ei pe la casele lor?

Robert stinse aşa de tare ţigara, încât răsturnă scrumiera.

Solveig îşi înhăţă albumele.

— Robert! Ai grijă! Să nu-mi strici albumele.

— Aşa m-am săturat de albumele tale nenorocite! Stai aici de dimineaţa şi până seara te joci cu vechiturile alea de poze blestemate. Nu pricepi? S-au dus vremurile alea. Sunt de-acum o sută de ani, dar tu tot oftezi şi-ţi pierzi

vremea cu pozele tale amărâte. Tata e dus, iar tu nu mai eşti regina frumuseţii. Uită-te la tine!

Robert apucă albumele şi le trânti pe jos. Solveig se aruncă după ele cu un ţipăt şi începu să adune fotografiile împrăştiate pe toată duşumeaua. Asta îl înfurie şi mai tare pe Robert. Ignoră privirea imploratoare a lui Solveig, se aplecă, luă o mână de fotografii şi începu să le rupă în bucăţele mici.

— Nu, Robert, nu, nu pozele mele! Te rog, Robert!

Gura ei părea o rană deschisă.

— Eşti o bătrână grasă, nu pricepi? Iar tata s-a spânzurat. E timpul să treci peste asta.

În timpul scenei, Johan stătuse ca îngheţat. Acum însă, el se ridică şi îl apucă de mână pe Robert. Eliberă celelalte poze din strânsoarea puternică a acestuia şi îşi obligă fratele să-l asculte.

— Calmează-te. Exact asta vor, nu pricepi? Vor să ne întoarcem unul împotriva celuilalt, pentru ca familia noastră să se dezbine. Însă nu le vom da satisfacţie, m-ai auzit? O să rămânem împreună. Acum ajut-o pe mama să ridice albumele.

Furia lui Robert se evaporă precum aerul dintr-un balon. Se şterse cu mâna la ochi, apoi se uită îngrozit la mizeria pe care o făcuse. Solveig stătea întinsă pe podea, ca un morman flasc de carne, plângând disperată, cu bucăţi de fotografii alunecându-i printre degete. Suspinele îi erau sfâşietoare. Robert căzu în genunchi şi o cuprinse cu braţele. Îi mângâie tandru o şuviţă slinoasă de păr de pe frunte, apoi o ajută să se ridice.

— Mamă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă. Te voi ajuta să repari albumele. Nu pot lipi la loc pozele pe care le-am rupt, însă n-au fost prea multe. Vezi, cele mai bune încă sunt aici. Uită-te la tine în asta, ce frumoasă erai.

Ridică în faţa ei o fotografie. Era Solveig, pozând într-un costum de baie decoltat decent, cu o bandă peste piept, pe care scria „Regina Lunii Mai 1967". Şi era, într-adevăr, frumoasă. Suspinele i se transformară într-o tuse seacă. Luă fotografiile şi zâmbi.

— Am fost chiar frumoasă, aşa-i, Robert?

— Da, mamă, ai fost. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

— Vorbeşti serios?

Îi aruncă un zâmbet cochet şi îi mângâie părul. Băiatul o ajută să meargă până la scaunul din bucătărie.

— Da. Pe cuvânt de onoare.

O clipă mai târziu, totul era strâns, iar femeia se juca din nou fericită cu albumele sale. Johan îi făcu semn lui Robert să-l însoţească afară. Se aşezară pe treptele din faţa cabanei şi îşi aprinseră câte o ţigară.

— La naiba, Robert, nu poţi s-o iei razna tocmai acum.

Robert trasă o dâră cu piciorul prin pietriş. Rămase tăcut. Ce-ar fi putut spune?

Johan trase adânc din ţigară şi savură senzaţia fumului strecurându-i-se printre buze.

— Nu putem să le facem jocul. Am vorbit serios mai înainte. Trebuie să rămânem uniţi.

Robert tăcea în continuare. Îi era ruşine. Acolo unde îşi târâse înainte şi înapoi piciorul în pietriş se formase o scobitură adâncă. Aruncă mucul de ţigară în groapă şi îl acoperi, deşi nu era nevoie. În jurul lor era plin de mucuri vechi de ţigară. După o vreme, se întoarse pentru a-l privi pe Johan.

— Johan, ai zis că ai văzut-o pe fată la Västergården.

Ezită.

— E adevărat?

Johan trase o ultimă dată din ţigară şi azvârli, la rându-i, mucul pe jos. Se ridică fără a-şi privi fratele.

— Ba bine că nu.

Apoi se întoarse în cabană.

Robert rămase locului şi, pentru prima oară în viaţa lui, simţi o prăpastie deschizându-se între el şi fratele său. Lucrul acesta îl sperie de moarte.

După-amiaza trecu într-o linişte înşelătoare. Patrik nu dorea să facă vreun lucru pripit, până la aflarea mai multor detalii cu privire la examinarea post-mortem a lui Johannes, aşa că aştepta să sune telefonul. Se simţea agitat şi se duse până la Annika, pentru a sta puţin de vorbă cu ea.

— Cum îţi mai merge?

Ca de obicei, ea îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Căldura asta nu ajută cu nimic.

În vreme ce spuse asta, remarcă briza plăcută din biroul Annikăi. Un ventilator mare huruia pe birou, iar Patrik închise ochii de plăcere.

— De ce nu mi-o fi dat şi mie prin gând? I-am cumpărat Ericăi un ventilator pentru acasă, de ce n-oi fi luat unul şi pentru birou? E primul lucru pe care-l voi face de dimineaţă, fără doar şi poate.

— Aşadar, cum merge cu sarcina Ericăi? Trebuie să fie groaznic pentru biata fată, pe canicula asta.

— Da, înainte să-i cumpăr ventilatorul era pe punctul de a se urca pe pereţi. Nu doarme bine, are cârcei la gambe şi nu poate deloc să doarmă pe burtă. Ştii cum e.

— Nu, n-aş putea spune asta, replică Annika.

Şocat, Patrik îşi dădu seama ce spusese. Annika şi soţul ei nu aveau copii, iar el nu îndrăznise niciodată să o

întrebe de ce. Probabil că nu puteau să aibă. În cazul acela, dăduse cu bâta în baltă, datorită comentariului său. Ea îi remarcă stinghereala.

— Nu-ţi face griji. Este o decizie pe care-am luat-o în mod conştient. N-am simţit niciodată vreo dorinţă grozavă de-a avea copii. Ne e de ajuns să ne revărsăm întreaga afecţiune asupra câinilor.

Patrik simţi culoarea întorcându-i-se în obraji.

— Mi-a fost teamă să nu fi făcut cumva o gafă. În orice caz, ne e greu amândurora, cu toate că, desigur, cel mai greu îi este Ericăi. Vrem doar să încheiem cumva şi cu asta. Iar în ultima vreme, casa noastră a fost oarecum luată cu asalt.

— Luată cu asalt?

Annika ridică dintr-o sprânceană.

— Rude şi cunoştinţe, care au impresia că Fjällbacka în luna iulie sună fantastic.

— Şi le cam place să facă pe şefii cu tine, aşa-i? spuse Annika. Da, ştim cum e. Şi noi am avut la început aceeaşi problemă legată de casa de vară, până când ni s-a umplut paharul şi le-am zis tuturor profitorilor să o întindă. De-atunci nu mai ştim de ei, însă am observat că nu le simţim deloc lipsa. Prietenii adevăraţi apar şi în noiembrie. De restul vă puteţi permite să vă descotorosiţi.

— Adevărat, foarte adevărat, spuse Patrik, însă uşor de zis, greu de făcut. Erica i-a dat, practic, afară pe primii veniţi, dar fiindcă am vrut să fim ospitalieri, am rămas acum pe cap cu următoarea serie de musafiri. Şi sărmana Erica, fiind acasă întreaga zi, trebuie să-i tot servească.

Oftă.

— Atunci poate că ar trebui să fii bărbat şi să rezolvi situaţia.

— Eu?

Patrik o privi ofensat pe Annika.

— Fireşte, dacă Erica se consumă, în vreme ce tu reuşeşti să evadezi, cât e ziua de lungă, atunci poate că ar trebui să pui piciorul în prag şi să te asiguri că are parte de puţină linişte. Nu poate să-i fie uşor. E obişnuită să aibă propria carieră, iar dintr-odată e nevoită să stea acasă şi să-şi privească buricul, timp în care viaţa ta decurge ca de obicei.

— N-am privit niciodată lucrurile aşa, spuse jenat Patrik.

— M-am gândit eu că nu. Aşa că în seara asta trebuie să scapi de musafiri, indiferent de ce ţi-o şopti Martin Luther la ureche. Apoi se impune să-i acorzi viitoarei mămici atenţia cuvenită. Ai vorbit cu ea şi-ai întrebat-o cum se descurcă de una singură acasă, toată ziua? Bănuiesc că nici nu poate ieşi afară pe căldura asta, aşa că e practic prizonieră în casă.

— Corect.

Patrik ajunsese să vorbească în şoaptă. Era ca şi cum ar fi fost călcat de un compactor. I se pusese un nod în gât. Era la mintea cocoşului că Annika avea dreptate. Un amestec de egoism obtuz şi obiceiul lui de a se lăsa acaparat de munca sa îl făcuse să o neglijeze pe Erica. Bănuise că pentru ea era grozav să îşi ia o vacanţă şi să se dedice sarcinii. Ceea ce îl făcea să se ruşineze şi mai mult era faptul că o cunoştea pe Erica mai bine de-atât. Ştia cât de important era pentru ea să facă lucruri importante. Nu-i stătea în fire să trândăvească. Fără îndoială că îi convenise să se amăgească singur.

— Deci nu crezi c-ar trebui să te duci acasă un pic mai devreme şi să te îngrijeşti de soţia ta?

— Dar aştept un telefon, fu răspunsul lui automat.

Privirea aruncată de Annika îi indică faptul că nu dăduse răspunsul corect.

— Vrei să spui că mobilul nu-ţi funcţionează decât între pereţii secţiei? O arie cam limitată pentru un telefon mobil, nu crezi?

— Corect, murmură Patrik, chinuit.

Sări din scaun.

— Plec chiar acum acasă. Îmi redirecţionezi, te rog, toate apelurile către mobil...?

Annika îl privi de parcă ar fi fost un retardad, aşa că el bătu în retragere. Dacă ar fi avut o scufie, ar fi ţinut-o strâns în mână, ieşind cu plecăciuni pe uşă.

Însă intervenire evenimente neprevăzute şi părăsi secţia abia la o oră după aceea.

Ernst încerca să se decidă asupra prăjiturilor de la Hedemyr. Avusese de gând să încerce la brutărie, însă coada de-acolo îl făcuse să se răzgândească.

Taman când să aleagă între chifle cu scorţişoară şi mingiuţe Delicato, o zarvă cumplită de la etaj îi atrase atenţia. Lăsă jos prăjiturile şi merse să vadă ce se întâmplă. Magazinul era împărţit pe trei niveluri. La parter se aflau restaurantul, chioşcul şi librăria, la următorul etaj erau magazinele cu produse alimentare, iar la nivelul superior se găseau îmbrăcăminte, pantofi şi cadouri. Două femei stăteau în faţa casei de marcat, trăgând de o poşetă. Una din ele purta în piept o insignă ce o identifica drept membru al personalului, în vreme ce femeia cealaltă arăta ca un personaj dintr-un film rusesc, cu buget redus. O fustă mini, ciorapi plasă, o bluză care i-ar fi venit unui copil de doisprezece ani, şi îndeajuns machiaj cât să coloreze o hartă a drumurilor din Beckers.

— *No, no, my bag!* țipă femeia, într-o engleză stricată.

— *I saw you took something*, replică vânzătoarea, de asemenea în engleză, însă cu un accent suedez puternic.

Păru uşurată atunci când dădu cu ochii de Ernst.

— Slavă Domnului, vă rog, arestaţi-o pe femeia aceasta. Am văzut-o cum a dat târcoale şi şi-a îndesat lucruri în poşetă, după care a încercat cu nerușinare să iasă cu ele de-aici.

Ernst nu ezită. Din doi paşi mari, ajunse în dreptul femeii şi o apucă de braţ pe presupusa hoaţă. Cum nu ştia deloc engleză, nu se obosi să pună vreo întrebare. În schimb, îi smulse brusc poşeta încăpătoare, apoi îi răsturnă, pur şi simplu, întreg conţinutul pe podea. Din geantă se revărsară un uscător de păr, un epilator, o periuţă electrică şi, dintr-un motiv necunoscut, un porc de ceramică, purtând pe cap o cunună de Sânziene.

— Ei, ce-ai de zis în legătură cu asta? spuse Ernst în suedeză.

Vânzătoarea traduse.

Femeia dădu doar din cap, încercând să pară uimită. Spuse:

— *I know nothing. Speak to my boyfriend, he will fix this. He is boss of the police!*

— Ce zice duduia? rosti printre dinţi Ernst.

Îl irita faptul că trebuia să se bazeze pe o femeie care să-i traducă.

— Zice că nu ştie nimic. Şi că ar trebui să vorbiţi cu iubitul ei. Zice că e şeful poliţiei?

Vânzătoarea privi cu mirare ba la Ernst, ba la femeie, care avea acum pe chip un zâmbet de superioritate.

— A, da, cu siguranţă va avea şansa de-a vorbi cu poliţia. Apoi vom vedea dacă-i va da înainte cu povestea ei

absurdă, despre un „iubit care-i şef la poliţie". Poate că figura asta ţine în Rusia sau de unde-oi veni, cucoană, însă nu şi aici, urlă el, cu faţa la doar câţiva centimetri de cea a femeii.

Aceasta nu înţelese nimic, însă pentru prima dată, păru uşor nesigură.

Ernst o escortă cu bruscheţe afară din magazin şi peste drum, la secţia de poliţie. O trăgea practic după el, iar oamenii din maşini reduceau viteza, pentru a privi circul. Annika făcu ochii mari când ei trecură val-vârtej prin faţa recepţiei.

— Mellberg!

Vocea lui Ernst răsună pe tot coridorul. Patrik, Martin şi Gösta scoaseră cu toţii capetele afară, pentru a vedea ce se întâmplă. Ernst mai urlă o dată înspre biroul lui Mellberg.

— Mellberg, vino, o am aici pe prietena ta!

Chicoti în sinea lui. Acum ea avea să-şi capete binemeritata pedeapsă. Era îngrijorător de linişte în biroul lui Bertil, iar Ernst începu să se întrebe dacă nu cumva şeful plecase pe furiş, în timp ce el fusese la cumpărături.

— Mellberg? strigă el pentru a treia oară, de data aceasta mai puţin entuziasmat de planul său de a o face pe femeie să-şi înghită vorbele.

Ernst stătu pe coridor, ţinând-o strâns pe femeie, şi cu toată lumea holbându-se la el. Într-un final, Mellberg ieşi din birou, cu privirea aţintită spre podea. Ernst simţi un gol în stomac, dându-şi seama că probabil lucrurile nu aveau să iasă la fel de minunat precum îşi imaginase el.

— Be-e-ertil!

Femeia se smulse din strânsoare şi fugi spre Mellberg, care înlemni, ca o căprioară în lumina farurilor unei

maşini. Având în vedere că ea era cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât el, fu hilar atunci când îl apucă strâns, într-o îmbrăţişare. Ernst rămase cu gura căscată. Simţind că intră în pământ de ruşine, hotărî să purceadă numaidecât la redactarea cererii sale de demisie. Înainte de-a fi dat afară. Îşi dădu îngrozit seama că ani buni de linguşeli pe lângă şef se năruiseră din cauza unei singure acţiuni nefericite.

Femeia îi dădu drumul lui Mellberg şi se întoarse pentru a-l arăta cu degetul pe Ernst, care stătea jenat, ţinându-i poşeta.

— *This brutal man put his hands on me! He say I steal! Oh, Bertil, you must help your poor Irina!*

Mellberg o bătu stângaci pe umăr, fiind nevoit să ridice mâna cam până în dreptul propriului său nas.

— *You go home, Irina, OK? To house. I come later. OK?*

Engleza lui putea fi considerată în cel mai bun caz greoaie, însă ea pricepu, şi nu aprecie ceea ce îi fusese spus.

— *No, Bertil. I stay here. You talk to that man, and I stay here and see you work, OK?*

El scutură hotărât din cap şi începu să o împingă spre ieşire. Ea se întoarse agitată şi spuse:

— *But Bertil, honey, Irina not steal, OK?*

Apoi merse ţanţoşă pe tocuri, după ce-i aruncă triumfătoare lui Ernst o ultimă căutătură duşmănoasă. Acesta încă stătea cu privirea aţintită spre covor, fără să îndrăznească să dea ochii cu Mellberg.

— Lundgren! La mine în birou, acum!

Lui Ernst, asta îi sună a judecata de apoi. Merse gârbovit în urma lui Mellberg. Pe coridor încă se mai vedeau capete scoase afară, cu gurile căscate. Acum măcar

ştiau motivul tuturor acelor dispoziţii schimbătoare ale şefului.

— Acum îmi spui, te rog, ce s-a întâmplat? zise Mellberg.

Ernst dădu abia perceptibil din cap. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. De data aceasta, nu era din pricina căldurii.

Îi povesti şefului său despre agitaţia din Hedemyr şi cum o văzuse pe femeie luptându-se pentru poşetă cu vânzătoarea. Cu o voce tremurătoare, îi relată, de asemenea, cum răsturnase conţinutul genţii şi cum găsise o serie de obiecte care nu fuseseră plătite. Apoi se cufundă în tăcere, aşteptându-şi judecata. Spre surprinderea lui, Mellberg se lăsă pe spate în scaun, oftând adânc.

— În ce ditamai încurcătura am aterizat!

Şovăi pentru un moment, apoi se aplecă şi trase de un sertar. Scoase din el ceva şi-l aruncă pe birou, înspre Ernst.

— Eu la asta mă aşteptam. Pagina trei.

Curios, Ernst ridică ceea ce părea un catalog şi răsfoi până la pagina trei. Foile erau pline de poze ale unor femei, cu scurte descrieri legate de înălţime, greutate, culoarea ochilor şi hobby-uri. Înţelese brusc că Irina era o „mireasă la comandă". Cu toate că nu prea exista o asemănare între adevărata Irina şi prezentarea sa din catalog. În descriere, femeia omisese cel puţin zece ani, zece kilograme şi unul de machiaj. În fotografii era frumoasă şi inocentă, privind înspre cameră cu un zâmbet larg. Ernst se uită spre portret, apoi spre Mellberg, care îşi aruncă mâinile înainte.

— Vezi tu, la *asta* mă aşteptam. Ne-am scris timp de un an şi eram aşa de nerăbdător s-o aduc aici.

Făcu semn spre catalogul din poala lui Ernst.

— Apoi a venit.

Oftă.

— Află că a fost un duş rece. Şi a început imediat: „Bertil, iubitule, cumpără-mi asta şi ailaltă". Ba chiar am prins-o umblându-mi prin portofel, când avea impresia că nu mă uit. Îţi jur, e-o ditamai încurcătura.

Îşi mângâie cuibul de păr din vârful capului, iar Ernst observă că dispăruse acel Mellberg care, pentru un timp, avusese grijă de înfăţişarea sa. Acum cămaşa îi era din nou pătată, iar urmele de transpiraţie de sub braţe erau mari ca farfuriile pentru salată. Într-un fel, era liniştitor. Lucrurile se întorseseră la starea lor naturală.

— Contez pe tine că n-ai să te-apuci să trăncăneşti în legătură cu asta.

Mellberg dădu din deget spre Ernst, care clătină hotărât din cap. N-avea să spună nimic. Fu cuprins de uşurare; până la urmă, nu avea să fie concediat.

— Aşadar, putem da uitării acest mic incident? Voi avea grijă să se rezolve. O voi trimite cu primul zbor înapoi acasă.

Ernst se ridică şi părăsi, cu o plecăciune, încăperea.

— Şi le poţi spune tuturor de afară să termine cu şuşotelile şi să se apuce de treabă cât mai repede.

La auzul vocii răguşite a lui Mellberg, Ernst rânji larg. Şeful era înapoi în şa.

Dacă Patrik avusese vreun dubiu cu privire la corectitudinea sfaturilor Annikăi, acesta dispăru de-îndată ce intră pe uşă. Erica i se aruncă în braţe, iar el observă epuizarea acoperindu-i chipul precum un văl. Îl năpădiră mustrările de conştiinţă. Trebuia să fi fost mai sensibil,

mai atent la starea sufletească a Ericăi. În schimb, el se îngropase în muncă şi mai mult ca de obicei, iar pe ea o lăsase să umble de colo-colo prin casă, fără nimic interesant care să-i umple timpul.

— Unde sunt? şopti el.

— Afară, în grădină, murmură Erica. Of, Patrik, nu mai rezist dacă trebuie să-i suport încă o zi. Au stat şi-au pierdut vremea, aşteptând ca eu să-i servesc. Nu mai rezist.

Se prăbuşi în braţele lui, iar el îl mângâie părul.

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de asta. Îmi pare aşa de rău, n-ar fi trebuit să lucrez atât de mult în ultima săptămână.

— M-ai întrebat dacă sunt de acord, iar eu am spus că da. Şi nici nu prea ai avut de ales, şopti Erica, cu faţa îngropată în pieptul lui.

Deşi se simţea vinovat, Patrik înclină să îi dea dreptate. Ce altceva ar fi putut face, când o fată dispăruse şi poate era ţinută captivă undeva? În acelaşi timp, trebuia să-şi pună soţia, copilul şi sănătatea acestora pe primul loc.

— Nu sunt singurul din secţie. Pot delega multe sarcini. Dar, întâi de toate, avem de rezolvat o problemă mult mai urgentă.

Se dezlipi de Erica, trase adânc aer în piept şi merse în grădină.

— Salutare, tuturor! V-aţi distrat bine?

Jörgen şi Madde îşi întoarseră nasurile fosforescente spre el, încuviinţând fericiţi din cap. „Vă cred şi eu că v-aţi distrat, gândi el, cu servire completă toată ziua, ca şi cum aţi fi la hotel aici."

— Ascultaţi, v-am rezolvat problema. Am dat nişte telefoane şi am verificat. Există locuri libere la Grand Hotel,

deoarece mulţi turişti au plecat din Fjällbacka, dar din moment ce voi păreţi să aveţi un buget de vacanţă limitat de călătorie, poate că n-ar fi tocmai soluţia cea mai bună, nu?

Jörgen şi Madde, care la început păruseră agitaţi, se grăbiră să îi dea dreptate. Nu, nu era soluţia cea mai bună.

— Însă nu vă îngrijoraţi, spuse Patrik, văzând, spre satisfacţia sa, cum aceştia se încruntă din nou. Am sunat şi la hostelul din Valö şi vă vine să credeţi? Au un loc liber! Grozav, nu-i aşa? Ieftin şi curat. Nici că se putea mai bine.

Bătu din palme, cu un entuziasm teatral, anticipând obiecţiile pe care le observă formându-se pe buzele musafirilor.

— Aşa că ar fi bine să începeţi imediat să vă faceţi bagajele. Vasul pleacă într-o oră, din Piaţa Ingrid Bergman.

Jörgen începu să spună ceva, însă Patrik ridică mâinile.

— Nu, n-aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi. N-a fost niciun deranj. A trebuit doar să dau câteva telefoane.

Se întoarse rânjind în bucătărie, unde Erica, aflată la fereastră, trăgea cu urechea. Bătură palma şi fură nevoiţi să se abţină din chicotit.

— Frumos, şopti admirativ Erica. N-am ştiut că am lângă mine un maestru machiavelic de un asemenea calibru.

— Multe nu ştii despre mine, iubito. Vezi tu, sunt un personaj extrem de complex...

— Eşti, într-adevăr. Şi eu care credeam că pari mai degrabă axat pe-un singur lucru, îl tachină ea, zâmbind.

— Ei bine, dacă nu ne-ar fi incomodat burtica aia mare, ai fi văzut exact cât de interesat sunt de-un singur lucru, veni replica lui Patrik.

Simţi cum tachinările lor afectuoase risipiră tensiunea.

Deveni serios.

— Ai vreo veste de la Anna?

Zâmbetul Ericăi pieri.

— Nu, nimic. Am mers până la debarcader, să văd dacă barca mai e ancorată acolo. Se pare că au plecat.

— Crezi că s-a dus acasă?

— Nu ştiu. Ori asta, ori navighează în sus, de-a lungul coastei, pe undeva. Dar ştii ceva? Nu mai am puterea să-mi fac griji în legătură cu asta. M-am săturat până peste cap s-o văd cum se aprinde de fiecare dată când spun vreun lucru greşit.

Oftă şi începu să spună altceva, însă fură întrerupţi de Jörgen şi Madde, care trecură rapid pe lângă ei, mergând, supăraţi, să-şi împacheteze lucrurile.

Puţin mai târziu, după ce Patrik îi duse pe vilegiaturişti până la vasul către Valö, se aşezară pe verandă, spre a se bucura de linişte. Dornic să-i facă pe plac şi simţind că încă mai avea multe de recuperat, Patrik îi masă Ericăi picioarele umflate şi gambele, în timp ce ea oftă de plăcere. Îşi alungă orice gând legat de uciderea fetelor şi de dispariţia lui Jenny Möller. Uneori, sufletul său avea nevoie de puţină odihnă.

Telefonul veni devreme. Ca parte a hotărârii de a se ocupa mai mult de soţia lui, Patrik îşi luase liber în dimineaţa aceea. Stăteau şi îşi savurau micul dejun în liniştea grădinii, când sună Pedersen. Scuzându-se din priviri, Patrik se ridică de la masă, dar Erica îi făcu, zâmbind, semn să meargă. Părea deja mult mai mulţumită.

— Aţi aflat ceva interesant? întrebă Patrik.

— Am putea spune asta. Dacă e să începem cu cauza morţii lui Johannes Hult, observaţia mea iniţială a fost

corectă. Johannes nu s-a spânzurat. Dacă voi îmi spuneţi că a fost găsit pe podea, cu un laţ în jurul gâtului, atunci înseamnă că laţul a fost pus acolo ulterior. Cauza morţii a fost de fapt o lovitură puternică în cap, cu un obiect dur, însă nu bont. Ceva cu o margine ascuţită. Prezintă, de asemenea, o leziune la nivelul maxilarului, ceea ce ar putea indica o lovitură venită din faţă.

— Deci e sigur că avem de-a face cu o crimă?

Patrik ţinu strâns receptorul.

— Da, ar fi fost imposibil ca el să-şi producă singur rănile.

— De cât timp e decedat?

— Greu de zis. Dar s-a aflat multă vreme în pământ. Aş zice că momentul decesului şi cel în care se bănuieşte că s-ar fi spânzurat corespund destul de bine. Deci nu a fost îngropat ulterior, dacă asta urmăriţi, spuse Pedersen, pe un ton amuzat.

Urmă o clipă de tăcere, în care Patrik reflectă asupra celor auzite. Apoi îi veni ceva în minte.

— Aţi spus că la examinarea cadavrului lui Johannes aţi aflat mai multe lucruri. Despre ce e vorba?

— A, da, asta o vă placă. Avem aici o stagiară pe timpul verii, pusă pe fapte mari, şi ea a venit cu ideea să-i luăm lui Johannes o mostră de ADN, din moment ce oricum fusese dezgropat, şi s-o comparăm cu mostra de sperma găsită pe corpul Tanjei Schmidt.

— Aşa?

Patrik simţi cum respiraţia i se precipită de nerăbdare.

— Să fiu al dracului dacă nu există o asemănare evidentă! Persoana care a ucis-o pe Tanja Schmidt este cu siguranţă înrudită cu Johannes Hult.

Patrik nu-l mai auzise pe foarte cuviinciosul Pedersen înjurând până atunci, însă în momentul acela, era tentat să-i copieze comportamentul. „Fir-aş al naibii!" gândi el. Făcu o pauză ca să-şi adune gândurile, apoi zise:

— Îmi puteţi spune în ce fel sunt înrudiţi?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Da, de asta ne ocupăm acum. Însă avem nevoie de mai mult material de referinţă, aşa că sarcina voastră e să luaţi probe de sânge de la toţi membrii familiei Hult.

— De la toţi? spuse Patrik.

Îl obosea numai gândul la reacţia clanului — vor protesta că le violează intimitatea.

Îi mulţumi lui Pedersen pentru informaţii, apoi se întoarse la masa din grădină, unde Erica stătea ca o sfântă, cu cămaşa albă de noapte fluturându-i şi părul bălai revărsându-i-se pe umeri. Încă mai era în stare să-l lase cu respiraţia tăiată.

— Fugi, spuse ea, făcându-i semn cu mâna să plece, iar el o sărută recunoscător pe obraz.

— Ai ce face astăzi? o întrebă.

— Un avantaj în a avea musafiri care necesită multă atenţie este acela că aştept cu nerăbdare să petrec o zi relaxându-mă. Cu alte cuvinte, am decis să nu fac nimic azi. Doar să stau întinsă afară, să citesc şi să mănânc ceva bun.

— Sună bine. Voi avea grijă să mă întorc devreme astăzi. Promit că voi fi aici la patru, cel târziu.

— Spor la treabă. Vino când termini. Acum fugi, îmi dau seama că arzi de nerăbdare.

Nu fu nevoită să spună asta de două ori. Patrik se grăbi spre secţie.

Când ajunse, douăzeci de minute mai târziu, ceilalţi se aflau la bufet, bându-şi cafeaua de dimineaţă. Vinovat, observă că era mai târziu decât îşi imaginase.

— Bună, Hedström, ai uitat să-ţi pui azi alarma la ceas sau ce?

Ernst, care îşi recăpătase siguranţa de sine, vorbea la fel de arogant ca întotdeauna.

— Mi-am luat doar câteva ore libere, ca să compensez pentru toate cele suplimentare. În plus, soţia mea avea nevoie de puţină atenţie, spuse Patrik, făcându-i cu ochiul Annikăi, care tocmai apăruse dinspre biroul ei de la recepţie.

— Ei, probabil că ăsta e unul din beneficiile postului de investigator-şef, poţi dormi câteva ore în plus când ai chef, comentă Ernst pe un ton ironic.

— Sunt responsabilul acestei anchete, aşa e, dar nu sunt şef, sublinie Patrik cu blândeţe.

Privirea pe care Annika i-o aruncă lui Ernst nu fu la fel de prietenoasă.

Patrik continuă:

— Iar în calitate de responsabil al anchetei, am veşti proaste — şi o nouă sarcină.

Le povesti ce aflase de la Pedersen şi, pentru o clipă, atmosfera din bufetul secţiei de poliţie Tanumshede se învioră.

— Deci acum cercul posibililor suspecţi s-a restrâns la patru, remarcă Gösta. Johan, Robert, Jacob şi Gabriel.

— Da, şi nu uitaţi unde-a fost văzută ultima oară Tanja, zise Martin.

— Cel puţin, conform spuselor lui Johan, le reaminti Ernst. Nu uita că Johan e cel care pretinde că a văzut-o. Personal, aş vrea să găsesc un martor mai de încredere.

— Dar şi Linda a declarat că au văzut împreună pe cineva, când au fost acolo în seara aceea, aşa că...

Patrik îi întrerupse.

— E un subiect controversat. De îndată ce-i vom aduna pe toţi membrii familiei Hult şi le vom lua probe de ADN, nu vom mai fi nevoiţi să facem speculaţii. Vom şti sigur. Pe drum încoace, am sunat pentru a cere autorizaţiile necesare. Cu toţii ştiu de ce este urgent, aşa că mă aştept să primim cât de curând undă verde din partea biroului procurorului.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi luă loc, alături de ceilalţi. Îşi puse telefonul mobil în mijlocul mesei şi cu toţii fură tentaţi să-şi arunce privirile asupra lui.

— Aşadar, ce părere v-a făcut scena de ieri?

Ernst mustăci. Îşi uită rapid promisiunea de a nu bârfi în legătură cu lucrurile pe care i le spusese Mellberg între patru ochi. Deja auziseră cu toţii despre mireasa la comandă a lui Mellberg şi de mult nu se mai amuzaseră atât de tare. Era ceva ce avea să fie îndelung comentat pe la spatele şefului.

— Bietul de el, râse Gösta. Dacă eşti atât de disperat să ai o femeie, încât să ţi-o comanzi dintr-un catalog, atunci nu poate fi decât vina ta.

— Ce faţă trebuie să fi făcut când s-a dus s-o ia de la aeroport şi-a văzut că aşteptările i-au fost înşelate! Asta ca să fiu blândă.

Annika râse cu poftă pe seama şefului. Distracţia era mult mai mare atunci când ţinta ironiilor era Mellberg.

— Ei bine, trebuie să recunosc că fata nu s-a culcat pe lauri. A mers drept la magazin să-şi umple geanta. Şi nici nu părea să fi contat prea mult ce anume fura, atât timp cât avea încă ataşată eticheta cu preţul, râse Ernst. Apropo

de furturi, fiţi atenţi aici. Bătrânul Persson, cel căruia eu şi Gösta i-am făcut o vizită ieri, ne-a povestit că un dobitoc obişnuia să-i fure nenorocitul ăla de îngrăşământ. De fiecare dată când făcea o comandă, pierdea vreo doi saci. Vă vine să credeţi că cineva ar putea fi atât de zgârcit încât să şterpelească saci cu rahat? Rahatul e scump, într-adevăr, dar chiar şi-aşa...

Se lovi cu palmele peste genunchi.

— Isuse, strigă el, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului.

Apoi îşi dădu seama că în jurul lui se făcuse o linişte mormântală.

— Ce-ai zis? întrebă Patrik, pe un ton sumbru.

Ernst auzise tonul acela cu doar câteva zile înainte şi ştiu că făcuse din nou o boacănă.

— Păi, a zis că îi tot fura cineva saci de îngrăşământ.

— Şi având în vedere că Västergården este ferma cea mai apropiată, nu ţi-a trecut prin cap că ar putea fi o informaţie preţioasă?

Vocea colegului său era atât de glacială încât Ernst simţi că îngheaţă. Patrik se întoarse către Gösta.

— Tu ai auzit asta, Gösta?

— Nu, fermierul trebuie să i-o fi povestit în timp ce eu eram la toaletă.

Se încruntă la Ernst.

— Nu i-am dat deloc atenţie, spuse Ernst, smiorcăindu-se. Ce naiba, nu pot ţine minte chiar totul!

— Exact asta se presupune că ar trebui să faci. Însă vom discuta mai târziu. Întrebarea e ce însemnătate are asta pentru noi?

Martin ridică mâna, ca şi cum ar fi fost încă la şcoală.

— Sunt singurul care consideră că ar trebui să ne îndreptăm atenţia direct asupra lui Jacob?

Nu primi răspuns, aşa că începu să explice.

— În primul rând, avem mărturia, deşi dintr-o sursă dubioasă, conform căreia Tanja a fost la Västergården chiar înainte de dispariţie. În al doilea rând, ADN-ul găsit pe corpul Tanjei provine de la o persoană înrudită cu Johannes. În al treilea rând, sacii cu îngrăşământ au fost furaţi de la o fermă aflată poartă-n poartă cu Västergården. Sunt destule motive cât să mă facă să cred că ar trebui să-l aducem aici pentru o scurtă discuţie. Timp în care putem arunca o privire pe moşia lui.

Încă nu se auzi niciun comentariu, aşa că Martin îşi continuă argumentarea.

— După cum ai zis chiar tu, Patrik, e urgent. N-avem ce pierde dacă facem nişte cercetări şi îl strângem cu uşa pe Jacob. Nu aflăm nimic dacă stăm cu mâinile în sân. Trebuie să luăm probe de la membrii familiei Hult şi să comparăm ADN-ul. Şi asta cât mai repede!

Într-un final, Patrik luă cuvântul.

— Martin are dreptate. Avem motive întemeiate să credem că ar merita să discutăm cu el şi n-ar strica să aruncăm, de asemenea, şi o privire prin Västergården. Aşa că iată ce vom face: Gösta şi cu mine îl vom aduce pe Jacob. Martin, tu ia legătura cu Uddevalla şi cere-le întăriri ca să putem verifica ferma centimetru cu centimetru. Roagă-l pe Mellberg să te ajute cu mandatele, dar asigură-te să fie valabile pentru clădirile din complex. Îi vom raporta cu toţii Annikăi, după cum va fi nevoie. În regulă? Întrebări?

— Da, ce facem în legătură cu probele de sânge? întrebă Martin.

— La naiba, am uitat de asta. Trebuie să ne clonăm.

Patrik cugetă pentru o clipă.

— Martin, te poţi ocupa tu şi de asta, dacă primeşti ajutoare din Uddevalla?

Martin dădu afirmativ din cap.

— Bun, atunci contactează clinica din Fjällbacka şi ia cu tine pe cineva care să ştie cum se recoltează probele de sânge. Şi asigură-te al naibii de bine că sunt etichetate corect. Apoi du-le cât poţi de repede la laboratorul lui Pedersen. În regulă, să-i dăm bătaie. Şi nu uitaţi de ce ne grăbim.

— Eu ce să fac?

Ernst văzu ocazia de a-i reintra în graţii.

— Tu stai aici, spuse Patrik, fără să mai facă risipă de cuvinte.

Ernst mormăi, dar ştiu că era momentul să fie umil. Însă chiar trebuia să stea de vorbă cu Mellberg, odată ce totul avea să se încheie. Nu greşise chiar atât de rău. Doar era om, în definitiv.

Maritei îi crescu inima-n piept. Serviciul divin desfăşurat în aer liber fusese minunat, ca de obicei, iar în centru stătea Jacob al ei. Drept, falnic şi vorbind răspicat, el vestea cuvântul lui Dumnezeu. Se adunaseră mulţi oameni. Pe lângă majoritatea celor de la fermă — unii nu se iluminaseră încă şi refuzau să participe — veniseră o sută de alţi adepţi. Stăteau pe iarbă, cu ochii ţintă la Jacob, care se afla la locul său obişnuit, pe bolovan, cu spatele întors către lac. În jurul lor, o dumbravă semeaţă de mesteceni le oferea umbră atunci când canicula era mai crâncenă şi fremăta, acompaniind vocea melodioasă a lui Jacob. Uneori, femeii nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Bărbatul pe care toţi îl priveau cu atâta admiraţie o alesese pe ea.

Avea doar şaptesprezece ani când îl cunoscuse pe Jacob. El avea douăzeci şi trei şi îşi câştigase deja reputaţia de bărbat influent în congregaţie. Asta se datora în parte bunicului său, a cărui faimă i se transmisese şi lui, dar înainte de toate, propriei sale charisme. Combinaţia neobişnuită de blândeţe şi putere îi conferea o aură ce nu putea scăpa neobservată. Marita şi părinţii ei erau membri ai congregaţiei de mult timp şi nu pierdeau nicio slujbă. Chiar înainte de-a participa la primul serviciu divin ţinut de Jacob Hult, Marita simţise un fior lăuntric, ca o presimţire că urma să aibă loc ceva măreţ. Şi aşa s-a şi întâmplat. Nu îşi putuse dezlipi ochii de la el. Îi privise fix gura, din care cuvântul lui Dumnezeu se revărsa cu cea mai mare naturaleţe. Atunci când privirea lui Jacob o întâlnise pe-a ei, fata îi adresă lui Dumnezeu rugăciunile sale. Fierbinţi, implorânde, stăruitoare. Ea, care fusese învăţată că nu trebuia să se roage niciodată pentru sine, se închina acum pentru ceva atât de pământesc precum un bărbat. Însă nu se putuse opri. Cu toate că simţea flăcările iadului pârjolind-o, căutând păcătoşii, îşi continuase rugile arzătoare şi nu se oprise decât atunci când observase dorinţa din privirea lui Jacob.

De fapt, nu prea înţelegea motivul pentru care Jacob o alesese drept soţie. Era conştientă că înfăţişarea îi fusese dintotdeauna destul de banală, iar firea, tăcută şi introvertită. Însă Jacob o dorise pe ea, iar în ziua căsătoriei, fata îşi promise ca niciodată să nu se îngrijoreze ori să se îndoiască de vrerea Domnului. Fără îndoială că Dumnezeu îi văzuse în mulţime pe ei doi şi hotărâse că uniunea lor avea să fie benefică, iar ea trebuia să se mulţumească cu gândul acela. Poate că un om puternic cum era Jacob avea nevoie de o jumătate mai slabă, care să nu i se împotrivească. Ce ştia ea?

Copiii se foiau neîncetat lângă ea, pe jos. Neînduplecată, Marita îi reduse la tăcere. Ştia că mureau de nerăbdare să alerge şi să se joace, însă avea să fie timp pentru asta mai târziu. În momentele acelea trebuiau să-şi asculte tatăl propovăduind cuvântul lui Dumnezeu.

— Credinţa noastră e pusă la încercare atunci când ne confruntăm cu greutăţi. Însă tot atunci, credinţa devine mai puternică. Fără trăinicie, ea slăbeşte, făcându-ne sătui şi trândavi. Începem să uităm de ce trebuie să ne îndreptăm spre Dumnezeu pentru a fi călăuziţi. Şi curând, sfârşim prin a ne abate de la drumul cel drept. Eu însumi am fost nevoit să trec printr-o seamă de încercări în ultima vreme, după cum ştiţi. Iar familia mea a fost, la rându-i, încercată. Forţe malefice lucrează pentru a ne pune credinţa la încercare. Însă lucrarea lor e sortită eşecului. Credinţa noastră a devenit atât de puternică, încât forţele răului n-au sorţi de izbândă. Binecuvântat fie Domnul, care îmi oferă o asemenea tărie!

Ridică braţele către ceruri, iar congregaţia izbucni într-un „Aleluia", cu chipurile strălucind de fericire şi credinţă. Marita îşi înălţă şi ea braţele şi îi mulţumi lui Dumnezeu. Vorbele lui Jacob o făceau să uite de greutăţile ultimei săptămâni. Se baza pe el şi avea încredere în Dumnezeu, iar dacă erau împreună, nimic nu i-ar fi putut clinti.

Când Jacob îşi încheie predica, la puţină vreme după aceea, grupuri de oameni se strânseră în jurul lui. Toţi doreau să-i strângă mâna, să-i mulţumească şi să-i ofere sprijin. Toţi păreau să simtă nevoia de a-l atinge, luând astfel cu ei acasă puţin din calmul şi credinţa sa. Toţi doreau o bucăţică din el. Marita stătea undeva în spate, având pe buze un zâmbet de triumf la gândul că Jacob îi

aparţinea ei. Uneori se întreba, cu vinovăţie, dacă nu era un păcat dorinţa asta de posesiune, faptul că voia să aibă doar pentru sine fiecare fibră a lui, însă mereu îşi alunga acele gânduri. Era în mod evident vrerea lui Dumnezeu ca ei să fie împreună, aşa că nu putea fi nicidecum considerat un lucru greşit.

Când mulţimea din jurul lui Jacob începu să se risipească, Marita luă de mână copiii şi se apropie de el. Îl cunoştea atât de bine. Văzu că însufleţirea care-l stăpânise în timpul slujbei începuse să se stingă şi, în schimb, o expresie de sfârşeală îi cuprinse privirea.

— Hai să mergem acasă, Jacob.

— Încă nu, Marita. Mai întâi trebuie să fac ceva.

— Nimic care să nu poată aştepta până mâine. Te duc acasă acum, să te poţi odihni. Văd că eşti ostenit.

El zâmbi şi o luă de mână.

— Ca de obicei, ai dreptate, înţeleapta mea soaţă. Trebuie doar să-mi iau lucrurile din birou, apoi putem pleca.

Porniră spre casă, când doi bărbaţi îşi croiră drum spre ei. La început, cu soarele bătându-le în ochi, nu putură distinge cine erau, însă când aceştia se apropiară, Jacob mârâi enervat.

— Ce mai vreţi acum?

Marita privi tulburată când spre Jacob, când spre bărbaţi, până înţelese că, judecând după tonul lui Jacob, trebuiau să fie de la poliţie. Le aruncă o privire fioroasă. Ei erau cei care le creaseră atâtea neplăceri lui Jacob şi familiei sale, în ultima vreme.

— Trebuie să vorbim puţin cu tine, Jacob.

— Ce-ar mai fi de spus pe lângă ce-am declarat ieri? rosti el, cu un oftat. În regulă, să terminăm odată şi cu asta. Haideţi în biroul meu.

Poliţiştii nu se clintiră. Aruncară o privire jenată spre copii, iar Maritei toată situaţia începu să nu-i miroasă a bine. Instinctiv, îşi trase odraslele mai aproape.

— Nu aici. Am dori să stăm de vorbă la secţie.

Vorbise poliţistul cel tânăr. Cel mai în vârstă stătea un pic într-o parte şi îl privea solemn pe Jacob. Teama puse stăpânire pe sufletul Maritei. Era, într-adevăr, aşa cum spusese Jacob în predica sa, forţele răului se apropiau.

1979, vara

Ştia că fata cealaltă se stinsese. Din ungherul său întunecat, o auzise dându-şi ultima suflare şi, cu palmele împreunate, se rugase fierbinte lui Dumnezeu să o primească pe tovarăşa ei de suferinţă. Într-un fel, o invidia. O invidia deoarece chinurile ei luaseră sfârşit.

Fata ajunsese în acel infern înaintea ei. La început, spaima o paralizase, însă braţele cu care o cuprindea şi trupul cald al acesteia îi oferiseră o siguranţă stranie. În acelaşi timp, nu fusese drăguţă de fiecare dată. Lupta pentru supravieţuire le apropiase, dar, în acelaşi timp, le şi distanţase. Ea îşi păstrase speranţa. Cealaltă fată nu o făcuse. Ştia că uneori era disprefuită fiindcă avea speranţă. Însă cum şi-ar fi putut-o pierde? Toată viaţa ei, fusese învăţată că orice situaţie imposibilă îşi avea o rezolvare, aşa că de ce ar fi fost altfel de data asta? Îşi putea vedea tatăl şi mama cu ochii minţii şi era convinsă că în curând aceştia aveau să o găsească.

Cealaltă fată nu avusese nimic, biata de ea. Deşi, acolo sus, ele nu îşi vorbiseră niciodată, îşi dăduse seama cine era, de îndată ce-i simţise, pe întuneric, trupul cald. Şi, printr-un acord tacit, nu se strigară pe nume, fapt care ar fi părut cât se putea de normal. Niciuna din ele nu ar fi fost în stare să

îndure o asemenea povară. Însă fata cealaltă îi povestise despre fiica ei. Fusese singura dată când simţise însufleţire în vocea ei.

Fusese nevoie de un efort aproape supraomenesc pentru a-şi împreuna mâinile şi a se ruga pentru cea care se stinsese. Membrele nu o mai ascultau, însă adunându-şi toată puterea care-i mai rămăsese, îşi forţă mâinile nesupuse într-o poziţie de rugăciune.

Aşteptă răbdătoare pe întuneric, în suferinţa sa. Acum era o chestiune de timp până când ei aveau să o găsească. Mama şi tata. Curând...

Enervat, Jacob spuse:

— Da, voi veni la secţie. Însă după aia punem punct, m-aţi auzit?

Cu coada ochiului, Marita îl văzu apropiindu-se pe Kennedy. Nu îl plăcuse niciodată. Avea ceva răutăcios în privire, care se îmbina cu o expresie de veneraţie de fiecare dată când îl privea pe Jacob. Însă Jacob o mustrase când îşi spusese părerea. Kennedy era un copil nefericit, care începuse în sfârşit să-şi găsească liniştea interioară. Acum avea nevoie de dragoste şi consideraţie, nu trebuia privit cu suspiciune. Însă neliniştea nu o părăsise niciodată. Un semn cu mâna din partea lui Jacob îl făcu pe Kennedy să se întoarcă, ezitant, şi să meargă înapoi spre casă. Pentru Marita era ca un câine de pază care voia să-şi apere stăpânul.

Jacob se întoarse către ea şi-i cuprinse chipul cu mâinile.

— Du-te acasă cu copiii! Nu-i niciun pericol. Poliţia vrea doar să toarne nişte gaz peste focul ce într-un final îi va mistui.

Zâmbi pentru a-şi îndulci vorbele, însă ea îşi ţinu şi mai strâns copiii. Aceştia se uitară, cu figuri îngrijorate,

când la ea, când la Jacob. Simţeau, în felul lor, că ceva tulbura echilibrul lumii lor.

Poliţistul mai tânăr vorbi din nou. De data aceasta, păru uşor jenat atunci când spuse:

— V-aş recomanda să nu duceţi copiii acasă până diseară. În după-amiaza aceasta noi... ezită o clipă, vă vom percheziţiona casa.

— De-a ce credeţi că vă jucaţi?

Jacob era atât de tulburat, încât vorbele îi rămaseră în gât.

Marita simţi copiii foindu-se nerăbdători. Nu erau obişnuiţi să-şi audă tatăl ridicând glasul.

— Vă vom explica totul la secţie. Mergem?

Fiindcă nu voia să-i supere şi mai tare pe copii, Jacob dădu resemnat din cap. Îi mângâie pe creştet, o sărută pe obraz pe Marita şi, flancat de cei doi poliţişti, merse către maşina lor.

Marita rămase locului, împietrită, şi-i privi îndepărtându-se. Aflat undeva în apropierea casei, Kennedy îi urmări şi el. Privirea îi era întunecată precum noaptea.

Şi la conac se încinseseră spiritele.

— Îmi sun avocatul! E de-a dreptul absurd! Să ne ia probe de sânge şi să ne trateze ca pe nişte criminali ordinari!

Gabriel era atât de furios, încât mâna îi tremura pe clanţa uşii. Martin stătea pe treptele de la intrare, înfruntând calm privirea lui Gabriel. În spatele său, năduşind abundent, se afla Jacobsson, doctorul staţiunii Fjällbacka. Trupul său imens nu făcea faţă caniculei copleşitoare, însă motivul principal pentru care sudoarea i se scurgea pe frunte era faptul că situaţia i se părea extrem de neplăcută.

— Sunteţi liber să o faceţi, dar asiguraţi-vă că îl informaţi cu privire la tipul documentului pe care îl avem şi care ne dă dreptul să acţionăm conform legii. Dacă nu poate ajunge aici în decursul a cincisprezece minute, putem face uz de mandatul pe care îl avem în lipsa lui, dată fiind natura urgentă a situaţiei.

Martin vorbea în mod voit într-o manieră cât se poate de birocratică. Îşi imagină că acela era genul de limbaj la care ar fi reacţionat cel mai bine Gabriel. Şi chiar funcţionă. Gabriel îi primi, şovăitor, înăuntru. Luă documentul arătat de Martin şi merse direct la telefon, pentru a-şi suna avocatul. Martin le făcu semn să intre celor doi poliţişti trimişi drept întăriri din Uddevalla şi se pregăti să aştepte. Gabriel vorbea agitat la telefon şi gesticula. Câteva minute mai târziu, se întoarse în vestibul, unde se aflau ceilalţi.

— Ajunge în zece minute, îi anunţă Gabriel pe un ton sever.

— Bine. Unde sunt soţia şi fiica dumneavoastră? Trebuie să le luăm probe şi lor.

— În grajd.

— Le aduceţi, vă rog? îi spuse Martin unuia dintre poliţiştii din Uddevalla.

— Sigur. Unde este grajdul?

— Pe lângă aripa stângă a casei se află o potecă, spuse Gabriel. Urmaţi-o! Grajdul e la vreo două sute de metri de aici.

Cu toate că limbajul său corporal indica în mod evident cât de deplasată i se părea situaţia, Gabriel încercă totuşi să ţină fruntea sus. Spuse cu precauţie:

— Mă gândesc că voi, ceilalţi, puteţi intra, cât timp aşteptăm.

Stăteau tăcuţi pe marginea canapelei, simţindu-se cu toţii stânjeniţi, când îşi făcură apariţia Linda şi Laine.

— Ce se întâmplă aici, Gabriel? Poliţistul spune că doctorul Jacobsson a venit să ne ia probe de sânge. Trebuie să fie o glumă!

Linda, care nu-şi putea dezlipi ochii de la tânărul în uniformă ce venise după el, avea o cu totul altă opinie asupra situaţiei.

— Grozav! spuse ea.

— Din nefericire, nu-i nicio glumă, Laine. Însă l-am sunat pe avocatul nostru, Lövgren, şi trebuie să ajungă aici în orice clipă. Până atunci, nu se va lua nicio probă.

— Dar nu înţeleg. De ce vreţi să faceţi asta?

Laine părea calmă, dar nedumerită.

— Mi-e teamă că nu vă putem dezvălui informaţia aceasta, din motive tehnice ce ţin de anchetă. Însă totul vă va fi explicat la timpul potrivit.

Gabriel stătea jos, studiind mandatul din faţa lui.

— Scrie aici că aveţi, de asemenea, permisiunea de a le lua probe de sânge lui Jacob, Solveig şi băieţilor, aşa e?

Să i se fi părut doar lui Martin sau văzuse cumva o umbră trecând peste chipul lui Laine? O clipă mai târziu, la uşă se auzi o bătaie uşoară, iar avocatul lui Gabriel îşi făcu apariţia.

La încheierea formalităţilor şi după ce avocatul le explică lui Gabriel şi familiei sale că poliţia avea toate actele necesare, li se luară pe rând probele de sânge. Mai întâi lui Gabriel, apoi lui Laine, care, spre surprinderea lui Martin, încă părea cea mai calmă dintre toţi. Observă că şi Gabriel îi arunca soţiei sale o privire mirată. În cele din urmă îi luară o probă şi Lindei, care se uita atât

de provocator la poliţistul cel tânăr, încât Martin fu nevoit să-l mustre pe acesta din priviri.

— Şi cu asta am încheiat.

Doctorul Jacobsson se ridică, adunându-şi toate eprubetele cu sânge. Fură etichetate grijuliu cu numele fiecărui Hult, apoi introduse într-un răcitor.

— Acum mergeţi acasă la Solveig? întrebă Gabriel, zâmbind brusc. Asiguraţi-vă că aveţi la voi căştile de protecţie şi bastoanele, fiindcă probabil n-o să vă lase să luaţi niciun strop de sânge fără să opună rezistenţă.

— Putem face faţă situaţiei, replică sec Martin.

Nu îi plăcea bucuria răutăcioasă din ochii lui Gabriel.

— Ei, să nu ziceţi că nu v-am avertizat... spuse acesta, râzând batjocoritor.

Laine se răsti la el:

— Gabriel, poartă-te ca un adult.

Uimit că soţia lui îl certase ca pe un copil, Gabriel tăcu şi se aşeză. O privi de parcă ar fi remarcat-o pentru prima dată.

Martin îi conduse afară pe colegii săi şi pe medic, iar acolo se împărţiră în două maşini. În timp ce mergeau spre casa lui Solveig, Patrik îl sună pe mobil.

— Bună, cum merge treaba pe-acolo?

— Aşa cum ne-am aşteptat, spuse Martin. Gabriel s-a făcut foc şi pară, apoi şi-a sunat avocatul. Însă avem lucrul pentru care am venit, aşa că momentan suntem în drum spre Solveig. Nu cred că va merge la fel de uşor acolo.

— Nu, probabil că nu. Asigură-te doar ca situaţia să nu scape de sub control.

— Voi fi extrem de diplomat, nu-ţi face griji. Cum merge treaba la tine?

— Bine. Îl avem pe Jacob în maşină şi imediat ajungem în Tanumshede.

— Baftă, atunci.

— Şi vouă.

Martin închise clapeta telefonului tocmai când virară spre căbănuţa amărâtă a lui Solveig. De data aceasta, nu îl mai şocă la fel de mult starea jalnică a locului. Însă tot se întrebă cum reuşeau unii oameni să trăiască în condiţiile alea. Una era să fie săraci, dar asta nu însemna că nu puteau păstra ordine şi curăţenie în jur.

Bătu la uşă cu o uşoară nervozitate, însă nici în cele mai nebuneşti visuri nu şi-ar fi imaginat primirea de care urma să aibă parte.

Poc! O palmă puternică îi ateriză pe obrazul drept şi simţi o durere acută. Şocul impactului îi tăie respiraţia. Mai degrabă simţi, decât văzu, cum poliţiştii din spatele lui se pregătiră să riposteze, dar îi opri cu un gest al mâinii.

— Calmaţi-vă, calmaţi-vă. Nu-i nevoie de forţă. Nu-i aşa, Solveig? îi spuse el cu o voce domoală femeii aflate în faţa sa.

Aceasta respiră adânc, însă păru să se liniştească la auzul tonului său.

— Cum îndrăzniţi să puneţi piciorul aici după ce l-aţi dezgropat pe Johannes?

Îşi propti mâinile în şolduri, împiedicându-i să intre în casă.

— Înţeleg că ţi-e greu, Solveig, însă doar ne-am făcut meseria. Ceea ce va trebui să facem şi de data asta. Aş aprecia dacă ai fi cooperantă.

— Ce mai vreţi acum? se răsti ea.

— Aş putea să intru o clipă şi să stăm de vorbă? Îţi voi explica atunci.

Se întoarse către cei trei bărbaţi din spatele lui şi spuse:

— Aşteptaţi aici o clipă, intru să stau puţin de vorbă cu Solveig.

Spunând acestea, intră, pur şi simplu, înăuntru şi închise uşa în urma sa. Luată prin surprindere, Solveig se dădu la o parte şi îi permise să treacă. Martin îşi mobilizză toate competenţele diplomatice şi îi explică pe îndelete situaţia. După o vreme, protestele femeii se domoliră, iar câteva minute mai târziu, el deschise uşa, dându-le drumul înăuntru şi celorlalţi.

— Trebuie să-i aducem şi pe băieţi. Unde sunt?

Ea râse.

— Probabil pe-afară, în spatele casei, stau pitiţi până află de ce-aţi venit. Sunt sigură că sunt la fel de plictisiţi ca şi mine să vă tot vadă mutrele pocite.

Râse şi deschise o fereastră murdară.

— Johan, Robert, haideţi înăuntru. Iar a venit poliţaiul ăla!

Se auziră foşnete în tufişuri, apoi Johan şi Robert intrară, gârbovi. Aruncară o privire circumspectă grupului înghesuit în bucătărie.

— Ce mai e şi asta?

— Acum ne vor şi sângele, veni replica realistă a lui Solveig.

— Ce dracu', aţi luat-o razna? Să fiu al naibii dacă vă dau vreun strop din sângele meu!

— Robert, nu face scandal, spuse Solveig, precaută. Am discutat cu poliţia şi am promis că vom încerca să nu-i încurcăm. Aşa că stai jos şi taci din gură. Cu cât scăpăm de ei mai repede, cu atât mai bine.

Spre uşurarea lui Martin, băieţii hotărâră să-i dea ascultare. Posomorâţi, îl lăsară pe doctorul Jacobsson să-şi

facă treaba. Odată luată şi proba lui Solveig, medicul puse deoparte eprubetele şi anunţă că sarcina lui se încheiase.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu sângele? întrebă Johan, mai mult din curiozitate.

Martin îi oferi acelaşi răspuns pe care i-l dăduse lui Gabriel. Apoi se întoarse către tânărul poliţist din Uddevalla.

— Du-te şi ia mostrele din Tanumshede şi asigură-te că sunt duse la Göteborg cât mai repede posibil.

Poliţistul care flirtase cu Linda dădu afirmativ din cap.

— În regulă, mă voi ocupa de asta. Mai vin încoace încă doi poliţişti din Uddevalla, care or să vă dea o mână de ajutor... — îşi coborî glasul şi îi privi circumspect pe Solveig şi pe fiii acesteia, care ascultau plini de interes conversaţia — cu *cealaltă* treabă. Şi vă vor întâmpina la... — din nou o pauză stingheră — *cealaltă* locaţie.

— Bine, spuse Martin.

Se întoarse către Solveig.

— Atunci vă mulţumesc pentru cooperare.

Pentru o clipă, îi trecu prin gând să le spună despre Johannes, dar nu îndrăzni să încalce ordinul venit de la Patrik. Şeful lui voia ca nimeni să nu afle încă, aşa că Martin se abţinu şi nu spuse nimic.

Ieşind din cabană, se opri o clipă. Lăsând la o parte căsuţa dărăpănată, maşinile avariate şi restul vechiturilor împrăştiate pe-afară, Solveig şi fiii săi locuiau într-o zonă extrem de frumoasă. Spera ca din când în când aceştia să se poată detaşa de propria nefericire, pentru a vedea frumuseţea dimprejurul lor. Însă se îndoia că aşa ceva ar fi fost cu putinţă.

— În regulă, acum spre Västergården, spuse Martin, îndreptându-se cu paşi mari către maşinile de poliţie.

O sarcină fusese îndeplinită, urma alta. Se întrebă cum le mergea lui Patrik şi lui Gösta.

— De ce crezi *tu* că te afli aici? rosti Patrik.

El şi Gösta stăteau unul lângă celălalt, iar în faţa lor, în sala de interogatoriu, se afla Jacob.

Acesta îi privi calm, cu mâinile împreunate pe masă.

— De unde să ştiu? Nu a existat niciun fel de logică în modul în care mi-aţi hărţuit familia, deci presupun că tot ce pot face e să mă dau câţiva paşi înapoi şi să încerc să mă menţin cu capul deasupra apei.

— Vrei să spui, la modul cel mai serios, că tu ai impresia că poliţia are ca sarcină principală persecutarea familiei tale? Ce motiv am avea să facem asta?

Patrik se aplecă spre el, plin de curiozitate.

Din nou, acelaşi ton calm din partea lui Jacob.

— Răutatea şi duşmănia nu necesită vreun motiv. Dar de unde să ştiu eu? Poate consideraţi că aţi dat greş cu privire la Johannes, iar acum încercaţi să vă justificaţi cumva eroarea.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik.

— Vreau să spun că poate aveţi senzaţia că, dacă ne puteţi arunca acum la închisoare pentru ceva, asta înseamnă că trebuie să fi avut dreptate în legătură cu Johannes.

— Nu ţi se pare cam exagerat?

— Ce-ar trebui să cred? Nu ştiu decât că v-aţi agăţat de noi precum lipitorile şi că refuzaţi să ne daţi drumul. Singura mea consolare e că Dumnezeu vede adevărul.

— Îl pomeneşti des pe Dumnezeu, băiatul meu, spuse Gösta. Tatăl tău e la fel de evlavios?

Întrebarea păru să-l deranjeze pe Jacob, întocmai cum intenţionase Gösta.

— Credința tatălui meu se află adânc înrădăcinată în sufletul său. Însă... — păru a reflecta asupra cuvântului pe care să-l aleagă — *complicata* relație cu propriul său tată i-a afectat credința în Dumnezeu. Cu toate acestea, credința nu l-a părăsit.

— A, tatăl *său*. Ephraim Hult. Predicatorul. Voi doi ați avut o relație apropiată, spuse Gösta.

Era mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

— Nu înțeleg de ce vă interesează asta, însă da, bunicul și cu mine am fost extrem de apropiați.

Jacob strânse din buze.

— Ți-a salvat viața, nu-i așa? întrebă Patrik.

— Într-adevăr.

— Ce părere a avut tatăl tău despre faptul că acel părinte, cu care avea o ... „relație complicată" — după cum te-ai exprimat tu — a fost în stare să-ți salveze viața, în vreme ce el *nu*? continuă Patrik.

— Orice tată își dorește să fie eroul fiului său, dar nu cred că tata privea lucrurile așa. În orice caz, bunicul mi-a salvat viața și tata i-a fost recunoscător pe veci.

— Și Johannes? Care era relația lui cu Ephraim — și cu tatăl tău?

— Sincer, nu prea văd ce importanță ar putea avea. S-a petrecut în urmă cu peste douăzeci de ani!

— Știm asta, însă tot am aprecia dacă ne-ai răspunde la întrebări, spuse Gösta.

Fațada calmă a lui Jacob începu să se năruie din loc în loc, iar el își trecu mâna prin păr.

— Johannes... ei bine, el și tata aveau, fără îndoială, problemele lor, însă Ephraim îl iubea. Cu toate că nu-și arătau deloc sentimentele, așa era generația aceea. Nu trebuia să-ți afișezi în văzul tuturor ceea ce simțeai.

— Tatăl tău şi Johannes se certau des? întrebă Patrik.

— Nu ştiu dacă le-aş putea numi certuri. Existau neînţelegeri între ei, dar fraţii mereu se ciorovăiesc.

— După cum vorbeşte lumea, erau mai mult decât neînţelegeri. Unii au afirmat chiar că Gabriel îşi ura fratele, insistă în continuare Patrik.

— „Ură" este un cuvânt dur, ce n-ar trebui aruncat încoace şi-ncolo. Cu siguranţă că tata nu avea degeaba sentimente de afecţiune faţă de Johannes, însă, dacă ar fi dispus de timpul necesar, sunt sigur că Dumnezeu ar fi intervenit. Nu trebuie să se ridice frate împotriva fratelui său.

— Presupun că te referi la Cain şi Abel. Interesant că ai ales tocmai pilda aceasta din Biblie. Erau atât de tensionate lucrurile între ei? întrebă Patrik.

— Nu, nu chiar. Şi fireşte că tata n-a ajuns să-şi omoare fratele!

Jacob păru să-şi mai recapete din calmul pe care începuse să şi-l piardă şi îşi împreună din nou mâinile, ca pentru rugăciune.

— Eşti sigur de asta?

Gösta vorbi pe un ton plin de subînţeles.

Uluit, Jacob se uită fix la cei doi bărbaţi din faţa sa.

— Ce spuneţi voi acolo? Johannes s-a spânzurat, toată lumea ştie asta.

— Ei bine, problema e că am examinat rămăşiţele lui Johannes, iar ele arată cu totul altceva. Johannes nu s-a sinucis. A fost omorât.

Mâinile împreunate pe masă ale lui Jacob începură să tremure incontrolabil. Părea că încearcă să articuleze cuvinte, însă nimic nu îi ieşea pe gură. Ca la un semn, Patrik şi Gösta se lăsară în acelaşi timp pe spate şi îl observară în tăcere pe Jacob. Părea extrem de tulburat.

— Care a fost reacţia tatălui tău când a aflat de moartea lui Johannes?

— Nu, nu... nu prea ştiu, se bâlbâi Jacob. Eram încă în spital.

Un gând îl lovi ca un fulger.

— Încercaţi să insinuaţi că tata l-ar fi ucis pe Johannes?

Ideea îl făcu să rânjească.

— V-aţi ieşit din minţi! Tata să-şi fi omorât fratele? Nu, e imposibil!

Rânjetul se transformă într-un râset. Nici Gösta, nici Patrik nu părură amuzaţi.

— Crezi că e de râs? Faptul că unchiul tău, Johannes, a fost ucis? Ţi se pare un lucru amuzant? spuse Patrik, având grijă să accentueze fiecare cuvânt în parte.

Jacob tăcu brusc şi privi în jos.

— Nu, firește că nu. Doar că e atât de şocant...

Îşi ridică din nou privirea.

— Însă acum înţeleg şi mai puţin motivul pentru care vreţi să vorbiţi cu mine. Pe vremea aia aveam doar zece ani şi eram în spital, deci bănuiesc că nu vă trece prin gând să susţineţi că eu am avut vreo implicare în treaba asta.

Rosti cu emfază „eu", pentru a sublinia absurditatea faptului.

— Pare destul de clar ce s-a întâmplat. Cel care le-a ucis pe Siv şi pe Mona trebuie să fi considerat perfect momentul când voi l-aţi ales pe Johannes drept ţap ispăşitor. Şi fiindcă adevăratul criminal nu putea fi niciodată absolvit în totalitate, el l-a omorât pe Johannes şi a făcut să semene a sinucidere. Ucigaşul ştia cum aveau să reacţioneze oamenii. Ar fi considerat asta drept dovada vinovăţiei sale; era la fel de convingătoare ca o mărturie scrisă.

Şi aceeaşi persoană trebuie s-o fi ucis pe turista germană. Are logică, nu? spuse el nerăbdător.

Ochii îi luceau.

— O teorie deloc rea, zise Patrik, asta dacă ignori faptul că am comparat ADN-ul luat de la Johannes ieri cu o mostră de ADN extrasă din sperma găsită pe cadavrul Tanjei. S-a dovedit că Johannes era înrudit cu persoana care a ucis-o pe Tanja.

Aşteptă reacţia lui Jacob. Acesta nu schiţă niciun gest.

Patrik continuă.

— Aşa că azi am recoltat probe de sânge de la toţi membri familiei tale. Le vom trimite la Göteborg spre a fi analizate, alături de mostra pe care ţi-am luat-o ţie. Suntem destul de siguri că vom avea în curând, negru pe alb, dovada identităţii criminalului. Aşa că nu crezi că ar fi o idee înţeleaptă să ne spui ceea ce ştii, Jacob? Tanja a fost văzută la tine acasă, ucigaşul este înrudit cu Johannes — e o coincidenţă destul de mare, nu crezi?

Jacob se schimbă la faţă. Obrajii săi palizi deveniră roşii ca focul, iar Patrik îi observă maxilarele scrâşnind.

— Mărturia aia e o porcărie, iar voi ştiţi asta. Johan a vrut să mă vadă arestat doar pentru că urăşte familia noastră. Iar în ceea ce priveşte testele de sânge şi ADN-ul, puteţi să-mi luaţi câte probe doriţi, însă la aflarea rezultatelor, voi veţi implora iertare!

— În cazul acesta, promit să-mi cer iertare personal, replică liniştit Patrik. Însă până atunci, intenţionez să capăt răspunsurile de care am nevoie.

Îşi dori ca Martin şi echipa sa să-şi termine treaba înaintea lui, dar, ţinând cont că timpul zbura, trebuiau să se descurce cu ce aveau. Întrebarea la care doreau cel

mai tare un răspuns era dacă examinarea solului din Västergården dovedise urme de FZ-302. Patrik speră ca Martin să-i raporteze curând în legătură cu vreo urmă de-a Tanjei sau de-a lui Jenny, însă analiza solului nu putea fi făcută pe loc — avea să necesite timp. Era, de fapt, sceptic cu privire la posibilitatea de a găsi ceva la fermă. Era cu putinţă ca Jacob să ascundă pe cineva, apoi să ucidă persoana respectivă, fără ca Marita şi copiii să observe? Instinctul îi spunea că Jacob se potrivea rolului de suspect principal, dar faptul în sine îl neliniştea. Cum ar fi putut ascunde Jacob victimele în ferma unde locuia, iar familia lui să nu bănuiască nimic?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jacob spuse:

— Chiar sper să nu fi întors totul cu susul în jos acasă. Marita ar fi copleşită dacă ar găsi casa vraişte.

— Cred că oamenii noştri sunt foarte atenţi, spuse Gösta.

Patrik privi spre telefon. Spera ca Martin să-i dea curând de ştire.

Johan se retrăsese în liniştea magaziei. Reacţia lui Solveig, mai întâi cu privire la exhumare, apoi la testele de sânge, îi dăduse fiori. Nu putea face faţă tuturor acelor manifestări de furie şi avea nevoie să stea de unul singur pentru o vreme şi să mediteze la cele întâmplate. Podeaua de beton pe care şedea era dură, însă minunat de răcoroasă. Îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor şi îşi rezemă obrazul de ei. În momentul acela, îi simţea mai mult ca niciodată lipsa Lindei, dar dorul cumplit era amestecat cu furie. Poate că aşa va fi mereu. Măcar îşi mai pierduse din naivitate şi îşi recâştigase controlul. Nu ar fi trebuit niciodată să dea dovadă de slăbiciune. Însă ea fusese precum o otravă în sufletul lui. Trupul ei cel tânăr şi

ferm îl transformase într-un idiot. Era furios pe sine fiindcă îi permisese unei fete să i se strecoare pe sub piele în halul ăla.

Ştia că era considerat un visător. Acela era şi motivul pentru care fusese atât de nebun după Linda. Cu toate că era mult prea tânără, prea sigură pe sine, prea egoistă. Era convins că nu ar fi rămas în ruptul capului în Fjällbacka şi că nu exista nicio şansă ca ei doi să aibă un viitor împreună. Însă visătorului din el îi fusese greu să accepte asta. Dar acum avea destulă minte.

Johan îşi făgădui că avea să se îndrepte. Avea să încerce să-i semene mai mult lui Robert. Dur, tare, invincibil. Robert ateriza mereu în picioare. Nimic nu părea să-l atingă. Johan invidia asta la el.

Un sunet venit din spate îl făcu să se întoarcă, gândindu-se că Robert tocmai intrase. Nişte mâini îl cuprinseră de gât şi simţi că se sufocă.

— Nu mişca sau îţi rup gâtul.

Johan recunoscu vag acea voce, însă nu o putu atribui cuiva. Odată slăbită strânsoarea din jurul gâtului, fu aruncat cu putere într-un zid. I se tăie răsuflarea.

— Ce naiba faci?

Johan încercă să se rotească, însă cineva îl apucă strâns şi îl presă cu faţa de zidul rece din beton.

— Tacă-ţi gura!

Vocea era neînduplecată. Johan se întrebă dacă să strige după ajutor, dar se îndoia că avea să fie auzit până în casă.

— Ce naiba vrei?

Îi venea greu să-şi articuleze cuvintele, cu faţa apăsată cu putere în zid.

— Ce vreau? Ei bine, o să afli.

Când agresorul își expuse revendicările, Johan nu pricepu nimic. Însă când fu întors, pentru a sta față în față cu cel care îl lovise, toate lucrurile prinseră contur. Un pumn în figură îi dovedi că atacatorul vorbea serios. Dar Johan începuse să fiarbă de furie.

— Du-te dracu'! bolborosi el.

Gura i se umplu încet cu un lichid care nu putea fi decât sânge. Gândurile începură să i se înceţoşeze, însă el refuză să se dea bătut.

— Vei face aşa cum spun.

— Nu, murmură Johan.

Atunci, pumnii începură să curgă asupra lui. Îl izbiră ritmic, până când o vastă obscuritate se întinse peste el.

Ferma era un loc nemaipomenit. Martin nu putu să nu facă respectiva observaţie atunci când îşi începură munca de profanare a vieţilor private ale lui Jacob şi ale familiei sale. Culorile din casă erau pastelate, încăperile radiau căldură şi liniște şi aveau o notă rustică, pe care o dădeau feţele albe de masă şi perdelele subţiri, vaporoase. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea casă. Iar acum se vedeau nevoiţi să perturbe liniştea aceea. Parcurseră sistematic toată casa, bucată cu bucată. Nimeni nu spuse nimic; lucrară într-o tăcere deplină. Martin se concentră asupra sufrageriei. Frustrant era că nu ştiau ce anume să caute. Martin nu era sigur că aveau să recunoască urmele fetelor, chiar dacă ar fi dat de ele.

Pentru prima dată de când susţinuse înflăcărat că Jacob era cel pe care-l căutau, începea să aibă dubii. Era imposibil să-şi imagineze că o persoană care locuia într-o ambianţă aşa de paşnică ar fi fost în stare să ucidă pe cineva.

— Cum merge? îi întrebă pe poliţiştii aflaţi la etaj.

— Până acum, nimic, îi răspunse unul din ei.

Martin oftă şi continuă să deschidă sertarele biroului, răscolind prin ele.

— O să ies şi-o să încep verificările în hambar, îi spuse poliţistului din Uddevalla care cerceta parterul.

Răcoarea din hambar era nespus de plăcută. Pricepu de ce Linda şi Johan îl transformaseră în locul lor de întâlnire. Mirosul de fân îi gâdilă nările şi îi răscoli amintiri din verile copilăriei sale. Se urcă pe scară şi privi atent prin crăpăturile dintre scânduri. Da, se vedea bine Västergården de-acolo, întocmai cum declarase Johan. Nu ar fi fost greu să recunoască pe cineva de la distanţa aceea.

Coborî la loc. Hambarul era gol, cu excepţia câtorva unelte agricole care rugineau prin preajmă. Nu era prea convins că aveau să găsească ceva acolo, însă intenţiona oricum să-i roage pe ceilalţi să mai arunce o privire. Părăsi hambarul şi cercetă zona. Pe lângă conac şi hambar, mai erau de verificat doar o magazie pentru uneltele de grădinărit şi o căsuţă de joacă. Nu spera că va găsi ceva în vreunul din locuri. Amândouă erau prea mici pentru a putea încăpea o persoană, cu toate acestea trebuia totuşi să le verifice, de dragul siguranţei.

Soarele îi ardea scalpul şi făcea să-i apară picături de sudoare pe frunte. Se întoarse la conac pentru a da o mână de ajutor la cercetări, dar entuziasmul de mai devreme începuse să-i scadă. Inima îi era grea. Jenny Möller se afla undeva. Însă nu acolo.

Chiar şi Patrik începu să fie cuprins de disperare. După câteva ore de interogatoriu, nu ajunseră nicăieri cu

Jacob. Acesta păru sincer şocat de veştile legate de uciderea lui Johannes şi refuza cu încăpăţânare să spună altceva decât că familia îi era hărţuită, iar el era nevinovat. Patrik se surprinse în repetate rânduri privind către telefonul mobil, care îl sfida prin tăcerea în care stătea dinaintea-i, pe masă. Avea nevoie cu disperare de veşti bune. Nu urmau să primească vreun rezultat cu privire la probele de sânge până cel mai devreme a doua zi de dimineaţă, era conştient de asta, aşadar îşi pusese nădejdea în Martin şi echipa sa, care cercetau Västergården. Însă nu primi niciun telefon. Abia la puţin timp după ora patru după-amiaza, Martin sună şi raportă dezamăgit că nu găsiseră nimic şi că se dădeau bătuţi. Patrik îi făcu semn lui Gösta să iasă din sala de interogatoriu.

— A fost Martin la telefon. N-au găsit nimic.

Speranţa din privirea lui Gösta se stinse.

— Nimic?

— Absolut nimic. Aşa că nu prea avem altă opţiune decât să-i dăm drumul. La naiba!

Patrik lovi cu palma peretele, dar apoi îşi adună rapid gândurile.

— Ei, e doar temporar. Mâine aştept să primesc raportul cu privire la probele de sânge şi atunci poate că-l vom sălta de tot.

— Sigur, dar gândeşte-te ce-ar putea face până atunci. Ştie ce informaţii deţinem, iar dacă-l eliberăm, s-ar putea duce direct înapoi s-o omoare pe fată.

— Şi ce naiba crezi că ar fi de făcut?

Frustrarea lui Patrik se transformă în furie, însă îşi dădu seama că Gösta n-avea nicio vină şi îşi ceru imediat scuze.

— Înainte să-i dăm drumul, vreau să mai fac o încercare de-a căpăta nişte răspunsuri cu privire la probele de

sânge. Se poate să fi aflat ceva de care să ne putem folosi acum. Ei ştiu de ce e atât de urgent şi ne-au pus primii pe listă.

Patrik merse în birou şi formă de pe telefonul fix numărul celor de la Medicină Legală. Deja îl învăţase pe de rost. Dincolo de fereastră, traficul vuia ca de obicei, în arşiţa verii. Pentru o clipă, fu invidios pe turiştii nevinovaţi care treceau pe-acolo, în maşinile lor umplute până la refuz. Îşi dori ca şi el să poată fi la fel de neştiutor.

— Alo, Pedersen, aici Patrik Hedström. Înainte de-a elibera suspectul, m-am gândit să verific dacă aţi aflat ceva.

— Nu v-am zis că terminăm abia mâine-dimineaţă? Şi să ştiţi că în seara asta va trebui să stăm o grămadă peste program.

Pedersen păru agitat şi nervos.

— Ştiu, mă întrebam doar dacă aveţi noutăţi.

O tăcere lungă indică faptul că Pedersen ducea o luptă lăuntrică în legătură cu ceva, iar Patrik stătu drept în scaunul său.

— Aţi aflat ceva, nu-i aşa?

— E doar o concluzie preliminară. Va trebui să verificăm şi să răsverificăm înainte de-a putea dezvălui vreo informaţie, altminteri consecinţele ar putea fi dezastruoase. În plus, testele trebuie apoi repetate de către Laboratorul de expertiză criminalistică. Aparatura noastră nu e nici pe departe la fel de sofisticată ca a lor şi...

— Da, da, îl întrerupse Patrik, ştiu asta, însă viaţa unei tinere de şaptesprezece ani e în joc, aşa că, dacă ar fi să existe vreun moment când ar trebui să o lăsaţi mai moale cu regulile, atunci momentul acela e acum.

Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

— În regulă, dar folosiţi informaţia cu precauţie. N-aveţi idee în ce necazuri aş intra dacă...

Pedersen nu îşi termină fraza.

— Pe cuvânt de onoare, acum spuneţi-mi ce-aţi aflat.

Ţinea strâns receptorul şi palmele începură să-i transpire.

— Bineînţeles că am început cu analiza probei de sânge a lui Jacob Hult. Şi am aflat nişte lucruri interesante — însă deocamdată sunt doar concluzii preliminare, fireşte, îl avertiză din nou Pedersen.

— Da?

— Conform primului test, ADN-ul lui Jacob Hult nu se potriveşte cu mostra de sperma recoltată de pe corpul victimei.

Patrik răsuflă adânc. Nici măcar nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Cât e de sigur?

— După cum am spus, va trebui să refacem testul de câteva ori pentru a fi complet siguri, însă asta reprezintă de fapt doar o formalitate, pentru a proteja drepturile legale ale persoanei. Probabil că puteţi conta pe faptul că e corect.

— La naiba! Asta chiar pune ancheta într-o lumină diferită.

Patrik nu îşi putu masca dezamăgirea din voce. Înţelese atunci cât de sigur fusese de faptul că Jacob era cel pe care-l căutau. Aproape că o luau din nou de la zero.

— Şi nu aţi găsit vreo compatibilitate, la examinarea celorlalte probe?

— Încă nu am ajuns atât de departe. Ne-am închipuit că voiaţi să ne concentrăm asupra lui Jacob Hult, ceea ce am şi făcut. Aşa că, pe lângă el, nu am mai terminat decât

cu o singură persoană. Însă cândva, în cursul dimineţii de mâine, vă voi putea informa cu privire la restul.

— Ei bine, până atunci va trebui să-i dau drumul individului din sala de interogatoriu. Şi să îi ofer scuzele mele, oftă Patrik.

— O, şi ar mai fi un lucru.

— Da?

Pedersen ezită.

— A doua probă pe care am început s-o analizăm a fost cea a lui Gabriel Hult. Şi...

— Da? insistă Patrik.

— Ei bine, conform analizei structurii ADN-ului celor doi, e imposibil ca Gabriel să fie tatăl lui Jacob.

Patrik înlemni în scaun, rămânând ca trăsnit.

— Mai sunteţi pe fir?

— Da, sunt aici. E ceva complet neaşteptat. Sunteţi siguri?

Apoi înţelese care avea să fie răspunsul şi anticipă spusele lui Pedersen.

— E doar o concluzie preliminară şi va trebui să efectuaţi teste suplimentare etc. etc., ştiu asta, nu e nevoie să-mi repetaţi.

— E o informaţie care-ar putea fi importantă în cadrul anchetei?

— Momentan, orice e important, deci cu siguranţă e ceva de care ne vom folosi. Vă mulţumesc pentru tot.

Patrik rămase uluit o clipă, meditând profund, cu palmele împreunate la ceafă şi cu picioarele pe birou. Rezultatul negativ în privinţa lui Jacob avea să-i forţeze să regândească în întregime ancheta. Rămânea încă în picioare faptul că ucigaşul Tanjei se înrudea cu Johannes, iar cu Jacob tăiat de pe listă, nu mai rămâneau decât

Gabriel, Johan şi Robert. Unul fusese eliminat, mai erau trei. Dar, cu toate că Jacob nu era făptaşul căutat de ei, Patrik putea să jure că acesta ştia anumite lucruri. Pe parcursul întregii anchete, observase la Jacob o ezitare, ceva pe care se lupta din greu să-l mascheze. Informaţia pe care Patrik o primise de la Pedersen le putea oferi poliţiştilor avantajul de care aveau nevoie pentru a-l zgâlţâi pe Jacob destul cât să-l facă să vorbească. Patrik îşi luă picioarele de pe birou şi se ridică. Îi expuse pe scurt lui Gösta cele aflate, apoi se întoarseră în sala de interogatoriu, unde Jacob, plictisit de moarte, îşi tot pigulea unghiile. Cei doi căzuseră în grabă de acord asupra tacticii pe care aveau s-o folosească.

— Cât timp trebuie să stau aici?

— Avem dreptul să te reţinem timp de şase ore. Însă, după cum am menţionat, tu ai dreptul să ceri un avocat, oricând doreşti. Vrei să chemi un avocat?

— Nu, nu e nevoie, replică Jacob. Un om nevinovat nu are nevoie de altă apărare în afară de credinţa sa că Dumnezeu va pune ordine în lucruri.

— În regulă, atunci probabil că eşti bine echipat. Tu şi Dumnezeu păreţi că sunteţi „aşa", spuse Patrik, ridicându-şi mâna, cu primele două degete lipite unul de celălalt.

— Fiecare îşi cunoaşte locul, spuse Jacob precaut. Şi îmi este milă de oricine care trece prin viaţă fără Dumnezeu.

— Aşadar, vrei să spui că ne compătimeşti pe noi, bieţii amărâţi? spuse Gösta pe-un ton amuzat.

— E o pierdere de timp să vorbesc cu voi doi. V-aţi ferecat sufletele.

Patrik se aplecă spre Jacob.

— Interesante discuţiile astea despre Dumnezeu, diavol, păcate şi toate cele. Părinţii tăi se potrivesc în tabloul ăsta? Trăiesc în conformitate cu poruncile Domnului?

— S-o fi îndepărtat el puţin de congregaţie, însă credinţa tatei continuă să fie puternică. Atât el, cât şi mama, sunt oameni cu frica lui Dumnezeu.

— Eşti sigur de asta? Vreau să spun, cât ştii de fapt în legătură cu felul în care trăiesc?

— Ce vreţi să ziceţi? Doar îmi cunosc părinţii. Iar aţi copt ceva pentru a le târî numele prin noroi?

Lui Jacob îi tremurau mâinile, iar Patrik simţi o oarecare satisfacţie fiindcă fusese în stare să-i tulbure calmul stoic.

— Tot ce vreau să zic e că nu ai cum să ştii ce se petrece în viaţa altcuiva. Părinţii tăi ar putea avea pe conştiinţă păcate despre care tu să nu fi auzit, nu-i aşa?

Jacob se ridică şi merse către uşă.

— Nu, deja e prea mult. Ori mă arestaţi, ori mă eliberaţi, căci n-am de gând să mai stau aici, să vă ascult minciunile!

— Ştiai, de exemplu, că Gabriel nu este tatăl tău?

Jacob se opri brusc, cu mâna pe jumătate întinsă către clanţă. Se întoarse încet.

— Ce-ai spus?

— Am întrebat dacă ştiai că Gabriel nu este tatăl tău. Tocmai am vorbit cu laboratorul care analizează probele de sânge date de voi, şi nu există niciun dubiu. Gabriel nu e tatăl tău.

Faţa lui Jacob deveni lividă. Veştile îl luaseră, fără îndoială, prin surprindere.

— Mi-au făcut analiza sângelui? spuse cu o voce tremurătoare.

— Da, şi am promis să-mi cer iertare în cazul în care mă înşelam.

Jacob doar îi aruncă o privire pierdută.

— Îmi cer scuze, spuse Patrik. Sângele tău nu e compatibil cu ADN-ul găsit pe corpul victimei.

Jacob se prăbuşi pe scaun ca un balon spart.

— Şi-acum ce-o să se întâmple?

— Nu mai eşti suspectat de uciderea Tanjei Schmidt. Însă eu tot cred că ne ascunzi ceva. Acum ai şansa de a ne spune ceea ce ştii. Cred că ar trebui să profiţi de ea, Jacob.

El dădu doar din cap.

— Nu ştiu nimic. Acum chiar nu mai ştiu nimic. Vă rog, pot pleca?

— Nu încă. Înainte să-ţi dăm drumul, am vrea să vorbim şi cu mama ta.

Jacob încuviinţă, tăcut.

— Dar de ce vreţi să vorbiţi cu ea? Cu siguranţă nu poate avea nimic de-a face cu ancheta.

Patrik se trezi repetând ceea ce îi spusese şi lui Pedersen.

— Momentan totul are de-a face cu ancheta. Aş fi în stare să pariez pe salariul meu pe-o lună că ascundeţi cu toţii ceva. Iar noi intenţionăm să aflăm ce anume, cu orice chip.

Jacob păru să-şi fi pierdut întreaga rezistenţă şi tot ce putea face era să dea din cap, resemnat. Veştile îl aduseseră într-o stare de şoc.

— Gösta, te poţi duce cu maşina s-o iei pe Laine?

— N-avem mandat pentru a o aduce la secţie, nu? spuse Gösta îmbufnat.

— Mai mult ca sigur a auzit că îl interogăm pe Jacob, aşa că probabil nu va fi greu s-o convingi să vină de bunăvoie.

Patrik se întoarse către Jacob.

— Îţi vom aduce de mâncat şi băut, după care va trebui să aştepţi aici până când vom discuta cu mama ta. Apoi vei avea ocazia să vorbeşti şi tu cu ea. În regulă?

Jacob încuviinţă apatic din cap. Păru adâncit în propriile-i gânduri.

Înapoi acasă, în Stockholm, Anna vârî cu inima îndoită cheia în broască. Evadarea pentru o vreme fusese minunată, atât pentru ea, cât şi pentru copii, însă îi temperase, de asemenea, entuziasmul faţă de Gustav. Recunoştea că fusese destul de obositor să stea blocată pe-o barcă alături de el şi de toate hachiţele lui. În plus, o mai îngrijora şi ceva din tonul vocii lui Lucas, de ultima dată când vorbiseră. În ciuda tuturor abuzurilor la care o supusese, acesta păruse mereu stăpân pe sine şi pe situaţie. Acum, pentru prima oară, simţise o urmă de panică în glasul lui, semn că se petreceau lucruri asupra cărora el nu deţinea controlul. Aflase de la o cunoştinţă comună că lucrurile începuseră să se strice la serviciu. Îşi ieşise din fire în timpul unei şedinţe interne, iar cu altă ocazie, insultase un client. Faţada lui începea să se fisureze. Iar asta o speria pe Anna. O speria cumplit.

Ceva era în neregulă cu broasca. Cheia nu se întorcea în direcţia bună. După câteva încercări, îşi dădu seama că totul se întâmpla din cauza faptului că uşa nu era încuiată. Era sigură că o zăvorâse, atunci când plecase de acasă, în urmă cu o săptămână. Le spuse copiilor să stea locului şi deschise uşa cu grijă. I se tăie respiraţia. Primul ei apartament, cu care se mândrea atât de mult, era distrus. Nu rămăsese nicio piesă de mobilier intactă. Totul era făcut bucăţele, iar pe toţi pereţii, cineva împroşcase

vopsea neagră, ca niște graffiti. Pe peretele sufrageriei stătea scris, cu litere enorme, „CURVĂ", iar Anna își duse palma la gură, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Nu era nevoie să se întrebe cine-i făcuse asta. Ceea ce nu-i dăduse pace de când vorbise cu Lucas devenise, în momentul acela, realitate. Era evident că starea psihică i se agravase. Ura și mânia care clocotiseră mereu în adâncul lui ieșeau acum la iveală de sub mască.

Anna se retrase pe culoar. Luă copiii și-i îmbrățișă strâns. Primul ei instinct fu de a o suna pe Erica. Apoi decise că va trebui să își poarte singură de grijă.

Fusese atât de încântată de noua ei viață și se simțise atât de puternică. Pentru prima oară, trăise senzația de a fi o femeie pe propriile-i picioare. Nu sora mai mică a Ericăi. Nu soția lui Lucas. Ci ea însăși. Acum totul se dusese de râpă.

Știa ce avea de făcut. Motanul câștigase. Șoarecele nu avea decât un loc de refugiu. Orice, doar să nu-și piardă copiii.

Un lucru, însă, știa. Era dispusă să se jertfească pe sine; putea să-i facă ce voia. Dar dacă avea să se atingă din nou de vreunul din copii, l-ar fi omorât. Fără să stea pe gânduri.

Nu fusese o zi bună. Pe Gabriel îl tulburase atât de mult acel asalt — după cum îl numise — al poliției, încât se încuiase în birou și refuzase să iasă. Linda se întorsese afară, la cai, iar Laine stătea singură pe canapeaua din sufragerie, uitându-se pe pereți. Gândul că Jacob era interogat la secția de poliție îi făcea ochii să se umple cu lacrimi de umilință. Instinctul său matern o îndemna să-l protejeze de orice rău, chiar dacă fiul ei era copil sau

adult. Deşi conştientă că nu putea controla situaţia, ea avea senzaţia că eşuase. În liniştea aceea ticăia un ceas, iar sunetul monoton aproape că o induse în transă. Sări de pe scaun atunci când cineva bătu la uşă. Deschise tremurând. În ultima vreme, fiecare bătaie în uşă părea să aducă veşti neplăcute. Aşa că nu fu prea surprinsă când îl văzu pe Gösta.

— Ce mai vreţi acum?

Gösta tresări, jenat.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră în legătură cu nişte întrebări. La secţie.

Părea să aştepte un potop de proteste. Însă Laine dădu doar din cap şi îl urmă pe scări, în jos.

— Nu îl anunţaţi pe soţul dumneavoastră că plecaţi? întrebă mirat Gösta.

— Nu, i-o tăie femeia, iar el îi aruncă o privire iscoditoare.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva merseseră prea departe cu familia Hult. Apoi îşi aminti că undeva, printre complicatele lor legături, se aflau un ucigaş şi o fată dispărută. Uşa din stejar masiv se închise în urma lor, iar Laine merse, ca o soţie japoneză tăcută, cu câţiva paşi în urma lui Gösta, către maşină. Parcurseră drumul spre secţie într-o tăcere încordată, curmată doar de o întrebare din partea lui Laine, care dorea să ştie dacă fiul ei mai era încă reţinut de poliţie. Gösta dădu doar din cap, iar Laine îşi petrecu restul călătoriei spre Tanumshede uitându-se pe geam la priveliştile rurale ce se succedau. Amurgul era deja pe-aproape, iar soarele începuse să dea o tentă roşiatică ogoarelor. Însă niciunul dintre ei nu băgă în seamă frumuseţea împrejurimilor.

Lui Patrik i se luă o piatră de pe inimă atunci când îi văzu intrând pe porţile secţiei. În timpul în care Gösta

mersese până acolo şi înapoi, Patrik mărşăluise nerăbdător în susul şi-n josul coridorului din afara sălii de interogatoriu, dorindu-şi cu fervoare să-i fi putut citi gândurile lui Jacob.

— Bună ziua, spuse el, dând scurt din cap spre Laine, atunci când aceasta îşi făcu apariţia.

Începuse să i se pară de prisos să se mai prezinte şi, date fiind circumstanţele, o strângere de mână ar fi părut un gest mult prea linguşitor. Nu se aflau acolo pentru a face schimb de plezanterii. Patrik fusese uşor neliniştit în legătură cu felul în care Laine avea să facă faţă interogatoriului. Păruse atât de fragilă, de vulnerabilă, cu nervii întinşi la maximum. Observă rapid că nu avea de ce să se îngrijoreze. Mergând în urma lui Gösta, ea avea un aer resemnat, însă calm şi stăpânit.

Cum secţia de poliţie Tanumshede nu avea decât o sală de interogatoriu, se duseră la bufet şi luară loc. Laine refuză ceaşca de ceai oferită, însă atât Patrik, cât şi Gösta simţiră nevoia unei infuzii de cafeină. Cafeaua avea un gust amar, dar tot o băură, nu fără să se strâmbe. Niciunul nu ştia cu ce să înceapă şi, spre uimirea lor, Laine fu prima care vorbi.

— Colegul dumneavoastră — făcu ea semn cu capul spre Gösta — mi-a spus că aveţi câteva întrebări.

— Md-a-a, zise Patrik, ezitând. Am obţinut nişte informaţii şi nu suntem siguri de modul în care să procedăm. Nu ştim cum anume se potrivesc în cadrul anchetei. Poate că nu se potrivesc deloc, însă momentan timpul nu ne permite să tratăm lucrurile cu menajamente. Aşa că voi trece direct la subiect.

Patrik trase adânc aer în piept. Laine continuă să îl privească impasibilă, dar când se uită în jos, la mâinile ei

împreunate ce se sprijineau pe masă, Patrik văzu că articulaţiile degetelor îi erau albe.

— Am primit un rezultat preliminar al analizei probelor de sânge luate familiei dumneavoastră.

Văzu, în momentul acela, cum mâinile începură să-i tremure. Se întrebă cât timp avea să îşi mai poată păstra calmul aparent.

— Şi, pentru început, vă pot spune că ADN-ul lui Jacob nu se potriveşte cu cel găsit pe corpul victimei.

Mâinile îi tremurau incontrolabil şi Patrik îşi dădu seama că ea venise la secţie pregătită pentru vestea că fiul său fusese arestat pentru omucidere. Pe chip i se citea uşurarea, şi femeia fu nevoită să înghită de câteva ori, pentru a-şi ţine în frâu suspinele ce o înecau. Nu spuse nimic, aşa că el continuă.

— Pe de altă parte, am descoperit ceva straniu atunci când am comparat probele de sânge ale lui Jacob şi ale lui Gabriel. Acestea arată clar că Jacob nu are cum să fie copilul lui Gabriel...?

Tonul vocii sale transformase afirmaţia într-o interogaţie, şi Patrik aşteptă riposta lui Laine.

Însă uşurarea la aflarea veştii că Jacob fusese achitat pentru acuzaţiile de crimă păruse a-i fi luat o piatră de pe inimă. Ezită doar o clipă, înainte de a spune:

— Da, e adevărat. Gabriel nu este tatăl lui Jacob.

— În cazul acesta, cine e?

— Nu înţeleg ce-are asta de-a face cu omorurile. Mai ales acum când se pare că Jacob nu e vinovat.

— După cum am spus mai devreme, momentan nu dispunem de timpul necesar pentru a sta să decidem ce e important şi ce nu, aşa că v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi răspunde, vă rog, la întrebare.

— Bineînţeles că nu vă putem obliga, spuse Gösta, însă o tânără este dată dispărută şi avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine, chiar dacă ar părea irelevante.

— Va afla soţul meu?

Patrik şovăi.

— Nu pot promite nimic, dar nu văd niciun motiv să fugim la el ca să-i spunem. Însă, ezită el, Jacob ştie despre asta.

Femeia tresări. Mâinile începură din nou să-i tremure.

— Ce-a zis?

În momentele acelea, vocea ei nu mai era decât o şoaptă.

— Nu vă voi minţi. A fost tulburat. Şi firește că se întreabă cine este adevăratul lui tată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, dar Gösta şi Patrik o aşteptară calmi să vorbească. După o vreme, ea răspunse, tot cu o voce şoptită.

— Johannes e tatăl lui Jacob.

Păru să o surprindă faptul că fusese în stare să rostească propoziţia fără ca un trăsnet să zdrobească acoperişul, răpunând-o pe loc. Secretul trebuie să fi devenit mai apăsător şi mai greu de răbdat odată cu fiecare an, iar acum aproape că-i părea o alinare să simtă cuvintele alunecându-i pe buze. Contină să vorbească repede.

— Am avut o scurtă aventură. Nu i-am putut rezista. Era precum o forţă a naturii, care pur şi simplu apărea şi înhăţa orice îşi dorea. Iar Gabriel era atât de... diferit.

Laine îşi alese cuvintele cu şovăială, însă Patrik şi Gösta puteau să deducă uşor ceea ce voia să spună.

— Gabriel şi cu mine deja încercaserăm de ceva timp să avem un copil, aşa că, atunci când am rămas însărcinată,

a fost încântat la culme. Ştiam că bebeluşul putea fi ori al său, ori al lui Johannes, dar în ciuda tuturor complicaţiilor care s-ar fi putut ivi, eu îmi doream cu ardoare ca el să fie al lui Johannes. Un fiu al lui ar fi fost... minunat! Era atât de plin de viaţă, de chipeş, de... însufleţit.

În priviri îi apăru o sclipire ce-i înseninâ trăsăturile şi, într-o clipă, o făcu să arate cu zece ani mai tânără. Fără îndoială că fusese îndrăgostită de Johannes. Gândul la aventura lor, chiar şi după atâţia ani, încă o făcea să se îmbujoreze.

— Cum aţi ştiut că era copilul lui Johannes şi nu al lui Gabriel?

— Am ştiut de îndată ce l-am văzut, chiar în clipa când mi-a fost aşezat la piept.

— Dar Johannes a ştiut că Jacob era fiul său, nu al lui Gabriel? întrebă Patrik.

— O, da. Şi l-a iubit. Am ştiut dintotdeauna că pentru Johannes eram doar o distracţie trecătoare, indiferent cât aş fi dorit eu să însemn mai mult, însă cu Jacob a fost altfel. Când Gabriel era plecat, Johannes trecea des pe la noi să-l vadă pe băiat şi să se joace cu el. Până când Jacob s-a făcut destul de mare cât să poată povesti despre vizitele astea, iar atunci Johannes a fost nevoit să înceteze, spuse cu tristeţe Laine. Ura să-şi vadă fratele crescându-i primul născut, dar nu era pregătit să renunţe la stilul său de viaţă. Şi nici la Solveig, recunoscu fără tragere de inimă Laine.

— Şi cum a fost viaţa dumneavoastră? întrebă Patrik, înduioşat.

Ea dădu din umeri.

— La început a fost un calvar. Să locuiesc în apropierea lui Johannes şi a lui Solveig, să-i văd cu băieţii lor, fraţii lui Jacob. Însă îl aveam pe fiul meu şi mai apoi, după

mulţi ani, am avut-o pe Linda. Şi poate că pare de necrezut, dar cu timpul chiar am ajuns să-l iubesc pe Gabriel. Nu la fel ca pe Johannes, ci poate într-un mod mai realist. Johannes nu era persoana pe care să o poţi iubi de-aproape, fără să ajungă să te distrugă. Dragostea mea pentru Gabriel nu e la fel de pasională, însă e mult mai uşor de îndurat.

— Nu v-aţi îngrijorat că adevărul ar fi putut ieşi la iveală atunci când Jacob s-a îmbolnăvit? întrebă Patrik.

— Nu, existau alte lucruri de care mă temeam mai mult, spuse tăios Laine. Dacă Jacob ar fi murit, nimic nu ar mai fi contat, cu atât mai puţin identitatea părintelui său.

Apoi vocea i se îmblânzi.

— Însă Johannes a fost atât de îngrijorat! Era disperat că Jacob suferea, iar el nu putea face nimic. Nici măcar nu putea să-şi arate făţiş teama, nu putea să-i stea alături fiului său în spital. I-a fost greu.

Laine se pierdu în negura amintirilor, apoi ieşi brusc din starea aceea, străduindu-se să revină în prezent.

Gösta se ridică pentru a-şi umple din nou ceaşca de cafea şi ridică întrebător vasul spre Patrik, care dădu aprobator din cap. Când se aşeză din nou, el întrebă:

— Chiar nu era nimeni care să fi bănuit ceva, nimeni care să fi ştiut? Nu v-aţi confesat nimănui?

O cută îi străbătu chipul lui Laine.

— Ba da, într-un moment de slăbiciune, Johannes i-a spus lui Solveig despre Jacob. Cât timp a trăit Johannes, ea n-a îndrăznit vreodată să facă ceva, dar după moartea lui, a început să aibă pretenţii din ce în ce mai mari, pe măsură ce banii au început să i se termine.

— Aşadar, vă şantaja? spuse Gösta.

Laine încuviinţă din cap.

— Da, am plătit-o timp de douăzeci şi patru de ani.

— Cum ai putut face asta fără ca Gabriel să observe? Fiindcă presupun că era vorba de sume mari de bani.

O nouă încuviinţare din cap.

— N-a fost uşor. Dar cu toate că Gabriel e cusurgiu atunci când vine vorba de contabilitatea pentru fermă, niciodată nu a fost zgârcit cu mine. Mereu mi-a dat bani atunci când i-am cerut, pentru nevoile mele şi pentru gospodărie, în general. Ca s-o pot plăti pe Solveig, a trebuit să fac economii. Îi dădeam mare parte din ce căpătam.

Tonul îi era amar, dar avea şi o notă de asprime.

— Însă presupun că în momentul acesta nu am altă opţiune decât să-i spun totul lui Gabriel. Aşa că, de acum încolo, nu voi mai avea problema aceea cu Solveig.

Zâmbi pieziş, dar curând expresia îi redeveni serioasă. Îl privi drept în ochi pe Patrik.

— Dacă e să iasă vreun lucru bun din toată treaba, atunci acela e că nu îmi mai pasă ce-o să creadă Gabriel, cu toate că secretul ăsta m-a bântuit timp de treizeci şi cinci de ani. Cei mai importanţi pentru mine sunt copiii, Jacob şi Linda. De-asta nimic nu contează, în afară de faptul că Jacob a fost achitat — fiindcă bănuiesc că aşa e, nu? spuse ea sfidător, privindu-i chiorâş pe amândoi.

— Da, aşa s-ar părea, da.

— Atunci de ce îl mai reţineţi? Pot pleca şi-l pot lua pe Jacob cu mine?

— Da, puteţi, spuse calm Patrik. Însă am dori să vă cerem o favoare. Jacob ştie ceva legat de toate astea şi e important, pentru binele lui, să discutăm în amănunt. Încercaţi să-l convingeţi că nu trebuie să ascundă nimic din ceea ce ştie.

Laine pufni.

— Sincer, chiar îl înţeleg. De ce v-ar ajuta, după tot ce i-aţi făcut lui şi familiei noastre?

— Deoarece cu cât terminăm mai repede totul, cu atât vă puteţi întoarce cu toţii la vieţile voastre.

Lui Patrik îi era greu să sune convingător. Nu voia să-i dezvăluie că rezultatele analizelor arătau că, deşi Jacob nu era făptaşul, acesta era totuşi *cineva* înrudit cu Johannes. Reprezenta asul lor din mânecă, iar el nu intenţiona să-l folosească decât atunci când ar fi fost absolut necesar. Până atunci, speră ca Laine să creadă ce-i spusese şi să-i accepte raţionamentul. După o aşteptare scurtă, primi ceea ce dorise. Laine încuviinţă.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Dar nu sunt sigură că aveţi dreptate. Nu cred că Jacob ştie mai multe decât alţii.

— Asta rămâne de văzut, fu răspunsul lui scurt. Veniţi?

Cu paşi ezitanţi, ea merse către sala de interogatoriu.

Gösta se întoarse către Patrik, încruntat.

— De ce nu i-ai spus că Johannes a fost ucis?

Patrik dădu din umeri.

— Nu ştiu. Însă cu cât îi provoc mai mult, cu atât mai bine, asta e senzaţia mea. Jacob îi va spune lui Laine şi să sperăm că asta o va tulbura şi pe ea. Şi poate, poate, îl vom convinge pe vreunul să înceapă să vorbească.

— Crezi că şi Laine ascunde ceva? spuse Gösta.

— Nu ştiu, dar nu i-ai văzut expresia când i-am spus că Jacob a fost tăiat de pe lista suspecţilor? A fost surprinsă.

— Sper să ai dreptate, zise Gösta, trecându-şi obosit mâinile peste faţă.

Fusese o zi lungă.

— O să aşteptăm până când vor începe să discute acolo, înăuntru. Apoi vom merge acasă, vom mânca puţin

şi vom dormi. N-o să fim buni de nimic dacă suntem complet epuizaţi, spuse Patrik.

Luară loc pentru a aştepta.

Lui Solveig i se păru că aude ceva afară. Însă apoi se făcu din nou linişte. Ridică din umeri şi continuă să-şi răsfoiască albumele. După tot ce se întâmplase în ultimele zile, era plăcut să se bucure de senzaţia de siguranţă pe care i-o dădeau fotografiile bine tocite. Ele nu se schimbau niciodată, cu toate că deveniseră, poate, mai şterse şi mai îngălbenite, de-a lungul anilor.

Privi ceasul din bucătărie. Băieţii veneau şi plecau după cum îi tăia capul, dar în seara aceea promiseseră ca la ora cinei să fie acasă. Robert avea să aducă pizza de la Captain Falck, iar femeia începu să simtă junghiuri de foame în stomac. Dintr-odată, auzi paşi afară şi se ridică pentru a scoate paharele şi argintăria. De farfurii nu era nevoie. Mereu mâncau direct din cutie.

— Unde-i Johan? întrebă Robert, aşezând pizza pe laviţă şi privind în jur.

— Credeam că ştii tu. Eu nu l-am văzut de câteva ore, răspunse Solveig.

— Probabil e-n magazie. Mă duc să văd.

— Spune-i să se grăbească, n-am de gând să aştept, ţipă Solveig în urma lui, ridicând lacomă capacul cutiei.

— Johan? strigă Robert înainte să ajungă la magazie, dar nu primi niciun răspuns.

Ei bine, asta nu însemna mare lucru; uneori, Johan părea de-a dreptul surd şi orb atunci când stătea acolo.

— Johan?

Ridică un pic vocea, însă în liniştea aceea, nu se auzi decât pe sine.

Enervat, deschise uşa magaziei, gata să-şi ocărască fratele pentru că stătea acolo, visând cu ochii deschişi. Însă gândul îi dispăru imediat din minte.

— Johan! Ce naiba!

Fratele său era întins pe jos, cu o aură mare şi roşiatică în jurul capului. Dură o secundă până ca Robert să îşi dea seama că era sânge. Johan nu mişca.

— Johan!

Vocea lui Robert deveni tânguitoare, iar pieptul îi fu cuprins de suspine. Căzu în genunchi lângă Johan, şovăind să-i atingă trupul. Voia să-l ajute, dar nu ştia cum, şi se temea să nu-i agraveze şi mai mult rănile, în caz că le-ar fi atins. Un geamăt al fratelui său îl făcu să acţioneze. Se ridică de pe podea, cu genunchii mânjiţi de sânge, şi alergă spre casă.

— Mamă, mamă!

Solveig deschise uşa şi-l privi chiorâş. Gura şi degetele îi erau unsuroase, evident că deja începuse să mănânce. Acum era supărată pentru că fusese întreruptă.

— Ce naiba e cu toată gălăgia asta?

Apoi văzu petele de pe hainele lui Robert. Ştiu că nu era vopsea.

— Ce s-a întâmplat? Johan?

Fugi spre magazie cât o ţinură picioarele, iar Robert o ajunse din urmă, înainte ca ea să parcurgă toată distanţa.

— Nu intra. E-n viaţă, dar cineva l-a bătut groaznic. N-arată bine. Trebuie să chemăm ambulanţa!

— Cine...? suspină Solveig şi se prăbuşi în braţele lui Robert precum o păpuşă stricată.

Iritat, acesta se eliberă şi o forţă să stea pe propriile-i picioare.

— Nu prea contează acum. Mai întâi trebuie să aducem ajutoare pentru Johan! Mergi înăuntru şi sună imediat, eu mă duc la el. Şi sună şi la clinică, ambulanţa trebuie să vină tocmai din Uddevalla.

Strigă aceste ordine cu autoritatea unui general, iar Solveig reacţionă imediat. Fugi în casă, iar Robert se grăbi înapoi la fratele său, sigur pe faptul că ajutoarele aveau să ajungă în curând.

La sosirea doctorului Jacobsson, niciunul din ei nu se gândi măcar la circumstanţele în care se întâlniseră mai devreme, în ziua aceea. Robert se dădu uşurat la o parte, recunoscător pentru faptul că preluase controlul situaţiei o persoană care ştia ce făcea. Aşteptă neliniştit aflarea unui verdict.

— E în viaţă, însă trebuie să-l ducem la spital cât mai curând posibil. Am înţeles că ambulanţa e pe drum.

— Da, spuse Robert cu o voce stinsă.

— Du-te înăuntru şi adu-i o plapumă.

Robert era destul de isteţ pentru a înţelege că doctorul îi ceruse asta mai mult pentru a-i da o ocupaţie şi mai puţin fiindcă ar fi fost cu adevărat nevoie de o plapumă. În ciuda acestui fapt era mulţumit că avea o sarcină precisă de îndeplinit şi îi dădu supus ascultare. Fu nevoit să se strecoare pe lângă Solveig, care stătea la intrarea în magazie, plângând încet şi tremurând. Nu avu destulă forţă pentru a o consola. Era preocupat să-şi adune toate puterile care îi mai rămăseseră. Ea va trebui să se descurce cum putea. Auzi sirene în depărtare. Niciodată nu fusese atât de bucuros să vadă luminile albastre pâlpâind printre copaci.

Laine stătu în sală cu Jacob preţ de o jumătate de oră. Patrik ar fi vrut să-şi lipească urechea de perete, însă îşi

spuse să fie răbdător. Piciorul pe care-l mişca în sus şi-n jos era singurul lucru care-i trăda neastâmpărul. Atât el, cât şi Gösta se duseseră în birourile lor, încercând să-şi ocupe timpul cu altceva, dar nu reuşeau. Patrik îşi dorea să ştie cu exactitate ce anume spera să afle din tot circul acela, dar adevărul era că nu avea nicio idee. Nădăjduia doar ca Laine să îl determine cumva pe Jacob să vorbească. Era, de asemenea, posibil să-l facă să se închidă şi mai mult în sine. Se putea întâmpla în ambele feluri. Aşa stăteau lucrurile. Punând în balanţă riscurile şi câştigurile, se ajungea deseori la deznodăminte care, privite ulterior, nu puteau fi explicate în mod logic.

Îl enerva, de asemenea, şi că trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa pentru a afla rezultatele testelor de sânge. Ar fi lucrat bucuros toată noaptea, analizând indicii legate de Jenny, dacă acestea ar fi existat măcar. În schimb, probele de sânge reprezentau tot ce aveau în momentul acela, era singurul punct de la care să poată porni. Probabil că se bazase pe compatibilitatea mostrei lui Jacob mai mult decât îşi dăduse seama. Acum că întreaga lui teorie se prăbuşise, privea pierdut o foaie goală de hârtie aflată în faţa sa, şi erau iarăşi înapoi de unde porniseră. Jenny era acolo, undeva, însă avea senzaţia că ştiau şi mai puţine decât la început. Singurele rezultate concrete de până atunci erau că probabil reuşiseră să dezbine o familie şi să confirme o crimă veche de douăzeci şi patru de ani. În afară de asta — nimic.

Pentru a mia oară, se uită la ceas şi bătu frustrat darabana cu pixul în birou. Poate că fix în momentul acela, Jacob îi dezvăluia mamei sale detalii ce aveau să rezolve întregul caz dintr-o lovitură. Poate...

Cincisprezece minute mai târziu, ştiu că speranţele de a căpăta vreun indiciu din partea celor doi erau pierdute. Sări din scaun când auzi că se deschide uşa de la sala de interogatoriu şi porni spre ei. Fu întâmpinat de două chipuri înlemnite. Priviri aspre îl scrutară sfidător, iar el ştiu că, indiferent ce ascundea Jacob, acesta nu avea să dezvăluie de bunăvoie.

— Aţi spus că-mi pot lua fiul cu mine, spuse Laine cu o voce tăioasă, glacială.

— Da, zise Patrik.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Puteau acum să facă lucrurile pe care i le promisese lui Gösta mai devreme. Puteau merge acasă să mănânce şi să doarmă, sperând că se vor putea întoarce cu forţe proaspete a doua zi.

1979, vara

Îşi făcea griji pentru cum avea să-i meargă mamei sale, care era bolnavă. Cum avea s-o îngrijească tatăl ei, de unul singur? Groaza de a sta singură pe întuneric îi distrugea încet speranţa că va fi găsită. În lipsa atingerii moi a pielii celeilalte fete, bezna îi părea şi mai adâncă, dacă aşa ceva era posibil.

O deranja, de asemenea, şi mirosul. Acea dulce, siropoasă miasmă a morţii, care le alunga pe toate celelalte. Până şi mirosul propriilor excremente se pierdea în acea aromă dezgustătoare, iar fata vomase de câteva ori, jeturi acide de fiere, fiindcă nu mai mâncase de-atâta timp. Acum începu să se simtă un dor de moarte. O înfiora mai mult decât orice altceva. Prinse să se joace cu ideea, să-i vorbească şoptit morţii, să o cheme, implorând-o să o scape de durere şi de chin.

Ascultă zgomotul paşilor de deasupra. Sunetul deschiderii trapei. Cel al scândurilor trase la o parte şi apoi, din nou, al paşilor, coborând încet pe scări. Ştia că, data următoare când avea să le-audă, va fi pentru ultima oară. Trupul său nu mai putea face faţă durerii şi, ca şi cealaltă fată, avea să se lase pradă ispitei morţii.

Ca la un semn, auzi sunetul de care se temea. Cu sufletul cuprins de amărăciune, se pregăti să moară.

Fusese minunat să-l aibă acasă pe Patrik un pic mai devreme în seara aceea. Dar, în acelaşi timp, nu se aşteptase la asta, date fiind circumstanţele. Aşteptând propriul său copil, Erica putea înţelege pentru prima oară grija unui părinte şi suferea alături de părinţii lui Jenny Möller.

Brusc, se simţi puţin vinovată deoarece fusese atât de mulţumită întreaga zi. Odată cu plecarea oaspeţilor, pacea se lăsase asupra casei, îngăduindu-i astfel să stea de vorbă cu micuţul ei prieten, care se tot mişca, să se întindă, să se relaxeze şi să citească o carte bună. De asemenea, urcă, suflând din greu, pe Galärbacken, până în piaţă, pentru a cumpăra ceva bun de mâncare, alături de o pungă mare cu dulciuri. Cea din urmă o făcea, în momentul acela, să se simtă vinovată. Moaşa îi spusese răspicat că zahărul nu constituia un element sănătos în regimul alimentar al unei femei însărcinate. Consumat în cantităţi mari, putea chiar să transforme copilul într-un mic dependent de dulciuri. Îşi şoptise că era nevoie de cantităţi semnificative pentru ca un asemenea lucru să se întâmple, dar cu toate acestea, cuvintele moaşei îi tot dădeau târcoale. Exista pe uşa frigiderului o listă lungă cu alimente pe care nu

avea voie să le mănânce. Uneori îi părea un ţel imposibil acela de a aduce pe lume un copil cu sănătatea intactă. De exemplu, nu putea mânca deloc anumite feluri de peşte, în vreme ce altele erau în regulă, însă nu mai mult de o dată pe săptămână. Apoi se punea întrebarea dacă erau peşti de apă sărată sau dulce... ca să nu mai pomenească de dilema brânzeturilor. Erica iubea toate specialităţile de brânză şi le memorase pe cele pe care le putea mânca şi pe cele pe care nu putea. Spre disperarea ei, brânza cu mucegai se afla pe lista interzisă, iar ea deja visa cum avea să se delecteze cu brânză şi vin roşu, de îndată ce termina cu alăptatul.

Era atât de cufundată în gândurile ei despre orgii culinare, încât nici măcar nu îl auzi pe Patrik intrând pe uşă şi tresări, înfricoşată. Dură mult până ca ritmul cardiac să-i revină la normal.

— Of, Dumnezeule, ce m-ai speriat!

— Iartă-mă, n-am vrut. Am crezut că m-ai auzit venind.

Se prăbuşi lângă ea pe canapeaua din sufragerie. Erica fu şocată de felul cum arăta.

— Patrik, eşti cenuşiu la faţă. S-a întâmplat ceva?

Îi veni în minte un gând.

— Aţi găsit-o?

Simţi un fior rece în piept.

Patrik clătină din cap.

— Nu.

Nu mai spuse nimic, aşa că Erica aşteptă, răbdătoare. După o vreme, el păru în stare să continue.

— Nu, n-am găsit-o. Şi am senzaţia că am pierdut mult teren astăzi.

Se aplecă brusc, cufundându-şi faţa în mâini. Erica se apropie de el, îl cuprinse cu braţele şi îşi rezemă obrazul de umărul lui. Simţi cum plânge încetişor.

— La naiba, n-are decât şaptesprezece ani. Îţi poţi explica aşa ceva? Şaptesprezece ani, şi un nenorocit de psihopat are impresia că poate face orice vrea cu ea. Cine ştie ce trebuie să îndure în timp ce noi suntem ocupaţi să alergăm de colo-colo, ca nişte idioţi incompetenţi! De ce naiba am crezut că putem face faţă singuri unei asemenea anchete? De obicei, investigăm furturi de biciclete şi chestii de-astea. Oare ce idiot ne-a permis să fim responsabili cu ancheta asta blestemată? — Eu!

Ridică brusc mâinile, într-un gest de neputinţă.

— Nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine, Patrik. Cum crezi c-ar fi decurs lucrurile dacă ar fi trimis vreo echipă din Göteborg? Ce alternativă aveai? Ei nu cunosc zona, oamenii sau cum stau treburile pe-aici. Ar fi fost imposibil să se descurce mai bine. Ar fi fost şi mai rău. Iar echipa ta n-a muncit de una singură, cu toate că înţeleg de ce crezi asta. Nu uita că Uddevalla a trimis câţiva oameni să lucreze cu voi, să organizeze căutări şi tot aşa. Tu însuţi ai spus aseară că eforturile voastre combinate dădeau roade. Ai uitat de asta?

Erica îi vorbi ca unui copil, însă fără să-l trateze de sus. Voia doar să-l facă să se simtă mai bine. Păru să reuşească, dat fiind că Patrik se calmă, iar ea îi simţi trupul relaxându-se încet-încet.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse el şovăind. Am făcut tot posibilul, dar se pare că nu există nicio speranţă. Timpul se scurge şi uite cum eu stau acasă, în vreme ce Jenny poate că moare, chiar în clipa aceasta.

Panica din glas începu din nou să-i crească, iar Erica îl strânse de umăr.

— Şşşt, nu poţi să vorbeşti aşa.

În vocea ei se simţi o urmă de dojană.

— Nu te poţi prăbuşi acum. Dacă le datorezi ceva, ei şi părinţilor săi, atunci acel lucru e să îţi păstrezi calmul şi să mergi mai departe.

El nu zise nimic, însă Erica observă că o asculta.

— Părinţii ei m-au sunat de trei ori astăzi, spuse Patrik. De patru ori ieri. Să fie oare pentru că urmează să se dea bătuţi?

— Nu, nu cred, îi răspunse Erica. Cred că doar se bazează pe tine să-ţi faci meseria. Şi momentan, datoria ta e să-ţi aduni forţele pentru o nouă zi de muncă. Niciunul din voi nu va avea de câştigat dacă vă veţi epuiza complet.

Patrik zâmbi stins când auzi propriile sale vorbe către Gösta venind ca un ecou din partea Ericăi. Poate că uneori ea chiar ştia ce spune.

Hotărî să asculte sfatul soţiei sale. Deşi nici măcar nu simţi gustul mâncării, termină ceea ce îi fusese pus dinainte pe masă, apoi dormi puţin, deşi nu foarte bine. Visa că o tânără blondă tot fugea de el. Se apropia destul cât s-o poată atinge, însă, când îşi întindea mâna ca s-o prindă, ea râdea, tachinându-l, şi-i scăpa. Când fu trezit de ceasul deşteptător, era extenuat şi simţea pe piele o transpiraţie rece.

Lângă el, Erica stătuse trează mare parte din noapte şi îşi făcuse griji în legătură cu sora ei, Anna. Mai devreme, hotărâse ferm că nu avea să facă primul pas. Odată cu zorile cenuşii, deveni la fel de sigură că, îndată ce avea să se lumineze, trebuia să o sune pe Anna. Ceva era în neregulă. Simţea asta.

Mirosul de spital o înfricoşa. Izul acela de sterilizant, pereţii lipsiţi de culoare şi tablourile mohorâte aveau, cu toate, un aer de sfârşit. După ce nu fusese în stare să pună geană pe geană toată noaptea, i se păru că toţi cei aflaţi

în jurul ei se mişcau cu încetinitorul. Fâşâitul uniformelor personalului era atât de intensificat, încât suna strident în urechile lui Solveig. Se aştepta ca-n orice moment lumea să se prăbuşească asupra ei. La un moment dat, înspre dimineaţă, doctorul îi spusese că viaţa lui Johan atârna de-un fir de păr, iar ea începuse deja să-l jelească. Ce altceva ar fi putut să facă? Tot ce avusese în viaţă i se scursese printre degete, ca nişte fire mărunte de nisip, şi se dusese pe aripile vântului. Nu mai avea nimic din ceea ce îşi dorise să păstreze lângă ea. Johannes, viaţa lor din Västergården, viitorul fiilor săi — toate se pierduseră în deşertăciune şi o împinseseră într-o lume numai a ei.

Însă acum nu mai putea evada. Nu şi când realitatea o împresura, luând forma vedeniilor, a sunetelor şi a mirosurilor. Realitatea faptului că în momentul acela ei tăiau în trupul lui Johan era mult prea palpabilă ca să o poată ignora.

Se îndepărtase de Dumnezeu cu mult timp în urmă, însă acum i se rugă cu toată înflăcărarea de care era în stare. Îndrugă toate cuvintele pe care şi le putea aminti din rugăciunile rostite în copilărie, făcu promisiuni pe care nu avea cum să le respecte vreodată, în speranţa că ar fi fost îndeajuns pentru a-i da lui Johan un ajutor cât-uşi de mic pentru a rămâne în viaţă. Alături de ea şedea Robert, cu o expresie şocată ce nu se schimbă toată noaptea. Solveig nu-şi dorea altceva decât să se întindă spre el şi să-l atingă, să-l consoleze, să-l mângâie ca o mamă. Dar trecuseră atâţia ani, încât şansa de a-i arăta orice fel de sentiment matern se risipise. În schimb, stăteau unul lângă celălalt ca doi străini, uniţi doar de dragostea lor faţă de omul întins în pat, amândoi conştienţi, în mod tacit, că, dintre ei, el era cel mai bun.

O siluetă cunoscută apăru la capătul coridorului. Linda se strecură de-a lungul pereţilor, nesigură de felul în care avea să fie primită — însă lui Solveig şi lui Robert le pierise tot cheful de harţă.

Linda se aşeză tăcută lângă Robert şi aşteptă o vreme până să-şi adune curajul şi să întrebe:

— Cum se simte? Mi-a zis tata că l-aţi sunat de dimineaţă şi i-aţi povestit ce s-a întâmplat.

— Da, m-am gândit că ar fi bine să afle şi Gabriel — spuse Solveig, cu privirea încă pierdută — fiindcă, în definitiv, sângele apă nu se face. M-am gândit că ar fi bine să afle...

Păru să se piardă din nou în gânduri, iar fata doar dădu din cap.

Solveig continuă.

— E tot pe masa de operaţie. Nu ştim mai mult decât că... ar putea să moară.

— Dar cine-a făcut asta? spuse Linda, hotărâtă să nu-i permită mătuşii să se refugieze în tăcere, înainte de a-i da un răspuns.

— Nu ştim, zise Robert. Însă indiferent cine-o fi fost nenorocitul, o să plătească pentru asta!

Lovi tare cu pumnul în suportul pentru braţ şi se trezi din starea de şoc. Solveig nu spuse nimic.

— Chiar, tu ce naiba cauţi aici? întrebă Robert, dându-şi seama abia atunci cât de ciudat era ca verişoara aceea, cu care abia dacă ţineau legătura, să apară la spital.

— Eu... noi... eu...

Linda se bâlbâi, în încercarea de a găsi cuvintele care să descrie natura adevărată a relaţiei sale cu Johan. O surprinse că Robert nu ştia. Johan îi spusese că nu-i pomenise nimic fratelui despre legătura lor, dar fata nu

îl crezuse. Faptul că Johan alesese să păstreze secretul arăta cât de importantă era pentru el relaţia lor; înţelegând asta, Linda se simţi brusc ruşinată.

— Ne-am... ne-am văzut destul de mult, eu şi Johan.

Îşi examină atent manichiura perfectă.

— Ce vrei să spui prin — v-aţi văzut?

Robert o privi uluit. Apoi îi deveni limpede.

— Aha, deci voi doi... mda...

Râse.

— Na, poftim. Ca să vezi! Fratele meu mai mic. Ce mai armăsar!

Veselia îi pieri brusc când îşi aminti motivul pentru care se afla acolo, iar chipul lui luă din nou o expresie şocată.

În vreme ce orele se scurgeau, toţi trei stăteau tăcuţi în deprimanta sală de aşteptare. Fiecare sunet de paşi dinspre coridor îi făcea să se uite cu nerăbdare după un doctor în halat alb, care avea să intre pentru a le da veştile. Fără a fi conştienţi de asta, cu toţii se rugau.

Când fu sunat de Solveig mai devreme în acea dimineaţă, Gabriel rămase mirat de compasiunea pe care o simţi în vocea ei. Vrajba dintre familii era atât de veche, încât devenise ca o a doua natură, însă când află despre starea lui Johan, toate ranchiunele fură lăsate la o parte. Johan era fiul fratelui său, sânge din sângele lui, iar aceasta era singurul lucru care conta. Şi, totuşi, nu avea să fie atât de simplu să meargă la spital. Într-un fel, îi părea un gest ipocrit şi fu recunoscător când Linda spuse că se va duce ea. Îi plăti chiar taxiul până în Uddevalla, deşi, în circumstanţe normale, considera că a lua taxiul era culmea extravaganţei.

Stătea aşezat la biroul său mare, neştiind ce să facă. Lumea părea întoarsă cu susul în jos, iar lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai mult. Avea senzaţia că totul se agravase în ultimele douăzeci şi patru de ore: Jacob dus la interogatoriu, percheziţia la Västergården, întreaga familie nevoită să ofere probe de sânge, iar acum Johan în spital, zbătându-se între viaţă şi moarte. Toată acea senzaţie de securitate, pe care îşi petrecuse întreaga viaţă ca s-o clădească, i se năruia acum în faţa ochilor.

În oglinda atârnată pe peretele opus, îşi văzu, ca pentru prima oară, chipul. Şi, într-un fel, aşa şi era. Văzu cât îmbătrânise în ultimele zile. Însufleţirea din priviri îi dispăruse, faţa îi era brăzdată de griji, iar părul său de obicei îngrijit era răvăşit şi lipsit de strălucire. Gabriel fu nevoit să admită că era dezamăgit de sine. Întotdeauna se considerase un bărbat care putea face faţă oricărei greutăţi, o persoană pe care lumea se putea bizui în vremuri de restrişte. În schimb, dintre ei doi, Laine se dovedi cea puternică. Poate că dintotdeauna ştiuse asta. Poate că şi ea îl lăsase să se hrănească cu propriile iluzii, ştiind că asta avea să-l facă mai fericit. Un sentiment plăcut îl copleşi. O iubire tainică. Ceva adânc îngropat dedesubtul bravadei sale egoiste şi care avea acum şansa de a fi dezvăluit. Poate că din toată suferinţa aceea avea să iasă totuşi şi ceva bun.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile.

— Intră.

Laine păşi cu grijă înăuntru, iar el observă din nou cât de transformată era. Îi dispăruse expresia agitată de pe chip şi mâinile nu-i mai tremurau; ba chiar părea mai înaltă, fiindcă începuse să stea dreaptă.

— Bună dimineaţa, dragă. Ai dormit bine? o întrebă el.

Laine dădu afirmativ din cap şi se aşeză într-unul din fotoliile destinate vizitatorilor. Gabriel îi aruncă o privire întrebătoare. Cearcănele de sub ochi îi contraziceau răspunsul afirmativ. Cu toate acestea, ea dormise mai mult de douăsprezece ore. Cu o zi înainte, când se întorsese acasă, după ce îl luase pe Jacob de la secţia de poliţie, abia putuse să scoată vreo vorbă de la ea. Mormăise doar că era obosită, apoi plecase să se întindă în camera ei. Ceva se petrecea, simţea asta. Laine nu-l privise deloc de când intrase în cameră. În schimb, îşi studiase pantofii cu mare atenţie. Gabriel se simţea din ce în ce mai neliniştit, însă mai întâi trebuia să-i spună despre Johan. Pe chipul lui Laine apăru o expresie de stupefacţie şi compătimire în acelaşi timp, însă era ca şi cum vorbele n-ar fi atins-o, de fapt. Părea atât de preocupată de ceva, încât nici măcar vestea despre cât de crunt fusese bătut Johan nu îi putea alunga concentrarea. Brusc, toate simţurile lui Gabriel fură în alertă.

— S-a întâmplat ceva ieri, la secţia de poliţie? Am vorbit cu Marita aseară şi mi-a spus că l-au eliberat pe Jacob, aşa că poliţia nu putea să fi...

Nu prea ştia cum să continue. Gândurile îi zburau prin minte, în vreme ce el respingea argumentele, unul după altul.

— Nu, Jacob nu mai e bănuit de nimic, zise Laine.

— Poftim? Ei bine, e fantastic!

Chipul lui Gabriel se lumină.

— Cum... ce anume s-a...

Aceeaşi expresie sinistră, iar Laine refuză să-l privească în ochi.

— Înainte să ajungem la asta, mai e ceva ce-ar trebui să ştii.

Ezită.

— Johannes, el, el...

Gabriel se foi agitat în scaun.

— Da, ce-i cu Johannes? Ceva legat de acea regretabilă exhumare?

— Da, am putea zice asta.

O nouă pauză. Lui Gabriel îi venea s-o zgâlţâie pentru a o face să spună mai repede ce avea pe suflet. Apoi Laine inspiră adânc, iar totul fu rostit aşa de repede, încât el abia putu ţine pasul cu ceea ce-i era dezvăluit.

— I-au spus lui Jacob că au examinat rămăşiţele lui Johannes şi au confirmat faptul că acesta nu s-a sinucis. A fost omorât.

Stiloul pe care Gabriel îl ţinea în mână căzu pe birou. O privi pe Laine ca şi cum aceasta şi-ar fi pierdut minţile.

— Da, ştiu că sună nebunesc, continuă ea, însă ei par destul de siguri. Cineva l-a ucis pe Johannes.

— Ştiu şi cine?

Fu singurul lucru care-i trecu prin minte să-l spună.

— Bineînţeles că nu, se răsti Laine. Abia au descoperit asta şi cum au trecut atâţia ani...

Ridică brusc mâinile.

— Ei bine, trebuie să recunosc, astea da ştiri. Însă spune-mi mai multe despre Jacob. Şi-au cerut scuze poliţiştii? întrebă brusc Gabriel.

— După cum ţi-am zis, nu mai este suspect. Au reuşit să dovedească ceea ce noi ştiam deja, pufni Laine.

— Nu e deloc surprinzător. Era o chestiune de timp. Însă cum...?

— Probele de sânge pe care ni le-au luat ieri. Au comparat sângele lui cu nişte urme lăsate de criminal şi nu s-au potrivit.

— Le-aş fi putut spune asta de la bun început. Am şi făcut-o, dacă nu mă înşală memoria, declară Gabriel pe un ton plin de emfază, simţind că îi fusese luată o piatră de pe inimă. Ce-ar fi să sărbătorim cu puţină şampanie, Laine? Nu înţeleg de ce pari atât de mohorâtă.

Atunci, ea îşi ridică privirea şi se uită fix la el.

— Pentru că ţi-au analizat şi ţie sângele.

— Ei bine, cu siguranţă n-ar fi fost compatibil, spuse Gabriel, cu un zâmbet.

— Nu, nu cu al criminalului. Dar... nu s-a potrivit nici cu al lui Jacob.

— Poftim? Ce vrei să spui? Cum nu s-a potrivit? În ce fel?

— Şi-au putut da seama că nu eşti tatăl lui Jacob.

Liniştea care urmă fu precum o explozie. Gabriel îşi văzu din nou, în fugă, reflexia chipului în oglindă. De data asta, nici măcar nu se mai recunoscu. Un străin cu gura căscată şi cu ochii mari îl fixa cu privirea. Nu mai suportă şi fu nevoit să se întoarcă.

Laine arăta ca şi cum toate grijile din lume i se luaseră de pe umeri, iar o strălucire aparte îi cuprinse chipul. Gabriel înţelese că se simţea nespus de uşurată. Îşi dădu seama, dintr-odată, ce povară trebuie să fi fost pentru ea să ţină un asemenea secret, toţi acei ani, însă după aceea, mânia îl lovi din plin.

— Ce naiba spui acolo? răcni atât de tare, încât femeia tresări.

— Au dreptate. Nu eşti tatăl lui Jacob.

— Atunci cine naiba e?

Tăcere. Încet, adevărul începu să-i devină clar. Se lăsă pe spate în scaun şi şopti:

— Johannes.

Laine nu mai trebui să o confirme. Dintr-odată, totul îi fu limpede ca bună ziua şi îşi blestemă propria neghiobie. Cum de nu îşi dăduse seama mai devreme? Privirile pe furiş, sentimentul că în lipsa lui cineva se afla în casă, strania asemănare dintre Jacob şi fratele său.

— Dar de ce...?

— Vrei să spui, de ce am avut o aventură cu Johannes?

Vocea lui Laine căpătase o nuanţă rece, metalică.

— Pentru că el era tot ceea ce nu erai tu. Am fost, pentru tine, opţiunea secundară, o soţie aleasă din motive practice, cineva la locul său, care să se asigure că viaţa ta avea să fie aşa cum ţi-ai imaginat-o dintotdeauna, cu cât mai puţine bătăi de cap posibile. Totul avea să fie organizat, logic, raţional — şi neînsufleţit!

Tonul îi deveni mai blând.

— Johannes n-a făcut nimic din ce n-a vrut. A iubit când a vrut, a urât când a vrut, a trăit când a vrut... Când eram cu Johannes, parcă simţeam o forţă a naturii. El mă vedea cu adevărat, mă *vedea*. Nu trecea doar pe lângă mine, în drum spre următoarea întâlnire de afaceri. De fiecare dată când făceam dragoste, era ca şi cum aş fi murit şi-aş fi renăscut.

Gabriel se cutremură auzind pasiunea din vocea lui Laine. Apoi, tonul acesteia se schimbă, iar femeia îl privi solemn.

— Îmi pare foarte rău că te-am minţit cu privire la Jacob, toţi aceşti ani. Crede-mă, îmi pare cu adevărat rău, şi îmi cer iertare din toată inima. Însă nu intenţionez să-mi cer iertare pentru că l-am iubit pe Johannes.

Se aplecă, din instinct, şi îşi puse mâinile peste ale lui Gabriel. Acesta rezistă impulsului de a şi le retrage.

— Ai avut atâtea şanse, Gabriel. Ştiu că şi înlăuntrul tău există multe din lucrurile care l-au definit pe Johannes,

dar niciodată nu le permiţi să iasă la suprafaţă. Am fi putut avea mulţi ani fericiţi împreună şi te-aş fi iubit. Într-un fel, am ajuns să te iubesc, în ciuda a toate, însă te cunosc, de asemenea, destul de bine încât să ştiu că nu-mi vei permite să te mai iubesc.

Gabriel nu spuse nimic. Ştia că avea dreptate. Toată viaţa, el se chinuise să trăiască în umbra fratelui său. Trădarea lui Laine îl lovise în punctul cel mai vulnerabil.

Îşi aminti nopţile în care el şi Laine stătuseră împreună de veghe la capul patului de spital al fiului lor. Îşi aminti cum îşi dorise ca el să fie singura persoană de-acolo şi ca băiatul lui să vadă cât de neimportanţi erau toţi ceilalţi, printre care şi Laine. Din punctul său de vedere, el fusese unica persoană de care Jacob avea nevoie. Erau ei doi împotriva lumii. Acum i se părea ridicol să se gândească la asta, dat fiind că *el* era de fapt inutil în acea legătură. Johannes era cel care avusese dreptul să stea alături de Jacob, să-l ţină de mână, să-i spună că totul avea să se rezolve. Alături de Ephraim, care-i salvase viaţa băiatului. Ephraim şi Johannes. Eternul duo, căruia Gabriel nu i se putuse alătura niciodată. Acum păreau de neînvins.

— Dar Linda?

Cunoştea răspunsul, dar trebui să întrebe. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o înţepa pe Laine. Aceasta doar pufni.

— Linda e fiica ta. Fără niciun dubiu. Johannes e singurul iubit pe care l-am avut în timpul cât am fost căsătoriţi, iar acum va trebui să suport consecinţele.

O altă întrebare îl sâcâia şi mai mult.

— Jacob ştie?

— Jacob ştie.

Laine se ridică, privindu-l cu tristeţe. Apoi îi spuse încet:
— Îmi voi face bagajele azi. Până diseară voi pleca.

El nu o întrebă unde avea să se ducă. Nu mai conta. Nimic nu mai conta.

Îşi ascunseseră bine urmele. Ea şi copiii abia dacă observaseră că poliţia trecuse pe acolo. În acelaşi timp, ceva se schimbase. Ceva pe care nu-l prea putea indica, însă era acolo. Un sentiment că, acum, căminul lor nu mai era locul sigur care fusese dintotdeauna. Totul din casă fusese atins de mâini străine, care întorseseră lucrurile pe toate părţile, examinându-le atent. Căutând dovezi malefice — în casa lor! Firește că poliţia suedeză îşi dăduse tot interesul, iar pentru prima dată în viaţa ei, Marita înţelegea cum trebuie să fie traiul într-unul din acele state dictatoriale sau poliţieneşti, pe care le văzuse la ştirile TV. Întotdeauna dăduse din cap şi îi compătimise pe oamenii ce trăiau sub ameninţarea constantă a incursiunilor în propriile cămine, cu toate acestea, niciodată nu pricepuse cu adevărat cât de mânjit se simţea cineva după aceea sau cât de mare era teama legată de ce s-ar fi putut întâmpla apoi.

În timpul nopţii, îi simţise lipsa lui Jacob din patul lor. Tânjise să-l aibă alături, ţinând-o de mână, asigurând-o că totul avea să fie ca înainte. Însă când sună la poliţie, i se spuse că mama sa venise după el, aşa că presupuse că avea să doarmă acasă la părinţii lui. Ar fi putut să-i telefoneze, dar apoi se mustră fiindcă îi trecuseră asemenea gânduri prin minte, şi îşi spuse că era inutil. Jacob făcuse mereu ce era mai bine pentru ei. Dacă ea era supărată pentru că poliţia îi invadase căminul, nici măcar nu-şi putea imagina cum trebuia să se simtă soţul ei, închis şi bombardat cu întrebări imposibile.

Marita debarasă încet masa, după micul dejun al copiilor. Ezitând, ridică telefonul şi începu să formeze numărul socrilor, dar apoi se răzgândi şi puse receptorul jos. Probabil că Jacob dormea mai mult în ziua aceea şi nu voia să-l deranjeze. Chiar atunci, telefonul sună, făcând-o să tresară. Văzu după numărul de pe ecran că era sunată de la conac, aşa că răspunse nerăbdătoare, sperând să-l audă pe Jacob.

— Bună, Marita, Gabriel la telefon.

Se încruntă. Abia dacă-i recunoscu vocea socrului său. Suna ca a unui bătrân.

— Bună, Gabriel. Cum vă merge?

Prin tonul vesel încerca să-şi ascundă neliniştea, însă aşteptă încordată ca bărbatul să continue. Brusc, îi trecu prin minte că i se întâmplase ceva lui Jacob, dar înainte să poată întreba, Gabriel spuse:

— Ascultă, Jacob e cumva pe-acasă?

— Jacob? Dar Laine l-a adus ieri de la secţie. Eram sigură că a rămas la voi.

— Nu, n-a fost aici. Laine l-a lăsat aseară în faţa casei voastre.

Panica din vocea lui era aidoma cu ceea ce simţea şi ea.

— Dumnezeule mare, atunci unde e?

Marita se lovi cu palma peste gură, simţind că ameţeşte.

— Trebuie să fi... trebuie să fie...

Gabriel nu reuşi să-şi ducă propoziţia la capăt, ceea ce-i spori şi mai mult anxietatea. Dacă Jacob nu se afla nici acasă la el, şi nici la ei, atunci nu existau prea multe variante. Un gând sumbru îi trecu prin minte.

— Johan e la spital. A fost atacat şi bătut acasă, ieri, spuse Gabriel.

— O, Doamne, cum se simte?

— Nici măcar nu ştiu dacă o să supravieţuiască. Linda e la spital şi urma să sune dacă afla mai multe.

Marita se aşează greoi pe unul din scaunele de la bucătărie. Pieptul i se încleşta, împiedicând-o să respire. Îşi simţi gâtul ca prins într-un laţ.

— Crezi că... începu ea.

Gabriel rosti cu o voce stinsă

— Nu, nu se poate. Cine-ar...

Apoi înţeleseră amândoi că toate grijile lor porneau de la faptul că un criminal se afla în libertate. Urmă o tăcere adâncă.

— Sună la poliţie, Marita, spuse Gabriel. Vin acolo.

Apoi femeia auzi tonul telefonului.

Neputincios, Patrik şedea din nou la biroul său. Se forţă să-şi găsească ceva de făcut, în loc să stea şi să se holbeze la telefon. Era extrem de nerăbdător să capete odată răspunsurile legate de probele de sânge. Ceasul ticăia neabătut. Se hotărî să rezolve o serie de treburi administrative şi scoase documentele de care avea nevoie. O jumătate de oră mai târziu, tot nu făcuse nimic cu ele; pur şi simplu stătea şi se uita în gol. Extenuarea datorată puţinelor ore de somn se făcea simţită. Luă o gură de cafea, dar se strâmbă imediat. Era rece. Cu ceaşca în mână, se ridică pentru a o umple din nou, când sună telefonul. Se aruncă aşa de repede asupra receptorului, încât câţiva stropi de cafea aterizară pe birou.

— Patrik Hedström.

— Jacob a dispărut!

Fusese atât de pregătit să primească veşti de la Medicină Legală, încât avu nevoie de o secundă pentru a face legătura.

— Poftim?

— Marita Hult la telefon. Soţul meu a dispărut de ieri-noapte!

— A dispărut?

Tot nu pricepea. Din pricina oboselii, gândurile îi erau încete şi ezitante.

— Aseară nu s-a întors acasă. Şi nici n-a dormit la ai lui. Având în vedere cele întâmplate lui Johan...

Acum chiar era pierdut.

— Staţi o clipă, mai încet. Ce i s-a întâmplat lui Johan?

— E-n spital în Uddevalla. A fost bătut şi nici măcar nu se ştie dacă va trăi. Imaginaţi-vă dacă aceeaşi persoană l-ar ataca pe Jacob. Poate să zacă pe undeva, rănit.

Panica din vocea Maritei crescu, iar mintea lui Patrik prinse, în sfârşit, totul din urmă. Nu aflaseră despre agresarea lui Johan Hult; probabil că raportul fusese preluat de colegii lor din Uddevalla. Trebuia să ia imediat legătura cu aceştia, însă în momentul acela, lucrul cel mai important era să o calmeze pe soţia lui Jacob.

— Marita, sunt sigur că Jacob n-a păţit nimic. Cu toate acestea voi trimite pe cineva să stea de vorbă cu tine şi voi contacta poliţia din Uddevalla, să aflu ce ştiu ei în legătură cu Johan. Voi trata situaţia cu toată seriozitatea, dar nu cred să existe încă motive de îngrijorare. Ne confruntăm deseori cu lucruri de acest fel. Dintr-un motiv sau altul, cineva decide să nu meargă acasă într-o noapte. Şi se poate ca Jacob să fi fost tulburat după discuţia de ieri. Poate că avea nevoie să fie singur pentru o vreme.

Marita spuse cu frustrare:

— Jacob n-ar sta niciodată departe fără să-mi spună. E mult prea atent pentru a face una ca asta.

— Vă cred, şi promit că mă voi ocupa de asta imediat. Va trece pe la dumneavoastră cineva, să staţi de vorbă. E în regulă? Dacă v-aţi putea suna socrii, să-i rugaţi să vină şi ei, atunci vom putea discuta, în acelaşi timp, şi cu dânşii.

— Probabil ar fi mai uşor să treceţi pe la ei, zise Marita, părând uşurată că se luau măsuri imediat.

— Atunci aşa vom face, spuse Patrik.

O îndemnă încă o dată să nu se gândească la ce era mai rău, apoi închise telefonul.

Dintr-odată, apatia care-l cuprinsese dispăru. În ciuda a ceea ce-i spusese Maritei, înclină să creadă că dispariţia lui Jacob avea ceva ieşit din comun. Iar dacă Johan fusese victima unei agresiuni sau a unei tentative de omor, sau ce-o fi fost, atunci chiar exista un motiv serios de îngrijorare. Patrik începu prin a-şi suna colegii din Uddevalla.

Câteva minute mai târziu, el află tot ce ştiau aceştia cu privire la atac, ceea ce nu reprezenta prea mult. Johan primise cu o seară înainte o bătaie soră cu moartea. Având în vedere că băiatul nu era în stare să le spună cine era făptaşul, poliţia încă nu avea vreun indiciu. Vorbiseră cu Solveig şi Robert, însă niciunul dintre ei nu văzuse pe cineva în apropierea cabanei. Pentru o secundă, Patrik îl suspectă pe Jacob, însă ideea se dovedi curând a fi nefondată. Atacul asupra lui Johan avusese loc în timp ce Jacob era interogat la secţie.

Patrik nu era sigur cum să procedeze. Existau două sarcini care trebuiau îndeplinite. Mai întâi, cineva trebuia să meargă la spitalul din Uddevalla şi să discute cu Solveig şi Robert, pentru a afla dacă aceştia ştiau ceva. Apoi, trebuia să trimită pe cineva la conac, pentru a vorbi cu familia lui Jacob. După câteva clipe de ezitare, hotărî să meargă el însuşi în Uddevalla şi să-i trimită pe Martin şi

Gösta la conac. Însă tocmai când se pregătea să plece, telefonul sună din nou. De data aceea, chiar *erau* cei de la Medicină Legală.

Tremurând, își luă inima în dinți și se pregăti să asculte ce avea de spus laboratorul. Poate că aveau să primească în sfârșit piesa din puzzle pe care o căutau. Însă nici prin gând nu i-ar fi trecut lui Patrik ce avea să audă în continuare.

Tot drumul până la conac, Martin și Gösta discutară despre ceea ce le spusese Patrik. Niciunul nu găsea vreo logică. Însă aveau treburi mult mai urgente de rezolvat și nu mai puteau pierde timpul cu enigma aceea. Singurul lucru pe care îl puteau face era să lase capul în jos și să răzbească mai departe, cu încăpățânare.

La baza scărilor ce duceau spre ușa principală, fură nevoiți să pășească peste vreo două valize uriașe. Martin se întrebă cine urma să plece într-o excursie. Păreau să fie mai multe bagaje decât ar fi avut nevoie Gabriel pentru o călătorie de afaceri, în plus, valizele aveau un aer feminin, ceea ce îl făcu să-și imagineze că-i aparțineau lui Laine.

De data aceea, nu fură conduși în sufragerie, ci de-a lungul unui coridor, spre bucătăria de la celălalt capăt al locuinței. Era o încăpere care-i plăcu imediat lui Martin. Într-adevăr, sufrageria era frumoasă, însă avea un aer oarecum impersonal. Bucătăria era un loc plăcut și confortabil, având o simplitate rustică ce lua în derâdere eleganța oarecum sufocantă a conacului. În sufragerie, Martin se simțise ca un necioplit, în schimb, acolo îi venea să-și suflece mânecile și să înceapă să amestece în oalele mari, aburinde.

Marita stătea la o uriaşă masă rustică, înghesuită în capăt, lângă perete. Părea să caute siguranţă într-o situaţie înfricoşătoare şi neaşteptată. De la distanţă, Martin putu să audă ţipete de copii, iar când îşi întinse gâtul şi privi pe ferestrele ce dădeau spre grădină, văzu odraslele Maritei şi ale lui Jacob alergând şi jucându-se pe imensa peluză.

Amândoi dădură din cap spre oamenii aflaţi la masă. Apoi luară loc alături de Marita. Martin avu impresia că domnea o atmosferă stranie, însă nu îi putea preciza cauza. Gabriel şi Laine se aşezaseră cât mai departe posibil unul faţă de celălalt, iar el observă că evitau să se privească. Se gândi la bagajele de la uşa principală. Apoi îşi dădu seama că Laine trebuie să-i fi spus lui Gabriel despre aventura ei cu Johannes şi despre urmarea acesteia. Nu era de mirare că atmosfera era atât de apăsătoare. Singurul lucru care o mai ţinea încă pe Laine la conac era grija pe care o simţeau cu toţii legată de dispariţia lui Jacob.

— Să începem cu începutul, spuse Martin. Cine l-a văzut ultimul pe Jacob?

Laine făcu un semn uşor cu mâna.

— Eu.

— Şi când anume a fost asta? preluă Gösta interogarea.

— În jurul orei opt. După ce l-am luat de la secţie.

Făcu semn spre poliţiştii aflaţi la masă, în faţa ei.

— Şi unde l-aţi lăsat? întrebă Martin.

— Chiar lângă drumul spre Västergården. M-am oferit să-l conduc până sus, dar a zis că nu e nevoie. E un pic cam greu de întors la capătul aleii şi sunt doar vreo două sute de metri de mers, aşa că n-am insistat.

— În ce stare se afla? continuă Martin.

Îl privi pe furiş pe Gabriel. Cu toţii ştiau despre ce era vorba, însă nimeni nu voia s-o spună direct. Martin

înţelese că probabil Marita încă nu aflase că relaţiile familiale ale lui Jacob se schimbaseră. Însă, din nefericire, nu se putea arăta îngăduitor în momentele acelea. Trebuia să afle toate informaţiile şi nu putea să stea şi să se preocupe de politeţuri.

— Era...

Laine căută cuvântul potrivit.

— ... îngândurat. Aş zice chiar că în stare de şoc.

Marita privi derutată spre Laine, apoi spre poliţişti.

— Ce vorbiţi voi acolo? De ce-ar fi fost Jacob în stare de şoc? Ce i-aţi făcut ieri? Gabriel a zis că nu mai era suspect, aşa că de ce-ar fi fost tulburat?

Pe chipul lui Laine fu vizibilă o uşoară tresărire, singurul indiciu al frământărilor din sufletul ei, dar ea îşi puse calm mâna pe cea a Maritei.

— Draga mea, Jacob a primit ieri nişte veşti tulburătoare. În urmă cu mulţi, mulţi ani, am făcut un lucru pe care l-am păstrat bine ascuns, vreme îndelungată. Şi mulţumită poliţiei — le aruncă o privire duşmănoasă lui Martin şi Gösta — Jacob a aflat despre asta noaptea trecută. Mereu am vrut să-i spun, însă anii s-au scurs atât de repede, şi bănuiesc că aşteptam momentul potrivit.

— Momentul potrivit pentru ce? întrebă Marita.

— Pentru a-i spune lui Jacob că tatăl lui e Johannes, nu Gabriel.

Gabriel se schimonosi şi tresări la fiecare cuvânt, de parcă fiecare silabă era o lovitură în inima sa. Dar expresia şocată îi dispăruse. Psihicul începuse deja să proceseze informaţia şi nu-i mai era la fel de greu să audă toate lucrurile alea cum îi fusese întâia oară.

— Ce vreţi să spuneţi?

Marita îi privi cu ochii mari pe Laine şi pe Gabriel. Apoi se prăbuşi.

— O, Doamne-Dumnezeule, asta trebuie să-l fi distrus!

Laine se cutremură, de parcă ar fi primit o palmă.

— Ce e făcut, e bun făcut, spuse ea. Important acum e să-l găsim pe Jacob, iar apoi... — făcu o pauză — apoi va trebui să rezolvăm şi restul.

— Laine are dreptate. Indiferent ce-a arătat testul de sânge, pentru mine, Jacob rămâne fiul meu, spuse Gabriel, ducându-şi mâna la piept, şi trebuie să-l găsim.

— Îl vom găsi, spuse Gösta. Nu e chiar atât de ciudat să fi vrut să păstreze distanţa şi să se gândească în linişte la toate, pentru o vreme.

Martin era recunoscător pentru tonul calm pe care Gösta putea să-l folosească atunci când dorea. În momentul acela, era foarte potrivit pentru a destinde atmosfera, iar Martin îşi reluă liniştit întrebările.

— Aşadar, Jacob n-a venit deloc acasă?

— Nu, spuse Marita. Laine m-a sunat când au plecat de la secţie, deci ştiam că sunt pe drum. Iar mai târzlu, când n-a apărut, m-am gândit că poate a mers cu ea şi a înnoptat acolo. Nu-i stătea în fire, bineînţeles, însă pe de altă parte, asupra lui şi a familiei s-au făcut atâtea presiuni în ultima vreme, încât m-am gândit că poate avea nevoie să petreacă puţin timp cu părinţii săi.

În vreme ce rosti ultimul cuvânt, îi aruncă o privire scurtă lui Gabriel, însă acesta doar îi zâmbi, palid. Era nevoie de timp până când să-şi dea cu toţii seama cum trebuia rezolvată noua situaţie.

— Cum aţi aflat despre ce i s-a întâmplat lui Johan? întrebă Martin.

— Solveig a sunat devreme, în dimineaţa asta.

— V-aţi... certat? se interesă prudent Martin.

— Da, se poate spune şi aşa. Însă bănuiesc că familia e familie, iar când cărţile sunt date pe faţă, atunci...

Gabriel lăsă vorbele să i se stingă.

— Linda e la spital. Se pare că ea şi Johan erau mai apropiaţi decât şi-ar fi imaginat cineva.

Gabriel râse amar.

— Aţi mai aflat şi altceva? întrebă Laine.

Gösta dădu din cap.

— Nu, conform ultimelor veşti primite, starea lui era neschimbată. Însă Patrik Hedström se află chiar acum în drum spre Uddevalla, aşa că vom vedea ce zice el. Dacă se întâmplă ceva, într-un fel sau altul, veţi şti la fel de repede ca şi noi. Vreau să spun, probabil că Linda vă va suna direct.

Martin se ridică.

— Ei bine, cred că avem toate informaţiile necesare.

— Credeţi că persoana care a încercat să-l omoare pe Johan a fost aceeaşi care a ucis-o pe turista germană?

Maritei îi tremură uşor buza inferioară. Nu era greu de ghicit ce voia de fapt să afle.

— Nu avem niciun motiv să credem asta, spuse Martin cu blândeţe. Sunt sigur că vom afla curând ce s-a întâmplat. Mă refer la faptul că Johan şi Robert s-au perindat printr-o grămadă de cercuri destul de dubioase, aşa că e mai verosimil să-l găsim acolo pe atacator.

— Ce anume faceţi acum pentru a-l căuta pe Jacob? continuă cu încăpăţânare Marita. Trimiteţi în zonă echipe de căutare sau ce anume?

— Nu, probabil că nu vom începe cu asta. Cred cu sinceritate că stă pe undeva şi meditează asupra... situaţiei. Posibil să apară acasă în orice moment. Aşadar, cel mai

bun lucru pe care-l puteţi face e să staţi acasă, apoi să ne sunaţi direct pe noi şi să ne anunţaţi când va veni. În regulă?

Nimeni nu spuse nimic. Martin şi Gösta luară asta ca pe o aprobare tacită. Poliţia nu prea avea mare lucru de făcut în momentul acela. Însă Martin fu nevoit să admită că nu era atât de încrezător precum dăduse de înţeles familiei lui Jacob. Era o coincidenţă stranie ca el să dispară în aceeaşi seară în care vărul sau fratele sau ce-o fi fost acela pe care-l numeau Johan fusese atacat.

În maşină, pe drumul înapoi către secţie, Martin îi împărtăşi lui Gösta ceea ce gândea. Acesta încuviinţă din cap. Şi el avea sentimentul că lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit. În viaţa reală, coincidenţele stranii aveau loc foarte rar; nu erau lucruri pe care să se poată baza un poliţist. Nădăjduiră ca Patrik să afle mai multe.

2003, vara

Se trezi cu capul plesnindu-i de durere şi cu o senzaţie de greaţă în gură. Jenny nu ştia unde se află. Ultimul lucru de care-şi aducea aminte era că stătuse într-o maşină întunecată, care se oprise şi o luase, iar acum fusese azvârlită brusc într-o realitate stranie şi sumbră. La început nu se temuse deloc. Îi păruse un vis şi se aştepta să se trezească dintr-o clipă în alta şi să descopere că se afla înapoi în rulota familiei sale.

După o vreme, începu încet să conştientizeze că nu era un vis din care avea să se trezească. Panicată, începu să bâjbâie pe întuneric, simţind cum îi alunecă pe sub degete scânduri de lemn. O scară. Se târî în sus, orbecăind după fiecare treaptă. Se izbi cu capul de ceva. Un plafon o opri să urce mai mult de câteva trepte. Senzaţia de claustrofobie i se acutiză. Estimă că s-ar fi putut ridica în picioare, însă cu greu, fiindcă tavanul era foarte jos. Şi nici nu îi luase mult timp să dibuie pereţii de jur împrejurul său. Locul nu putea să aibă mai mult de doi metri, de la un capăt la altul. Îngrozită, îngenunche în capul scărilor şi împinse în sus, simţind cum scândurile cedează un pic. Însă nu aveau să se mişte din loc. Auzi un zornăit metalic şi bănui că probabil era un lacăt pe partea cealaltă.

După alte câteva încercări de a ridica trapa, coborî disperată înapoi şi se aşeză pe pământ, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Sunetul paşilor de deasupra capului său o făcu să se tragă instinctiv cât putu de departe.

Când bărbatul coborî scările, ea îşi imagină chipul lui, deşi încăperea se afla în beznă. Îl văzuse atunci când o luase cu maşina, lucru care o speria. Jenny îl putea identifica şi ştia ce fel de maşină conducea. Asta însemna că n-avea să scape vie de-acolo.

Începu să ţipe, însă el îi acoperi uşurel gura cu mâna şi-i vorbi pe un ton liniştitor. Când fu convins că nu avea să mai urle, îi luă mâna de la gură şi începu s-o dezbrace cu grijă. Îi mângâie braţele cu desfătare, aproape cu dragoste. Fata auzi cum respiraţia i se accelerează. Închise ochii, ca să-şi alunge gândul de la ce avea să urmeze..

El îşi ceru iertare după aceea. Apoi începu suferinţa.

Traficul pe timp de vară era ucigător. Exasperarea lui Patrik crescuse odată cu adunarea kilometrilor pe contor, iar atunci când vira în parcarea Spitalului Uddevalla, se forţă să inspire adânc de câteva ori, pentru a se calma. De obicei, nu se ambala atât de tare când rulotele blocau tot drumul sau când turiştii conduceau încet şi arătau cu degetul spre orice vedeau, fără să le pese de coada pe care-o formau celelalte maşini în urma lor. Însă dezamăgirea cauzată de rezultatele analizelor de sânge contribuise considerabil la scăderea nivelului său de toleranţă.

Încă nu-i venea să creadă. Niciuna dintre probe nu se potrivea cu ADN-ul din sperma recoltată de pe corpul Tanjei. Fusese atât de convins că aveau să afle identitatea ucigaşului odată cu primirea rezultatelor, încât nu îşi revenise încă din şoc. O persoană înrudită cu Johannes Hult o omorâse pe Tanja, acel lucru era de netăgăduit. Însă nu era vorba de niciuna dintre rudele sale cunoscute.

Formă cu nerăbdare numărul de la secţie. Annika venise la slujbă mai târziu ca de obicei, iar el o tot aşteptase să apară.

— Bună, Patrik la telefon. Scuză-mă că par insistent, însă vezi, te rog, dacă poţi face rost cât mai curând de nişte informaţii cu privire la existenţa în zona asta a altor rude de-ale familiei Hult? Mă întreb, mai cu seamă, dacă există cumva copii nelegitimi de-ai lui Johannes Hult.

O auzi luând notiţe şi îi ţinu pumnii. Era ultimul fir de care se putea agăţa şi speră din tot sufletul ca Annika să afle ceva. În caz contrar, n-ar fi avut altceva de făcut decât să stea acolo şi să se scarpine-n barbă.

Se văzu nevoit să admită că, îi plăcea teoria ce tocmai îi trecuse prin minte, în vreme ce se îndrepta către Uddevalla. Ideea că Johannes ar fi putut avea în zonă un fiu despre care ei să nu fi ştiut. Având în vedere cele aflate despre el, nu părea de neimaginat. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi părea chiar verosimil. Putea fi şi un motiv pentru asasinarea lui Johannes, gândi Patrik, fără să ştie prea bine cum avea să facă toate legăturile. Gelozia reprezenta un mobil excelent pentru o crimă, iar modul în care fusese ucis se potrivea, de asemenea, teoriei. Un omor impulsiv, nepremeditat. Un atac de furie şi gelozie, sfârşit cu moartea lui Johannes.

Însă ce legătură avea asta cu uciderea lui Siv şi a Monei? Aceea era piesa din puzzle căreia nu-i putea găsi locul, însă poate că descoperirile Annikăi aveau să-l ajute şi din punctul acela de vedere.

Trânti portiera şi merse către intrarea principală. După câteva căutări şi indicaţii din partea angajaţilor prietenoşi ai spitalului, el găsi într-un final secţia corectă. În sala de aşteptare, dădu de cele trei persoane pe care le căuta. Stăteau una în alta, ca păsările pe cablul telefonic, fără să-şi vorbească şi uitându-se drept înainte. Însă văzu o licărire aprinzându-se în privirea lui Solveig, atunci

când femeia îl zări. Se ridică încet şi merse legănându-se în întâmpinarea lui. Arăta de parcă n-ar fi închis ochii toată noaptea. Hainele îi erau mototolite şi duhneau a transpiraţie. Părul slinos îi era încâlcit, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate. Robert arăta la fel de obosit. Doar Linda părea vioaie, având o privire limpede şi un aer îngrijit. Încă nu ştia că familia ei era pe punctul de a se dezbina.

— L-aţi prins?

Solveig trase uşor de mâneca lui Patrik.

— Din nefericire, nu avem nicio informaţie proaspătă. Aţi aflat ceva de la doctori?

Robert clătină din cap.

— Nu, dar încă sunt în sala de operaţie. Se pare că ceva îi apasă asupra creierului. Cred că-i desfac tot craniul. M-ar surprinde să găsească vreun creier pe-acolo.

— Robert!

Solveig se întoarse, mânioasă, şi-i aruncă o privire aspră fiului său, însă Patrik înţelese intenţia acestuia. Voia să-şi ascundă îngrijorarea şi să destindă atmosfera, glumind. Era o metodă care de obicei dădea roade şi în cazul său.

Patrik luă loc într-unul din scaunele libere. Solveig se aşeză şi ea.

— Cine i-ar face una ca asta băieţelului meu?

Se foi înainte şi înapoi în scaun.

— L-am văzut cum arăta când l-au luat. Era ca un străin. Numai sânge, peste tot.

Linda se cutremură şi făcu o grimasă. Robert nu reacţionă. Când Patrik îi privi mai atent blugii negri şi bluza de trening, observă că acestea încă mai aveau pe ele sângele lui Johan.

— N-aţi auzit sau n-aţi văzut nimic aseară?

— Nu, răspunse Robert, enervat. Am spus deja asta celorlalţi poliţişti. De câte ori trebuie să repetăm?

— Îmi cer scuze, însă trebuie să pun aceste întrebări. Aveţi puţină răbdare cu mine, vă rog.

Compasiunea din vocea sa era autentică. Uneori munca de poliţist era dificilă, mai ales în ocazii ca aceea, când trebuia să cerceteze amănunţit vieţile unor oameni care aveau pe suflet lucruri mult mai importante. Însă primi un ajutor neaşteptat din partea lui Solveig.

— Robert, cooperează, te rog. Ar trebui să facem tot posibilul să-i ajutăm să-l prindă pe cel care i-a făcut asta lui Johan al nostru, ştii doar.

Se întoarse către Patrik.

— Mi s-a părut că aud ceva, iar o clipă mai târziu, Robert mă striga. Însă nu am văzut pe nimeni, nici înainte, nici după ce l-am găsit.

Patrik dădu din cap. Apoi spuse către Linda:

— L-ai văzut cumva pe fratele tău, Jacob, aseară?

— Nu, spuse uimită Linda. Eram la conac. Iar el, acasă, la Västergården, nu-i aşa? De ce întrebaţi?

— Se pare că n-a venit deloc acasă noaptea trecută, aşa că m-am gândit că poate l-ai văzut.

— Nu, după cum am spus, nu l-am văzut. Însă vorbiţi şi cu mama şi tata.

— Am făcut-o deja. Nici ei nu l-au văzut. Ştii cumva unde ar putea fi?

Linda începu să devină agitată.

— Nu, unde altundeva ar putea să fie?

Apoi păru să-i vină o idee.

— Să fi mers oare la ferma din Bullaren şi să fi înnoptat acolo? Bine, el n-a mai făcut niciodată asta, dar...

Patrik se lovi cu pumnul peste coapsă. Era o nebunie că nu se gândiseră la Bullaren. Se scuză şi se duse să-l sune pe Martin. Avea să fie nevoit să meargă acolo imediat şi să verifice.

La întoarcerea în sala de aşteptare, atmosfera se schimbase. În vreme ce el stătuse de vorbă cu Martin, Linda sunase acasă de pe mobil. Îl privi acum cu tot dispreţul unei adolescente.

— Dar ce se întâmplă aici? Tata a zis că Marita v-a sunat şi a raportat dispariţia lui Jacob şi că poliţiştii ceilalţi au fost acolo şi au pus o grămadă de întrebări. Tata părea al naibii de îngrijorat.

Stătea în faţa lui Patrik, cu mâinile-n şolduri.

— Încă nu sunt motive de îngrijorare, spuse el, repetând aceleaşi texte pe care le folosiseră la conac Gösta şi Martin. Probabil că fratele tău a vrut să fie singur pentru o vreme, însă noi trebuie să luăm în serios toate raportările de acest gen.

Linda îl privi cu suspiciune, dar păru satisfăcută. Apoi spuse încet:

— Tata ne-a spus şi despre Johannes. Voi când plănuiaţi să le spuneţi *lor*?

Făcu semn din cap înspre Robert şi Solveig. Fără să vrea, Patrik urmări fascinat bolta făcută în aer de părul ei lung şi blond. Apoi îşi reaminti vârsta fetei. Îl şocă gândul că toată acea nebunie pe care o implica întemeierea unei familii i-ar fi putut trezi dorinţe carnale.

Răspunse pe acelaşi ton:

— Mai aşteptăm un pic. Chiar acum nu pare a fi momentul ideal, având în vedere starea lui Johan.

— Vă înşelaţi în privinţa asta, spuse calmă Linda. Acum chiar le-ar prinde bine o veste bună. Şi, credeţi-mă, îl cunosc

destul de bine pe Johan cât să-mi dau seama că familia asta ar primi cu bucurie ştirea că Johannes nu s-a sinucis. Aşa că, dacă nu aveţi de gând să le spuneţi, o voi face eu.

„Aşa o persoană încăpăţânată", gândi el. Dădu afirmativ din cap spre Linda, apoi îşi drese vocea, în timp ce se aşeză.

— Solveig, Robert, ştiu că aţi avut obiecţii cu privire la faptul că am deschis mormântul lui Johannes.

Robert sări din scaun, ca ars.

— Ce dracu', eşti nebun? Ai de gând să pomeneşti acum despre asta? N-ai destule griji?

— Stai jos, Robert, se răsti Linda. Ştiu ce-o să zică şi crede-mă, vrei să auzi asta.

Uimit de faptul că verişoara lui cea slăbănoagă îi dădea ordine, Robert luă loc şi tăcu din gură. Patrik continuă, în timp ce Solveig şi fiul ei îl priviră intens, amintindu-şi de umilinţa simţită la vederea sicriului lui Johannes, în timp ce era ridicat din pământ.

— Un medic legist a examinat... ăă... trupul şi a descoperit ceva interesant.

— Interesant, pufni Solveig. Mda, drăguţă alegere de cuvinte.

— Da, scuzaţi-mă, nu există un mod delicat de a spune asta. Johannes nu s-a sinucis. A fost omorât.

Lui Solveig i se tăie respiraţia. Robert îngheţă pe loc, incapabil să se mişte.

— Ce-aţi spus?

Solveig îi căută mâna lui Robert, iar acesta nu se opuse.

— Aţi auzit bine. Johannes a fost ucis. Nu şi-a luat singur viaţa.

Lacrimi năpădiră ochii deja înroşiţi ai lui Solveig. Începu să tremure din tot corpul ei uriaş, iar Linda îl privi triumfătoare pe Patrik. Erau lacrimi de bucurie.

— Eram sigură, spuse Solveig. Ştiam că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Şi toţi oamenii aceia, care susţineau că s-ar fi sinucis fiindcă le omorâse pe fete. Acum vor trebui să înghită-n sec. Aceeaşi persoană care le-a ucis pe fete trebuie să-i fi luat şi viaţa lui Johannes al meu. Vor trebui să se târască în genunchi şi să ne ceară iertare. Toţi anii ăştia, în care noi am...

— Destul, mamă, o întrerupse Robert, iritat.

Păru a nu fi priceput în totalitate ceea ce spusese Patrik. Probabil că avea nevoie să digere totul.

— Ce-aveţi de gând să faceţi acum ca să-l prindeţi pe ucigaşul lui Johannes? îl chestionă Solveig, nerăbdătoare.

Patrik se întoarse către ea.

— Pesemne că nu va fi uşor. Au trecut atâţia ani şi nu s-a păstrat nicio dovadă care să ne poată oferi un indiciu. Însă firește că vom face tot posibilul. Atât vă pot promite.

Solveig pufni.

— Ei bine, dacă vă veţi da la fel de tare silinţa să-l găsiţi pe ucigaşul lui Johannes cum v-aţi dat-o ca să-l aruncaţi pe acesta în închisoare, atunci n-ar trebui să existe probleme. Iar acum îmi doresc şi mai mult scuze din partea poliţiei!

Dădu din deget spre Patrik. El îşi dădu seama că sosise probabil timpul să plece, înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai tare. Schimbă priviri cu Linda, care-i făcu discret semn să se ducă. Un singur lucru mai voia s-o roage.

— Linda, în caz că primeşti vreo veste de la Jacob, promite-mi că ne vei suna imediat. Trebuie să fie la Bullaren.

Fata încuviinţă, însă îngrijorarea i se putea citi încă în priviri.

Tocmai virau în parcarea secţiei de poliţie, când sună Patrik. Martin întoarse maşina spre şosea, în direcţia

Bullaren. După răcoarea bine-venită a dimineţii, termometrele începuseră iar să urce, aşa că el dădu ventilatorul cu o treaptă mai tare.

Gösta trase de gulerul cămăşii sale cu mâneci scurte.

— Măcar de s-ar domoli un pic nenorocita asta de caniculă!

— Dac-ai fi pe terenul de golf, nu te-ai mai plânge, râse Martin.

— Asta-i cu totul altă treabă, zise acru Gösta.

Golful şi religia erau două lucruri cu care nu era de glumit, în lumea sa. Pentru o clipă, el îşi dori să lucreze din nou cu Ernst. Cu siguranţă, era mult mai productiv să-l însoţească pe Martin, însă trebuia să recunoască faptul că-i plăcea, mai mult decât şi-ar fi imaginat, tihna dată de munca alături de Ernst. Acesta îşi avea defectele lui, însă niciodată nu protesta dacă Gösta se furişa câteva ore, pentru o scurtă partidă de golf.

În clipa următoare, fotografia lui Jenny Möller îi apăru în minte, iar Gösta fu lovit de un profund sentiment de vinovăţie. Într-un scurt moment de luciditate, îşi dădu seama că devenise un bătrân acrit şi ranchiunos, groaznic de asemănător cu tatăl său, la o vârstă înaintată. Dacă avea să continue aşa, mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns să stea de unul singur într-un azil, bolborosind nedreptăţile imaginare care i se făcuseră, întocmai ca tatăl lui, însă fără copii care să-l mai viziteze din când în când, şi atunci doar dintr-un simţ al datoriei.

— Crezi că-i acolo? rosti el pentru a-şi curma gândurile neplăcute.

Martin ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu m-ar surprinde prea tare să-l găsim acolo. Însă totuşi merită verificat.

Întoarseră maşina în curte şi fură încă o dată uimiţi de tabloul idilic dinaintea lor. Ferma părea etern cufundată într-o lumină blândă, care scotea şi mai mult în evidenţă culoarea roşiatică din Falun, printr-un minunat contrast cu albastrul lacului din spatele casei. Ca şi până atunci, adolescenţii alergau hotărâţi de colo-colo, absorbiţi de treburile lor. Lui Martin îi veniră în minte unele cuvinte, precum: minunat, vindecător, curat, folositor, suedez, iar combinaţia acelor termeni îi dădu o uşoară stare de disconfort. Experienţa îi spunea că, dacă un lucru părea prea bun pentru a fi adevărat, atunci chiar aşa era.

— O oarecare atmosferă de Tineret Hitlerist prin părţile astea, nu ţi se pare? spuse Gösta, dând glas disconfortului lui Martin.

— Mda, poate. Însă cuvintele pe care le-ai ales sunt un pic cam dure. N-aş arunca în stânga şi-n dreapta comentarii de genul ăsta, replică sec Martin.

Gösta păru ofensat.

— Mă scuzi, spuse el ţâfnos, n-am ştiut că eşti Poliţia Gândirii. Şi apropo, dacă asta ar fi fost o blestemată de tabără nazistă, n-ar fi primit băieţi precum Kennedy.

Martin ignoră comentariul şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Aceasta fu deschisă de una din instructoarele de la fermă.

— Da, ce doriţi?

Fără îndoială că duşmănia lui Jacob faţă de poliţie era molipsitoare.

— Îl căutăm pe Jacob.

Gösta încă era îmbufnat, aşa că Martin luă iniţiativa.

— Nu e aici. Încercaţi la el acasă.

— Sunteţi sigură că nu e aici? Am dori să ne convingem.

Ezitând, femeia se dădu la o parte şi le permise celor doi poliţişti să intre.

— Kennedy, iar a venit poliţia. Vor să arunce o privire în biroul lui Jacob.

— Cunoaştem drumul, spuse Martin.

Femeia nu îi luă în seamă. Kennedy se apropie de ei cu paşi repezi. Martin se întrebă dacă băiatul era cumva un ghid permanent în cadrul fermei. Sau poate că doar îi plăcea să îndrume oamenii.

Fără a spune vreun cuvânt, el îi conduse pe Martin şi pe Gösta de-a lungul coridorului, către biroul lui Jacob. Cei doi îi mulţumiră politicos şi deschiseră uşa, cu nerăbdare. Nici urmă de Jacob. Intrară şi căutară cu atenţie orice semn care să fi indicat că Jacob înnoptase acolo, o pătură pe canapea, un ceas deşteptător, orice. Kennedy îi aştepta calm. Ridică mâna pentru a-şi da părul de pe faţă, iar Martin observă că ochii îi erau negri şi de nepătruns.

— Nimic. Absolut nimic, spuse Martin în timp ce maşina se îndrepta din nou spre Tanumshede.

— Nu, replică scurt Gösta.

Martin îşi dădu ochii peste cap. În mod evident, Gösta era încă prost dispus. Ei bine, să fie.

Însă acesta se gândea la cu totul altceva. În timpul vizitei lor la fermă, el remarcase ceva, care însă îi tot scăpa. Încercă, pentru o clipă, să nu se mai gândească şi să-i permită subconştientului să-şi facă treaba, dar era la fel de imposibil precum ignorarea unui fir de nisip de sub pleoapă. Văzuse el un lucru — de care ar fi trebuit să-şi amintească.

— Cum merge, Annika? Ai aflat ceva?

Ea dădu din cap. Înfăţişarea lui Patrik o îngrijoră. Prea puţină odihnă, prea puţină mâncare adevărată şi

mult prea mult stres — toate acestea îi înlăturaseră şi ultima rămăşiţă de bronz, lăsând în urmă doar o paloare cenuşie. Stătea încovoiat, de parcă ar fi purtat pe umeri o povară şi nu era nevoie să fii un geniu să-ţi dai seama ce anume îl apăsa. Vru să-l sfătuiască să nu-şi amestece sentimentele cu profesia, dar se abţinu. Şi ea simţea tensiunea, iar ultimul lucru pe care-l vedea în fiecare noapte, înainte de-a închide ochii, era expresia deznădăjduită a părinţilor lui Jenny Möller, când veniseră să raporteze dispariţia fiicei lor.

Hotărî să-şi limiteze comentariile.

— Cum te simţi?

Îi aruncă lui Patrik o privire înduioşată, pe deasupra ochelarilor.

— Pe cât de bine se poate în condiţiile date.

Îşi trecu nerăbdător cu mâna prin păr, făcându-l să stea ridicat, precum caricatura unui profesor trăsnit.

— Ca naiba, îmi dau şi eu seama! spuse cu francheţe Annika.

Niciodată nu fusese adepta îndulcirii lucrurilor. Un rahat are să miroasă tot a rahat, chiar dacă torni parfum peste el — acela era mottoul ei în viaţă.

Patrik zâmbi.

— Da, ceva în genul ăsta. Însă destul despre mine. Ai găsit ceva prin arhive?

— Din nefericire, nu. În registrul pentru evidenţa populaţiei nu apare nimic despre alţi copii de-ai lui Johannes Hult şi nu prea există multe alte locuri în care să caut.

— Ar putea exista oricum copii, chiar dacă nu sunt înregistraţi?

Annika îl privi de parcă ar fi fost uşor retardat şi pufni:

— Păi, slavă Domnului că nu există o lege care să oblige mamele să declare numele tatălui odraslelor! Ar putea exista copii de-ai lui ascunşi sub antetul de „tată necunoscut".

— Şi lasă-mă să ghicesc, sunt destul de mulţi de genul ăsta, nu?

— Nu neapărat. Depinde cât de departe vrei să întinzi cercetarea, din punct de vedere geografic. Însă oamenii au fost surprinzător de respectabili prin părţile locului. Şi trebuie să ţii cont că aici nu vorbim de anii '40. Johannes a fost, probabil, cel mai activ de-a lungul anilor '60 şi '70. Iar pe-atunci nu era o ruşine prea mare să ai un copil nelegitim. Se prea poate ca prin '60 să fi fost considerat aproape un avantaj.

Patrik râse.

— Dacă vorbeşti de era Woodstock, nu cred că mişcarea flower power şi iubirea liberă au pătruns vreodată până-n Fjällbacka.

— Nu spune asta. Până şi apele cele mai liniştite... zise Annika, bucuroasă că înviorase puţin atmosfera.

În ultimele zile, secţia fusese ca un birou de pompe funebre. Însă Patrik redeveni brusc serios.

— Deci, teoretic, ai putea alcătui o listă cu copiii din, hai să zicem, ţinutul Tanum, care nu au un tată declarat?

— Da, aş putea face asta nu doar teoretic, ci şi practic. Însă va dura ceva, îl preveni Annika.

— Fă-o cât de repede poţi.

— Cum anume vei folosi lista pentru a afla care-ar putea fi progeniturile lui Johannes?

— Vreau să încep prin a da telefoane şi-a întreba. Dacă asta nu va da roade, voi găsi eu altceva.

Uşa către zona recepţiei se deschise, iar înăuntru pătrunseră Martin şi Gösta. Patrik îi mulţumi Annikăi pen-

tru ajutor şi merse în întâmpinarea celor doi. Martin se opri, însă Gösta se uită ţintă spre covor şi intră în biroul său.

— Nu întreba, zise Martin, scuturând din cap.

Patrik se încruntă. Ultimele lucruri de care avea nevoie erau frecuşurile dintre angajaţi. Era de-ajuns că Ernst îşi lua nasul la purtare. Martin îi citi gândurile.

— Nimic serios, nu-ţi face griji.

— În regulă. Bem o cafea la bufet, să comparăm notiţele?

Martin încuviinţă. Intrară, îşi turnară nişte cafea, apoi luară loc la masă, faţă-n faţă. Patrik spuse:

— Ai găsit vreo urmă de-a lui Jacob la Bullaren?

— Nu, absolut nimic. Nu pare să fi fost acolo. La tine cum a mers?

Patrik îi povesti rapid despre vizita sa la spital.

— Te-ai gândit de ce analizele de sânge nu au dat niciun rezultat? întrebă Martin. Ştim că făptaşul pe care-l căutăm e înrudit cu Johannes, însă nu e vorba de Jacob, Gabriel, Johan ori Robert. Şi având în vedere natura probei, putem exclude din start femeile. Ai vreo idee?

— Da, am rugat-o pe Annika să încerce să adune nişte informaţii cu privire la posibila existenţă a unor copii nelegitimi de-ai lui Johannes, prin zona asta.

— Pare o idee bună. Cu unul ca el, m-aş mira să nu aibă copii nelegitimi împrăştiaţi peste tot.

— Ce părere ai de teoria conform căreia agresorul lui Johan se află acum pe urmele lui Jacob?

Patrik sorbi atent nişte cafea. Era aburindă şi extrem de fierbinte.

— Fără îndoială că ar fi o coincidenţă foarte stranie. Dar tu ce crezi?

— La fel ca tine. Că ar fi a naibii coincidenţa să nu fie aceeaşi persoană. Jacob pare să fi dispărut complet de pe

faţa pământului. Nimeni nu l-a văzut de-aseară. Mă văd nevoit să recunosc că sunt îngrijorat.

— Ai avut dintotdeauna o bănuială că Jacob ascunde ceva. Să fie ăsta motivul pentru care a dispărut? spuse Martin cu ezitare. Să fi aflat cineva că a fost la secţia de poliţie şi să fi crezut că şi-a dat drumul la gură despre vreun lucru pe care persoana aceasta dorea să-l ţină secret?

— Poate, spuse Patrik. Însă tocmai asta e problema. În momentul de faţă, orice e posibil, iar noi nu avem decât o grămadă de speculaţii.

Numără pe degete.

— Siv şi Mona ucise în '79; Johannes ucis în '79; Tanja ucisă acum, la distanţă de douăzeci şi patru de ani; Jenny Möller răpită, pare-se că atunci când făcea autostopul; Johan bătut măr noaptea trecută, poate chiar omorât, în funcţie de prognostic; şi Jacob, dispărut ieri fără urmă. Tot timpul, familia Hult pare a fi numitorul comun şi, cu toate astea, deţinem probe conform cărora niciunul dintre ei nu se face vinovat de moartea Tanjei. Iar toate indiciile arată că persoana care a ucis-o pe Tanja le-a ucis, de asemenea, pe Siv şi pe Mona.

Ridică mâinile, cuprins de frustrare.

— E-o mare încurcătură, să ştii. Iar noi ne aflăm în miezul ei, proşti de dăm în gropi.

— Iar ai citit prea multă propagandă antipoliţienească, spuse Martin, râzând.

— Ce să mai facem acum? Am rămas fără idei. Timpul trebuie că se scurge cu repeziciune pentru Jenny Möller, dacă n-o fi deja prea târziu.

Se grăbi să schimbe subiectul, pentru a-şi alunga gândurile negre.

— Apropo, ai invitat-o în oraş pe fata aia?

— Care fată? întrebă Martin, încercând să-şi păstreze o expresie neutră pe chip.

— Nici să nu-ncerci. Ştii la cine mă refer.

— Dacă vorbeşti de Pia, n-a fost nimic de genul ăla. Doar ne-a ajutat un pic cu traducerile, atât.

— „Doar ne-a ajutat un pic cu traducerile, atât", îl maimuţări Patrik, dând din cap dintr-o parte în alta. Nu mai sta pe margine şi aruncă-te în joc acum. Îmi dau seama că la asta ţi-e gândul, atunci când vorbeşti despre ea. Cu toate că s-ar putea să nu fie genul tău. Eşti sigur că n-are deja un prieten?

Patrik zâmbi, pentru a-şi mai îndulci puţin tachinările.

Martin se pregătea să-i dea o replică usturătoare, când sună mobilul lui Patrik.

Cu urechile ciulite, Martin se chinui să audă cine-ar fi putut fi la telefon. Auzi ceva legat de analizele sângelui, aşa că probabil era cineva de la laborator. Fusese în stare să înţeleagă măcar atât. Nu putu culege nimic altceva din finalul conversaţiei lui Patrik.

— Cum adică straniu? Aha... înţeleg. Ce naiba vreţi să spuneţi? Dar cum de... În regulă...

Martin trebui să-şi înăbuşe dorinţa de a urla. Expresiile faciale schimbătoare ale lui Patrik indicau ceva serios, dar el continua cu încăpăţânare să ofere nişte replici monosilabice persoanei de la laborator.

— Aşadar, ziceţi că s-a stabilit cu precizie relaţia dintre cei doi.

Patrik îi făcu semn lui Martin că îşi dădea intenţionat silinţa de a împărtăşi cu el câteva informaţii din conversaţie.

— Dar tot nu înţeleg cum se leagă de...? Nu, e de-a dreptul imposibil. E mort. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Nu, dar pentru Dumnezeu, dumneavoastră sunteţi expertul. Ascultaţi cu atenţie ce vă spun. *Trebuie* să existe o altă explicaţie.

Patrik părea să aştepte nerăbdător ca persoana de la celălalt capăt al firului să chibzuiască.

Martin şopti:

— Ce se petrece?

Patrik ridică un deget pentru a-l face să tacă. Acum era clar că avea să primească în sfârşit un răspuns.

— Nu e deloc neverosimil. Ba chiar, în această situaţie aparte, e complet plauzibil.

Figura lui Patrik se lumină. Martin îşi văzu colegul cuprins de uşurare, în vreme ce el aproape că lăsa pe masă urme adânci de zgârieturi.

— Dumnezeule mare! Mulţumesc! Mulţumesc din suflet!

Patrik închise brusc mobilul şi se întoarse către Martin, încă având pe chip expresia de uşurare.

— Ştiu cine-o are pe Jenny Möller! Şi n-o să-ţi vină să crezi...

Operaţia se încheiase. Johan fusese dus în secţia de terapie intensivă, legat la tot felul de tuburi şi tubuleţe, departe, în propria-i lume obscură. Robert stătea lângă pat, ţinându-l de mână. Solveig plecase să caute o toaletă, aşa că rămăsese singur cu fratele lui, fiindcă pe Linda nu o lăsaseră să intre. Nu voiau să fie prea multe rude în cameră, toate deodată.

Tubul gros din gura lui Johan era conectat la un aparat ce scotea un şuierat ascuţit. Robert trebui să se forţeze să nu respire în acelaşi ritm cu maşinăria. Era ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe Johan să răsufle, în încercarea de a

face orice pentru a îndepărta sentimentul de neputinţă care ameninţa să-l copleşească.

Mângâie cu degetul mare palma lui Johan. Îi trecu prin gând să se uite la linia vieţii fratelui său, dar se dădu bătut, neştiind care dintre cele trei cute distincte era linia vieţii. Johan avea două cute lungi şi una scurtă. Robert speră ca aceea scurtă să fie linia iubirii.

Gândul la o lume fără Johan îi aduse cu o senzaţie ameţitoare de deşertăciune. Ştia că, de obicei, el părea a fi cel mai rezistent dintre ei doi, liderul. Însă adevărul era că, fără Johan, el nu făcea nici cât negru sub unghie. Johan dădea dovadă de o blândeţe de care Robert avea nevoie pentru a-şi păstra propriul simţ al umanităţii. Orice urmă de bunătate îi dispăruse atunci când găsise trupul tatălui său. În lipsa lui Johan, asprimea pe care o simţea lăuntric ar fi pus stăpânire asupra lui.

Aflat la capul patului de spital al fratelui său, Robert continuă să facă promisiuni. Cum că totul avea să fie diferit dacă lui Johan i s-ar fi dat să trăiască. Făgădui să nu mai fure, să-şi găsească o slujbă, să încerce să facă ceva bun cu viaţa lui; şi da, chiar să se tundă.

Făcu ultima promisiune cam fără tragere de inimă, dar, spre marea lui surprindere, aceasta păru să schimbe lucrurile. Simţi în mâna lui Johan un tremur uşor ca un fulg, o mişcare delicată a degetului arătător, ca şi cum ar fi încercat să dezmierde, la rându-i, mâna lui Robert. Nu era mult, însă era de-ajuns pentru el. Aşteptă cu înflăcărare întoarcerea lui Solveig. Era nerăbdător să-i spună că Johan al ei avea să se facă bine.

— Martin, te caută la telefon un individ care susţine că are informaţii cu privire la atacul asupra lui Johan Hult.

Annika scoase capul pe uşă, iar Martin se opri şi se întoarse.

— La naiba, n-am timp acum.

— Să-l rog să revină? spuse Annika uimită.

— Nu, la naiba, nu, vorbesc cu el acum.

Martin dădu buzna în biroul Annikăi şi-i smulse telefonul. După ce ascultă atent pentru o vreme şi puse câteva întrebări, închise şi fugi pe uşă.

— Annika, eu şi Patrik trebuie să plecăm. Poţi să dai de Gösta şi să-l rogi să mă sune imediat pe mobil? Şi unde-i Ernst?

— Gösta şi Ernst au plecat să ia prânzul, dar îi sun pe mobil.

— Foarte bine.

Îşi luă zborul.

Câteva clipe mai târziu, Patrik apăru val-vârtej.

— Annika, ai luat legătura cu Uddevalla?

Ea îi făcu semn că da.

— Totul e în regulă, sunt pe drum!

— Grozav!

Dădu să plece, dar se opri.

— Am uitat să-ţi spun, nu mai e nevoie să lucrezi la lista cu copii fără taţi declaraţi.

După care, Annika îl privi şi pe el dispărând în grabă de-a lungul coridorului. Agitaţia din secţie era de nedescris. Patrik îi spusese în grabă ce se întâmplase şi se simţea cuprinsă de frenezie. Era o uşurare să aibă în sfârşit un rezultat concret, iar în momentul acela, fiecare minut conta. Le făcu semn cu mâna lui Patrik şi lui Martin când aceştia trecură prin dreptul ferestrei şi părăsiră secţia.

— Baftă! le strigă, nesigură dacă o auziseră.

Formă repede numărul lui Gösta.

— Mda, e cum nu se poate mai rău, Gösta. Cum stăm noi aşa, în vreme ce puştii ăia fac pe cocoşii.

Ernst ajunsese la subiectul lui preferat, iar Gösta fu nevoit să admită că începuse să-l calce pe nervi. Cu toate că mai devreme îl criticase pe Martin, o făcuse mai degrabă fiindcă nu-i plăcea să fie mustrat de cineva care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Apoi îşi dădu seama că nu fusese mare lucru.

Merseseră cu maşina în Grebbestad şi acum erau la restaurantul Telegrafen şi luau prânzul. Oferta culinară din Tanum nu era prea grozavă şi se plictisiseră de ea destul de repede. Iar Grebbestad era la doar zece minute distanţă, de-a lungul coastei.

Telefonul lui Gösta se afla pe masă. Când sună, amândoi văzură pe ecran că erau apelaţi de la secţie.

— La naiba, nu răspunde. Ai dreptul să-ţi mănânci prânzul în pace şi linişte.

Ernst se întinse pentru a-i închide lui Gösta telefonul, însă fu oprit de o privire din partea colegului său.

Nimeriseră chiar în intervalul aglomerat de la prânz. Unii dintre clienţii obişnuiţi priviră mânioşi către persoana care îndrăznise să răspundă la telefon în mijlocul restaurantului. Gösta îi privi urât, la rându-i, şi vorbi mai tare. Când termină, puse pe masă o bancnotă, se ridică şi-i făcu semn lui Ernst să procedeze la fel.

— Avem treabă.

— Nu poate aştepta? N-am luat nici măcar o gură.

— Poţi să mănânci ceva la secţie, mai târziu. Acum avem de săltat un individ.

Pentru a doua oară pe ziua aceea, Gösta se întrepta către Bullaren; de data aceasta, el era la volan. Îi spuse lui Ernst ceea ce-i raportase Annika. Când ajunseră, o

jumătate de oră mai târziu, găsiră un adolescent care-i aştepta pe marginea drumului, la mică distanţă de fermă, întocmai cum li se spusese.

Opriră maşina şi coborâră.

— Tu eşti Lelle? întrebă Gösta.

Băiatul încuviinţă. Era zdravăn şi mătăhălos, cu o ceafă de luptător şi mâini uriaşe. Născut, parcă, pentru a fi agent de pază şi protecţie, îşi spuse Gösta. Sau un acolit, ca în cazul acela. Însă un acolit cu mustrări de conştiinţă, sau cel puţin aşa părea.

— Ne-ai sunat, aşa că vorbeşte, spuse Gösta.

— Da, s-auzim. Hai, dă-i drumul, zise Ernst pe un ton agresiv, iar Gösta îl avertiză din priviri. Nu era nevoie să facă pe durul.

— Ei bine, după cum i-am spus şi fetei de la secţie, eu şi Kennedy am făcut ieri o prostie.

O prostie, gândi Gösta. Băiatul avea în mod clar tendinţa de a minimaliza lucrurile.

— Da?

— L-am bătut un pic pe individul ăla, cel care e rudă cu Jacob.

— Johan Hult?

— Mda, cred că Johan îl cheamă.

Vocea îi deveni stridentă.

— Jur, n-am ştiut că o să-l bată aşa de rău. Kennedy a zis că vrea doar să stea de vorbă cu el. Ca să-l ameninţe un pic. Nimic serios.

— Însă nu asta s-a întâmplat.

Gösta încercă să adopte un ton părintesc, dar nu-i prea ieşi.

— Nu, Kennedy a luat-o razna. A început să zică o grămadă de chestii, despre cât de grozav e Jacob şi cum că

el, adică Johan, l-a săpat, nu știu cum, și a mințit în legătură cu ceva, iar Kennedy a vrut ca el să-și retragă cuvintele și când Johan a refuzat, atunci Kennedy chiar și-a ieșit din fire și l-a bătut măr.

Băiatul fu nevoit să se oprească pentru a-și trage sufletul. Gösta considera că, în mare parte, pricepuse despre ce era vorba, însă nu era complet sigur. Puștii din ziua de azi nu păreau să vorbească aceeași limbă.

— Și tu ce făceai între timp? Pierdeai vremea prin grădină? spuse Ernst, disprețuitor.

Căpătă o altă privire întunecată din partea lui Gösta.

— Îl țineam pe tip, spuse încet Lelle. Îl țineam de brațe, să nu poată riposta, dar n-am știut că o s-o ia razna Kennedy. De unde să fi știut?

Se uită când la Gösta, când la Ernst.

— Ce-o să se întâmple acum? Pot rămâne aici? Sau o s-ajung la închisoare?

Zdrahonul nu mai avea mult și izbucnea în plâns. Era ca un băiețel speriat, iar Gösta nu mai trebui să se chinuie să vorbească pe un ton părintesc; acum venea de la sine.

— Vom discuta mai târziu despre asta. O să se rezolve. Momentan, lucrul cel mai important e să stăm de vorbă cu Kennedy. Poți fie să aștepți aici cât timp noi mergem după el, fie să vii în mașină. Tu alegi.

— Voi aștepta în mașină, spuse încet Lelle. Oricum vor afla ceilalți că eu l-am turnat pe Kennedy.

— În regulă, să mergem.

Parcurseră cu mașina ultimele sute de metri spre fermă. Ușa le fu deschisă de aceeași femeie care îi întâmpinase mai devreme pe Gösta și pe Martin. Acum era și mai nervoasă.

— De data asta ce mai vreţi? Va trebui să instalăm o uşă batantă, pentru poliţie. Pe cuvânt, n-am mai pomenit aşa ceva. După toată cooperarea pe care-am dovedit-o de-a lungul anilor...

Gösta o întrerupse, ridicând mâna. Cu un aer mormântal, spuse:

— N-avem timp de discuţii. Trebuie să vorbim cu Kennedy. Acum.

Femeia simţi nota gravă din vocea lui şi îl strigă imediat pe Kennedy. Când vorbi din nou, intonaţia îi fu mai blândă.

— Ce vreţi de la Kennedy? A făcut ceva?

— Veţi afla mai târziu detaliile, spuse Ernst. Momentan sarcina noastră e să-l ducem pe băiat la secţie şi să discutăm acolo cu el. Îl luăm şi pe voinicul acela, Lelle.

Kennedy păşi din umbră. Purta pantaloni închişi la culoare şi un tricou alb. Iar cu părul pieptănat grijuliu, părea un elev de la un internat englezesc şi nu un fost infractor, de la casa de corecţie. Singurul detaliu care nu se potrivea erau zgârieturile mari de pe articulaţiile degetelor. Gösta înjură în sinea sa. Asta observase el mai devreme. Trebuia să-şi fi adus aminte.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Vorbea foarte îngrijit, însă poate uşor exagerat. Îşi dădură seama că făcea eforturi imense de a vorbi corect, ceea ce diminua întreg efectul.

— Am stat de vorbă cu Lelle. Aşa că va trebui să vii cu noi la secţie.

Kennedy îşi lăsă capul în jos, într-o consimţire tacită. Dacă învăţase ceva de la Jacob, aceea era că trebuia să suporţi consecinţele faptelor tale, pentru a fi vrednic în faţa lui Dumnezeu.

Aruncă împrejur o ultimă privire, plină de regret. Avea să-i lipsească ferma.

Stătură tăcuți, față în față. Marita luase copiii cu ea și mersese la Västergården ca să-l aștepte pe Jacob. Afară cântau păsările, dar înăuntru era liniște. Valizele încă se aflau la capătul scărilor principale. Laine nu putea pleca înainte de-a ști că Jacob nu pățise nimic.

— Vreo veste de la Linda? întrebă ea pe-un ton nesigur, temându-se să nu clatine fragilul armistițiu temporar dintre ea și Gabriel.

— Nu, nu încă. Biata Solveig, zise Gabriel.

Laine se gândi la toți anii de șantaj, însă nu spuse nimic. O mamă nu poate decât să simtă compasiune față de o altă mamă, al cărei copil a fost rănit.

— Crezi că și Jacob...?

Vorbele i se opriră în gât.

Cu un gest neașteptat, Gabriel își puse mâinile pe ale ei.

— Nu, nu cred. Ai auzit ce-a spus poliția. Cu siguranță e pe undeva și încearcă să pună lucrurile cap la cap. Are multe la care trebuie să mediteze.

— Da, asta cu siguranță, spuse Laine cu amărăciune.

Gabriel tăcu, însă mâna îi rămase pe-a ei. Era incredibil cât de liniștitor era gestul acela, iar femeia își dădu seama că era pentru prima oară în toți acei ani când Gabriel dădea dovadă de-o asemenea tandrețe. O senzație plăcută îi cuprinse întreg trupul, dar, în același timp, era amestecată cu tristețea despărțirii. Nu dorea să-l părăsească. Luase acea decizie pentru a-l scuti pe el de umilința de-a o da afară, însă brusc fu nesigură dacă era una corectă. Apoi el își îndepărtă mâna, iar clipa trecu.

— Ştii, privind în urmă, pot spune că mereu am avut senzaţia că Jacob îi semăna mai mult lui Johannes decât mie. Am privit-o ca pe-o farsă răutăcioasă a soartei. În afară, poate că Ephraim părea mai apropiat de mine decât de Johannes. Tata locuia aici cu noi, iar eu moştenisem conacul şi toate cele. Însă nu era aşa. Motivul pentru care se certau atât de des era că, de fapt, semănau atât de tare. Uneori ai fi zis că Ephraim şi Johannes erau una şi aceeaşi persoană. Eu mereu am fost lăsat pe dinafară. Până când s-a născut Jacob, iar eu mi-am regăsit în el atât tatăl, cât şi fratele. Era ca şi cum aş fi fost acceptat, în sfârşit, în micul lor grup. Dacă m-aş fi apropiat destul de mult de fiul meu şi l-aş fi cunoscut foarte bine, atunci ar fi fost ca şi cum i-aş fi ştiut, în acelaşi timp, pe Ephraim şi pe Johannes. Aveam să devin parte a grupului lor.

— Ştiu, spuse Laine cu blândeţe, însă Gabriel nu păru s-o audă.

Continuă, privind pe geam, în depărtare.

— L-am invidiat pe Johannes. El chiar credea minciunile tatei despre puterile noastre de a vindeca oamenii. Imaginează-ţi puterea pe care i-a oferit-o credinţa aceea! Să-ţi priveşti mâinile şi să ştii că sunt uneltele lui Dumnezeu. Să vezi oamenii ridicându-se şi făcând paşi, să faci orbii să vadă şi să fii conştient că tu însuţi ai înfăptuit asta. Eu, unul, doar am privit spectacolul. Mi-am văzut tatăl călăuzind şi dirijând şi am detestat fiecare clipă. Johannes nu-i vedea dinaintea lui decât pe suferinzi. Nu vedea decât poarta sa directă spre Dumnezeu. Cât trebuie să fi suferit atunci când aceasta i s-a ferecat! Iar eu nu i-am oferit niciun strop de mângâiere. Ba dimpotrivă, am fost în extaz. În sfârşit, eu şi Johannes puteam fi nişte băieţi normali. În sfârşit, puteam fi egali. Însă asta

nu s-a întâmplat niciodată. Johannes a continuat să fascineze oamenii, în vreme ce eu, eu...

Vocea i se pierdu.

— Ai toată puterea lui Johannes. Însă nu îndrăznești să te folosești de ea, Gabriel. Asta e diferența dintre voi doi. Dar crede-mă, e acolo.

Pentru prima oară în toți anii petrecuți împreună, ea îi zări lacrimi în ochi. Nu își arătase slăbiciunea nici măcar atunci când Jacob se îmbolnăvise. Laine îl apucă de mână, iar el o strânse tare.

Gabriel spuse:

— Nu-ți pot făgădui iertare. Însă pot promite că voi încerca.

— Știu. Crede-mă, Gabriel, știu.

Îi luă mâna și își atinse cu ea obrazul.

Neliniștea Ericăi creștea cu fiecare ceas. O durere cumplită de șale nu-i dădea pace și își masa, absentă, zona aceea cu vârfurile degetelor. Încercase toată dimineața să o sune pe Anna, acasă și pe mobil, însă nu o găsise. Făcuse rost de la Informații de numărul de mobil al lui Gustav, însă acesta nu-i putu spune decât că, în urmă cu o zi, îi dusese pe Anna și pe copii cu barca în Uddevalla și că, de acolo, aceștia luaseră trenul. Ar fi trebuit să ajungă în Stockholm în seara aceea. Pe Erica o deranjă faptul că el nu părea deloc îngrijorat. Aduse, calm, o grămadă de explicații logice: poate că fuseseră obosiți și deconectaseră telefonul, bateria de la mobil se descărcase sau poate că Anna nu își plătise factura — lucru pe care-l spuse râzând. Comentariul acela o făcu pe Erica să fiarbă și îi închise în nas telefonul. Dacă până atunci nu se frământase, cu siguranță o făcea în momentul acela.

Încercă să-l sune pe Patrik pentru a-i cere sfatul sau măcar pentru a primi niște încurajări, însă acesta nu răspunse nici la mobil, nici la telefonul de la birou. Apelă centrala și Annika îi spuse că era plecat cu treabă și că nu știa când avea să se întoarcă.

Erica dădu în continuare telefoane, cuprinsă de agitație. Durerea sâcâitoare nu voia să dispară. Pe când se pregătea să renunțe, cineva răspunse la mobilul Annei.

— Alo?

O voce de copil. Emma, probabil, se gândi Erica.

— Bună, draga mea, aici e mătușa. Spune-mi, unde sunteți?

— În Stockholm, spuse peltic Emma. A venit bebe?

Erica zâmbi.

— Nu, încă nu. Ascultă, Emma, aș putea vorbi cu mami?

Emma îi ignoră cererea. Acum că avusese norocul să pună mâna pe telefonul mamei, ba chiar să răspundă la un apel, nu intenționa să renunțe prea ușor la asta.

— Știi ce-vaaa? zise Emma.

— Nu, nu știu, spuse Erica, dar scumpete, putem vorbi despre asta mai târziu. Acum chiar aș vrea să vorbesc cu mama ta.

Începu să-și piardă răbdarea.

— Știi ce-vaaa? repetă cu încăpățânare Emma.

— Nu, ce? oftă obosită Erica.

— Ne-am mutat!

— Da, știu, ați făcut-o mai demult.

— Nu, azi! spuse triumfător Emma.

— Azi?

— Da, ne-am mutat înapoi acasă cu tata, anunță Emma.

Erica simți cum camera începe să se învârtă prin fața ochilor. Însă înainte de-a putea spune altceva, o auzi pe Emma zicând:

— Pa, pa, acum trebuie să merg la joacă.

Apoi legătura se întrerupse.

Erica închise telefonul, cu inima grea.

Patrik bătu violent în uşa de la Västergården. Răspunse Marita.

— Bună ziua, Marita. Avem mandat de percheziţie a casei.

— Dar deja aţi făcut-o, spuse ea, nedumerită.

— Am descoperit informaţii noi. Am o echipă cu mine, însă i-am rugat să aştepte la distanţă, ca să te lăsăm să-ţi iei copiii cu tine. Nu e nevoie să vadă atâta poliţie şi să se sperie.

Ea încuviinţă, fără a spune vreun cuvânt. Grijile pe care şi le făcuse pentru Jacob îi epuizaseră toate puterile şi nu mai avea energia să obiecteze. Se întoarse pentru a merge să-i ia pe copii, însă Patrik o opri, cu o nouă întrebare.

— Mai există alte clădiri în complex, pe lângă cele pe care le putem vedea în jur?

Marita clătină din cap.

— Nu, doar casa, hambarul, magazia de unelte şi căsuţa de joacă. Atât.

Patrik încuviinţă şi-i permise să plece.

Un sfert de oră mai târziu, casa era pustie. Îşi puteau începe căutările. Patrik le dădu nişte instrucţiuni scurte, în sufragerie.

— Am mai fost o dată aici, fără să găsim nimic, însă acum va trebui să căutăm mai amănunţit. Uitaţi-vă peste tot, şi prin asta vreau să spun peste tot. Dacă e nevoie să smulgeţi scânduri din podea sau de pe pereţi, faceţi-o. Dacă e nevoie să dezmembraţi mobila, faceţi şi asta. Aţi înţeles?

Cu toţii încuviinţară. Deşi simţeau că sunt pe cale să facă ceva nu tocmai bun, erau nerăbdători să se apuce de treabă. Înainte de-a intra, Patrik le oferise un rezumat al evoluţiei anchetei. Acum nu-şi doreau nimic mai mult decât să înceapă.

După ce lucrară timp de o oră, fără niciun rezultat, casa arăta ca o zonă calamitată. Totul fusese smuls şi cărat afară. Dar încă nu aveau indicii. Patrik dădea o mână de ajutor în sufragerie, când Gösta şi Ernst îşi făcură apariţia şi priviră uluiţi în jur.

— Ce dracu' se întâmplă aici? spuse Ernst.

Patrik ignoră întrebarea.

— A mers bine cu Kennedy?

— Mda, a recunoscut fără să bată câmpii, iar acum se află în spatele gratiilor. Al naibii puşti mucos!

Cu gândul la altceva, Patrik dădu doar din cap.

— Deci ce se întâmplă aici? Se pare că numai noi n-am fost anunţaţi. Annika n-a vrut să ne spună nimic. A zis doar că trebuie să venim aici şi că ne vei pune tu la curent.

— Nu vă pot explica totul în clipa asta, spuse Patrik, agitat. Pentru început, aflaţi că toate indiciile arată că Jacob ar fi răpit-o pe Jenny Möller. Trebuie să găsim ceva care să ne semnaleze unde se află.

— Atunci înseamnă că nu el a ucis-o pe turista germană, spuse Gösta. Fiindcă analiza sângelui a arătat că...

Se opri, încurcat.

Din ce în ce mai iritat, Patrik spuse:

— Nu, probabil că el *a fost* cel care-a omorât-o pe Tanja.

— Atunci cine le-a ucis pe celelalte fete? Era mult prea tânăr pe-atunci...

— N-a fost el. Însă vom discuta despre asta mai târziu. Acum daţi-ne o mână de ajutor aici!

— Ce anume căutăm? întrebă Ernst.

— Mandatul de percheziţie se află pe masa din bucătărie. Sunt descrise acolo toate lucrurile pe care ne interesează să le găsim.

Apoi Patrik se întoarse şi continuă să caute în raftul pentru cărţi.

Trecu încă o oră fără să găsească ceva. Patrik începu să-şi piardă speranţa. Cum ar fi fost să nu găsească nimic! Se mutase din sufragerie şi căuta, în zadar, prin birou. Stătu cu mâinile în şolduri, forţându-se să inspire adânc de câteva ori şi lăsându-şi privirea să rătăcească prin cameră. Aceasta era micuţă, dar îngrijită. Rafturi cu mape şi dosare, toate etichetate cu grijă. Nicio hârtie pe biroul mare, piesă de anticariat, iar sertarele erau toate în ordine. Gânditor, Patrik îşi lăsă privirea să alunece înapoi asupra biroului. Se încruntă. O piesă veche. Cum niciodată nu ratase vreun episod din *Spectacolul antichităţilor* la TV, în timp ce privea piesa veche de mobilier, gândurile i se îndreptară în mod firesc spre posibilele compartimente secrete. Ar fi trebuit să-i treacă mai devreme prin minte. Începu din partea de deasupra locului pentru scris, parte prevăzută cu o sumedenie de sertăraşe. Le trase afară, unul câte unul, şi îşi băgă atent degetul prin cavităţile din spatele acestora. Ajuns la ultimul sertar, el simţi, triumfător, ceva. Un obiect mic din metal se mişcă atunci când fu apăsat. Cu un trosnet, peretele cavităţii dindărătul lui căzu deoparte, dezvăluind un compartiment secret. Pulsul i se mări. Înăuntru, găsi un caiet vechi, îmbrăcat în piele neagră. Îşi puse nişte mănuşi de cauciuc şi îl ridică atent. Cu o groază crescândă, citi ce scria în el. Nu aveau timp de pierdut, Jenny trebuia găsită.

Îşi aminti de-o hârtie pe care-o văzuse într-unul din sertare. Îl trase afară şi o găsi, după ce răsfoi alte câteva documente. Ştampila din colţ a consiliului judeţean indica expeditorul. Patrik citi printre rânduri şi se uită la numele din josul paginii. Apoi îşi luă mobilul şi sună la secţie.

— Annika, Patrik la telefon. Ascultă, am nevoie să verifici ceva pentru mine.

Îi explică pe scurt.

— Cel de care trebuie să întrebi este doctorul Zoltan Czaba. Da, de la secţia de oncologie. Sună-mă imediat ce afli ceva.

Şirul zilelor care îi aşteptau părea nesfârşit. Kerstin şi Bo Möller telefonau la secţia de poliţie de câteva ori pe zi, în speranţa că aveau să primească veşti, însă degeaba. Odată ce poza lui Jenny apăruse pe pliante, telefoanele lor mobile începuseră să sune aproape non-stop. Prieteni, rude, cunoştinţe. Cu toţii îşi exprimau îngrijorarea, dar încercau, în acelaşi timp, să le insufle speranţă părinţilor lui Jenny. Câţiva se oferiseră să vină în Grebbestad pentru a le fi alături, însă familia Möller refuzase politicos, dar ferm. Considerau că ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia; n-ar mai fi fost în stare să uite că, de fapt, se întâmpla ceva îngrozitor. Dacă ar fi stat pur şi simplu în rulotă şi ar fi aşteptat, faţă în faţă, la masa cea mică, mai devreme sau mai târziu Jenny avea să intre pe uşă, iar totul avea să se întoarcă la normal.

Aşa că stăteau acolo, zi după zi, pradă unei nelinişti din ce în ce mai mari. Ziua aceea fusese şi mai îngrozitoare decât oricare alta, dacă era posibil aşa ceva. Kerstin avusese coşmaruri teribile toată noaptea. Asudând, se

zvârcolise în pat, de pe-o parte pe alta, în vreme ce imagini greu de descifrat îi tremurau îndărătul pleoapelor. O văzuse de mai multe ori pe Jenny. De cele mai multe ori, micuţă fiind. Acasă, pe peluză. Pe o plajă din faţa campingului. Însă de fiecare dată, imaginile erau înlocuite de forme obscure, stranii, pe care nu le putea recunoaşte nicicum. Era frig şi întuneric, iar cu coada ochiului putea să zărească o luminiţă ce pâlpâia undeva în dreapta ei. Nu prea putea distinge forma, cu toate că, în vis, se întinsese în repetate rânduri după umbra respectivă.

Când se trezise în dimineaţa aceea, îşi simţise inima grea. Pe măsură ce orele se scurseseră, iar temperatura crescuse în mica rulotă, ea stătuse în faţa lui Bo, fără să spună nimic, încercând cu disperare să evoce îmbrăţişarea trupului de prunc al lui Jenny. Însă, la fel ca în vis, acesta părea imposibil de atins. Îşi amintea senzaţia, care fusese atât de puternică tot timpul cât Jenny lipsise, însă nu o mai putea simţi. Treptat, îi deveni clar. Ridică privirea dinspre tăblia mesei şi se uită la soţul ei.

Apoi spuse:

— S-a dus acum.

Bărbatul ştia că aşa este. De îndată ce vorbele fură rostite, simţi în adâncul lui adevărul acestora.

2003, vara

Zilele se contopiră una-ntr-alta, ca într-o negură. Fu supusă unor chinuri inimaginabile, care o făcură să-şi blesteme zilele. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost atât de stupidă încât să facă autostopul. Mama şi tata îi spuseseră de atâtea ori să nu se urce într-o maşină necunoscută, însă ea se simţise invulnerabilă.

Părea să se fi întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Jenny încercă să reînvie acel sentiment, dorindu-şi să-l savureze din nou, chiar şi pentru o scurtă clipă. Sentimentul că nimic de pe lumea aceea nu ar fi putut-o răni, că lucrurile negative se puteau întâmpla altora, însă nu şi ei. Indiferent ce urma să se petreacă, ea nu avea să mai trăiască vreodată sentimentul acela.

Stătu întinsă pe-o parte, zgâriind cu degetele în ţărână. Nu-şi putea folosi celălalt braţ, dar se forţă să-l mişte pe cel sănătos, pentru a-şi menţine circulaţia. Visă că, aidoma unei eroine de film, avea să se arunce asupra lui şi avea să-l doboare, data următoare când el ar fi coborât acolo. L-ar fi lăsat zăcând inconştient pe jos, apoi ar fi evadat către mulţimea nerăbdătoare de-afară, care o căutase peste tot. Era un vis măreţ, dar imposibil. Picioarele nu-i mai foloseau la mers.

Viaţa i se scurgea din trup, încetul cu încetul. Şi-o imagină infiltrându-se în pământul de sub ea şi alimentând vietăţile tainice. Viermii şi larvele ce-i secătuiau energia vitală.

Cu ultimele puteri părăsind-o, îşi dădu seama că nu avea să mai capete niciodată şansa de a le cere iertare părinţilor săi pentru că fusese atât de nesuferită în ultimele săptămâni. Speră că aveau să înţeleagă.

O ţinuse în braţe toată noaptea. Treptat, ea devenise din ce în ce mai rece. O întunecime densă îi înconjură. Speră ca bezna să-i pară şi ei la fel de ocrotitoare şi de liniştitoare. Era ca şi cum ar fi fost învăluiţi de un pled mare şi întunecat.

Pentru o clipă, Jacob îi văzu dinaintea sa pe copii. Însă imaginea aceea îi reamintea prea mult de viaţa reală, aşa că o îndepărtă.

Johannes deschisese calea. Johannes, Ephraim şi el însuşi. Erau o trinitate; ştiuse asta dintotdeauna. Posedau un har pe care Gabriel nu-l putea împărtăşi vreodată. De aceea el n-ar fi înţeles niciodată. Johannes şi Ephraim şi el însuşi. Erau unici. Se aflau mai aproape de Dumnezeu decât oricine altcineva. Erau speciali. Asta scrisese Johannes în cartea sa.

Nu fusese o întâmplare faptul că descoperise caietul negru al lui Johannes. Ceva îl condusese către el, atrăgându-l precum un magnet, spre ceea ce el considera a fi moştenirea lăsată lui de către Johannes. Îl impresionase jertfa pe care acesta fusese dispus să o facă pentru a-i salva viaţa. El înţelesese cât se poate de bine ceea ce dorise

Johannes să înfăptuiască. Ce ironie că totul se dovedise a fi inutil! Bunicul Ephraim fusese cel care îi sărise în ajutor. Îl durea faptul că Johannes dăduse greş. Era păcat că fetele pieriseră. Însă el dispunea de mai mult timp decât avusese vreodată Johannes. El nu era sortit eşecului. Avea să încerce iar şi iar, până avea să găsească drumul spre lumina sa lăuntrică. Cea pe care bunicul Ephraim îi spusese că o poseda, la rândul lui, tăinuită undeva în adâncul sufletului. Precum tatăl său, Johannes.

Jacob dezmierdă cu părere de rău braţul rece al fetei. Nu era vorba că nu-i deplângea moartea. Însă ea era o persoană obişnuită, iar Dumnezeu avea să-i ofere un loc special fiindcă se sacrificase pentru unul din aleşii Lui. Un gând îi trecu prin minte: poate că Dumnezeu aştepta un număr precis de sacrificii până a-i permite să afle soluţia. Poate că aşa fusese şi în cazul lui Johannes. Nu eşuaseră, ci pur şi simplu Dumnezeu aştepta dovezi suplimentare ale credinţei lor, înainte de-a le arăta calea.

Gândul îi înseninâ lui Jacob dispoziţia. Acela trebuia să fie răspunsul. Dintotdeauna crezuse mai mult în Dumnezeul Vechiului Testament. Cel care cerea vărsare de sânge.

Însă un lucru încă îi măcina conştiinţa. Cât de iertător avea să fie Dumnezeu cu faptul că nu putuse rezista poftelor trupeşti? Johannes dăduse dovadă de mai multă forţă. Niciodată nu fusese ispitit, iar Jacob îl admira pentru asta. Dar el simţise atingerea pielii moi şi netede, iar ceva i se deşteptă în adâncuri. Pentru scurtă vreme, necuratul îl subjugase şi i se supuse acestuia. Însă apoi regretase amarnic şi cu siguranţă că Dumnezeu remarcase. El, a cărui privire îi pătrundea direct în suflet, trebuia să

fi văzut că remuşcarea lui era sinceră şi trebuia să-i fi acordat iertarea îngăduită de El tuturor păcătoşilor.

Jacob o legănă pe fată în braţe. Îi dădu la o parte şuviţa care-i alunecase pe chip. Era aşa de frumoasă. De cum o văzuse făcând autostopul, pe marginea drumului, ştiuse că era cea aleasă. Semnul pe care-l aşteptase fusese prima fată. Ani de zile, citise vrăjit, în carte, cuvintele lui Johannes. Când tânăra îi apăruse la uşă, întrebând de mama sa, în aceeaşi zi în care el însuşi primise Judecata, înţelesese că era un semn.

Nu fu descurajat de faptul că nu reuşise să-şi afle puterile cu ajutorul fetei. Johannes eşuase, de asemenea, cu mama ei. Important era că, odată cu apariţia acelei prime fete, Jacob pornise pe calea ce-i fusese hărăzită. De a merge pe urmele tatălui său.

Lăsase trupurile fetelor în Prăpastia Craiului pentru a demonstra asta lumii întregi. Le spunea astfel că avea să continue ceea ce începuse Johannes. Considera că nimeni nu ar fi înţeles. Era de ajuns că Dumnezeu înţelegea şi aproba.

În caz că ar mai fi avut nevoie de o ultimă dovadă, o primise cu o seară în urmă. Când pomeniseră de rezultatele analizelor de sânge, fusese sigur că avea să fie închis ca un criminal. Uitase că necuratul îl făcuse să-şi lase urmele pe corpul victimei.

Însă îi râse în nas diavolului. Spre imensa lui surpriză, poliţia îl informase că testele îl excludeau de pe lista suspecţilor. Aceea reprezenta dovada finală de care avea nevoie pentru a fi convins că se afla pe calea cea bună şi că nimeni nu l-ar fi putut opri. Era special. Era protejat. Era binecuvântat.

Mângâie din nou, încet, părul fetei. Avea să fie nevoie de una nouă.

Trecură doar zece minute şi Annika îl sună.

— E aşa cum ai zis. Jacob are din nou cancer. Însă de data asta nu e leucemie, ci o tumoare de proporţii, pe creier. I s-a spus că nu au ce să-i facă, e mult prea avansată.

— Când a primit veştile?

Annika răsfoi prin notiţele sale.

— În aceeaşi zi cu dispariţia Tanjei.

Patrik se afundă în canapeaua din sufragerie. Acum o ştia, însă tot îi venea greu să creadă. Casa îi insufla o asemenea linişte, un asemenea calm. Nu era prezentă acolo nicio urmă a răului pentru care deţinea dovada în propriile mâini. Exista doar o normalitate înşelătoare. Flori într-o vază, jucării ale copiilor, împrăştiate de-a lungul podelei, o carte pe jumătate citită, pe măsuţa de cafea. Fără cranii, fără haine pline de sânge, fără lumânări negre arzând.

Deasupra căminului se găsea chiar şi un tablou ce-l înfăţişa pe Isus înălţându-se spre Ceruri, după Înviere, cu o aură în jurul capului şi cu oameni aflaţi pe pământ, rugându-se dinaintea sa şi privind în sus.

Cum putea cineva să-şi justifice faptele cele mai îngrozitoare, gândindu-se că avea mână liberă de la Dumnezeu? Poate că nu era chiar atât de straniu. De-a lungul secolelor, mulţi oameni au fost ucişi în numele lui Dumnezeu. Respectiva putere avea ceva ispititor, care le lua minţile oamenilor.

Patrik se smulse din meditaţiile sale teologice şi descoperi că echipa stătea în jurul lui, privindu-l şi aşteptând instrucţiuni. Le arătă ce găsise, iar fiecare din ei se forţă să nu se gândească la chinurile la care probabil era supusă Jenny în momentul acela.

Problema era că nu aveau nicio idee în legătură cu locul în care s-ar fi putut afla. Cât timp Patrik aşteptase

ca Annika să sune din nou, percheziționaseră casa și mai amănunțit. În același timp, el sunase la conac și îi întrebase pe Marita, Gabriel și Laine dacă se puteau gândi la vreun loc unde să se fi dus Jacob. Îndepărtase scurt întrebările venite din partea lor. Nu avea timp de așa ceva în momentele acelea.

Își ciufuli părul, care deja stătea drept în sus.

— Unde naiba ar putea fi? Nu putem căuta în tot ținutul, centimetru cu centimetru. În schimb, s-ar putea ascunde prin preajma fermei din Bullaren sau undeva prin zonă. Ce naiba să facem? întrebă frustrat.

Martin simți aceeași neputință, dar nu spuse nimic. Întrebarea lui Patrik era retorică. Apoi îi veni o idee.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva, în Västergården. Gândiți-vă la urmele de îngrășământ. Bănuiala mea e că Jacob folosește același loc ca și Johannes. Și ce-ar putea fi mai logic decât să se afle pe-aici, prin preajmă?

— Ai dreptate, însă atât Marita, cât și socrii ei susțin că nu mai există și alte construcții pe moșie. Firește, ar putea fi o peșteră sau așa ceva, însă ai idee cât de mare e moșia familiei Hult? E ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Da, dar cum rămâne cu Solveig și băieții? Pe ei i-ai întrebat? Au trăit aici pe vremuri. Poate că știu vreun loc despre care Marita n-are habar.

— A naibii de bună idee! Nu e cumva o listă cu numere de telefon în bucătărie? Linda are mobilul la ea, poate reușim să dăm de ei așa.

Martin se duse să verifice. Se întoarse cu o listă pe care numele Lindei era caligrafiat frumos. Nerăbdător, Patrik începu să sune. După o vreme, care-i păru o eternitate, Linda răspunse.

— Linda, aici Patrik Hedström. Trebuie să vorbesc cu Solveig sau cu Robert.

— Sunt înăuntru, cu Johan. S-a trezit! spuse Linda, jubilând.

Cu inima grea, Patrik simţi că veselia avea să-i dispară curând din voce.

— Cheamă-l pe unul din ei, e important!

— Pe care-l preferaţi?

El se gândi o clipă. Cine-ar fi putut să cunoască zona din jurul casei în care trăise, copil fiind? Alegerea fu uşoară.

— Robert.

O auzi punând jos telefonul şi mergând să-l aducă pe băiat. Probabil că nu putea să ia mobilul în camera de spital fiindcă ar fi putut interfera cu aparatura medicală. Abia se gândi la asta, când auzi pe fir vocea morocănoasă a lui Robert.

— Da, Robért la telefon.

— Alo, aici Patrik Hedström. Mă întrebam dacă ne-ai putea ajuta cu ceva. Este extrem de important, se grăbi el să adauge.

— Da, în regulă, ce e? spuse Robert, şovăitor.

— Ştii cumva vreo construcţie pe moşia din Västergården, în afară de cele aflate lângă casă? De fapt, nici măcar nu trebuie să fie o construcţie. Mai degrabă o ascunzătoare bună, dacă mă înţelegi. Însă trebuie să fie destul de încăpătoare. Să aibă loc în ea mai mult de-o persoană.

Patrik simţi clar cum semnele de întrebare prinseră formă în mintea lui Robert, dar, spre uşurarea sa, acesta nu dădu glas curiozităţii sale. În schimb, după ce se gândi o clipă, spuse:

— Păi, singurul la care mă pot gândi ar fi vechiul adăpost în caz de bombardament. Se află la ceva distanţă, în pădure. Eu şi Johan ne jucam acolo când eram mici.

— Dar Jacob ştia de existenţa lui? întrebă Patrik.

— Da, am făcut greşeala să i-l arăt o dată. Dar apoi a fugit direct la tata. S-au întors şi ne-au spus să nu ne mai jucăm niciodată acolo. Tata a zis că era periculos. Şi-aşa s-a terminat distracţia noastră. Jacob a fost dintotdeauna prea corect, spuse acru Robert, amintindu-şi dezamăgirea din copilărie.

Patrik se gândi că probabil „corect" nu avea să mai fie, pe viitor, cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie pe Jacob.

După ce primi îndrumările necesare, el îi mulţumi în grabă şi închise telefonul.

— Cred că ştiu unde se află, Martin. Adună-i pe toţi în curte.

Cinci minute mai târziu, opt poliţişti serioşi stăteau în soarele arzător de afară. Patru din Tanumshede, patru din Uddevalla.

— Avem motive să credem că Jacob Hult se ascunde prin apropiere, în pădure, într-un vechi buncăr. Probabil că o are acolo pe Jenny Möller şi nu ştim dacă aceasta trăieşte sau nu. Aşa că va trebui să acţionăm cu multă grijă. Vom înainta prudenţi până când vom găsi adăpostul, apoi îl vom înconjura. În linişte, spuse Patrik tăios, lăsându-şi privirea să alunece asupra lor, dar zăbovind un pic mai mult asupra lui Ernst. Vom avea armele pregătite, însă nimeni nu face nimic fără un ordin precis din partea mea. Clar?

Toţi încuviinţară, cu figuri solemne.

— E pe drum o ambulanţă din Uddevalla, dar nu vor veni cu sirenele pornite. Se vor opri chiar lângă drumul spre Västergården. Sunetul se propagă departe prin păduri şi nu vrem ca el să-şi dea seama că se întâmplă ceva.

De îndată ce vom avea situaţia sub control, vom chema medicii de pe ambulanţă.

— N-ar trebui să avem nişte medici cu noi? întrebă un poliţist din Uddevalla. Ar putea deveni urgent, până când o vom găsi.

Patrik încuviinţă.

— Teoretic, ai dreptate, însă nu avem timp să-i aşteptăm. Momentan, e mai important să-i dăm rapid de urmă şi să nădăjduim că între timp va ajunge şi echipajul ambulanţei. În regulă, să-i dăm bătaie.

Robert le descrisese locul din spatele casei, pe unde să intre în pădure. La o sută de metri distanţă, aveau să dea de poteca ce ducea spre buncăr. Dacă n-ar fi ştiut de existenţa ei, abia ar fi putut-o distinge, iar Patrik aproape că o rată la început. Avansară încetişor către ţintă, iar după un kilometru, i se păru că vede ceva licărind prin frunziş. Fără a spune vreun cuvânt, se întoarse şi-i îndrumă pe oamenii din spatele lui să înainteze. Aceştia se răspândiră în cea mai mare linişte şi înconjurară adăpostul, însă nu fu posibil să evite câteva foşnete. Patrik se schimonosi la fiecare zgomot făcut şi speră ca zidurile groase din beton să estompeze orice sunet pe care l-ar fi putut auzi Jacob.

Îşi scoase pistolul, iar cu coada ochiului, îl văzu pe Martin făcând acelaşi lucru. Se furişară înainte şi încercară cu grijă să deschidă uşa. Era încuiată. Ce era de făcut? Nu aveau la ei echipamentul necesar pentru a o deschide, aşa că singura soluţie era să-l determine pe Jacob să iasă de bunăvoie. Patrik bătu la uşă, cutremurându-se, apoi se dădu repede la o parte.

— Jacob. Ştim că eşti acolo. Vrem să ieşi afară!

Niciun răspuns. Încercă din nou.

— Jacob, ştiu că n-ai vrut să le răneşti pe fetele acelea. Făceai doar ceea ce făcuse şi Johannes. Ieşi afară şi hai să stăm de vorbă.

Putu auzi cât de penibil sunau vorbele sale. Poate că ar fi trebuit să urmeze un curs despre modul cum trebuia să negociezi ostaticii, sau să fi adus măcar un psiholog cu el. Lipsindu-i toate acestea, avea să fie nevoit să se bazeze pe propria intuiţie ca să stea de vorbă cu un psihopat.

Spre marea lui surpriză, după o clipă, auzi lacătul zornăind. Uşa se deschise încet. Aflaţi de-o parte şi de alta a acesteia, Martin şi Patrik făcură schimb de priviri. Amândoi stăteau încordaţi, cu armele pregătite. Jacob păşi afară. În braţe o ducea pe Jenny. Nu exista vreo îndoială că fata era moartă, iar Patrik aproape că simţi dezamăgirea şi durerea năvălind în sufletele poliţiştilor.

Acesta îi ignoră. În schimb, privi în sus şi rosti:

— Nu înţeleg. Eram cel ales. Trebuia să mă aperi.

Părú atât de confuz, de parcă întreaga lume s-ar fi întors cu susul în jos.

— De ce m-ai salvat ieri, dacă azi Ţi-am căzut în dizgraţie?

Patrik şi Martin se uitară unul la celălalt. Jacob părea pierdut. Însă asta îl făcea cu atât mai periculos. Nu aveau cum să prevadă următoarea sa mişcare. Îşi ţinură armele îndreptate spre el.

— Lasă jos fata, spuse Patrik.

Jacob rămase cu privirea îndreptată spre ceruri, vorbindu-i Dumnezeului său invizibil.

— Ştiu că Tu mi-ai fi dat acest har, însă am nevoie de mai mult timp. De ce îmi întorci spatele acum?

— Lasă jos fata şi ridică mâinile-n aer! spuse Patrik pe un ton mult mai tăios.

În continuare, nicio reacţie din partea lui Jacob. O ţinea pe fată în braţe şi nu părea a fi înarmat. Patrik se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se năpustească asupra lui, pentru a împiedica o confruntare directă. Nu avea motiv să se îngrijoreze că ar fi rănit-o pe fată. Era prea târziu pentru asta.

Abia îşi spuse asta, când o siluetă înaltă ţâşni dinspre stânga. Patrik fu atât de speriat încât degetul îi tremură pe trăgaci, şi aproape că descărcă un glonţ în Jacob ori în Martin. Privi îngrozit cum trupul deşirat al lui Ernst zboară prin aer, direct spre Jacob, care se prăbuşi la pământ cu o bufnitură. Jenny îi căzu din braţe şi ateriză chiar dinaintea lui, cu un zgomot surd, înfiorător, ca al unui sac cu făină aruncat pe jos.

Cu o figură triumfătoare, Ernst îi răsuci lui Jacob braţele la spate. Acesta nu încercă să se împotrivească şi îşi păstră pe chip aceeaşi expresie uluită.

— Aşa se face, spuse Ernst şi privi în sus, aşteptând ovaţii din partea mulţimii.

Cu toţii îngheţară, iar când Ernst observă privirea mânioasă a lui Patrik, îşi dădu imediat seama că din nou acţionase impulsiv.

Patrik încă tremura, după ce fusese atât de aproape să-l împuşte pe Martin. Fu nevoit să se abţină din a-i cuprinde cu mâinile gâtul subţire al lui Ernst şi a-l sugruma încet. Însă aveau să se ocupe de asta mai târziu. În momentul acela, important era să-l aresteze pe Jacob.

Gösta scoase o pereche de cătuşe, merse la Jacob şi i le strânse în jurul încheieturilor. Împreună cu Martin, îl ajutară, cu mişcări bruşte, să se ridice în picioare, apoi îi aruncară o privire întrebătoare lui Patrik, care se întoarse către doi poliţişti din Uddevalla.

— Duceţi-l înapoi în Västergården. Voi veni şi eu imediat. Asiguraţi-vă ca echipajul ambulanţei să vină şi aici, şi spuneţi-le să aducă o targă cu ei.

Porniră, alături de Jacob, însă Patrik îi opri.

— Staţi o clipă, vreau doar să-l privesc în ochi. Vreau să văd cum arată într-adevăr o persoană care e în stare să facă aşa ceva.

Făcu semn spre trupul neînsufleţit al lui Jenny.

Jacob îl privi înapoi, însă fără remuşcări, ci, în continuare, cu aceeaşi expresie uluită. Se uită la Patrik şi spuse:

— Nu e ciudat? Dumnezeu a înfăptuit un miracol pentru a mă salva noaptea trecută, iar azi a permis să fiu prins?

Patrik încercă să vadă în ochii lui dacă vorbea serios sau era doar un joc pentru a se salva de consecinţele propriilor acţiuni. Privirea care-l întâmpină era goală, precum o oglindă; avea dinaintea sa chipul demenţei.

Epuizat, el spuse:

— N-a fost Dumnezeu. A fost Ephraim. Ai trecut de analiza sângelui pentru că Ephraim ţi-a donat măduvă osoasă atunci când erai bolnav. Asta a însemnat că ai primit sângele şi ADN-ul lui. Din cauza asta proba de sânge nu a fost compatibilă cu testul ADN efectuat... asupra urmelor pe care le-ai... lăsat tu pe corpul Tanjei. N-am înţeles asta până când experţii din laborator nu au stabilit relaţia cu familia ta. Conform testelor, tu apăreai drept tatăl lui Johannes şi al lui Gabriel.

Jacob dădu doar din cap. Apoi spuse cu blândeţe:

— Însă nu e un miracol?

Apoi fu condus prin pădure.

Martin, Gösta şi Patrik rămaseră în picioare, lângă trupul lui Jenny. Ernst se furişase grăbit cu poliţiştii din

Uddevalla şi probabil avea să păstreze distanţa pentru o vreme.

Toţi trei şi-ar fi dorit să aibă o haină cu care să o poată acoperi. Goliciunea ei era atât de vulnerabilă, atât de înjositoare. Observară leziunile de pe corpul fetei. Leziuni identice cu cele suferite de Tanja. Şi probabil la fel cu acelea pe care Siv şi Mona le avuseseră în clipa morţii.

În ciuda temperamentului său impulsiv, Johannes fusese un tip metodic. Caietul său arăta cum el consemnase cu precizie rănile pe care le cauzase victimelor sale, iar apoi cum încercase să le vindece. Îşi luase notiţe ca un om de ştiinţă. Aceleaşi răni la ambele fete, în aceeaşi ordine. Poate pentru a se convinge că avea o oarecare asemănare cu un experiment ştiinţific. Un experiment în cadrul cărora ele erau sacrificii regretabile, însă necesare. Necesare pentru ca Dumnezeu să îi redea puterile vindecătoare pe care le avusese în copilărie. Harul după care tânjise întreaga sa viaţă ca adult şi a cărui reînviere devenise atât de necesară atunci când Jacob, primul său născut, se îmbolnăvise.

Ephraim îi lăsase o moştenire nefericită fiului şi nepotului său. Imaginaţia lui Jacob fusese pusă în mişcare de istorisirile lui Ephraim cu privire la tămăduirile înfăptuite de Gabriel şi de Johannes pe vremea când erau copii. Pentru efect, Ephraim îi spusese nepotului că vedea acelaşi talent şi la el. Aceasta dăduse naştere unor idei care, odată cu trecerea anilor, fură amplificate de boala care-l făcuse pe Jacob să fie la un pas de moarte. Apoi găsise caietul lui Johannes şi, judecând după cât de îndoite erau filele, părea că se întorsese la el de nenumărate ori. Fusese o coincidenţă tragică faptul că Tanja apăruse la Västergården, întrebând de mama ei, în aceeaşi zi în

care Jacob îşi primise diagnosticul fatal. Toţi acei factori combinaţi duseseră la momentul de faţă, în care poliţiştii stăteau privind corpul neînsufleţit al unei tinere.

Când Jacob o scăpase pe Jenny, aceasta căzuse pe-o parte. Arăta de parcă s-ar fi ghemuit în poziţie de fetus. Martin şi Patrik văzură surprinşi cum Gösta îşi descheie şi-şi scoase cămaşa cu mâneci scurte. Expuse un piept spân şi alb ca varul şi, fără a spune vreun cuvânt, întinse cămaşa peste Jenny, încercând să-i ascundă cât mai mult din goliciune.

— Nu staţi acolo să vă uitaţi la fată când n-are nimic pe ea, spuse el aspru, încrucişându-şi braţele.

Patrik îngenunche şi luă brusc mâna rece a lui Jenny într-a lui. Murise de una singură, însă nu trebuia să şi aştepte de una singură.

Câteva zile mai târziu, agitaţia din secţie se potolise. Patrik se afla dinaintea lui Mellberg, vrând doar să termine odată cu toate. Şeful ceruse o trecere completă în revistă a cazului. Patrik ştia că scopul lui era să afle destul cât să poată spună, ani de-a rândul, basme despre participarea lui în cazul Hult. Însă pe Patrik nu îl deranja prea tare acest lucru. După ce le dăduse personal vestea părinţilor lui Jenny, îi venea greu să simtă vreo mândrie în legătură cu ancheta. Îi transferă bucuros lui Mellberg aceste aspecte.

— Eu tot nu înţeleg partea legată de sânge, spuse Mellberg.

Patrik oftă şi începu să-i explice pentru a treia oară, vorbind şi mai rar.

— Când Jacob a fost bolnav de leucemie, i s-a făcut un transplant de măduvă, de la bunicul lui, Ephraim. Asta a însemnat că sângele produs în corpul lui Jacob după

transplant avea acelaşi ADN cu donatorul, cu Ephraim adică. Cu alte cuvinte, Jacob avea ADN-ul a doi oameni. Cel al bunicului, în sânge, şi propriul său ADN, în alte părţi ale corpului. De aceea am obţinut profilul ADN al lui Ephraim la analiza probei de sânge a lui Jacob. Cum ADN-ul lăsat de Jacob pe corpul victimei provenea din spermă, proba aceea a păstrat profilul ADN original. Aşa că nu a existat o potrivire între cele două. Conform Laboratorului Criminalistic Suedez, statistic, probabilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple e atât de mică, încât e neverosimil. Însă nu imposibil...

Mellberg păru în sfârşit să înţeleagă circumstanţele. Dădu uimit din cap.

— Ce treburi ştiinţifico-fantastice! Hai, acum le-am auzit pe toate, nu-i aşa, Hedström? Trebuie să recunosc, ne-am descurcat de minune în ancheta asta. Şeful poliţiei din Göteborg mi-a telefonat personal ieri şi ne-a mulţumit pentru modul excelent în care am tratat cazul, şi trebuie să-i dau dreptate.

Lui Patrik îi venea greu să înţeleagă ce anume era atât de excelent, având în vedere că nu reuşiseră să-i salveze viaţa fetei, însă hotărî să nu comenteze. Uneori lucrurile se întâmplau, în ciuda eforturilor lor. Şi nu prea aveau cum să împiedice asta.

Ultimele zile fuseseră grele. Într-un fel, era o perioadă de doliu. El încă dormea prost, bântuit de imagini evocate de schiţele şi însemnările din caietul lui Johannes. Erica fusese şi ea agitată şi se întorcea noaptea de pe-o parte pe alta lângă el. Însă nu avusese energia să apeleze la ea. Trebuia să se descurce de unul singur.

Nici măcar mişcările bebeluşului în burtica mamei nu îi puteau trezi senzaţia de bine pe care i-o dăduseră

întotdeauna în trecut. Era ca şi cum i se reamintise cât de periculoasă era lumea şi cât de răi şi alienaţi puteau fi oamenii. Cum avea să poată proteja un copil de toate acele lucruri? Se îndepărtase puţin de Erica şi de bebeluş. Îl îngrozea riscul ca într-o zi să fie nevoit să treacă prin suferinţa văzută pe chipurile lui Bo şi Kerstin Möller, atunci când stătuse în faţa lor şi, cu un suspin, îi informase că, din nefericire, Jenny murise. Cum putea cineva să supravieţuiască unei asemenea dureri?

În orele înnegurate ale nopţii, se gândise chiar să fugă. Să plece, pur şi simplu. Departe de toate răspunderile şi îndatoririle. Departe de riscul ca dragostea faţă de copilul lor să-i devină o armă lipită de tâmplă, cu trăgaciul apăsat încetişor. Întotdeauna fusese devotamentul întruchipat, dar, cu toate astea, pentru prima oară în viaţa lui, avu serios în vedere soluţia laşă. În acelaşi timp, ştia că Erica avea nevoie mai mult ca oricând de sprijinul lui. Vestea că Anna şi copiii se mutaseră înapoi cu Lucas o adusese în pragul disperării. El ştia asta, însă tot nu putea să apeleze la ea.

Se uită la Mellberg, aflat în faţa lui. Gura şefului se tot mişca.

— Da, nu văd vreun motiv să nu observăm o creştere a cotei noastre în următorul plan bugetar, având în vedere prestigiul pe care ni l-am clădit...

Prostii, prostii, prostii, se gândi Patrik. Cuvinte care tot curgeau înainte, lipsite de sens. Bani şi onoare, un buget mai mare şi laude din partea superiorilor. Măsuri fără valoare ale succesului. Avu impulsul de a-şi lua ceaşca de cafea şi de a turna încet lichidul fierbinte peste vârtejul din vârful capului lui Mellberg. Doar pentru a-l reduce la tăcere.

— Da, şi contribuţia ta va fi luată în seamă, bineînţeles, spuse Mellberg. De fapt, chiar îi spuneam şefului poliţiei ce sprijin grozav am avut din partea ta în ancheta asta. Însă, te rog, atunci când va fi vorba să discutăm despre salarii, nu-mi aminti că am spus asta, râse batjocoritor Mellberg, făcându-i lui Patrik cu ochiul. Singurul lucru care mă îngrijorează e moartea lui Johannes Hult. Încă n-ai idee cine l-a omorât?

Patrik dădu din cap. Vorbiseră cu Jacob despre asta, dar şi el părea să fie la fel de nelămurit ca ei. Crima încă era catalogată drept nerezolvată şi părea că va rămâne aşa.

— Cu siguranţă, ar fi cireaşa de pe tort dacă i-ai putea da de capăt şi părţii ăsteia. N-ar strica să primeşti şi o mică steluţă, pe lângă nota 10 cu felicitări, nu-i aşa?

Apoi tonul lui Mellberg redeveni serios.

— Şi, firește, am notat rezervele tale vizavi de comportamentul lui Ernst, însă, dat fiind numărul mare de ani petrecuţi în poliţie, cred că ar trebui să fim generoşi şi să tragem linie după acel mic incident. Vreau să spun, într-un final, totul a ieşit bine.

Patrik îşi aminti cum degetul îi tremurase pe trăgaci, cu Martin şi Jacob în bătaia focului. În clipa aceea, mâna cu care ţinea ceaşca de cafea începu să-i tremure. Cu de la sine putere, ea începu să ridice cana şi să o îndrepte încet spre creştetul pleşuv al lui Mellberg. Se opri brusc, auzind o bătaie în uşă. Era Annika.

— Patrik, la telefon.

— Nu vezi că suntem ocupaţi? şuieră Mellberg.

— Cred că va dori să preia apelul acesta, spuse ea, privindu-l insistent pe Patrik.

El o privi nedumerit, însă Annika refuză să-i spună ceva. Când ajunseră în biroul ei, îi arătă cu degetul receptorul aflat pe masă, apoi ieşi discret pe coridor.

Patrik duse telefonul la ureche.

— De ce naiba ai mobilul închis?

Se uită la telefonul atârnat, în husa lui, de curea şi îşi dădu seama că trebuia încărcat.

— A murit bateria. De ce?

Nu pricepea de ce Erica se ambalase atât. Doar putea să dea de el prin centrală.

— Pentru că începe! Şi n-ai răspuns la telefonul fix, apoi nici la mobil, apoi...

O întrerupse, nelămurit.

— Cum adică, începe? Ce începe?

— Travaliul, tăntălăule! Au început contracţiile şi mi s-a rupt apa! Trebuie să vii după mine, trebuie să plecăm chiar acum!

— Dar credeam că mai durează trei săptămâni?

Tot nu înţelegea.

— E clar că bebeluşul nu ştie asta şi vine acum!

Apoi, Patrik auzi doar tonul.

Stătu încremenit, cu telefonul în mână. Un rânjet tont începu să-i apară pe buze. Bebeluşul său era pe drum. Bebeluşul lui şi-al Ericăi.

Cu picioarele tremurându-i, fugi afară la maşină şi smuci confuz mânerul portierei de câteva ori. Cineva îl bătu pe umăr. În spatele său stătea Annika, agitând cheile de la maşină.

— Ar fi probabil mai rapid dacă ai deschide înainte maşina.

Îi smulse cheile şi-i făcu în grabă semn cu mâna, călcând în acelaşi timp acceleraţia la maximum şi demarând în trombă spre Fjällbacka. Annika se uită la urmele negre de cauciuc lăsate pe asfalt. Râzând, se întoarse la locul său, în spatele biroului de la recepţie.

1979, august

Ephraim era îngrijorat. Gabriel tot continua să pretindă cu încăpățânare că pe Johannes îl văzuse cu fata dispărută. Refuza să creadă asta, dar, în același timp, știa că fiul lui ar fi fost ultima persoană care să mintă. Pentru Gabriel, ordinea și adevărul erau chiar mai importante decât propriul său frate, și de aceea lui Ephraim îi venea greu să respingă afirmația aceea. Se tot gândea că poate Gabriel greșise, pur și simplu. Posibil ca lumina slabă a amurgului să-i fi înșelat privirea, ori poate fusese indus în eroare de umbrele formate, sau ceva de genul ăsta. Ephraim însuși își dădea seama cât de exagerat suna asta. Dar îl cunoștea, de asemenea, pe Johannes. Fiul său iresponsabil, lipsit de griji, care-și trăia viața ca pe o distracție. Să fi fost oare capabil să ia viața cuiva?

Sprijinindu-se în baston, Ephraim merse de-a lungul potecii dintre fermă și Västergården. De fapt, nu avea nevoie de baston deoarece, conform estimărilor sale, condiția sa fizică era la fel de bună precum a unui tânăr de douăzeci de ani. Însă îi părea elegant. Un baston și o pălărie îi dădeau un aspect demn de-un moșier, iar el se folosea de acea imagine cât putea de des.

Pe Ephraim îl deranja faptul că Johannes făcea ca prăpastia dintre ei să se adâncească şi mai mult, cu trecerea fiecărui an. Ştia că Gabriel îl considera pe Johannes a fi cel favorizat şi, ca să fie sincer, cam aşa se şi întâmpla. Doar fiindcă era mult mai uşor să se înţeleagă cu Johannes. Şarmul şi firea sa deschisă îi permiteau să îl trateze cu indulgenţă, ceea ce îl făcea pe Ephraim să se simtă ca un patriarh, în adevăratul sens al cuvântului. Johannes era genul pe care îl putea pedepsi aspru, genul care îl făcea să se simtă util, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-şi ţine fiul cu picioarele pe pământ, în vreme ce tot neamul femeiesc se afla mereu pe urmele lui. Cu Gabriel era altfel. El îşi privea mereu tatăl cu un dispreţ care-l făcea pe Ephraim să riposteze cu o atitudine de imperturbabilă superioritate. Ştia că, din multe puncte de vedere, vina îi aparţinea. În timp ce Johannes sărise în sus de bucurie de fiecare dată când Ephraim ţinuse o predică în cadrul căreia băieţii aveau şansa de a fi utili, Gabriel se retrăsese şi devenise din ce în ce mai ursuz. Ephraim observase acest lucru şi luase întreaga vină asupra lui, însă, în definitiv, o făcuse pentru binele lor. După moartea lui Ragnhild, familia contase pe şarmul şi pe limbuţia lui pentru a pune mâncare pe masă şi haine pe spinările lor. Fusese o întâmplare norocoasă ca el să dovedească o asemenea înclinaţie înnăscută, încât văduva Dybling să îi lase moşia şi averile sale. Gabriel ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie rezultatului final, în loc să-i arunce mereu reproşuri legate de copilăria sa „teribilă". Adevărul era că, dacă lui Ephraim nu i-ar fi venit ideea genială de a-i folosi pe băieţi în predicile sale, ei n-ar fi avut toate lucrurile din prezent. Nimeni nu putuse rezista celor doi băieţi drăgălaşi care, prin mila lui Dumnezeu, fuseseră înzestraţi cu harul tămăduirii bolnavilor şi ologilor. În combinaţie cu propria charismă a lui Ephraim şi cu darul vorbirii

de care se bucura acesta, ei trei erau imbatabili. Ştia că încă mai era un predicator legendar în lumea bisericii libere, fapt pentru care îşi permisese să se amuze din plin. Îi plăcea, de asemenea, faptul că, în limbajul popular, îi fusese atribuită porecla „Predicatorul".

Însă rămase uimit la vederea suferinţei lui Johannes, atunci când acesta primise vestea că, odată cu înaintarea în vârstă, îşi pierduse harul. Pentru Ephraim fusese o cale simplă de a-şi isprăvi înşelăciunea, iar pentru Gabriel venise, de asemenea, ca o mare uşurare. Dar Johannes căzuse într-o depresie adâncă. Ephraim intenţionase dintotdeauna să le spună băieţilor că nu fusese decât un truc de-al lui şi că oamenii pe care-i „vindecaseră" erau, de fapt, sănătoşi tun. Le dăduse un ban pentru a juca un rol în spectacol. Totuşi, cu trecerea anilor, începu să aibă îndoieli. Uneori, Johannes părea aşa fragil. Fapt pentru care Ephraim era atât de îngrijorat cu privire la toată treaba aceea cu poliţia şi cu interogarea lui Johannes. Acesta era mult mai vulnerabil decât părea, iar Ephraim nu era sigur de modul în care avea să-l afecteze. De aceea, el luase hotărârea de-a face o plimbare până în Västergården şi de-a purta o discuţie cu fiul său. Pentru a-şi da seama cum părea acesta să facă faţă situaţiei.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Ephraim. Jacob fusese externat din spital cu o săptămână în urmă şi petrecea ore întregi sus, în camera bunicului. Îl iubea pe băiat. Îi salvase viaţa lui Jacob, iar asta îi unea într-un legământ special. Pe de altă parte, Ephraim nu era la fel de naiv cum îl credeau toţi. Posibil ca Gabriel să creadă că Jacob era fiul lui, numai că Ephraim pricepuse ce se întâmpla. Jacob era, probabil, fiul lui Johannes, se vedea în ochii acestuia. Ei bine, el n-avea să se implice în toate astea. Însă băiatul era mândria şi fericirea bătrâneţii sale. Firesc că îi plăcea şi pe Robert, şi pe Johan,

dar ei erau încă atât de mici. Ephraim iubea cel mai mult la Jacob cât de înţelept putea să fie uneori şi cât de înfocat asculta istorisirile bunicului. Lui Jacob îi plăcea la nebunie să audă poveştile despre vremea când Gabriel şi Johannes erau mici şi călătoreau cu tatăl lor predicator. „Poveştile cu vindecători", aşa le numea.

„Bunicule, spune-mi poveştile cu vindecători", îl ruga Jacob de fiecare dată când urca la etaj pentru a-l saluta. Ephraim nu avea nimic împotrivă să retrăiască acele vremuri, fiindcă fuseseră cu adevărat distractive. Iar băiatului nu-i făcea niciun rău dacă poveştile mai erau înflorite, pe alocuri. Îşi făcuse un obicei din a-şi încheia istorisirile cu o pauză teatrală, din a arăta cu degetul său noduros către pieptul lui Jacob şi a spune: „Ah, tu, Jacob, şi tu ai harul acela. Undeva în adâncul tău, el aşteaptă să fie scos la iveală". Băiatul obişnuia să stea la picioarele lui, cu ochii mari şi cu gura larg deschisă. Ephraim iubea să-l vadă aşa de fascinat.

Bătu la uşa casei. Niciun răspuns. Totul era învăluit în tăcere. Nici Solveig nici băieţii nu păreau a fi acasă. De obicei, îi putea auzi pe aceştia de la câţiva kilometri distanţă. Se auzi un zgomot dinspre hambar şi merse să arunce o privire. Johannes se afla acolo, meşterind la secerătoare şi nu remarcă venirea tatălui decât atunci când Ephraim ajunse în spatele lui. Tresări.

— Multe de făcut, bag de seamă.

— Mda, mereu e ceva care să mă ţină ocupat la fermă.

— Am auzit că iar ai fost să vorbeşti cu poliţia, spuse Ephraim. El de regulă trecea direct la subiect.

— Mda, spuse Johannes.

— Ce mai voiau să afle de data asta?

— Mi-au pus mai ales întrebări cu privire la mărturia lui Gabriel, firește.

Johannes continuă să lucreze la secerătoare şi nu îl privi pe Ephraim.

— Îţi dai seama că Gabriel nu vrea să-ţi facă rău.

— Ştiu asta. Aşa e el. Însă rezultatul e oricum acelaşi.

— Cât de adevărat, cât de adevărat!

Ephraim se legănă pe călcâie, nesigur de direcţia în care s-o ia.

— Grozav că micul Jacob s-a pus înapoi pe picioare, nu-i aşa? spuse, în căutarea unui subiect neutru.

Un zâmbet se întinse pe tot chipul lui Johannes.

— E minunat! Ca şi cum n-ar fi fost niciodată bolnav.

Se îndreptă şi îl privi fix în ochi pe tatăl său.

— Îţi sunt veşnic îndatorat pentru asta, tată.

Ephraim dădu doar din cap şi îşi atinse, încântat, mustaţa.

Johannes continuă, precaut.

— Tată, dacă nu l-ai fi putut salva pe Jacob... Crezi că...

Ezită, dar continuă apoi pe un ton hotărât, ca şi cum ar fi încercat să-şi învingă stinghereala.

— Crezi că mi-aş fi putut regăsi harul? Vreau să spun, pentru a-l putea vindeca pe Jacob?

Întrebarea îl făcu pe Ephraim să se dea cu un pas în spate, uimit. Era şocat să realizeze că alimentase o iluzie mai mare decât fusese intenţia sa. Regretul şi vinovăţia aprinseră o scânteie defensivă de mânie şi izbucni fioros la Johannes.

— Cât de prost eşti, băiete? Mă gândeam că, mai devreme sau mai târziu, aveai să te maturizezi destul, încât să vezi adevărul, însă cred că ar fi trebuit să ţi-l scriu în frunte. Nimic nu a fost real! Niciunul din oamenii pe care tu şi Gabriel i-aţi „vindecat" — făcu semnul ghilimelelor cu degetele — nu era cu adevărat bolnav. Au fost plătiţi! De către mine!

Rosti ţipând acele cuvinte, împroşcând salivă. În clipa următoare, regretă cele spuse. Johannes păli la faţă. Se clătină

înainte şi înapoi ca un beţiv şi, pentru o clipă, Ephraim se întrebă dacă nu cumva fiul său suferea vreun atac. Apoi Johannes şopti, cu un glas atât de stins, încât abia îl putu auzi.

— Atunci le-am omorât degeaba pe fetele acelea.

Întreaga neliniştе, întreaga vinovăţie, întregul regret, toate explodară înlăuntrul lui Ephraim şi îl târâră într-o gaură neagră, unde nu avu de ales şi trebui să scape cumva de chinul acelei confesiuni. Întâi se aruncă asupra lui Johannes şi îl lovi din plin peste bărbie. Îl văzu pe acesta căzând cu încetinitorul pe spate, înspre secerătoare, cu o expresie şocată. Un zgomot scurt se auzi ca un ecou în hambar, atunci când Johannes se lovi cu capul de suprafaţa dură. Îngenunche şi încercă, disperat, să-i simtă pulsul. Îşi puse urechea la gura fiului său, sperând să audă chiar şi cea mai slabă respiraţie. În continuare, nimic. Încet, îşi dădu seama că Johannes murise. Doborât de mâna propriului tată.

Primul său impuls fu de a fugi şi a suna după ajutor. Apoi, instinctul de supravieţuire preluă controlul. Iar dacă exista un cuvânt care să-l descrie cumva pe Ephraim, acesta era „supravieţuitor". Dacă ar fi telefonat pentru a chema ajutoare, ar fi fost obligat să explice motivul pentru care îl lovise pe Johannes, iar lucrul acela nu trebuia să iasă la iveală, cu niciun preţ. Fetele muriseră, Johannes la fel. Aidoma unei scene din Biblie, se făcuse dreptate. Iar Ephraim nu avea nicio intenţie de a-şi petrece restul vieţii la închisoare. Avea să fie o pedeapsă destul de mare să-şi trăiască zilele rămase cu gândul că el îl omorâse pe Johannes. Hotărât, îşi începu misiunea ascunderii crimei sale. Noroc că avea nişte avantaje la care putea face apel.

Jacob considera că viaţa lui mergea destul de bine. Doctorii îi dăduseră cel mult şase luni de trăit, şi măcar putea să-şi petreacă lunile acelea în pace şi linişte. Bineînţeles că îi lipseau Marita şi copiii, însă le era permis să-l viziteze o dată pe săptămână, iar restul timpului şi-l petrecea rugându-se. Îl iertase deja pe Dumnezeu pentru că-l abandonase tocmai la sfârşit. Până şi Isus stătuse în grădina Ghetsimani, strigând către Ceruri, întrebându-şi Tatăl de ce îl părăsise, cu o noapte înainte ca Dumnezeu să-şi sacrifice fiul. Dacă Isus putea ierta, atunci şi Jacob o putea face.

Grădina spitalului era locul în care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Ştia că restul deţinuţilor îl evitau. Cu toţii ispăşeau sentinţe pentru ceva, în special pentru crimă, însă, dintr-un motiv anume, ceilalţi îl considerau primejdios. Nu înţelegeau. Lui nu îi făcuse plăcere să le ucidă pe fetele acelea. Nu o făcuse de dragul său. O făcuse din datorie. Ephraim îi explicase faptul că el, asemenea lui Johannes, era special. Ales. Era obligaţia lui de a-şi folosi moştenirea şi de a nu se lăsa înfrânt de o boală care se încăpăţâna să-l distrugă.

Şi încă nu avea să se dea bătut. Nu se putea da bătut. În ultimele săptămâni, el înţelesese că era posibil ca Johannes să fi ales calea greşită de a acţiona. Încercaseră să găsească o metodă practică de a-şi recăpăta harul, dar poate că nu aşa trebuia procedat. Poate că ar fi trebuit, mai degrabă, să-şi înceapă căutările înlăuntrul lor. Rugăciunile şi liniştea din locul acela îi permiseră să se concentreze. Treptat, el devenise din ce în ce mai priceput în a atinge starea de meditaţie în care simţea că se apropie de vrerea iniţială a lui Dumnezeu. Simţea energia învăluindu-l. Cu acele ocazii, tremurase de nerăbdare. În curând, avea să poată culege roadele nou-aflatei sale cunoaşteri. Regretă şi mai mult vieţile ce fuseseră irosite în zadar, însă între bine şi rău se dăduse o luptă crâncenă, iar din punctul acela de vedere, tinerele fuseseră sacrificii necesare.

Soarele amiezii îl încălzi, în vreme ce şedea pe banca din parc. Şedinţa de rugăciuni din ziua aceea fusese deosebit de puternică, iar el se simţi de parcă s-ar fi întrecut în strălucire cu soarele. Când îşi privi mâna, o văzu înconjurată de o fâşie subţire de lumină. Jacob zâmbi. Începuse.

Lângă bancă, zări un porumbel mort. Era întins pe-o parte, iar natura începuse deja să-i revendice trupuşorul, transformându-l în ţărână. Rigid şi murdar, zăcea acolo, cu nişte ochi ce căpătaseră deja membrana alburie a morţii. Stârnit, Jacob se aplecă deasupra păsării pentru a o studia. Era un semn.

Se ridică de pe bancă şi stătu pe vine lângă porumbel. Îi examină cu tandreţe corpul. Mâna îi scânteia acum, de parcă prin braţe i-ar fi ars o văpaie. Tremurând, întinse către porumbel degetul arătător al mâinii drepte,

lăsându-l să se odihnească uşurel asupra penajului zburlit. Nu se întâmplă nimic. Dezamăgirea ameninţă să-l inunde, însă Jacob se forţă să rămână în locul spre care îl conduceau de obicei rugăciunile sale. După o vreme, porumbelul tresări. Unul din picioruşele ţepene începu să-i tremure. Apoi totul se petrecu deodată. Penele îşi recăpătară luciul, membrana albă ce-i acoperea ochii dispăru. Se întremă şi, cu o fluturare puternică a aripilor, pasărea îşi luă zborul către Ceruri. Jacob zâmbi, mulţumit.

Lângă o fereastră ce dădea înspre grădină, doctorul Stig Holbrand stătea privindu-l pe Jacob, alături de Fredrik Nydin, un medic rezident care îşi făcea o parte din practica în psihiatrie criminală.

— Acela e Jacob Hult. E un caz deosebit aici. A torturat două fete, încercând, în acelaşi timp, să le vindece. Au murit din cauza rănilor cauzate, iar el a fost condamnat pentru crimă. Însă nu a trecut de examinarea psihiatrică şi, pe lângă asta, are o tumoare inoperabilă pe creier.

— Cât mai are de trăit? întrebă rezidentul.

Înţelesese natura tragică a cazului, dar, în acelaşi timp, nu putea să nu-l considere extrem de interesant.

— Cam şase luni. Pretinde că va fi în stare să se vindece singur şi petrece părţi bune din zi meditând. Îl lăsăm în voia lui. Nu face rău nimănui.

— Dar ce anume face acum?

— Ei, asta nu înseamnă că nu se poartă ciudat uneori.

Doctorul Holbrand se uită pe fereastră cu ochii întredeschişi, umbrindu-i cu mâna pentru a vedea mai bine.

— Cred că azvârle un porumbel în aer. Măcar *acea* biată creatură era deja moartă, spuse el, pe un ton sec.

Merseră mai departe, către următorul pacient.

CAMILLA LÄCKBERG

prințesa ghețurilor

2 autori suedezi
se luptă pentru supremație:
CAMILLA LÄCKBERG și STIEG LARSSON

TREI

CONNECTION FICTION 3

Prințesa ghețurilor

Camilla Läckberg

Titlul original: Isprinsessan
Publicată prima dată de: Editura Warne, Suedia
Limba originală: suedeză
Traducere de: Simona Țențea și Åsa Apelkvist

Fjällbacka, un orășel pitoresc, aflat undeva într-o insulă din arhipelagul suedez...

Frumoasa Alexandra este găsită după mai multe zile moartă, în cadă. Trupul ei înghețat și-a păstrat tot farmecul: chiar și așa, Alexandra pare a fi o «prințesă a ghețurilor».

Personajul principal este însă Erica Falck, o scriitoare de biografii, care acum – după moartea părinților ei – s-a retras temporar pe tărâmul natal, ca să scrie o nouă carte. Ea este cea care o descoperă pe Alexandra, fostă prietenă din copilărie. Erica este rugată de familia Alexandrei să scrie un articol în memoria acesteia. Și cum cele două prietene nu se mai întâlniseră de 25 de ani, Erica are nevoie să-i cunoască pe cei care i-au fost apropiați Alexandrei, pentru a mai afla câteva lucruri despre ea și a-i putea face un portret. Începe astfel să descopere secrete spectaculoase... Pornește o investigație și descoperă că aceasta era însărcinată. Povestea ia o nouă întorsătură când, în urma autopsiei, se dovedește că Alexandra a fost, de fapt, asasinată...

«O carte care îți dă fiori pe șira spinării, lucidă, glacială, ca și mediul pe care îl descrie.» *The Literary Review*

Camilla Läckberg s-a născut în 1974. Înainte de a deveni cel mai popular scriitor suedez de romane polițiste, Camilla Läckberg a lucrat ca director de marketing și product manager mai mulți ani. *Prințesa ghețurilor* este primul titlu dintr-o serie de șapte romane (seria Fjällbacka) ce s-au bucurat de un succes enorm de piață și o presă foarte bună.

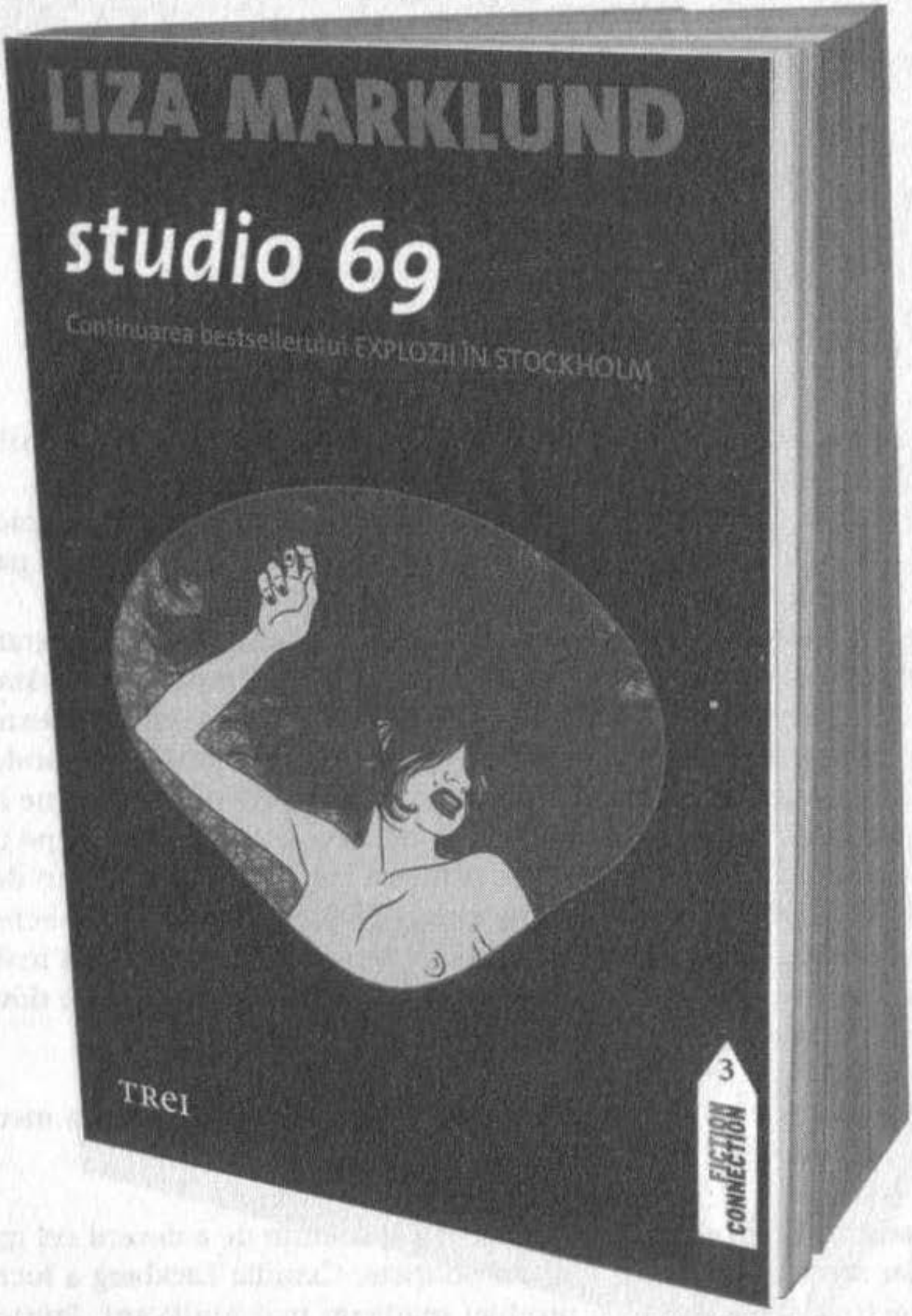
LIZA MARKLUND
studio 69
Continuarea bestsellerului EXPLOZII ÎN STOCKHOLM
TREI
FICTION CONNECTION 3

Studio 69

Liza Marklund

Titlul original: Studio Sex
Traducere de: Laurenţiu Dulman

Tânăra reporteră Annika Bengtzon se află în perioada de probă la cel mai important tabloid din Stockholm. Nici nu apucă bine să se adapteze la ritmul nebunesc al lumii jurnalistice, că se întâmplă ceva teribil: este descoperit cadavrul unei femei care a fost violată şi strangulată, principalul suspect de crimă fiind chiar un membru al Guvernului.

Ambiţioasă, Annika Bengtzon se implică în dezlegarea acestui caz cu iţe încurcate. Află că victima fusese stripteuză la clubul Studio 69, club al cărui nume provine de la un faimos şi controversat talk-show de televiziune. Pe măsură ce demască lumea promiscuă a cluburilor de noapte, Annika Bengtzon este împinsă cu nebănuită forţă în universul întunecat al sexului şi violenţei.

«Suedia este ţara în care se desfăşoară acţiunea romanelor mele. E o societate plină de contradicţii. E ciudată şi, în acelaşi timp, banală. Începând din 1932, Suedia a fost condusă aproape fără întrerupere de Partidul Muncitoresc Social Democrat. (...) Drept care nu-i de mirare că cei de la putere au căpătat o oarecare aroganţă. Social-democraţii au început prin a modifica regulile puterii, iar în cele din urmă au ajuns să facă unele noi, care să le servească interesele. Una dintre aceste modificări a dus la înfiinţarea unei organizaţii de spionaj ilegale (...). Tot ce se spune despre această organizaţie în roman este adevărat, cu excepţia finalului, care este fictiv. Dar până la urmă, Suedia este o ţară exportatoare de arme, aşa că, cine ştie...?» *Liza Marklund*

Născută pe 9 septembrie 1962 în Suedia, **Liza Marklund** este jurnalistă şi autoare de romane poliţiste. Este, de asemenea, coproprietară a Piratförlaget, a treia editură ca importanţă din Suedia, şi editorialistă la tabloidul suedez Expressen. A publicat opt romane în seria Annika Bengtzon, serie care i-a adus faima internaţională. Este ambasador UNICEF.

Locuieşte în Spania, cu soţul ei, Mikael.

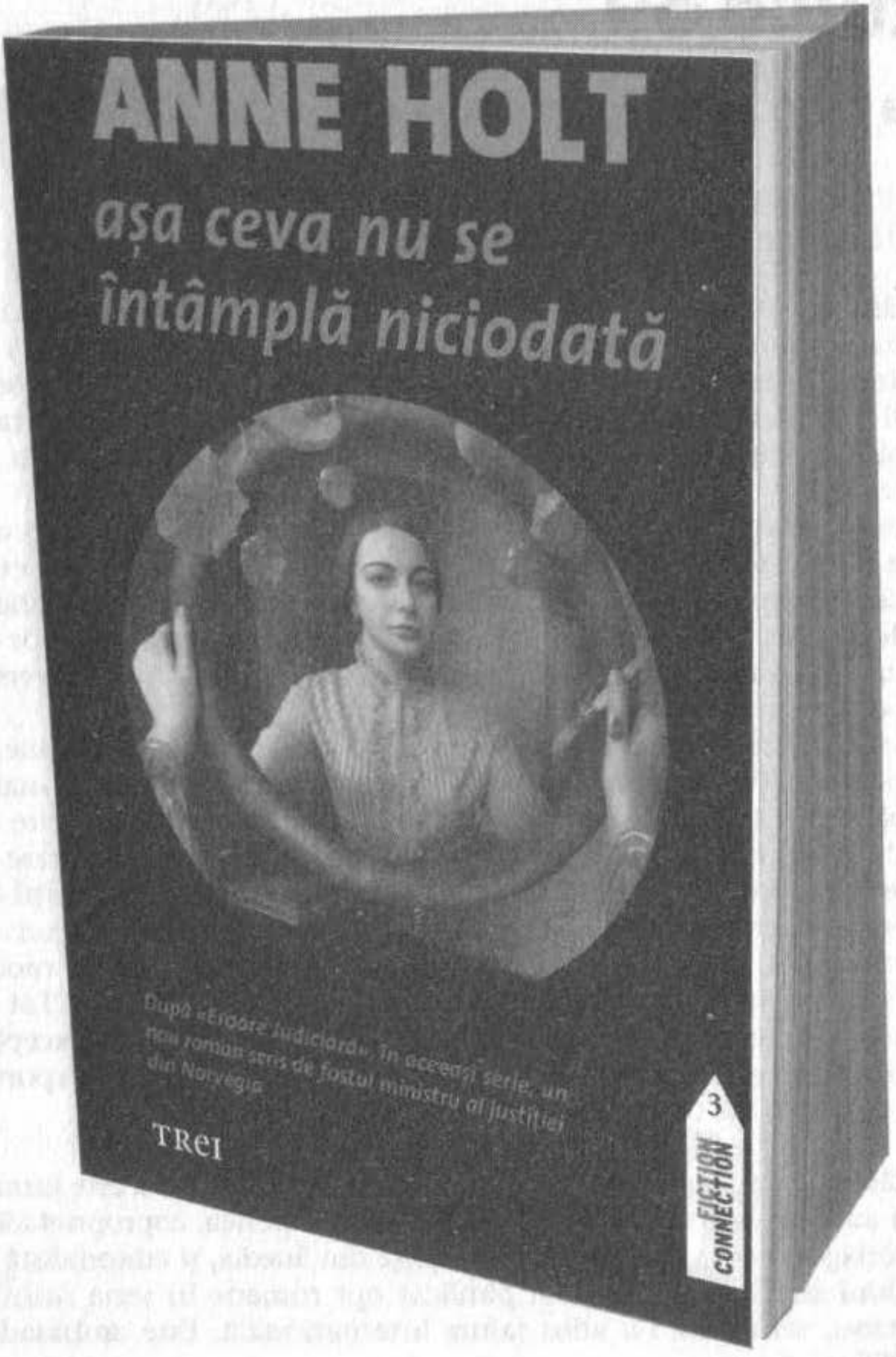
ANNE HOLT
așa ceva nu se
întâmplă niciodată
După «Eroare judiciară», în aceeași serie, un
nou roman scris de fostul ministru al justiției
din Norvegia
TREI
FICTION CONNECTION 3

Așa ceva nu se întâmplă niciodată

Anne Holt

Titlul original: Det som aldri skjer
Traducere și note de: Liliana Urian

Fiona Helle, vedeta unui talk-show foarte popular în Norvegia, este descoperită în locuința ei, asasinată, cu limba tăiată și ambalată frumos într-o corolă confecționată din hârtie. Mesajul este clar: o minciună a costat-o viața. Când este găsită o a doua victimă, tânăra Vibeke Helnerback, lider al unui partid de extremă dreaptă, inspectorul Yngvar Stubø este însărcinat să demareze o anchetă serioasă. Se află el oare pe urmele unui serial killer specializat în celebrități?

Inger Johanne Vik, devenită între timp partenera lui de viață, acceptă să-i dea o mână de ajutor, încercând să contureze profilul acestui ucigaș-fantomă pasionat de puneri în scenă spectaculoase. Ce semnificație au mesajele pe care le lasă? În curând, Inger Johanne întrevede un scenariu care ar putea avea legătură cu anii petrecuți de ea la FBI și care ar putea conduce chiar la uciderea inspectorului...

Un roman polițist palpitant, în care celebrul tandem de detectivi caută cu disperare ceva ce pare să nu existe: mobilul crimei!

Anne Holt este fost ministru al justiției în Norvegia, procuror, avocat, publicist la televiziune și autoare a unei serii de romane polițiste ce au cunoscut un succes imens în țările scandinave și s-au tradus în peste 25 de limbi. Anne Holt trăiește în Norvegia și Franța. O parte din viață și-a petrecut-o în SUA. Seria — având-i ca protagoniști pe anchetatorii Vik și Stubø — a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB. În 2009 a apărut la Editura Trei primul volum al acestei serii, numit *Eroare judiciară*.

Camilla Läckberg s-a născut în 1974. Înainte de a deveni cel mai popular scriitor suedez de romane polițiste, ea a lucrat mai mulți ani ca director de marketing și product manager. *Predicatorul* este al doilea titlu dintr-o serie de șapte romane (Seria Fjällbacka) care s-au bucurat de un succes enorm de piață și de o presă foarte bună. Această serie este în prezent în curs de publicare în peste 30 de țări.

Prințesa ghețurilor a apărut la Editura TREI în 2010.
Celelalte cinci volume sunt în curs de traducere în limba română și urmează să apară la aceeași editură.

Foto autoare: Thron Ullberg

CAMILLA LÄCKBERG

După *Prințesa ghețurilor*, urmează *Predicatorul*, a doua parte a seriei de șapte romane scrisă de Camilla Läckberg

Suntem în Fjällbacka, o mică și splendidă așezare de pe coasta de vest a Suediei, locuită în mare parte a anului de oameni liniștiți, dar ceva mai animată în sezonul de vară.
Un băiețel aventuros pornește la joacă la prima oră a dimineții. Pleacă să exploreze Prăpastia Craiului. Dar distracția se încheie brusc atunci când descoperă cadavrul unei tinere femei dezbrăcate, care-l țintuiește cu privirea rece.
Poliția ajunge rapid la fața locului și constată că femeia fusese asasinată. Lucrurile se complică și mai mult atunci când sub trupul victimei sunt găsite scheletele altor două femei care fuseseră date dispărute la începutul anilor '70.
Predicatorul este un excelent roman polițist care țese cu talent puntea dintre un trecut încărcat de necunoscute și un prezent ce oferă neașteptat de multe răspunsuri. O intrigă plină de surprize îi readuce în scenă pe mult îndrăgiții protagoniști ai romanului *Prințesa ghețurilor*, scriitoarea Erica Berger și polițistul Patrik Hedström, care între timp au devenit cuplu. Deși copleșită de canicula verii, pe care o suportă greu, fiind însărcinată în luna a opta, Erica nu ezită să se implice în țele complicate ale acestui caz, aducând în sprijinul anchetei conduse de Patrick o importantă documentație.

• «Seria Fjällbacka» este publicată în peste 30 de țări și rivalizează în vânzări cu *Trilogia MILLENNIUM* a lui Stieg Larsson

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-434-8

partener media:
magicfm
soft music